

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЛЮИС ПАРДЮ

*Една скандална религиозна тайна
заплашва устоите на Ватикана и може
да унищожи западната религия!*

ДЪЩЕРЯТА НА БОГА

ЛЮИС ПАРДЮ ДЪЩЕРЯТА НА БОГА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

Една скандална религиозна тайна заплашва устоите на Ватикана и може да унищожи западната религия!

Богата плячка от произведения на изкуството, скрита през Втората световна война в солна мина, привлича като мухи на мед главорези от руската мафия, разузнаването на Ватикана и много рицари на плаща и кинжала.

Съществуването на една религиозна реликва е пазено в строга тайна от Ватикана: погребална плащаница, върху която ясно личи образът на младо момиче — Втория месия. Тази „Божия дъщеря“ е била убита по времето на император Константин заради пола си и лечителските си умения — огромна заплаха за току-що проходащата християнска религия.

Когато нацистите намерили плащаницата, Хитлер използвал реликвата, за да принуди папа Пий да мълчи за зверствата.

Сега Ватикана си я иска обратно!

Люис Пардю майсторски интерпретира апокалиптични теми в този забележителен трилър, написан въз основа на грижливо пазени тайни.

На Кетрин и Уилям, моите син и дъщеря, без чиято помощ тази книга щеше да бъде завършена отдавна и без които животът щеше да бъде несравнимо по-празен. С всеки нов ден се смайвам как вашата обич разширява границите на сърцето ми и моите очи разкриват удивителни чудеса в свят, невиджан от мен досега.

На Мегън, моята съпруга, приятелка, партньорка и сродна душа. Аз съм хвърчилото, ти си връвта. Никой не може да се зарее във висините без другия. Нашата среща не беше случайна.

Благодаря на Бог, нашия Създател.

Нейната сила и Неговото вдъхновение са зад тези думи.

„Научи ни така да броим дните си, щото да придобием мъдро сърце.“

Псалми, 90:12

*(Гръцката дума за мъдрост е **София**.)*

БЛАГОДАРНОСТИ

На моята редакторка Наталия Апонте, която ми помогна да видя тази книга с друг поглед и насочваше моя писателски труд и изследване на вярата към места, невъобразими за мен. За един автор работата с толкова добър редактор е твърде рядко преживяване.

Също на моята агентка Наташа Кърн, която и за миг не губеше вяра нито в мен, нито в моите творби. Досега не съм бил благословен с толкова неуморен и неизменен защитник.

Много съм благодарен на Кетлийн Колдуел от „Рийдърс Букс“ в Сонома, чийто зорък прочит на последните коректури улови много неща, които бях пропуснал. Кетлийн, радвам се, че толкова ти е харесало.

1.

Зои Риджуей надуши това, усети го още в мига, когато прекрачи прага на впечатляващата швейцарска къща. Опита се да си внуши, че просто си въобразява. Но дори смятаната за отдавна изчезнала картина на Рембранд, окачена нехайно в антрето, не можа да отвлече мислите ѝ от убеждението, че тук витае смъртта.

— Хер Макс с нетърпение очаква да се срещнете — изрече на английски с подчертан акцент високият, официално облечен мъж едновременно с кратък скован поклон. — Моля, последвайте ме.

Тя тръгна след мускулестия плещест мъж през елегантно обзаведени стаи с високи тавани и бели стени, осеяни с шедьоври. Когато той се наведе да прибере от пода паднало листче и под самото му се очертаха ремъците на нараменен кобур, Зои се досети, че не е обикновен иконом. Тя бе омъжена за човек, който навремето носеше подобен кобур, и се научи да забелязва почти безпогрешно скритите под дрехите пистолети.

Зои вървеше зад телохранителя и се мъчеше да прикрие вълнението си. Като ценител на изящното изкуство, а и като посредник в тази търговия тя бе свикнала през ръцете ѝ да минават безценни съкровища, това се бе превърнало почти в навик. Чрез шедьоврите си изкарваше прехраната. Но сега с усилие прикриваше страхопочитанието си — разпознаваше картини ту на един велик майстор, ту на друг, окачени едва ли не небрежно в дневната, през която минаха. На стената, над украсен с позлата клавесин зърна творба на Тинторето, а знаеше, че следите ѝ се губят още от началото на Втората световна война. А съседното платно на Шагал уж било изгорено по време на нацистката кампания срещу упадъчното изкуство. Докато пред очите ѝ се откриваха едно след друго тези смайващи произведения, в главата ѝ зазвуча музика — струнна симфония на радостта.

Стигнаха до хол и телохранителят ѝ даде знак да изчака. Отсреща Вили Макс се бе прегърбил в инвалидната си количка —

имитация на стила Баухаус — и имаше вид по-скоро на труп, отколкото на жив човек.

В тишината, нарушавана от неравномерното дишане на Макс, високият мъж пристъпи към количката. Наведе се и зашепна. Вили Макс се изпъна, внезапно оживя като марионетка, на която са дръпнали конците.

— Добре дошла в моя дом — изрече той дружелюбно и в гласа му прозвуча изненадваща сила.

Телохранителят бутна количката към Зои. По-отблизо тя видя съсухрен старец с очи като лъчистата синева на ледници, огрени от слънцето. Той й протегна треперещата си ръка.

— Искрено се радвам, че можяхте да дойдете толкова бързо.

Тя стисна ръката. Усети я суха, лека, безплътна, сякаш животът вече бе напуснал тази част на тялото му.

— За мен това е чест — отвърна искрено.

Лицето му беше почти застинало, очите обаче грейнаха от одобрение.

— Но да се заемаме! — Макс кимна на телохранителя си. — Остава ми малко време, а още много искам да постигна.

Високият мъж завъртя количката и я бутна през облицованата с тъмно дърво стая към стена с библиотечни шкафове. Зои тръгна с тях, но изостана на почтително разстояние върху ръчно тъкания персийски килим, а телохранителят дръпна окачена на панти част от шкафовете и се видя скрита врата. Мъжът се подпря на едно коляно пред кодово табло с бутони и поумува, сякаш искаше да е сигурен, че помни точната поредица от цифри.

Тихи звуци изпълниха помещението, щом той набра комбинацията на охранителната система. Дланите на Зои се овлажниха от напрежение. Тя разпери пръсти и възможно най-незабележимо се престори, че изглажда гънки по сивата дълга плисирана пола. Оглеждаше се и слушаше, а музиката в главата ѝ се промени, докато се взираше в поредната картина.

Опитваше се да запамети каквото бе видяла досега. Засега не ѝ бе позволено да си води бележки. Макс имаше ясна представа какво въздействие оказва неговата колекция от творби върху хората и изрази желанието си тя да се потопи в преживяването, без да го смесва с банална работа. Не за пръв път някой клиент се опитваше да повлияе

по този начин на впечатленията ѝ. Както винаги Зои се бе подготвила за случая. Докато телохранителят натискаше бутоните, а Макс седеше с гръб към нея, тя пхна ръка под жакета си, за да провери дали миникасетофонът работи. Не за пръв път някой се стараяше да я заслепи и отклони от обективността. Само че за пръв път някой успяваше.

Откакто се помнеше, Зои обичаше изкуството с такава страст, че го превърна в своя професия. Въпреки удовлетворението да прекара живота си сред най-прекрасните творения и исторически ценности, тя все си мечтаеше да намери скрито съкровище: да извади на бял свят непознатата до този ден сбирка от безценни творби, на която ще е почти невъзможно да се придаде пазарна стойност.

Но ето че сбирката намеря нея.

Преди по-малко от две денонощия Вили Макс ѝ се обади по телефона. Извини се, когато тя му каза, че в Лос Анджелис е среднощ, което той май добре знаеше.

— Аз умирам — съобщи ѝ Макс без следа от чувство. — И то по-бързо от повечето хора. Нямам много време и трябваше да ви потърся, преди да съм се отказал или...

Не изрече очевидната друга възможност.

Зои не бе чувала името му дотогава и едва не затвори, защото сметна обаждането за майтапчийско. Но неговият безупречен английски с властващия германски акцент и явната му искреност я накараха да го изслуша, макар че сънливостта замъгляваше мислите ѝ.

— Искам лично да се погрижа за наследството си — сподели Макс.

Наследството. А не колекцията. Сега Зои си спомни думите му и най-сетне започна да схваща истинския им смисъл.

Онази нощ желанието за сън мигновено се изпари, щом Макс ѝ предложи хонорар, десет пъти по-голям от обичайния за нея, за да изостави всичко друго и да пристигне със самолет в Цюрих.

— Чувал съм, че вие сте най-добрият историк на изкуството в света, както и посредник — спомена тогава Макс. — И сте честна... да, честна. Искам разпореждането с моята колекция да бъде честно... нравствено. — Настъпи толкова дълго мълчание, че Зои се почуди дали човекът не е умрял от инсулт, но накрая той се закашля силно. — Прочетох всички ваши трудове, издадени досега, дори книгите... и —

той пак се изкашля — всички статии за вас... Вярвам, че вие ще разберете. Жизненоважно е да разберете.

Макс сякаш долови упоритото ѝ колебание и я убеди окончателно, като подхвърли, че е предвидил значителен консултантски хонорар и за нейния съпруг — колекцията съдържала предмети, нуждаещи се от вниманието на учен, който е вещ познавач на религиозни ръкописи и реликви. Проучването на Макс явно му бе подсказало, че това не са най-силните ѝ страни. Затова тя често работеше съвместно с мъжа си Сет Риджуей, професор по философия и сравнително религиознание в Калифорнийския университет на Лос Анджелис. Той задълбаваше в особено плодовития период на религиозно развитие от 500 г. пр.Хр. до 700 г. н.е.

Алармената система издаде протяжен нисък звук и прекъсна унеса ѝ. Зои видя телохранителя да отваря вратата. Макс като че се ободри от това и с голямо усилие седна почти изправено в количката.

— След вас, скъпа моя — промълви любезно.

Тя се озърна към телохранителя, който с лек поклон и кимане я подкани да влезе.

Миг-два по-късно Зои прекрачи вътре и се огледа. Таванът на помещението сигурно беше висок поне дванадесет метра, стените — сивобелезникави, за да насочат вниманието към събраните тук предмети. Подобно на всяка друга стая в огромната къща, която тя вече видя, тази също едва ли не съчетаваше в себе си галерия и склад — творбите бяха прекалено много, за да се съсредоточи човек. А после, щом започна да разглежда събраните наоколо произведения, кожата ѝ настръхна от силния заряд на изумлението. Пред нея беше легендарна картина на Вермеер, която се споменаваше в писмата на художника, но никой не я бе виждал.

Музика като най-великолепната струнна партия на оркестър насити сърцето ѝ, заличи и последните следи от нейното научно безпристрастие. Тя предпочете да отвори душата си за красотата на изкуството и мелодията, която пораждаше у нея.

Приближи се до картината на Вермеер и позволи на тези чудесни светлосенки да ѝ заговорят. Невероятната дълбочина и перспектива сякаш я подканяха да навлезе в изображението. Зои с усилие откъсна поглед от Вермеер и се взря в кутия, побрала един от ръкописите на Леонардо — доколкото ѝ беше известно, нито описан, нито познат до

този момент. Завъртя се бавно, очите ѝ в бърза последователност намираха неизвестна картина на Ван Гог, рисунка на Пикасо, смятана за унищожена, Гутенбергова Библия и Тора от храма на цар Соломон.

Обикаляше като насън из просторната зала. Редки книги се редяха в махагонови шкафове, скъпоценни ръкописи и свитъци от древността бяха сложени плътно в стъклена витрина. Религиозни писания, потайно събрани из пещери и развалини от промъквачи се нощем бедуини, които ги бяха пробутали на черния пазар стотици години преди откриването на Свитъците от Мъртво море.

Зои съзнаваше, че всяко нещо само по себе си може да се превърне в главен експонат на голям музей. Но всичко това на едно място? Главата ѝ се замая. Симфония звучеше във всяка нейна мисъл.

Обиколката ѝ я върна лице в лице с Макс и когато го погледна, тя видя как лицето му грейна при вида на страхопочитанието, предизвикано от неговата сбирка у експерт, който се слави с невъзмутимостта си.

— Не знам какво да кажа.

Зои напразно търсеше думи. Бузите ѝ се сгорещиха, опитваше се да си възвърне самообладанието.

— Убеден съм, че думите почти винаги са безсилни — вметна Макс.

Главата му се клатушкаше, докато се взираше в нея. За да го улесни, Зои се настани на близкия диван, изработен от Мийс ван дер Рое, и се помъчи да осмисли огромния товар от впечатления.

Макс отметна глава и с кимане отпрати телохранителя, който затвори тайната врата зад себе си.

— Както се досещате, това е наследство, а не обикновена колекция — подхвана той, изричайки думите на кратки пресекулки между дълбоките гъргореци вдишвания. — Искам от вас да ми помогнете в изкуплението за това мое наследство.

Зои го изгледа въпросително.

Макс затвори очи, постоя известно време така и чак тогава продължи:

— Преди повече от половин век бях призован на военна служба във Вермахта — армията на Третия райх. Озовах се сред мнозината, изпратени да служат в австрийските планини южно от Мюнхен, в района, известен със солните си мини. Хитлер бе ограбил значителна

част от големите колекции и тъкмо там, в мините, докарваха на съхранение творбите. Видях какви ли не стъписващи неща и особено едно, което оттогава се превърна в тягостна моя тайна.

Пристъп на кашлица разтърси крехкото тяло на стареца и накара телохранителя да се върне в залата. Макс си пое дъх и махна с ръка на мъжа да излезе.

— Когато дойдоха съюзническите войски, аз — както още много от моите съратници — избягах и всеки от нас отнесе произведения на изкуството, златни монети, ръкописи, религиозни реликви, колкото можеше да носи. Добрах се до Цюрих и с помощта на мрежа, създадена от дошлите преди мен, започнах нов живот. Продадох някои от творбите, които бях донесъл. Но вместо просто да харча парите, използвах тези доходи, за да изкупувам произведенията и редките предмети от онези, които идваха по-късно. Това беше време на отчаяние — обясни Макс. — Пазарът се пренасити, парите не стигаха, а оцеляването беше най-главната цел. Всичко, което виждате наоколо, бе придобито за жалки суми от един или друг човек като мен, готов да рискува. Задържах каквото можех и пусках в продажба каквото се налагаше, за да събера средства за собственото си оцеляване... и да купувам още. — Той огледа залата с овлажнели очи. — Нямах избор, разберете. Влюбих се в изкуството. Открай време то ме притежаваше, а не обратното.

Зои кимна. Чувстваше неустойимото привличане на великолепието, събрано в тази зала.

И отново тежката кашлица сякаш раздра гърдите на Макс.

— Знам, грях е, че имах всичко това толкова дълго, ето защо искам да ми помогнете в изкуплението.

Тя повдигна вежди.

— Повечето творби са откраднати. Искам да върнете колкото се може повече от тях на законните им собственици... или на техните наследници. Вече преведох по сметка в Цюрих...

Той порови непохватно под одеялото, покрило скута и коленете му, и извади плик. Зои се надигна да го поеме от ръката му. Погледна плика предпазливо и се върна на мястото си.

— Сметката е на ваше име и на името на съпруга ви. Всеки от вас може да се разпорежда с парите. Сумата надвишава неколккратно обичайната ви комисиона, в случай че тези творби бъдат продадени.

Зави ѝ се свят. Общата сума от продажбите би достигнала десетки милиони долари.

— Ако не успеете да откриете законните собственици, искам от вас да вземете решение кой обществен музей — или музеи — да получи творбите като дарение. В завещанието ми има отделно разпореждане, което ще покрие всички разходи, свързани с това.

Зои отвори уста, но думите не ѝ се подчиняваха. Макс завъртя глава.

— Недейте — помоли той. — Помислете, отспете си. Обсъдете го със съпруга си. Защото има една още по-страшна отговорност, която бих искал вие двамата да поемете. По-голяма, по-важна и по-страшна от цялата сбирка. Една древна тайна, религиозна истина, знание, което може да промени целия ход на човешките дела.

— Какво?...

Макс отново завъртя глава.

— На масата до вас...

Зои се огледа и чак сега видя коженото куфарче.

— Занесете го на съпруга си. От направеното проучване ми е известно, че той свободно чете на старогръцки.

Тя кимна стъписано.

— Той ще поиска да прочете това, колкото се може по-скоро. — За миг-два Макс се закашля неудържимо. — Ще ви изпратя по куриер и нещо, което трябва да взема от по-сигурно място.

„По-сигурно от тук? — зачуди се Зои. — Какво може да е още по-важно от това?“

Той примига насреща ѝ.

— Току-що... в този момент реших да ви изпратя предмета.

— Защо?

— Защото виждам правдивост в очите ви — обясни Макс. — Когато получите предмета, проучете го. И поговорете със съпруга си. Двамата трябва да бъдете взаимно искрени в решението си. А утре се върнете и ми съобщете отговора си, за да започнем работа тук.

2.

Последните златисти лъчи на залеза обгръщаха Сет Риджуей в топлите багри на Гоген, както седеше на дивана в хотелската стая, приведен над древния ръкопис, който бе сложен на масичката за кафе. Накрая изопна рамене и се взря в Зои.

— Е, къде е останалото? — попита той напрегнато, после пак се наведе и грижливо постави последния лист древна хартия върху другите.

Сет носеше маратонки, шорти и избеляла тъмносиня фланелка на полицейското управление в Лос Анджелис. Солта от засъхналата по време на дългия пробег пот очертаваше бледи полукръгове около шията и подмишниците му.

Зои извади миниатюрната слушалка на касетофона от ухото си, остави химикалката, с която си водеше бележки, и се обърна да го погледне.

— Каза ми, че ще изпрати останалото утре.

Тя седеше на антикварно секретарско бюро в отсрещния ъгъл на най-голямата стая в „Еден о Лак“.

Настроението ѝ се смекчи, щом видя лицето му. Тревожното му изражение повече подхождаше на петгодишно дете, счупило играчка, а не на четиридесетгодишно бивше ченге с половин дузина белези от куршуми и докторат по философия. Околните смятаха Сет за корав човек. За кримките и другите ченгета се бе превърнал в легенда — арестуваше заподозрените, без да му пука от свистящите куршуми. Още по-стряскащо беше (поне за спортния факултет на Калифорнийския университет, който веднъж допусна грешката да пробута в неговия курс своя баскетболна звезда), че при него изпитите се вземаха най-трудно. Но Зои знаеше, че зад тази сурова фасада и митовете се крие момченце с ококорени очи, неутолимо любопитство и широка кротка душа, способна на страстна обич и безгранична вяра. Неговата любов превръщаше живота ѝ в нескончаема поредица от дни, кой от кой по-хубав.

Зои обаче така и не проумя вярата на Сет. Той беше изследовател на религията и познаваше лъжите и измамите, скрити във всяка нейна разновидност. И въпреки това вярваше. Там, където Сет някак откриваше опора за своята вяра, тя виждаше лицемерие. Зои нито вярваше, нито би могла да повярва в Бог. Сет вярваше. През годините, в които бяха заедно, не ѝ се удаде да намери отговора на загадката.

— Утре?...

Думата се отрони от устата му, а лицето му със затворени очи се сви в гримаса на остро разочарование.

Зои кимна, стана и го доближи. Силната миризма от изтощителната му тренировка почти бе изветряла, но излъчвания от тялото му наситен дъх на мъж пробуди у нея какви ли не чувствени спомени. Познаваше този солен вкус с езика си, гладката твърдост на голите мускули. За миг ѝ хрумна да смъкне набързо леката рокля на цветя, под която носеше само долнището на банския. Тя обаче каза:

— Макс е твърде странен човек, но е искрен... поне така ми се струва. Вярвал, че ако наистина разберем тази част, която сега е при теб, ако осмислим колко е важна, тогава би могъл да имаш останалото.

— Да имам ли? — повтори Сет. — Просто да я имам... не да я платя, прочета или взема за малко. Да я имам?

Тя отново кимна и отпусна длан на рамото му.

— Всичко това вече нямало значение за него. Искал да изкупи вината си.

Той кимна.

— Несъмнено това е верният избор, дори към него да го е подтикнал ликът на скорошната смърт, видян в огледалото.

Зои си погледна часовника.

— Тревожи ли те нещо? — попита я Сет.

— Макс... — Тя се намръщи. — Имало нещо, което щял да изпрати тук по куриер. Мислех, че досега ще бъде доставено.

— Какво нещо?

— Нали ти казах, той е особняк — вдигна рамене Зои, поклати глава и се настани до него. Погледна първо купчинката изписани листове, после мъжа си. — Е, професоре, какво толкова има за разбиране в тези гръцки писмена?

— Преди всичко това е житие...

— Поредният чудничък разказ за изтезания, така ли? Осакатяване на мъченици за разтуха и печалба.

Сет кимна.

— Първата част, ето тази... — чулна с показалец по листовете... — е самото повествование. Втората, с която още не разполагаме, би трябвало да е дословен протокол на съдебния процес.

— Смайвам се всеки път, щом си помисля колко книжа са трупали римляните в архивите си.

— На практика те са изобретателите на бюрокрацията и канцеларщината — съгласи се Сет.

— И какво е по-особеното в този случай? — попита Зои. — Представях си, че житията обикновено са доукрасени от добрите църковни отци и губят всякаква прилика с действителността... сецаш се, за да е по-убедителна пропагандата сред вярващите.

— Обикновено е така. — Той повдигна вежди и за миг погледна към тавана. — Първото, което трябва да разберем, е, че ако този документ е автентичен, ще се окаже един от изгубените ръкописи на Евзевий, биографа на император Константин. Това е историята на млада жена на име София. Според написаното тук тя е живяла в малко, забутано планинско селце близо до град Смирна в Анадола, днешен Измир в Турция. По онова време се е намирал в самото средище на ранната християнска църква, не много далеч от споменатите в Новия завет известни градове като Ефес и Филадельфия...

— Това го знам, мили — прекъсна го тя нежно. — И вече не съм твоя студентка.

— Извинявай.

Отправи ѝ една от мимолетните си криви усмивчици, запленили я още първия ден, когато го видя зад катедрата. Усмивка, която я тласна по пътя на съблазняването, страстта и любовта — от негова студентка стана любовница, а накрая и съпруга.

— Добре. Както и да е, селцето на София близо до Смирна било обитавано от пастири — донякъде временно място за отдых на чергари и, доколкото успях да установя от текста, вероятно никога не е имало повече от двеста, най-много триста жители. Почти не поддържало връзки с останалия свят, нямало и храм, църква, синагога, езическо светилище или нещо друго от този род. Само по себе си това е необичайно, защото в периода, от който е ръкописът — 325 година от

новата ера, след Никейския събор, религията е била най-горещата тема. Хората я обсъждали, както днес говорят за спортни резултати или скандали във висшето общество. Тогава са съществували десетки секти и разновидности на християнството, като всички са били готови да преровят земята в търсене на новопокръстени помежду яростните сблъсъци по въпроса коя е... — той изобрази кавички с показалеца и средния си пръст — ... „единствената права вяра“.

— Брей, значи отдавна се занимават с това — намръщи се Зои. — Преклонете се пред нашия единствен истински бог на любовта и милосърдието, иначе ще разкъсаме на парчета невръстните ви дечица.

Тя поклати глава презрително и се намести в края на дивана, взряна в Сет.

Той сви рамене и леко се усмихна.

— И тъй, имаме момиченце, което израснало на овчето пасище, без никакво религиозно възпитание или обучение. Изведнъж няколко дни след първата ѝ менструация започнали да я спохождат видения, започнала да чува словото Божие.

— О, това несъмнено е стигало тутакси да я превърнат в мъченица — вметна Зои.

Сет се намръщи.

— Не ми се иска да подхващаме темата тази вечер, ако нямаш нищо против.

Отвори уста да добави още нещо, но размисли.

Тя бавно огледа лицето му и погледът ѝ все се връщаше към безграничното напрежение в очите му. Изражението ѝ се смекчи, но когато заговори, в нейните думи звънеше стоманената твърдост на убеждението.

— Сет, вече си наясно, че не се заяждам с теб, поне не лично. Но и ти не по-зле от мен знаеш, че в организираната религия *липсва* духовност. Религията убива, тя разделя хората. Лъже, мами, краде и отделя много време за прикриване на престъпленията си. Виж, когото щеш. Например евреите и арабите — ортодоксалните равини се държат като юдейски аятоласи и отлъчват от вярата други евреи, а при мюсюлманите, сунити убиват шиити и обратното. Католици и протестанти се изстребват взаимно и всеки един гадник сред тях е расист и сексуален шовинист като типичен бияч от ку-клукс-клан. Ако имаше Бог и ако по нещичко приличаше на карикатурите, нарисувани

от всички тези типове, значи сме толкова загазили, колкото никой не може и да си представи.

— Ъхъ, така си е... — изсумтя Сет. — И то отдавна... в цялата история, без да броим нас двамата.

Той стана и пристъпи към количката, докарана от румсървиса, за да отпусне вече отворената бутилка „Шато ла Гафелиер“.

— Наистина харесвам онзи проклет псалм за посядането край реките вавилонски, който Джони Мичъл преправи на чудна малка балада. — Зои разпалено закрачи из стаята. — Само че никой не помни края на същия този псалм: „Блазе на онзи, който хване и разбие о камък малките ти деца!“. Това е зло. Това е геноцид. Ако вярвах в Бог, за нищо на света не бих повярвала в такъв, който ми заповядва да убивам бебета.

Докато тя не млъкваше, Сет безмълвно наля вино в две чаши, доближи се до нея и ѝ подаде едната. Настървеното ѝ изражение изчезна, щом се взря в неговото открито, угрижено лице.

— Толкова съжалявам... — промълви Зои и взе чашата. — Увлякох се. Напоследък заглавията във вестниците са твърде неприятни... всички онези самодоволни фарисеи...

Не довърши изречението. И двамата знаеха за какво мислеше.

— Мир — помоли Сет. — Поне между нас.

Зои се усмихна и вдигна чашата за наздравица.

— За теб.

— И за теб — отвърна той и чукна чашата си в нейната.

Отпиха от виното и постояха мълчаливо.

— Искаш ли пак да се заемем с ръкописа? — попита Сет накрая.

— Разбира се. Наистина съжалявам. От цялото това вълнение нервите ми се изопнаха.

Върнаха се на дивана. Сет прегледа листовите и подхвана:

— Ето какво се случило в селцето без църква или синагога. София се качила върху волска кола наред подобие на площад и се впуснала в проповед. Последвали чудеса: изцеления...

Изчака нейната реакция. Тя го погледна отстъпчиво, но си замълча.

— София се заела да прогонва демони, а веднъж, когато на селяните им свършило маслото за лампи...

Сет вдигна пръст, остави чашата, наведе се над ръкописа и старателно прехвърли листовете.

Зои седна по-близо до него и сложи ръка на бедрото му. Усещаше твърдите жилести мускули под пръстите си. Очите ѝ шареха по лицето му, наблюдаваха мимиката от усилията да се съсредоточи в текста.

— Ето го. — Сет извади лист и зачете от гръцките писмена: — „И понеже множеството се смутило, София наредила на онези, що се грижели за светлината, да наляят вода и да я донесат при нея. Това било сторено тутакси, тя се помолила над водата и с непоклатима вяра в Господ заповядала да я сипят в лампите. И когато я послушали, противно на очакванията им чрез удивителна божествена сила природата на водата се променила в масло.“ Тук се споменава, че хората я наричали „задик“. Думата се превежда или като „праведница“, или като „наставница по праведност“. — Сет млькна и посочи страницата. — Виждаш ли това? Кръгче около името ѝ... тук също. — Посочи на друго място. — Думата за „тя“.

Зои кимна.

— Е, и?

— Помниш ли какво ти казах — че това е чернова, а не завършен текст? — отвърна той разпалено. — Същата история съм чел и преди в трудовете на Евзевий. Само че в окончателния вариант се разказва за мъченика Нарцис — „той“. Този ръкопис вероятно е първоизточникът, но е бил преправен, за да променят пола ѝ.

— Ха, не е голяма изненада! — обади се Зои.

Спогледаха се безмълвно, преди Сет да продължи.

— Ами да. Е, не минало много време, след като тя започнала да върши чудеса, и мълвата се разнесла. Евзевий, епископ в християнската църква, каквато била по онова време след признаването ѝ от император Константин, посетил селцето на София. Не било чак толкова отдалечено от Константинопол или от двореца в Никомидия. Досещам се, че това непременно се е превърнало във важно събитие, привлякло цялото внимание и на императора.

— Как така?

Зои отпи от виното си. Мислено си представяше византийското изкуство и архитектура, които бе изучавала, докато той населяваше виденията ѝ с образите на хората от онази епоха.

— Константин маниакално се стремял към единство — обясни Сет. — Издигнал се във време, когато Римската империя имала четирима цезари, увлечени в междуособици. По-голямата част от кариерата си прекарал във войни и кампании да обедини наново империята. Смятал, че това е жизненоважно за оцеляването срещу варварите, които блъскали по всяка порта, както и срещу вътрешните раздори. И когато накрая се утвърдил като неоспоримия император, той бил решен да властва над единна империя, независимо кого би се наложило да премахне в името на тази цел.

— Но Константин е известен като първия християнски император — напомни Зои.

— Чак на смъртното си ложе — поправи я Сет. — Сол Инвиктус, богът Слънце бил главното божество за него до последните му часове. Почти през целия живот на Константин християнството си оставало тактически похват за запазване на властта, начин на управление, а не религия.

— Не е бил особено оригинален в това.

— Вярно, но според мен той е бил първият истински майстор в оформянето на религията по такъв начин, че да помага за укрепването на властта. Виждал, че тази вяра няма да изчезне, а през предшестващите три века тя разклащала устоите на властта в империята. Разбирал добре, че мощта ѝ нараства, и вместо да се бори с нея, привлякъл я на своя страна. Контролирал църквата за своите цели и променял теологията според политическата целесъобразност. Затова много неща, които според днешните хора са плод на божествено вдъхновение, всъщност са политически укази на Константин, наложени със силата на меча.

— И кои са те?

Сет се замисли. Бавно отпи от виното си, загледан през прозореца в залязващото слънце. После пак се обърна към Зои.

— Какво ще кажеш да поговорим за едно от основополагащите начала в християнската църква — Троицата.

Зои сви вежди.

— В християнската църква — продължи той — изобщо нямало единомислие по идеята Исус да бъде почитан наравно с Бог. Всъщност могат да се намерят достатъчно сериозни доказателства, че самият Исус не би се зарадвал на това. Но около 324 година от новата ера

въпросът станал болезнен. Арий, епископът на Александрия, проповядвал, че Исус „Синът“ е бил сътворен, заченат от Бог „Бащата“, следователно не можел да му бъде равен по божественост. Други оспорвали мнението му и по улиците из цялата империя се развихрили смутове заради този и някои други твърде важни проблема на теологията. Учението се разпространявало като горски пожар, а с него — още размирици и кръвопролития. Уличните размирици не са нещо, което би се понравилось на един император. Цялата тази бъркотия го озадачавала. Казвал, че въпросът „всъщност е незначителен“, и изпаднал в изумление, когато всички враждуващи групи пренебрегнали разпореждането му да сложат край на споровете помежду си. И тогава свикал Никейския събор. Днешните теолози пробутват измислицата, че съборът е бил вдъхновена от Бог среща на праведни хора, поведени към общо съгласие от Светия Дух. А в действителност Константин им приложил своя вариант на номера „Я елате да се разберем зад бараката“.

Докато Сет разказваше, залезът избледня и изпълваше стаята с все по-плътни сенки. Никой от двамата не помръдна, за да включи осветлението.

— Константин е имал подкрепата на стоманените мечове в ръцете на своите войници — продължи Сет.

Неговата картина на миналото ставаше все по-ярка в съзнанието на Зои със заличаването на подробностите от настоящето в мрака.

Тя наруши мълчанието.

— Доколкото си спомням, това не е първият път, когато теологията е била писана с върха на меч.

— Нито пък последният — подсмихна се Сет. — И когато на събора всички епископи отново се впуснали в споровете си, на Константин му дошло до гуша. Той все още бил непокръстен езичник, но пристъпил напред и обявил, че Исус и Бог са „от една същност“ и „единни по същност с Ощеца“. И още по-важно — никой от участниците няма да си тръгне от събора жив, ако не подпише свидетелството, че това е словото и волята Божия. Няма нищо чудно, че всички, освен двамина се подписали, а двамата били отлъчени от църквата и била издадена заповед за изгаряне на писанията им. — Той поспря за миг. — Ето как Троицата — неоспоримото средоточие на християнската вяра, била въведена в ранг на закон под заплахата на

меча от човек, който в онзи момент дори не принадлежал към църквата и го сторил не в името на вярата, а за да възстанови реда в обществото.

Зои му се усмихна кисело и бавно поклати глава.

— Значи Никейското верую просто е било похват на Константин, за да накара всички да си уеднаквят историйките, да пробутват едни и същи измишльотини.

— Именно.

— Хм... — Зои се изправи, отиде до прозореца и погледна надолу към светлините около езерото. — Помниш ли онази стара поговорка... че имало две неща, които хората не бивало да виждат как се правят — колбасите и законите? Като си помисля, трябва да са три. Заедно с теологията.

— Да, не е хубава гледка — съгласи се той и застана до нея.

Заедно зареяха погледи над езерото.

— Не мога да проумея, защо още вярваш, щом знаеш всичко това.

Сет въздъхна шумно.

— Понякога и аз се чудя, но още си мисля, че зад всички лъжи на теолозите и църковната бюрокрация са се запазили парченца от истината, в които да вярвам.

— Но каква полза от парченцата, щом цялото си остава загадка?

— Може би разковничето е тъкмо в загадката — вдигна рамене той. — Може би загадката трябва да я има, защото ние гледаме безграничното с ограничени очи. Може би Бог всъщност иска не сляпо приемане на догмите, а живот, посветен на дирене... отхвърляне на очевидно лъжливото, проверка на останалото. Затова и ръкописът, който Макс ти даде, е толкова важен. Показва за пореден път, как истината е била преиначена, за да има уж божествено потвърждение на стремежите на онези хора. А в случая те са искали да смажат всякакви претенции, че и жените имат свое място в църквата. Затова са променили в историята пола на София.

— О, моля те — промърмори Зои.

Тя сви вежди, после лицето ѝ пак се изглади, докато отпиваше от виното. Сет гледаше как очите ѝ се променят недоловимо като отражение на редуващите се мисли, скрити зад тях. Когато тя отново заговори, пролича, че умът ѝ е поел в съвсем друга посока.

— А протоколът от процеса?...

— Какво за него?

— Ако наистина съществува — истинските записки, не само резюме или изложението на Евзевий — това няма ли да е потвърждение от миряни, че историята за София е правдива? И че е извършвала чудеса?

— Силата да изцеляваш съществува в съзнанието на мнозина.

— Но протоколът от процеса няма ли да е някакво доказателство? В края на краищата властите очевидно са били враждебно настроени към нея. И щом те са потвърдили чудесата и изцеленията, няма ли това да е убедителният довод, липсващ в разказите на онези, които са вярвали в нея?

— Може и така да е. Възможно е също някой хитроумен християнски ревизионист да е съчинил протоколите и да ги е преписал на властите, водили процеса, за да създаде такова впечатление. Което и да е вярно, това е несъмнено най-важното нещо, на което съм попадал през цялата си кариера. Направо е непоносимо да разполагам само с половината от историята.

Зои кимна.

— Разбирам те. Онази къща... творбите...

Остави думите сякаш да се зареят в тъмнината.

— Все едно всичко, което някога съм правил и изучавал, е било само подготовка за това — промълви Сет и продължи: — Мисля, че понякога Бог се намесва и ни побутва към пробив. За нас остава единствено да поразмишляваме малко, за да разпознаем този подтик. Молил съм се за това през целия си съзнателен живот.

— Стига де, Сет — завъртя глава тя и се вторачи в него. — И аз съм смаяна от всичко досущ като теб. И за мен това е събитието на живота ми. Но не е божествена намеса. Ти го заслужаваш. И се озова на точното място в точния момент.

Сет се извърна и скръсти ръце на гърдите си. Зои въздъхна тежко. Стояха така в мрака няколко минути.

„Гледаме едно и също — мислеше си Зои, взряна в лъчите на фаровете по пътищата край брега на езерото. — Но как е възможно да стигаме до толкова несъвместими изводи?“

— Сет... — отрони тя накрая. — Просто виждаме нещата... различно.

Той бавно се обърна към нея. Загледа се за миг в сенчестите очертания на лицето ѝ и се усмихна.

— Самата истина казваш.

Наведе се да я прегърне и чу как тя изхлипа.

— Защо не минеш под душа, за да те усетя по-отблизо?

Поглади с длани раменете му, продължи надолу по корема, пръстите ѝ се плъзнаха лекичко отпред по шортите му.

— Предложението си го бива.

Сет понечи да я обвие плътно с ръце. Зои опря длани в гърдите му и го побутна назад.

— Първо под душа.

Целуна го набързо по бузата.

— Ох, да му се не види — изпъшка той с престорено разочарование и тръгна към банята. — Но после ще очаквам по-сериозна целувка от тази.

— Разчитай на това!

Зои включи лампата до прозореца, събра част от книгата по бюрото и ги подреди върху дебел плик.

— Ей сега ще се върна, само да ги оставя в сейфа на хотела и да проверя дали е доставена пратката от Макс. — Вторачи се похотливо в него. — А после се постарайте да сте във форма, господине.

Сет влезе в банята и пусна горещата вода. Когато заставаше под душа, чу как Зои затвори вратата на стаята.

Докато водата го обливаше, той размишляваше, че тя е права за повсеместната духовна поквара, просмукала се в организираната религия. Неоспоримо беше, че в ранните си периоди и юдаизмът, и християнството са виждали в Бог vyplътено и мъжкото, и женското начало. Първата глава от Книга на Битието недвусмислено е описвала двуполов Бог, пред когото мъжете и жените са равни. Много по-късно някой изобретателен църковен деец добавил историята на Адам и Ева във втора глава на книгата, явно в подкрепа на учението за мъжкото господство.

Сет си миеше косата с шампоан и прехвърляше в паметта си историческите проучвания, които неоторимо доказваха, че онова, което съвременните хора смятат за юдаизъм или християнство, е нищожна частичка на верското многообразие, съществувало в началото на развитието им. Но ръководителите на църквата преправяли

религията, за да я пригледят към своите културни и политически интереси, а през цялото време убеждавали вярващите, че става точно обратното. За да осъществят целите си, подбирали текстовете и писанията, отхвърляли противоречащите на идеята за божеството, на което те искали да се кланят. Съчинения, не по-малко убедителни от предпочетените, били изгаряни като еретически, защото не поддържали официалната догма.

Изплакна си косата и започна да се сапунисва. И досега усещаше болезнено сбръчканите белези от куршуми по тялото си.

Християнската Библия през 1300 година е съдържала повече книги от същата Библия през 1700 година, защото църквата преиначавала историята с всяка промяна в догмите. Нима хората, почитали Бог според по-старата Библия и вярвали във вече премахнатите глави, са прогонени от рая?

Изми се, спря водата и посегна за хавлията.

Как някой би могъл да си затвори очите за факта, че подборът на текстовете за включване в светите писания е политическо действие, а всички книги са били изцяло пренаписани, за да съответстват на догмите, променяли се от епоха на епоха? Много от книгите в Тората, няма как да са били дело на Моисей, защото съдържат исторически препратки за събития след смъртта на пророка. Подобни проблеми гъмжат и в текстовете на християнския Нов завет заради оскъдните или изцяло липсващи доказателства, че са написани от хората, които са смятани за техни автори.

Сет се избърса, прокара пръсти през косата си, а чувството за вина тежеше като камък в душата му. Възпитан в строгия канон на презвитерианската църква, той никога не успя да се отърси от представата, че ще попадне в ада, защото подлага на съмнение абсолютното съвършенство и святост на Новия завет.

Унесен в тези мисли, той се върна в спалнята, като още сушеше косата си. И видяното там го халоса със силата на юмручен удар.

Гръцкият ръкопис липсваше заедно със записките на Зои и нейния миникасетофон. Чантата ѝ се търкаляше на пода, съдържанието ѝ бе пръснато наоколо. А Зои не се виждаше никъде.

Сет се хвърли към телефона.

3.

Високият русокос американец излезе от сенките на страничната уличка в изгарящата ярка светлина на Пиаца Венеция. Изглеждаше, че безмилостното септемврийско слънце стапя задръстеното движение в лавово поле от отработени газове и нажежен метал. Слезе от тротоара и се запровира по криволичещ диагонал през площада към Виа дел Корсо.

Стройният мъж беше малко над тридесетте и кожата му на роден в Нова Англия човек твърде лесно изгаряше под римското слънце. Докато се промъкваше между същинското тресавище от фиати и мотопеди „Веспа“, с една ръка придържаше новата си лека шапка, а с другата стискаше здраво дръжката на тънкото и лъскаво алуминиево куфарче. Носеше меки мокасини, украсени с кожени пискюлчета, тъмнокафяв костюм от поплин, тъмносиня риза и вратовръзка на възпитаник на Йейлския университет.

Стигна до отсрещния тротоар, погледна своя „Ролекс“, изруга наум и се насочи към Пиаца Колона. По дяволите! Просто не подобаваше да закъснява за срещата си в Светата инквизиция.

Отначало предположи, че повикалият го човек може да бъде намерен във Ватикана, но не — оказа се в някакво забутано местенце от другата страна на река Тибър.

С изненада научи, че Светата инквизиция никога не е била закривана, само си е променяла името — ватиканските манипулатори я нарекли „Управление по църковните дела“ през 1542 година, а през 1965 година — „Църковен съвет по вероучение“.

Един делови партньор и бивш йезуит бе казал на американеца: „ЦСВ е несъмнено най-силната служба в цялата Курия и има далеч по-голямо влияние и власт във Ватикана, отколкото КГБ някога е имал в Кремъл дори на върха на могъществото си“.

Американецът спря в началото на уличка, която нямаше табела с име. Реши, че това е мястото, и свърна надясно по тесния проход. Спомняше си и другото, което чу от бившия йезуит: „Сравнението с

КГБ е уместно, особено в твоя случай. Защото сега ЦСВ действа по-скоро като разузнавателно управление, а не като божие войнство, и предпочита да съсипе живота и кариерата на хората иззад кулисите вместо на светло, под критичния поглед на обществото. ЦСВ винаги се оглавява от поредния папа, но службата на инквизицията си има ръководител, известен само като «Секретаря». Тази длъжност подобно на самата служба е още от тринадесети век. Тогава са го наричали «Великия инквизитор».

ЦСВ има свои следователи и цяла мрежа от доносници, пред които ЩАЗИ в доскоршната Източна Германия направо бледнее. Това не са добродушни селски свещеници, а опасни и гибелно сериозни хора. Събират уличаващи доказателства и ги представят на четиричленен трибунал, състоящ се от старши съдия, наричан Асесор, на когото помагат двама монаси доминиканци, и Комисар.“ Високият кльошав американец доближаваше целта и си спомняше как някогашният йезуит се наведе над масата в малкия бар наред Арлингтън в щата Вирджиния и изрече тихо: „Ти ще се срещнеш с Асесора. Той е могъщ, много могъщ човек. Някои казват, че ще е следващият папа. Прави каквото ти заповяда заради собствения си живот и кариера, ако не заради вярата си“.

Американецът изкачи стъпалата пред сградата и забеляза, че всички прозорци са закрити с красиви — и несъмнено яки — решетки от ковано желязо. Натисна бутона на звънеца. Отвътре се чу тътрене на крака.

Чакаше и прехвърляше в ума си останалото от инструктажа на бившия йезуит. За повечето дела, разглеждани от Асесора и другите съдии, не се чува нито дума извън стените на Ватикана, но когато завесата на пълна секретност се повдигне мъничко, обществеността обикновено вижда гонения срещу теолози. Например срещу Ханс Кунг, който подложил на съмнение доктрината за непогрешимостта на папата. Наред с другите си доводи Кунг изтъкнал, че тази доктрина не се опира на Библията и не е съществувала преди 1870 година. Отсъденото наказание за Кунг показало, че ЦСВ остава верен на миналото си като Света инквизиция и за тези хора потъпкването на истината в защита на официалното църковно учение е добродетел.

В публикуван документ, одобрен от папата, съветът бе заявил без увъртания, че „свободното изповядване на вярата не дава правото на

несъгласие“.

Зад старовремската шпионка във вратата се появи око. Американецът се взря в него с усмивка. Окото се скри припряно.

Доскоро за католическата църква оспорването на догмите дори в името на религиозната истина е било грях, наказуем със смърт. Едно от най-дейните подразделения на ЦСВ е Папската библейска комисия, на която е възложено да прави всичко необходимо, за да опази официалното учение на църквата от нападки, независимо дали са правдиви или не. Затова има задачата да не допуска разгласата, да унищожава или да укрива във Ватиканския архив исторически документи или предмети, които биха хвърлили съмнение върху официалното тълкуване на Светото писание или теология.

Вратата се отвори.

Дъхът на американеца спря, когато се озова пред самия Асесор, облечен във всекидневни дрехи вместо в алените одежди на кардинал, а беше тъкмо такъв. Зад него се извисяваха двама едри мъжаги, явно телохранители.

— Благодаря ви, че дойдохте — изрече Асесорът и протегна ръка.

Кардинал Нилс Браун, бивш архиепископ на Виена, началник на Папския секретариат за неверниците и Асесор в ЦСВ, вдъхваше страхопочитание. Той беше много висок и як, с фотогенично, рязко очертано лице, наглед издялано направо от австрийските планини, които той толкова обичаше. Притежаваше движенията и изумителната жилава мощ, присъщи само на умелите катерачи, които предпочитат да се справят без въжета, клинове или други механични приспособления. По Коледа щеше да навърши шестдесет години и бе намислил по това време да е сам, да обикаля възвишенията около дома си в Инсбрук или да се бори с нова скална стена, която никой още не е преодолявал.

— Добре дошъл — продължи Браун с учтивостта на човек, който знае как въздейства видът му върху хората и се радва на това.

Американецът преглътна на сухо и стисна подадената му десница.

— Добър ден, Ваше Високопреосвещенство.

— Моля ви, наричайте ме Нилс — предложи Браун, който познаваше пристрастието на американците към фамилиарностите. —

В края на краищата тук двамата сме само колеги, които се занимават с общ проблем.

Кардиналът видя как лицето на американеца се освободи от напрежението, раменете се отпуснаха, сковаността изчезна от гърдите и коленете му. „Добре, добре — рече си Асесорът. — Предразполагането на хората е първата крачка към контрола над тях.“

— Щом предпочитате... Нилс.

Американецът се усмихна неловко на мъжа, който може би щеше да стане папа.

— Тогава не стойте отвън на тази жега.

Двамата телохранители се сляха със сумрака зад тях, а Браун отстъпи встрани и го подкани с жест да влезе.

Качиха се два етажа по-нагоре и минаха по безличен, мъждиво осветен коридор. Скоро американецът се настани в кресло с тапицерия от брокат, а отсреща зад изящно махагоново бюро седна Браун. Американецът примижа срещу ярката светлина, нахлуваща през прозореца зад кардинала. Дори на третия етаж пред прозореца имаше метална решетка.

— Моля ви, разкажете ми какво научихте в Цюрих — подхвана направо Браун.

— Ами... — Американецът се прокашля. — Съвсем накратко: Макс е мъртъв, онази посредничка в търговията с произведения на изкуството е изчезнала заедно с всички картини, които са били в Кройцлинген.

— А картината на Щал?

Американецът завъртя глава.

— Не е открита никъде.

Браун сви вежди.

— Вашето разследване е изяснило извършителите.

— Не неопровержимо.

— Но имате... обосновано предположение, нали?

Американецът кимна.

— Личат всички белези от акция на руските гангстери, най-вероятно със съдействието на някои от хората им в КГБ. — Той поумува. — Или обратното. Корупцията е толкова повсеместна при тях, че е трудно да се определи кой кого командва всъщност.

— И какви са подбудите им?

— Направили са го заради парите, заради чуждата валута. Колекцията е неимоверно ценна. Не бих се учудил, ако са действали с разрешението на Кремъл. Твърдата валута не е за пренебрегване.

И кардиналът кимна.

— Често сме свидетели на такива дела след разпадането на някогашния Съветски съюз и незабавно последвалите финансови кризи. Мнозина от онези, които се опитваха да ме убият в отминалите лоши времена, все още не са се отказали.

Американецът понечи да зададе естествено напирания на езика му въпрос, но предпочете да се сдържи.

— Жириновски — отговори Браун на неизречения въпрос.

— Той и неговите бандитстващи ултранационалисти биха искали да ме премахнат по същите подбуди, които имаха Хрущов и Андропов.

Американецът отново запази мълчание в очакване на отговор, но този път не го получи. Кардиналът завъртя леко креслото си и се загледа за дълго в издяланото от слонова кост разпятие на стената. Въздъхна протяжно и пак се обърна към американеца.

— За да ни помагате и занапред, трябва да знаете някои неща — каза му Браун. — Вероятно ще бъдате крайно смущаващи за собствения ви духовен живот. Неприятни и тревожни факти, но ако сте готов да поемете товара на истината, която ще споделя с вас, вие ще можете да окажете неоченима услуга на своята църква.

Американецът кимна.

— Ще направя всичко по силите си.

Кардиналът посрещна думите с усмивка, която сякаш проникна в самата му душа.

— Благодаря ви. Преди всичко искам да ви обясня, че бяхте предпочетен пред останалите ни служители заради искрената ви вяра и защото сте американец като жената и нейния съпруг. А и защото сте си извоювали добро име в тази област с предишните си успехи.

— И аз ви благодаря.

— Аз и църквата ще ви дължим благодарност — увери го Браун. — Сега ще добавя, че ако Светият отец е наследник на св. Петър, ние в ЦСВ пък сме наследници на Константин.

Американецът се озадачи.

— Също като Константин ние браним единството на църквата — обясни кардиналът. — Най-силната и най-утешаващата вяра е единната, свободната от съмнения, безграничната: с други думи, вярата трябва да бъде в черно и бяло, без никакви оттенъци на сивото. И пак подобно на Константин ние съзнаваме съвсем ясно, че Светото писание и историята на нашата църква и религия са били пренаписвани, преправяни и променяни според неизбежните потребности в най-различни епохи. В действителност би могло да има множество различни тълкувания на истината. Наглед равни по правдивост, свидетелства си противоречат. Съществуват реликви, писания и исторически доказателства, които смятаме за убедителни, но ако бъдат разгласени, ще разрушат единодушието сред теолозите и ще породят неувереност. А без единодушие църквата изобщо не би се съхранила. Щеше да се разцепи на милион кратки бележчици под линия в историята на вярата.

Още по-важно е, че съмнението не предлага кой знае каква утеха в нашия бурен свят. А за да стигнат до надеждата, обикновените хора трябва да са сигурни във вярата си. Ако има съмнения по въпроси на вярата или религията, наш дълг в ЦСВ е да се преборим с дявола, за да не им се налага те да водят тази борба. Ако изглежда, че има два пътя към вярата, наш дълг е да извървим и двата, а после да преградим неправилния, за да не се лутат вярващите. Ние се борим със съмненията и после даваме на църквата отговор, като се грижим този отговор да съответства на всички предишни решения, а накрая с молитвите и благословиите на Светия отец обявяваме този отговор за неоспоримото слово Божие. Единството във вярата е несравнимо по-важно от противоречивите истини, които трябва да останат тайна, защото повечето хора не биха успели да ги понесат, без да попаднат под влиянието на Сатаната. — Браун млъкна и се взря в американеца. — Разбирате ли ме?

— Ако правилно съм ви разбрал — предпазливо започна американецът, — искате да кажете, че не е толкова важно *в какво* вярват хората, стига да споделят една и съща вяра — онази, която е създадена и одобрена от вашата служба — и то без никакви уговорки. Единството във вярата означава обединена сила.

Браун го дари с широка усмивка и кимна.

— Вие сте много схватлив човек. Постъпили сте мъдро, като не сте пренебрегнали изучаването на религията.

Американецът видимо се изненада, кардиналът се засмя.

— Разбира се, разполагаме с копие на дипломата ви от колежа. Знаем повече за вашето минало от сегашните ви работодатели. — Гласът на Браун внезапно пак стана сериозен. — Според вас това достойна цел ли е? Бихте ли умрели за нея?

Американецът се намръщи. Умееше да заблуждава, но веднага реши, че само искреността подобава в делата, свързани с Бог.

— Моля да ми простите, Ваше Високопреосвещенство, но се налага да обмисля този въпрос — промълви той накрая.

Задъвка единия край на долната си устна и за малко зарея поглед към ослепителната слънчева светлина отвъд прозореца. Сърцето му биеше силно, той преглъщаше, за да овлажни пресъхналата си уста. Зад него цъкаше часовник.

Кардиналът чакаше търпеливо. Накрая американецът се взря в него и заговори:

— Първото е възможно, дори най-вероятно е така. А второто... — Поклати глава със съмнение. — Не знам. Не съм убеден, че който и да е човек може да вземе такова решение, докато не настъпи моментът да умре.

Той очакваше с опасение реакцията на Браун.

— Превъзходно! — отвърна кардиналът.

Облекчението заля като вълна американеца.

— Честен отговор, това ми вдъхва увереност — продължи Браун. После усмивката изчезна от лицето му, смени я суровото изражение на Асесора. — Всемогъщият Господ ще остане доволен от най-съвестните ви усилия. Но аз ще приема само най-добрите резултати, на които сте способен. Ясно ли ви е това? — Американецът кимна. — Ще се съгласите ли да ме приемете като свой наставник и единствен ваш изповедник? — Американецът отново изрази мълчаливо съгласието си. — Ще се съгласите ли да изпълнявате буквално заповедите ми, а при неподчинение да бъдете наказан с отлъчване от църквата и вечно проклятие?

Американецът за дълго се вторачи стъписано в него, но пак кимна.

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Добре — отрони кардиналт. — Разбира се, чували сте за Торинската плащаница? Естествено. Кой не е слушал за нея? Предполага се, че е погребалният покров на Исус Христос. Дълга ивица ленено платно с отпечатък от тялото на човек, който е бил разпнат. Всички рани и белези, всички физически особености на мъжа съвпадат с описанията на смъртта на Христос. Помня, че имаше разгорещени спорове дали да бъде призната като истинска реликва.

Браун спря, за да отпие глътка чай. Със салфетката попи ситните капки пот, избили над горната му устна, и продължи:

— Такава е съвсем накратко версията за обществеността. — Кардиналт се облегна в креслото си и заговори по-бавно. — Както може би ви е известно, Ватиканът никога не е признавал автентичността на Торинската плащаница. Ако съберете на едно място всички осветени късчета от Истинския кръст, които Ватиканът е благославял, ще запълните цял склад за дървен материал. Ватиканът обаче отказва да благослови Торинската плащаница. Защо? — Въпросът му очевидно беше чисто реторичен. — Ами защото се страхуваме да го направим. Защото знаем, че някъде има втора плащаница... в по-добро състояние, с неоспорим произход и съпровождащи документи, в чиято полза свидетелстват неподлежащи на никакво съмнение източници. Ако благословим Торинската плащаница с нейната доста съмнителна история, опасявам се, че някой ден ще ни призват да постъпим по същия начин спрямо втората плащаница.

Американецът явно се обърка.

— Но аз не разбирам. Нима твърдите, че е намерена втора плащаница, за която се знае със сигурност, че е принадлежала на Христос? Ако е така, защо не е показана на хората, защо не е...

Браун го прекъсна.

— Погрешно изтълкувахте думите ми. Втората плащаница, чието съществуване остава тайна, изобщо не е принадлежала на първия Месия, а на втория.

Американецът застина от смайване.

— Вторият... но как... как би могло... — Мъчеше се да подреди мислите си. — Нима имате предвид, че през всички тези години църквата е укривала доказателство за божествената същност на Христос? Защо трябва да е тайна?

Браун помисли, преди да отговори.

— Моля ви, спомнете си казаното от мен преди малко за стоящата над всичко необходимост от единство и сигурност във вярата. Тя е крехка. Затова ние в ЦСВ — както нашите предшественици векове наред — се трудим толкова упорито да съхраним последователността в папските були и да опазим учението като абсолютна истина. Признаем ли, че дори една дреболия не е вярна, обикновените хора ще започнат да си мислят, че има още неща, в които да се усъмнят. Издърпването на една-единствена нишка е достатъчно за съсипването на цялата дреха. А по-значимите неща? — Той вдигна рамене. — Мога само да кажа, че те ще причинят по-големи пробиви във вярата, през които Сатаната винаги е готов да се промъкне.

— Ох, майчице... — смънка американецът.

— Предупредих, че ви очакват много смущаващи преживявания. Но имайте ми доверие — задачата, която бяхте избран да изпълните, може да засегне самото бъдеще на християнството.

— Олеле... — тихичко се обади американецът.

— Вторият Месия... или Спасител, ако предпочитате, е живял по времето на Константин. А този властник осъзнал, че Всемогъщият Господ го е избрал за свое оръдие, чрез което християнството да бъде обединено, а ересите — заличени. И в името на тази цел император Константин заповядал вторият Месия да бъде доведен във Византион и... премахнат.

Американецът почувства, че твърдата опора на неговите убеждения се разклати. Впи пръсти в края на бюрото, сякаш за да се задържи.

— Ако това се разчуе, християнството и всички ценности, които защитава, ще бъдат оспорени. Ще настъпи хаос. Всеобхватен, пълен хаос. Криза във вярата, каквато не е имало от две хилядолетия. А освен това и юдаизмът ще бъде разтърсен. В края на краищата Исус е бил евреин, а никой не очаква пришествието на Месията с по-силно желание от първия народ на Библията. Още по-важно е, че за втория Месия историческите свидетелства са далеч по-убедителни от всички документи, свързани с нашия Господ. Тези доказателства биха могли да подтикнат милиони хора към пренебрегване на Исус Христос като наша опора и спасител, за да отдадат своята почит на този таен Месия. — Американецът забеляза как кардиналът се прекръсти при

последните думи. — Милиони биха напуснали църквата. От нея като институция и от световното ѝ влияние ще останат само жалки отломки.

— Свидетелствата ще бъдат отхвърлени като хитроумен фалшификат — вметна американецът. — Като заговор.

— Може би — допусна Браун. — Но вашата свята мисия е да опазите тайната на Месията. Да се доберете до доказателствата, потвържденията. А ако вие не успеете, погрижете се никой друг да не ги притежава. — Кардиналът помълча и лицето му издаде за миг някакво колебание. — Струва ми се... — Очите му сякаш се взираха в собствените му мисли. — Този таен Месия е знак, че Бог вероятно ни изпраща месии непрекъснато. И нашето спасение зависи от готовността ни да ги последваме. Но ние не ги разпознаваме. Или още по-лошо — убиваме ги.

Американецът се вторачи в кардинала, наклони глава и промълви:

— Значи Бог ни подлага на изпитание, за да провери готови ли сме да бъдем спасени? И когато най-после разпознаем Месията сред нас... без да го убием, тогава ще се спасим чрез него, така ли?

Браун кимна.

— Чрез нея.

— Моля?

— Младежо, втората плащаница също е съхранила на повърхността си образ. Това е образът на втория Спасител... женски образ.

Американецът ахна.

4.

Декемврийската буря нахлуваше откъм Тихия океан и тласкаше пред себе си яростни дъждовни завеси, които плющяха по водата в Марина Дел Рей и по палубите на съдовете, които се бяха сгушили там, за да се опазят от побеснелия Пасифик. Вятърът фучеше стръвно в такелажата на яхтите из пристанището и вдъхваше живот на амбициозните вълнички, които удряха по корпусите им подобно на ръкопляскания. Наближаваше осем часът сутринта.

Стотина метра източно от края на пристанището хората се мъчеха да стигнат някак до работните си места. Препълнените улици и канавки заливаха тротоарите. На почти всяко кръстовище заседнали коли бяха притихнали като трупове на удавени животни, а подгизналите им собственици стояха наблизо в унило очакване на влекач или може би на Ноев ковчег. Малцината пешеходци, излезли толкова рано, се накланяха срещу поривите на вятъра и се бореха с бурята, за да опазят шлиферите и чадърите си. Бурята печелеше битката.

В голямата каюта на тринадесетметровата едномачтова яхта „Валкирия“, Сет Риджуей трескаво се въртеше върху омотания, напоен с пот чаршаф, и чакаше да го споходи сънят. Обикновено се прокрадаваше с меките стъпки на полудрямката между събуждането и виденията, между действителността и фантазията. Винаги сънуваше едно и също и краят беше лош като в живота. Но колкото и да го тормозеше този сън, оставаше единствената му връзка с нея и беше по-добре да си припомня болката, отколкото да забрави Зои.

Започна както винаги в тяхната стая в цюрихския хотел „Еден о Лак“. Той почувства вълнението и очакването. Без да съзнава това, дясната му ръка опипа между чаршафите и докосна халката, която още носеше на лявата си ръка. Шест прекрасни години, брачен живот на безкрайното разнообразие: тя, реещата се във висините специалистка по история на изкуството, и той, белязан с рани и земен бивш полицай, който преподаваше философия. Всеки намигаше закачливо, щом

узнаеше как двамата се запознаха. Тоест всеки, без управата на Калифорнийския университет в Лос Анджелис — тези хора обикновено показваха пълна липса на чувство за хумор. Вместо това се мръщеа. И колкото по-начумерено се държаха, толкова по-искрено се смееа Сет и Зои. На техните купони имаше същински сблъсък на култури: командири на щурмови полицейски групи и собственици на галерии за изящно изкуство, месести сержанти, които си мислеха, че Дада е някоя от първите думички, изречени от бебето, и рошави критици, които не бяха срещали ченге, ако не са били арестувани на демонстрация през 60-те години.

Животът им беше всякакъв, но не и скучен.

А сега в рева на декемврийската буря Риджуей стенеше насън, виденията му се забързваха. Искаше да я зърне, да я обгърне с ръце, да я погледа отново. Но също като откъс от филм, който не зависеше от желанията му, сънят препускаше нататък. Тя влезе в стаята, изпълнена с възбудата на онзи следобед.

„Успях! Той се съгласи да продаде всичко чрез мен! — избълва Зои задъхано. — Но това далеч не е всичко. Имам страхотна изненада и за света на изкуството, и за теб.“

Тогава извади гръцкия ръкопис.

Сега не го интересуваха нито ръкописът, нито светът на изкуството, нито каквито и да било изненади. Искаше само да си я върне. Кошмарът подмина ръкописа.

„Защо не минеш под душа, за да те усетя по-отблизо?“ Думите ѝ се ускориа и изчезнаха, тя го целуна по устните, отдръпна се и го погледна съблазнително. Усети как ръцете ѝ се плъзнаха от раменете към корема му, пръстите ѝ трепнаха отпред по шортите му. Сънят ставаше все по-шеметен. Сет Риджуей виждаше себе си как бавно отива към банята. „Не! — идеше му да извика. — Не ѝ позволявай да излезе. Не я изпускай от поглед.“ Но сънят продължаваше устремно и неудържимо като кошмарна шейна, понесла се към финала.

„Първо под душа“ — чу думите ѝ слети като съня. „Апослесепостарайтедастевъвформагосподине. Апослесепостарайте.“

Но когато се изкъпа, нея вече я нямаше.

Сет Риджуей се стресна от съня и осъзна, че плаче.

Изпсува и заби юмрук във възглавницата. Почувства се пълен глупак, че не се събуди. Но в някакво кътче на съзнанието си все таеше

надеждата, че сънят ще потръгне иначе и той отново ще се събуди до нея и ще се любят както онази сутрин преди пет месеца в Цюрих.

Полежа, изцеден емоционално, дишаше тежко в събраната на бучки възглавница и усещаше соления вкус на мъквата си.

— Проклет да си, Боже! — прошепна Сет. — Проклет да си, проклет!

Заудря с юмрук по матрака и незабавно съжали за думите си, вината легна като тежко бреме върху гърдите му.

— Моля те, Господи, прости ми това. Не исках да го кажа. Помогни ми да я намеря. Помогни ми, моля те. Много те моля!

Опитваше се да сдържи сълзите, напираници в очите му всяка сутрин от почти половин година. „Господи, ти подложи вярата ми на предостатъчно изпитание. Нима не го издържах? Не можеш ли пак да ни събереш? — И отново се извини. — Съжалявам, Господи. Знам, че имаш свои помисли. Моля те, върни ми Зои, но ако не е такава волята ти, тогава дай ми сили да го понеса.“

Превъртя се бавно и размота чаршафите, усукани се около краката му. Отлепи ги от препотеното си тяло и се просна върху тях, заслушан как дъждът трополи по палубата над него. Печален, успокояващ звук и той си позволи да се унесе в него, мислеше си за Зои и отново насилваше ума си да налучка каквото може да е пропуснал там, в Швейцария.

Докато чакаше полицията, той хукна надолу по стълбите към главното фоайе. Провери в магазините и ресторантите на хотела, накрая потърси и взетата за нея кола под наем. Намери я на мястото, където я бе оставил служителят на паркинга след връщането на Зои в хотела. Двигателят още беше топъл от пътуването до Кройцлинген.

Пробудиха се старите му навици на детектив в отдела по убийства. Риджуей претърси колата, после и стаята. Водеше си бележки. Разпита администратора, пиколото и кльощавия плешив мъж, паркирал колата.

Цюрихските полицаи изобщо не се впечатлиха, че Риджуей също е бил в професията преди време, и сериозно се раздражиха от неговите опити да разпита мнозина сред хората, към които и те се насочиха.

По-късно седяха в удобните кресла на стаята с изглед към езерото и обсъждаха случая.

— Хер Риджуей, няма никакви улики за престъпление — напомни му старшият от полицаите. — Дали не е имало някакво неразбирателство помежду ви?

Минаха миг-два, докато Сет схване смисъла на думите. Не е ли имало свада, заради която Зои се е махнала? През годините си като ченге и той бе стигал до подобни догадки и бе изричал подобни думи пред мъжете и жените, чиито съпруги или съпрузи бяха изчезнали внезапно. Сякаш чуваше собствения си глас, когато полицейският служител продължи:

— Може би се е разстроила от нещо, за което не подозирате? Случва се. Нищо чудно след няколко часа... — Мъжът сви рамене. — Както и да е, без улики за престъпление нищо не можем да направим. Няма закон срещу бягството от собствения съпруг.

У Риджуей напираше желанието да му разкаже за любовта си със Зои, за убеждението си, че тя никога не би постъпила така. Но мислено чу как други му бяха казвали същото, когато и той беше полицай. Не си отвори устата.

Полицаите си тръгнаха ненатрапчиво, както се появиха. Но администраторите на рецепцията продължаваха да му се мусят всеки път, когато ги подминаваше. Явно го наказваха за пошлата постъпка — да повика простосмъртни полицаи във фойето на толкова изискано заведение.

През онази нощ Риджуей не мигна. Крачеше напред-назад из стаята и всеки път поспираше да се взре в езерото, сякаш то щеше да му подсказе нещо за Зои. Но под всичко у него се разрастваше туптяща пустота. За пръв път изпитваше такава самота. А в паметта му се въртяха неспирно ужасни сцени от полицейския му опит.

Сутринта беше изтощен и почти готов да се унесе, когато заедно с поръчаната закуска му донесоха един местен вестник. Имаше намерение да хапне и да навакса няколко часа сън, преди да продължи собственото си разследване. Но стигна само до долния край на първа страница. Заглавие вдясно прикова погледа му и прогони умората:

„ИМЕНИЕТО КРОЙЦЛИНГЕН ОПОЖАРЕНО. СОБСТВЕНИКЪТ ПОРАЗЕН ОТ ИНФАРКТ.“

Прочете информацията. Броени часове след като Зои завърши преговорите си с притежателя на имението, то било опустошено от пожар. Според вестникарския материал всичко в къщата — включително скъпоценните картини — било погълнато от пламъците. По-нататък се съобщаваше, че собственикът получил тежък инфаркт и сериозни изгаряния при опита да спаси своята колекция.

Хвърлил вестника на седалката до себе си, Сет изстиска всичко, което можеше да даде колата по време на лудешкото каране до Кройцлинген. Но там намери само поредната вбесяваща задънена улица.

Местната полиция и пожарникари настояваха, че няма никакви следи от умишлено предизвикан пожар или друго престъпление. Твърдяха, че причината е в повредената електрическа инсталация на вековното здание. А и американецът би трябвало да е наясно, че въпросният господин е в напреднала възраст. Напомниха му, че инфарктите са често явление при такива хора.

Нищо повече не постигна и в болницата. Вили Макс беше в безсъзнание през цялото време след докарването му там. И дори да дойдеше на себе си, лекарите нямаха никакво намерение да допуснат да бъде разпитан. Човекът умря три дни по-късно и отнесе в гроба тайните си и (както беше уверен Риджудей) сведенията за участието на Зои.

Сет тръсна глава, опитваше се да прогони спомена. Заслуша се в равномерния шум на декемврийския дъжд по палубата на „Валкирия“. Насили се да стане и се затътри в тоалетната. Както пикаеше, зърна отражението си в огледалото над мивката. Гледката не му хареса особено. През тези почти шест месеца след изчезването на Зои дълбоки тъмносини сенки бяха зацапали кожата под очите му. И за пръв път в живота си позволи около кръста му да се натрупа слой мазнини. Макар неговите 75 килограма засега да изглеждаха жилави и стегнати по костите, Риджудей знаеше, че ако не започне отново тренировките, след още половин година ще изглежда занемарен и отпуснат. По-лошото беше, че и старите му рани биха моли да се разлютят. Лекарите казваха, че се случвало понякога. Но и това просто нямаше значение в момента. Какво толкова?

Сет се изплю, докато опразваше морската тоалетна с помпата, и се наведе напред да погледне отражението си отблизо. През целия си

живот беше младолик. Другите полицаи му лепнаха прякор Хлапето. Чак около месец след като излезе от болницата, един барман за последен път му поиска документи, за да докаже, че е пълнолетен и може да пие. Тогава беше на двадесет и девет години, възстановяваше се, след като куршуми минаха през гръдния му кош, гърба и бъбреците, но още имаше хлапашкия си вид. Двадесет и девет години... а полицейското управление реши, че има трайна инвалидност. Лекарите го предупредиха, че е вероятно да не ходи нормално до края на дните си. Година по-късно обаче той беше в по-добра форма от най-якия новобранец, завършил полицейската академия. Само че бюрократичните правила не допускаха изключения. Отказаха му да се върне на работа.

Но дори в най-тежките моменти по онова време — сам, измъчен от болките, загубил посока извън живота си като полицай, пак приличаше на хлапе. И изведнъж сякаш си навакса годините, откакто Зои изчезна. Сега всичките тридесет и седем изглеждаха врязани в бръчките по лицето му.

Върна се в камбуза на „Валкирия“ и отвори хладилника. Постоя сънливо вторачен в нещата вътре, без всъщност да ги вижда. Пред мисления му взор минаваше остатъка от лятото. Не замина от Цюрих за Лос Анджелис, докато не наближи началото на учебната година. Но въпреки че проточи разследването си още два месеца, нямаше с какво да се похвали, освен със стъписващата сметка за престоя си в хотел „Еден о Лак“, много по-добрия си разговорен немски, доста доброто приятелство с неколцина швейцарски служители на реда и закона, и близкото познанство с човек от американското консулство в Цюрих.

Този Джордж Стратън му оказа безценна помощ, като го преведе през дипломатическата и бюрократичната джунгла, в които попадеше всеки американски гражданин, ако искаше да прави неофициални, а значи и неразрешени запитвания за изчезналата си съпруга в чужда страна. Стратън стана и негов редовен, макар и не кой знае колко труден противник на тенискорта.

Отначало Риджуей се настрои подозрително заради сговорчивото държание на Стратън — помисли го за хомосексуалист или за надзирател от консулството, който бди да не би бившето ченге да стори нещо неразумно. Но докато лятото се изнизваше, Сет проумя, че

Стратън е един самотен американски ерген, комуто сериозно е домъчняло за добрите стари Щати.

С негова помощ изкопчи разрешение да огледа развалините на имението в Кройцлинген, преди да дойде екип за разчистване. Три седмици рови и пресява пепелта и отломките и с всеки ден се убеждаваше в правотата на местната полиция.

Но в края на всеки ден нещо продължаваше да дразни ума му. И накрая точно преди булдозерите да навлязат, за да заравнят обгорените руини, го споходи озарението: собственик на имението беше богат германец, колекционер на произведения на изкуството с една от най-ценните сбирки в Швейцария. В пепелищата обаче липсваха рамки на картини, парчета стъкло, овъглени късчета платно и дори следи от тел или куки за окачване на картини. А Риджуей знаеше от собствените си разследвания на убийства, съпроводени с пожари, че огънят рядко унищожава всичко. В Кройцлинген обаче нямаше останки — нито ъгълче от рамка, нито парченце тел. Изглеждаше, че всички творби са изнесени от имението, преди да бъде изгорено.

Местните власти пренебрегнаха намеренията от Риджуей нови доказателства, че пожарът се дължи на умишлен палеж, и отказаха да спрат булдозерите и екипа по разчистването. Почти изчерпаха и търпението, и съчувствието си към изтерзания американец, без да прикриват повече досадата си. Увериха го, че според тях на всички негови въпроси ще бъде даден отговор, но нека престане да гради догадки вместо тях и да си пъха носа в чужди задължения.

Нищо повече не можеше да направи. Пред очите му булдозерите изравниха със земята единствените улики за изчезването на Зои, с които разполагаше. Плати си сметките, сбогува се със Стратън и се прибра у дома да води курсовете си.

Сет изхвърли студената утайка от машината за кафе и сложи зърна в кафемелачката. Преподаването му потръгна зле. Преди Цюрих го хвалеха за неговата работа в аудиторията — и студентите и другите преподаватели. Никога не пропускаше часове, неизменно подготвяше нови, интересни материали и не четеше скучни лекции.

След Цюрих всичко се промени. Тази учебна година изнасяше лекциите си вяло, използваше бележките си от миналата... ако изобщо си направеше труда да стигне до аудиторията. Шефът на катедрата

Тони Брандфорд, който всъщност го взе при себе си преди осем години, започна да му подхвърля въпросчета дали няма проблеми с пиенето.

Само че неговите проблеми бяха по-лоши и от пианство. Торможеше го умуването. То го състаряваше. Само ако знаеше дали е мъртва или жива, би могъл да подкара нататък живота си.

Сет пхна цедката с новото кафе в машината, сипа вода и натисна бутона. Стоеше и зяпаше. Накрая гъргоренето и бълбукането го изтръгнаха от унеса, той се обърна към сиво-бялата буря, шибача илюминаторите. В един миг виждаше яхтата до съседния кей, в следващия — само мътилка като лош образ на черно-бял телевизор.

Наблюдаваше стихията няколко минути, после погледна масата, където папката с лекционните му материали лежеше недокосната след последното влизане в аудиторията. Приближи се до нея с чувството, което човек изпитва към уродливо дете — би трябвало да го обича, но то буди само отвращение. Седна и разгърна дебелия папка с напъхани в нея листове. Прегледа набързо една страница, после друга, преди да осъзнае, че и тази сутрин не го интересуват повече от което и да е друго утро след завръщането му от Цюрих.

Безчувствено прелистваше страниците с жълти кантове, по които имаше изрезки, надраскани бележки и цитати. Днес бе намислил да говори за корените на антисемитизма в догмите на християнството. Но не му оставаше жизненост нито за догмите, нито за антисемитизма, нито за студентите, които сякаш бърникаха в ума му и се опитваха да отмъкнат знания оттам. Нямахше необходимото търпение, за да застане пред тях.

Кафемашината изплю и изкъркори последните си капки, накрая избълва облак пара, която се кондензира по илюминаторите. Уморен след съня на пресекулки през нощта, Риджудей затвори шумно корицата на папката, избута се назад от масата и отиде при телефона на стената до камбуза. Набра номера на катедрата по философия. Сигналят забръмча в ухото му.

— Философия, на телефона госпожа Брандфорд — обади се секретарката на катедрата.

Карън Брандфорд беше очарователна жена малко над четиридесетте с издължено изящно лице и грациозни движения.

— Добро утро, Карън — заговори Сет колкото можа по-бодро. — Дейвид наблизил ли е?

— Добро утро, Сет. — Той долови загрижеността ѝ дори по телефона. — Как си тази сутрин?

— О... никак не съм зле, общо взето.

— Чудесно. Мисля, че господин Дейвис е в кабинета си. Ще те свържа с него.

Но вместо глухото прещракване на отживелия времето си телефонен комутатор се възцари тишина. Тя го бе оставила на изчакване. Притиснал слушалката между рамото и брадичката си, Риджуей се наведе да сипе чаша горещо кафе в очуканата, любима керамична чаша, която неговият партньор в полицията му подари за един рожден ден. От едната страна бяха изписани името и званието на Сет по онова време (сержант), от другата имаше карикатура с два ястреба мишелова, кацнали на гол клон. Надписът отдолу гласеше: „Да бе, трябвало да сме търпеливи! Иде ми да убия някого“. Други времена, друг живот, помисли Риджуей и споменът предизвика усмивка на устните му.

Телефонът избръмча отново, когато отпиваше от кафето. Той преглътна набързо и се приготви да помоли Дейв Дейвис да поеме лекцията му. Мъчеше се да измисли с какво да се оправдае този път.

— Сет? — разнесе се гласът на Тони Брадфорд, а не на доцент Дейвис.

Настроението на Риджуей се вкисна на мига.

— А-а... да, Тони, Сет Риджуей се обажда.

— Извинявай, че аз поех разговора, но минавах край бюрото на Карън, когато ти звънна.

Линията притихна неловко, Риджуей се опитваше да намери думи. Мълчанието се проточи и шефът на катедрата продължи:

— Да не търсиш младия ни колега Дейвис, за да поискаш пак да поеме твоята лекция?

Гласът му натежа от укор.

— Ами аз... не се чувствам много...

— Така си и мислех — прекъсна го по-сърдито Брадфорд. — Сет, вече си приказвахме. Това не може да продължава безкрайно.

— Знам, но...

— Стига с тези „но“, Сет. Или идваш тази сутрин и си водиш часовете, както и останалите до приключването на семестъра, или ще бъда принуден да обмисля освобождаването ти от длъжност.

Риджуей го слушаше претръпнал, тормозеше го само чувството на вина, че е разочаровал човека, който му предложи нова работа, след като го пенсионираха от полицията.

— Никога не съм те виждал такъв — продължи по-сдържано Брандфорд. — Ти открай време беше борец, подстрекател, бунтар. Не се предаде нито когато лекарите ти казаха, че изобщо няма да се възстановиш от раняването, нито пък когато полицията отказа да преразгледа пенсионирането ти по инвалидност. Наблюдавах те как се нахвърли върху книгите след последната комисия за твоята инвалидност. Винаги си имал подходящата нагласа към философията, видях тези качества у теб още в първите ти студентски години. Но устремът ти към доктората беше изумителен. Впрегна яростта си и се преобрази в първокласен учен. Затова ти предложих място на преподавател. Ти си учен, който е натрупал опит във всекидневието. Рядко и ценно достойнство, затова не ме принуждавай да те отстраня. Само че трябва да се стегнеш!

— Сега е друго — възрази Сет. — Не съм същият.

— Адски вярно, не си същият! — възкликна Брандфорд. — Насочваш тази твоя ярост срещу себе си, вместо да я употребиш за работа.

— Само ако знаех дали Зои...

— По дяволите, човече, тя е мъртва! Длъжен си да се примириш с това и да продължиш напред. Защото иначе ще се окаже, че имаме двама убити. Ти може и да не си забелязал, но за нас — хората около теб, е ясно, че в момента си един ходещ труп. Според мен е крайно време да се опреш на вратата си и да се измъкнеш от тресавището.

Риджуей нямаше какво да каже. Брандфорд беше прав.

— Вчера ми се обадиха от банката. Попитаха ме като твой началник дали смяташ да продадеш къщата, или ще решиш друго. Пропуснал си шест вноски по ипотеката.

Сет смътно си спомняше тези пликкове. Не им обърна внимание, както и на всичко останало в пощата си, която още се получаваше в катедрата. Изобщо не си направи труда да уведоми пощенските служби, че се е върнал от Швейцария.

Имаше предостатъчно пари. Все се канеше да плати всички сметки, особено по ипотеката, за да е свободен да продаде къщата. Налагаше се да я продаде, там сякаш витаеше духът на Зои. Както си

лежеше в яхтата и зяпаше пристанището, часове наред си представяше посещението при брокерите на недвижими имоти. Но така и не се нахрани, защото знаеше, че по принуда ще се занимава с къщата и всичко в нея.

Къщата беше пълна със следи от годините, които двамата прекараха там. А продаде ли я, значи ще признае, че тези години са отминали. Трябваше обаче да направи нещо. Опустелият му дом привличаше хулигани и отрепки. Досега имаше три влизания с взлом.

— Да — пресекна гласът му. — Ще се опитам да я продам. Ще се обадя в банката. Тони...

— Да?

— Съжалявам, че са те потърсили. И съжалявам, че те въвличам в проблемите си. Аз...

Риджуей усети как яхтата се разклати. Опитният моряк познава всички движения и звуци на своя съд, известно му е как го разместват вятърът и вълните и усеща шаването, което може да бъде причинено само от хора. Сет беше уверен, че някой е стъпил лекичко върху палубата на „Валкирия“.

— Тони, може ли пак да ти се обадя след малко?

— Не, Сет, искам да сме наясно още сега. Искам да...

Някой учтиво почука по люка горе.

— Някой дойде на яхтата, трябва да...

Тропането стана по-настойчиво.

— Тони, не може ли да изчакаш само минутка?

— Не, по дяволите! Повече няма да ми се измъкваш. Прекъснеш ли разговора, смятай се за уволнен.

Блъскането по люка се засилваше. Риджуей остави слушалката и се промъкна към кърмата. Доближаваше стълбичката към палубата — единствения вход, като поспря при навигационните уреди, за да извади от едно чекмедже револвер „Смит & Уесън 357 Магнум“. Не го навестяваха често тук, особено в осем сутринта насред декемврийска буря. А той се бе подготвил. Нямаше да се разправят с него толкова леко както със Зои. Пъхна оръжието в дълбокия десен джоб на халата си и стегна колана.

Блъскането по люка се учести.

— Ей сега, ей сега! — извика той силно, докато се качваше по стъпалата.

Стъпи на най-горното, хвана дръжката на люка и го откряна. Вледеняващи повеи се вмъкнаха с вой през пролуката, като носеха и пръски дъжд. Риджуей видя, че отвън под навеса на кабината за управление стои жена приблизително на неговата възраст. Сияещите ѝ сини очи изглеждаха състарени. Двамата се спогледаха намръщено.

Вятърът рошеше късата руса коса около съвършения овал на лицето ѝ и дърпаше палтото от камилска вълна, което тъмнееше от дъжда. Зад жената грамаден тип в униформа на шофьор непоклатимо държеше чадър. Другата му ръка стискаше картечен пистолет с къса цев, която небрежно сочеше палубата, без да е прицелена в никого.

Сет усети как устата му пресъхна изведнъж. За миг се скова, докато очите му възприемаха сценката. В прилива на уплаха се изпариха всякакви мисли за Зои, Тони Бранфорд и религиозни догми.

Люкът почти изцяло закриваше тялото на Сет и както продължаваше да се взира в двамата, той бавно посегна към своя „Магнум“. Постара се движенията му да не проличат, измъкна револвера от джоба на халата и го вдигна, без да се вижда от палубата, готов да стреля през дървенията на яхтата. Мощният куршум калибър 357 би пробил дъските, шофьора и фалшборда на „Валкирия“, без да загуби убийствената си сила.

— Господин Риджуей?

Гласът на жената беше овладян, спокоен, в него нямаше заплаха.

— Да?

Кой, по дяволите, би се домъкнал на яхтата му с картечен пистолет в ръка? Човек, когото някога е прибрал зад решетките? Риджуей безуспешно се опита да свърже лицата на жената или шофьора с някой арестант или обвиняем в съдебна зала. Но жадуващите отмъщение обикновено имат по-будна памет от едно бивше патрулно ченге. А и хората невинаги сами си вършат мръсната работа.

— Аз съм Ребека Уайнсток — представи се жената и му протегна костелива ръка със съвсем тънка китка. — Може ли да вляза? Тук отвън е твърде неприятно.

Тя забеляза, че Риджуей е впил напрегнат поглед в нейния шофьор.

— Това е Бенджамин, мой шофьор и телохранител — обясни Уайнсток.

Бенджамин кимна на Сет и направи лек поклон — нелепа поза за толкова огромен човек.

— Животът ми е бил застрашаван неведнъж — продължи жената. — Бенджамин е с мен, за да не ми сторят зло, а не за да стори зло на вас.

Въпреки това Риджуей се взираше недоверчиво ту в нея, ту в него.

— Не съм свикнал да виждам автомати толкова рано сутрин.

Сянка на досада плъзна за миг по лицето на Ребека. Тя потръпна от порив на вятъра, изсвистял в такелажа.

— Може ли да ме подслоните? — настоя тя. — Предложението, което имам за вас, не се прави на прага.

— Само ако вашият човек Бенджамин се махне от яхтата заедно с преносимото си оръдийце.

Тя се обърна и кимна на шофьора.

— Иди да ме чакаш в колата. Не ми се вярва да нападнат откъм водата.

Бенджамин изглежда гневно Риджуей и тревожно своята работодателка.

— Върви — подкани го Ребека. — Господин Риджуей не ме застрашава с нищо.

Макар и неуверено, шофьорът нагласи картечния пистолет в кобур под палтото си и се прехвърли на плаващия кей. Постоя там секунда-две, бръкна със същата ръка под палтото и извади малка радиостанция.

— Госпожице Уайнсток, моля ви да вземете това. Аз ще слушам в колата. Обадете ми се, ако съм ви необходим.

Наведе се да подаде радиостанцията на жената и се отправи към лимузината. Риджуей го проследи с поглед как се качва по подвижното мостче, ставащо стръмно по време на отлив. Щом стъпи на сушата, шофьорът се загледа в тях. Ребека му махна с ръка и Бенджамин, който дори отдалеч изглеждаше същински великан, отвори вратата на лимузината, влезе и я затвори плътно.

Очите на Риджуей още се взираха в колата, не му се искаше да погледне русата жена. Вслушваше се в тропането на дъжда по навеса над кабината и чувстваше как напират гневът му, но се опитваше да го потисне. От страх към гняв. Случваше се с всяко патрулно ченге по

улиците поне десетина хиляди пъти. Страхът от ситуация, когато животът ти е под заплаха, преминава в емоционалния махмурлук на гнева, докато тялото се чуди какво да прави с всичкия този адреналин в кръвта си. Сет отрано се научи да разпознава това състояние и да се справя с него, за да не си излива яда върху околните.

Вдиша дълбоко, задържа и бавно издиша, после повтори същото. Затвори очи и си представи, че плава с яхтата. Целият този процес му отне по-малко от половин минута и когато пак чу нейния глас, се бе укротил.

— Господин Риджуей — заговори тя вече с жална нотка, — ще ви бъда благодарна, ако мога да поседя на топло минута-две.

— Разбира се.

Сет прибра револвера в джоба на халата и се зае да отвори докрай люка от полирана тикова дървесина.

Подаде ръка на жената, за да ѝ помогне при слизането по няколкото стръмни стъпала към голямата каюта. След като ѝ предложи да седне до масата, той прекрачи към камбуза. Зърна оставената върху плота слушалка и си спомни, че заряза Тони Брандфорд да го чака на телефона.

— Тони? — Притисна слушалката към ухото си. — Тони, чуваш ли ме?

— Сет? — Пак се обаждаше Карън Брандфорд. — Той имаше среща и трябваше да излезе. Каза ми... каза ми да ти предам... ох, как се вбесявам, когато ме оставя да му върша мръсната работа! Каза, че ако днес не изнесеш лекцията си, ще те уволни.

В неловкото мълчание Сет стисна клепачи и се насили да помисли. Отвори очи и си погледна часовника. Трябваше да влезе в аудиторията след по-малко от десет минути. В този дъжд трудно би успял, дори ако тръгнеше незабавно.

— Съжалявам, Сет — прекъсна тишината гласът на Карън. — Наистина съжалявам.

— Няма за какво да се извиняваш, Карън — увери я Риджуей. — Аз би трябвало да се извиня. Ще се опитам да дойда.

Прекъснаха разговора.

— Опасявам се, че разполагам със съвсем малко време — обясни Сет. — Трябва да се преоблека и да изнеса лекция.

Погледна бележките си на масата до Ребека. Жената също изви очи към папката и пак се вторачи в него.

— Но...

— Обяснете ми, докато се обличам — предложи Риджуей и отиде в своята каюта. — Ще оставя вратата отворена, за да ви чувам.

Но преди да е стигнал до вратата, силни пръсти го хванаха за мишницата.

— Господин Риджуей, дойдох отдалеч, за да се срещна с вас. Не ме отпращайте така.

Сет се обърна към нея.

— Трябва да ми я дадете! — почти извика тя и събра ръце в подобие на молитвен жест. — Моля ви, дайте ми я. Готова съм да ви се отплатя щедро.

Той отстъпи заднешком, изненадан от това избухване.

— Ето...

Ребека бръкна в единия джоб на палтото си и извади стегната с лента пачка банкноти, които му подаде поривисто. Американски банкноти по хиляда долара. При това положение е естествено да пътува с въоръжен шофьор. Единствените хора, които Сет бе виждал да разнасят такива банкноти на пачки, бяха колумбийски наркотрафиканти.

— Вземете ги — увещаваше го жената и размаха пачката пред лицето му. — Чисти пари от добри хора... и има още.

За да го убеди, тя порови в другия си джоб и измъкна втора пачка. Пристъпи към него и натика първата в джоба му върху прибрания револвер.

— Вземете. Само трябва да ми я дадете и останалото също е ваше.

Риджуей бавно извади пачката от джоба си и я погледна. Поне петдесет банкноти. Обърна се към Ребека и отново тикна пачката в джоба на халата си. Значи тази жена бе дошла на яхтата му с поне стотина хиляди долара налични пари.

— Госпожице Уайнсток — подхвана той внимателно, — какво по-точно искате от мен?

— Моля ви, не ме въвличайте в досадни игрички — отвърна Ребека. — Знам, че тя би трябвало да я е получила от него.

— Тя ли?

— Вашата съпруга.

— Моята съпруга ли? Защо я споменавате? За какво говорите?! — повиши глас той. — Какво искате да кажете за жена ми, проклета да сте? Къде е тя? — Сграбчи Уайнсток и я повдигна от пода. — Къде е тя?! Кажете ми или ще ви разкъсам на шибани мръвки!...

— Престанете, моля ви! — извика тя от болка. — Престанете, аз... ние... ние се опитахме да им попречим. Моля ви, господин Риджуей, престанете...

Сет я пусна на койката. Господи, какво го прихвана? Болеше го главата. Опря длани в лицето си и разтърка, за да прогони болката. От цялото това безумие представите му се объркваха. Сведе поглед към жената, която за малко не преби. Трябваше да си възвърне самообладанието.

Ребека го гледаше уплашено от долу нагоре и оправяше косата си с пръсти.

— Знам какво си мислите — подхвърли Риджуей. — Съжалявам, но се заблудих, че...

— Няма за какво да се извинявате. Тази история тласка хората към лудост от много столетия — промълви Ребека с учудваща невъзмутимост. — Важно е да помните, господин Риджуей, че сме готови да ви платим много пари за картината.

— Нищо не знам за никаква картина — отсече той — и не ми пука за парите ви. Предпочитам да си върна Зои.

— Естествено е да искате това и ако ни съдействате, ние сме убедени, че ще успеем да я открием.

— Тя жива ли е?

— Не твърдя това. Казах, че ще ви помогнем в опитите да я откриете. Не знаем какво може да са й сторили онези безумци. Аз обаче имам основателни подозрения, че тя е жива, защото знае какво има на гърба на картината, а те не...

— Картината ли? — Риджуей си взе чашата с кафе и седна срещу нея. — Не разбирам. Какво общо има някаква картина? И коя сте вие, по дяволите?

— Представих ви се — Ребека Уайнсток. Аз...

— Не, питам с кого сте свързана? Кой ви изпрати? И откъде знаете за Зои? — Ръката му трепереше, когато поднесе чашата към

устните си. По масата плисна кафе. Отпи и остави чашата наред локвичката. — И изобщо защо...

— Винаги е най-трудно да проумеем отговора на „защо“. Вникваме в „как“, „къде“ и „кой“, но „защо“ е въпрос, с който трябва да се занимават философи и свещеници.

Сет само се взираше в нея и чакаше.

Жената като че поумува за момент, после едната ѝ тънка ръка се пъкна под палтото и извади малка черно-бяла снимка. Плъзна я по масата, като внимаваше да не я намокри в разлятото кафе. Риджуей неохотно взе снимката и я разгледа.

На нея имаше картина с алпийска ливада, над широкото затревено пространство, заобиколено от иглолистни дървета, се издигаха планини. Ребека Уайнсток се взираше в лицето му за някакви признаци, че е познал изображението, но напразно.

— Е, и? — върна ѝ Сет снимката.

— Картината е нарисувана с маслени бои върху дърво, висока е около петнадесет сантиметра и широка около дванадесет — впусна се в обяснения Уайнсток. — Създадена е между 1936 и 1938 година от Фредерик Щал, германски художник. Използвал е топли тонове досущ като ренесансовите майстори, на чийто стил се опитвал да подражава.

Тя спря и отново го погледна с очакване.

— Е, и? — повтори Риджуей. — Какво значение има всичко това? И какво общо има със Зои?

— Има значение дали вие разпознавате картината.

Той завъртя глава.

— А би ли трябвало да я разпозная?

Ребека се взираше изпитателно в лицето му. Накрая въздъхна и кимна с изражение на човек, току-що взел повратно решение.

— Господин Риджуей, аз ви вярвам, макар да не знам защо. Струва ми се, че никога не сте виждали тази картина. Но наистина би трябвало да сте я виждали. Имаме множество причини да смятаме, че вашата съпруга я е отнесла, когато си е тръгнала от Кройцлинген.

„Имало нещо, което щял да изпрати тук по куриер. Мислех, че досега ще бъде доставено.“ Зави му се свят, когато гласът на Зои отново прозвуча в паметта му. Ето я следата, въртяла се мъничко извън границите на съзнанието му тези шест месеца — липсващото късче, за което знаеше, но бе пренебрегнал.

Какво ли може да е намерила? Нещо толкова важно, че да я отвлекат... и убият?

„Имам страхотна изненада за света на изкуството.“ Сет отново затъваше в кошмара, виждаше как сънят се ускорява, а Зои му се изплъзва. „Ейсегащесевърнасамодагиоставявсейфанахотела...“

Картина. Нея ли Макс бе пратил по куриер? И била ли е получена? Ако да, то къде е, по дяволите?

— Господин Риджуей? Добре ли сте?

Стаята в „Еден о Лак“ изчезна и Сет осъзна, че гледа седналата отсреща руса жена с мъдри, приковаващи вниманието очи.

— За миг пребледняхте като лист хартия — увери го Ребека. — Стори ми се, че получавате някакъв пристъп.

— Нерви, нищо друго. — Остави чашата си на масата. — Последните месеци ми дойдоха в повече, а идването ви тази сутрин окончателно ми скъса нервите.

— Съжалявам. Знаем колко ви е тежко, но е важно картината да бъде намерена, както и вие да узнаете какво се е случило със съпругата ви.

— Разкажете ми още за тази картина — помоли Риджуей.

— Наистина ли сте сигурен, че нищо не знаете за картината? — Пак му показва снимката. — Или къде се намира?

Риджуей тръсна глава.

— Не — излъга, — представа си нямам.

Ребека го изгледа и продължи:

— Художникът Щал е бил любимец на СС. Говори се, че Хитлер харесвал и него, и картините му. Известно е, че когато Щал починал през 1940 година, Хитлер съчинил епитафа, гравирани на гроба му, лично написал и прочел надгробното слово.

Сет се взря в снимката.

— И защо пък толкова се е прехласвал? Не бих казал, че Щал е бил особено талантлив художник.

Тя се усмихна.

— Господин Риджуей, мнозина споделят вашето мнение. Но не и фюрерът. Може би знаете, че Хитлер повече от всичко на света е искал да бъде творец, художник. Отказали му прием в най-изтъкнатите академии по изобразително изкуство и години едва ли не тънел в

мизерия, опитвайки се да пробута картините си на посетителите на кафенета и пивници във Виена.

Ребека Уайнсток стана да се поразтъпче. Риджуей местеше чашата си по масата, въртеше я в полукръгове, загледан в странната сутрешна гостенка.

— Светът може би нямаше да изстрада най-кървавата епоха в досегашната си история — подхвана пак тя, щом седна, — ако някой бе приел младия Адолф в художествено училище.

— Това е горе-долу всеизвестно. — В гласа на Сет се прокрадна раздражение. — Какво общо има със Зои и тази... картина на Щал?

— Проявете търпение. Не пропътувах толкова голямо разстояние само за да ви губя времето. Онзи период в живота на Хитлер има две конкретни последствия и за вас, и за вашата съпруга. Първо, пробудила се симпатията му към друг борец се за признание арийски художник, тоест Щал, и укрепнала решимостта му да докаже на света своите достойнства като творец — по какъвто ще да е начин. В Щал той виждал свое подобие, един изпаднал в затруднения художник с добри умения, но без особен талант.

— Нима твърдите, че Хитлер е бил добър художник?

— Той е бил вещ занаятчия, който днес вероятно би направил добра кариера в рекламата или комиксите. Но поредният Рембранд? В никакъв случай. Същото важи и за Щал. Хитлер го взел под крилото си, въвел го в нацистката общност. Там се радвали, че не всички художници в Германия са евреи или изгнаници... Второто последствие за вас от провала на Хитлер като художник — продължи Ребека — е свързано със страстното му желание да построи най-големия и най-великолепния музей в света. Този „Музей на фюрера“, както щял да се нарича, трябвало да бъде изграден в родния му австрийски град Линц. Специална група имала задачата да из земе от обществените и частните сбирки в окупираните страни най-хубавите творби, антики, статуи, реликви, икони, монети — каквото се сетите. Пълни вагони от цяла Европа пристигали в централния сборен пункт в Мюнхен. По-късно през войната били преместени от града в стари замъци и солни мини, където нямало да пострадат от съюзническите бомбардировки. — Тя помълча и се наведе към Риджуей. — Имението до Кройцлинген, което вашата съпруга е посетила, е било пълно с творби, които са изчезнали в нацистката машина за грабеж на художествени ценности. По-

голямата част от откраднатото е била пренесена през немската граница от офицери на СС, които с плячката си купували мълчание, храна, подслон и пътуване до места, далеч от съюзническите трибунали.

— Господи!

Риджуей не вярваше в старите измишльотини на Лъдълъм за промъквачи се из света ветерани нацисти, но пък беше убеден, че творби, струващи милиони долари, биха подтикнали някои хора към не едно убийство.

— Но щом там е имало безценни шедьоври, какво е значението на посредствена картина от някакъв долнопробен нацист?

Речта на Ребека потече на по-бързи обороти.

— Точно това щях да ви кажа. Малко преди нахлуването на хитлеристите в Полша, Щал посетил Хитлер в Бертехсгаден и двамата излезли за дълго с кола сред околните възвишения. Никой не знае точно къде са ходили. Но след връщането им Щал носел скиците, по които нарисувал тази картина. — Тя чукна по снимката с изящния маникюр на показалеца си. — Предполага се, че картината е била окачена в личните покои на Хитлер насред строго секретно военно съоръжение в Австрия. Може би се е намирало близо до мястото, изобразено на картината.

Сет за пореден път се пресегна и взе снимката. Този път се вгледа по-зорко в нея.

— Какво има в ей този ъгъл?

— Според нас е вход към стара солна мина — обясни Уайнсток. — Едва ли е важно. Австрия и Бавария са осеяни с такива мини.

— А как е озаглавена картината?

— „Домът на нашата Спасителка“.

— Странно. Тогава бих очаквал да видя светии, нимбове и може би Дева Мария... името се отнася за нея, нали? „Спасителката“.

— Преди малко споменах — съдържано продължи Ребека, — че са грабели не само произведения на изкуството. Вземали са антики, реликви, религиозни предмети. Е, още в началото, когато по заповед на Хитлер започнало издирване на творби и ценни вещи, неговите агенти успели да се сдобият чрез подкупи, изнудване... и убийства с религиозна реликва, която има огромна стойност. Толкова важна, че Хитлер дори я използвал срещу католическата църква, за да запуши устата на нейните йерарси, включително на самия папа, за злодеянията

на нацистите срещу евреите. Преди да ми кажете, че говоря глупости, спомнете си колко рядко от Ватикана са споменавали нещо по въпроса през онези години. Мнозина направо са обвинявали Ватикана, че поведението му е било скандално.

Риджуей се вторачи в нея и поклати глава.

— Да, това го знам. Но как е станало? Тоест какво би могло да им повлияе така?

— Нещо, господин Риджуей, което би подронило един от главните устои на църквата. И тъкмо това нещо са отишли да видят Хитлер и Щал по време на разходката си. — Ребека заговори повисоко. — Някъде в картината — чукна възбудено с пръст по снимката — е ключът към намирането на реликвата и аз съм уверена, че вашата съпруга знае каква е тази...

— И към какво е ключ картината?

— За вас ще бъде крайно нездравословно да научите — отсеке Уайнсток. — Има хора, които са посветили живота си на усилията светът никога да не открие истината.

— Но щом жена ми е замесена... ако все още има шанс да я намеря, трябва да знам всичко. — Сет се взираше с подозрение в Ребека. — Каква е вашата роля в цялата история? Защо е толкова важно първа да намерите картината?

Тя подбираше думите си много предпазливо.

— Хората, които току-що споменах... те не биха се спрели пред нищо, за да запазят тайната... Баща ми някога е бил един от тях. Минали много години, преди да осъзнае, че са се опитвали да бранят не църквата, а себе си. Затова се отказал от свещеническия сан и се оженил. Но не можел да забрави на какво е бил свидетел, затова се свързал с малка група във Ватикана — тези хора пък се стараят да премахнат политически мотивираните догми и да поведат църквата обратно към духовните ѝ корени.

— Ще имат нужда от много късмет.

Тя за дълго се загледа в него.

— Убедена съм, че е възможно. Убедена съм, че добронамерените хора могат да подтикнат католическата църква да потърси отклик в същинския дух на своето паство, стига да се отърсят от човешките правила и да се върнат към словото Божие.

Сет настръхна от думите ѝ. Смисълът им намираше отклик в собствената му душа. Накрая той попита:

— Каква е частта на вашия баща? И защо вие сте тук?

— Баща ми умря — отвърна Ребека безстрастно. — Аз поех неговия дълг.

Риджуей също за дълго се взря в нея и стана.

— Може би знам къде е картината. А може би не. Но няма да сте сигурна кое е вярно, докато не науча повече... много повече.

Изви глава към нея, за да провери как е приела казаното от него.

Докато се преценяваха взаимно с погледи, невзрачна кола под наем навлезе бавно на паркинга край пристана и зае място на двайсетина метра от лимузината на Уайнсток. Сградата от пенобетон, побираща обществените тоалетни, прикриваше колата и хората вътре от телохранилителя Бенджамин, който неотклонно наблюдаваше „Валкирия“.

Незабелязани от него, двама мъже с жълти дъждобрани се измъкнаха от задната седалка. Други двама със същите горни дрехи останаха отпред в колата, където имаха чудесен изглед към яхтата.

— Вие си решавате — натърти отново Ребека.

— Да, аз решавам. Е, какво ще кажете?

Тя кимна и в този миг сякаш адът се отвори. Първо звънна телефонът. Бръмченето му наруши напрегнатата тишина в каютата на „Валкирия“ и стресна двамата вътре. Риджуей се пресегна и грабна слушалката.

— Да?

— Сет? Обажда се Тони Брадфорд.

Гласът върна Риджуей към привичното всекидневие. Погледна месинговия часовник на стената. Лекцията му по философия трябваше да е започнала преди седем минути.

— Сет, все се надявах, че няма да вдигнеш слушалката. Поне бих могъл да предположа, че си тръгнал насам и може би имаш основателна причина да закъснееш.

— Тони, аз...

— Стига. Много ми е неприятно да го правя, но от този момент се смятай за отстранен от длъжност. Искам да си прибереш нещата от кабинета до края на работния ден, а и да махнеш онзи огромен кашон с

личната си поща от нашия склад. Не сме ти пощенска кутия. Не го ли изнесеш днес следобед, лично ще сляза там и ще го изхвърля.

Линията прекъсна, преди Риджуей да отвори уста. Още зяпаше заглъхналата слушалка в ръката си, когато малката радиостанция в джоба на Ребека изпращя. Тя я извади неловко.

— Ало, Бенджамин? — заговори с нескрита паника. — Бенджамин, чуваш ли ме?

Нямаше отговор.

Сет се обърна. Движение в далечината привлече вниманието му. Надникна през илюминатора и в плетеницата от дъждовни струи видя мъж с жълт дъждобран до лимузината на Ребека. Той се извърна и заговори на втори мъж също с жълт дъждобран, който заобиколи колата отзад. Вторият се наведе да надзърне през прозореца на лимузината и кимна. Дватама размениха още няколко думи и се запътиха към кея на Риджуей.

— Очаквахте ли още някого? — попита той Ребека, без да се обръща, и посочи към лимузината.

Двете фигури в жълто напредваха бързо по кея, без да поглеждат встрани — идваха право към „Валкирия“.

— Бенджамин? — пак повика тя по радиостанцията.

Чуваше се само шум. Ребека се вторачи в уреда, който държеше, сякаш я бе предал.

Сет извади своя „Магнум“ от джоба на халата и го усети да се плъзга трудно покрай пачката хилядадоларови банкноти, която тя му пробута преди малко. За миг помисли дали да не ѝ върне парите, но тропачите по дъските крака бяха по-неотложен проблем.

— Май ще е най-добре да кротувате засега — посъветва я Риджуей. — Отидете в предната каюта и си мълчете.

Тя сякаш се смали, докато той я извеждаше припряно напред и я накара да се свие на едната койка.

Зърна своя кафеникав панталон, окачен на кукичка зад вратата на каютата. Сети се, че е гол под халата, и това не му вдъхна увереност. Бързешком остави револвера на леглото и посегна за панталона си, а отгоре се чуваше как първо единият, после и вторият мъж стъпиха на палубата на „Валкирия“. Тъкмо закопча панталона и дръпна ципа нагоре, когато дебелите два пръста тикови дъски над главата му

пръснаха облак трески навътре, разкъсани от откоса на автомат със заглушител.

— Там, в ъгъла! — кресна Риджуей, грабна револвера и се метна към Ребека.

Тя изохка от болка при претъркулването в ъгъла на каютата точно при носа на яхтата. Миг по-късно Сет наблюдаваше втрещен как от тиковата врата и стена в отсрещния край на каютата изригват кафяви гейзерчета и куршумите поливат като гибелен дъжд тясното пространство. Усещаше как трепери тялото на Уайнсток. Най-отчетливо осъзна, докато лежеше притиснал буза в носовата стена, че куршумите се забиват с глух трясък в дървото само на два-три сантиметра от главата му. Късметът им поднесе поне едно чудо — без заглушителите, които отнемаха много от началната скорост на куршумите, откосите лесно щяха да пробият двете дървени стени и да убият Сет и Ребека.

Стрелбата спря внезапно, както и започна. През дупките свиреше вятърът. Уайнсток се раздвижи.

— Не мърдайте — прошепна ѝ Риджуей.

Полежаха така още малко, наострили уши за звук, различен от вилнеещата буря. Накрая го чуха — почти недоловимо чегъртане на кал и камъчета, притиснати между подметка и палубата на „Валкирия“. Звуците се засилваха, стигнаха точно над главите им.

Риджуей се извъртя по гръб и стреля два пъти през тавана. В теснотията револверът изгърмя като оръдие. Макар че ушите му звъняха, Риджуей чу изненадано грухтене от болка. След секунда-две нещо тупна тежко, изтрака метал от плъзгането на автомат по палубата.

— А сега по-пъргаво — настоя Риджуей и помогна на Уайнсток да се изправи.

Тя го последва неуверено през камбуза към голямата каюта.

— Най-добре да сте под масата — посочи ѝ той дебелата тикова плоча, която беше единствената защита от куршуми в помещението.

Щом тя се напъха в безопасност под масата, Риджуей се завъртя на пета и хукна към задната каюта. Оттам би могъл да стреля през люка по всекиго на палубата.

В мига, когато се устреми натам, таванът отново се разхвърча от автоматичен откос. Сет се просна на пода и се сви на кълбо в

сумрачния коридор.

Куршумите не спираха да пронизват палубата. През една от огромните дупки Риджуей мерна силует на мъж. Прицели се с револвера и понечи да натисне спусъка, но чу приглушения болезнен вик на Ребека. Озърна се към масата. Не бе прибрала докрай крака си под дебелия плот. По крачола на панталона ѝ плъзна тъмночервено петно.

Той гръмна нагоре и се метна към нея. Зад него следващият откос надупчи нагъсто стиропора под пожарогасителя. Сет повдигна масата и поляка премести крака на Ребека, за да е скрит.

— Не се тревожете, ще ви измъкна оттук и ще ви заведе в болница.

Опита се да изпълзи, но яростна стрелба наръфа настилката на пода на сантиметри от лицето му.

— Проклет да си — изрева Риджуей, — стига с тези шибани гадости!

Търкулна се изпод масата и набързо изстреля три куршума. Някой от тях явно улучи целта — въпреки воя на бурята се чу протяжен писък.

Ребека измъчено се надигна на лакът. Изви шия, за да погледне към него. Крачолът вече бе подгизнал от кръв.

— Господин Риджуей...

— Тихо! — изръмжа той.

Изправи се и предпазливо изкачи стъпалата. Със светкавично движение отстрани парчетиите и пристъпи внимателно на палубата с револвер, в който остана един-единствен патрон. Точно пред него лежеше мъртвец, сред жълтия дъждобран нагоре се блещеха две кървясали очи. Десетина метра по-нататък върху носа на яхтата лежеше друг труп в подобен жълт дъждобран. Риджуей чу затръшване на врата и рязко се обърна — още две фигури с дъждобрани тичаха откъм тъмна кола, паркирана до тоалетните.

Усети как свитият му на топка стомах се стегна още по-силно, изфуча по коридора към голямата каюта и се наведе над Ребека.

— Трябва да се махнем оттук... идват още двама.

Тя стисна ръката му, немощно се измъкна изпод масата и изрече със заекване:

— Но... как? Не мога да плувам... а от пристана има само един изход.

— Имам лодка — успокой я Сет. — Скутерче с извънбордови мотор.

Извлякоха се на палубата. Той помогна на куцащата Ребека да стъпи върху удължението на кея край „Валкирия“. Между кея и кърмата на яхтата се гушеше малка бяла лодка от фибростъкло. Без да обръща внимание на крясъците зад гърба си, Сет тупна на колене и издърпа лодката по-наблизо. Толкова беше погълнат от усилието, че не чу приглушените гърмежи на автоматите.

Когато се обърна към Ребека, Риджуей замръзна при вида на гърлото й... или каквото бе останало от него. Откосът бе отворил зееща червена дупка на мястото му.

Лицето на Ребека Уайнсток беше някак озадачено. Устните й шавнаха, но не се чуха думи, а само хъркащо бълбукане. Едва ли не нехайно тя затвори очи и се стовари по лице на кея.

После се разнесоха викове:

— Ето го! Там, до жената.

Пак стреляха на откоси по него. Риджуей се озърна навреме, за да види как куршумите прокарват линия от дупки към него. Инстинктивно се гмурна в тъмната студена вода на пристанището.

5.

Зои седеше на ръба на провисналото метално легло и пъхаше в ушите си усукани от тоалетна хартия запушалки. Под нея ръждясалите пружини скрибуцаха в унисон с металната рамка, върху която бе сложен дюшекът на бучки. Но жалните звуци глъхнеха в тракането от перката на вентилатора, заварен в металната врата. Отсреща в стаята изживял времето си компютър се мъдреше върху надрано метално бюро, неговият вентилатор пък хъхреше като вехт сешоар. От време на време мониторът изпращяваше в наситения с влага въздух, вонящ на мухъл и разлети промишлени разтвори. В ъгъла жужеше електрическа печка, но почти не прогонваше зимния мраз. Зои беше облечена с дебел скиорски пуловер на снежинки, вълнен панталон върху чорапогащник и два чифта плътни вълнени чорапи.

Съвсем скоро звуците, отекващи в голите бетонни стени, започнаха да отслабват — напоените с лосион за ръце запушалки в ушите ѝ набъбваха и се уплътняваха.

Шумът притихна. Зои си позволи усмивчица на задоволство. С поредната импровизация постигна своето в положение, което смяташе за безнадеждно. Сети се за баща си — заварчик, механик и надарен, но неосъществил заложите си скулптор, който я научи да си служи с всички негови инструменти въпреки възраженията на майка ѝ, че това не приляга на момиче. Зои поклати глава и намръщено се вторачи в ръцете си.

После (както в края на всеки ден, преди да ѝ донесат вечерята) затвори очи и се опита да си припомни. Дните се сливаха в седмици, а те — в месеци. В паметта ѝ се запечата отчетливо всичко, освен първите дни, когато онези руснаци пристигнаха от Москва с цяла торба дрога.

Ровичкаха в съзнанието ѝ, защото търсеха картината, използваха опиати, от които паметта ѝ се разпиля подобно на листове, изхвъркнали от папка. Всяка вечер Зои съсредоточено възстановяваше поредната страница и я подреждаше на мястото ѝ.

Първата подкожна инжекция ѝ навлече нежелан сън, както чакаше асансьора в „Еден о Лак“. Последва кратко затъмнение, усещаше ръце, които я крепят, и чуваше гласове — някои говореха на немски, други на руски.

„Бездруго сме дошли, да докопаме и професора“ — предложи някой на немски.

Зои се опита да изкрещи, но кошмарът ѝ бе отнел гласа.

„Не — отсече властно друг на немски. — Точно в момента ще бъде излишен товар. Две тела означават двойни главоболия. Ако жената ни каже, че той знае нещо, няма проблем да го приберем по-късно.“

И тогава дори звуците потънаха в мрак.

Зои се опомни в помещение на стар промишлен склад, което се превърна в нейна затворническа килия. Отначало нямаше храна, затова пък студът изобилстваше. След това имаше предостатъчно топла храна и одеяла. Дни на лишения се сменяха с удобства, отчаянието се редуваше с надежда, а настроението и късметът ѝ зависеха от поредните разпитвачи. Каза им всичко, което знаеше, но те все още бяха убедени, че тя има сведения и за картината. И тогава насилиха съзнанието ѝ. Дрогата превърна времето в налудничаво съновидение за полуосветена, полуосмислена, полузапомнена недействителност.

Челото ѝ се набръчка от усилията да възстанови дните, които ѝ откраднаха, но те все си оставаха мъчително недостъпни. Усещаше смътната тежест на спомените, но пред мисления ѝ взор сцените не бяха отчетливи.

— Проклятие... — промърмори тя.

Нищо не се изясняваше, освен откъслечните първи спомени за Талия — тя казваше, че ще има полза от опитен човек да ѝ помага в подреждането, описа и оценяването на творбите, които са изнесли от имението на Вили Макс.

„Дайте ѝ шанс — прозвуча плътният успокояващ глас на Талия в онази сивкава мътилка на първото събуждане. — Слушайте... ако не свърши работа, пак ще можете да я натоварите за Рига в петролен варел. Но засега главата и ръцете ѝ са ми по-полезни закачени на тялото.“

Милата Талия.

Сама в тишината, която успя да си осигури, Зои се поклащаше върху леглото и пак се бореше с изгубените спомени.

Но вместо тях изплува лицето на Сет. Мислената ѝ представа за него вече избледняваше като снимка, оставена на слънце. Месеците бяха изтрили детайлите. Тя се разплака първия път, когато осъзна, че образът му чезне от паметта ѝ. И тогава се случи нещо странно. Колкото по-бързо избледняваше лицето на Сет, толкова по-ярко виждаше очите му. Сега забелязваше в тях и най-мъничките ивички цвят и структура, но сред най-приблизителни очертания на лицето. Сякаш някой художник го бе скицирал на платно и бе нарисувал с бои единствено очите.

Но те ѝ стигаха. Както си седеше и мислеше за Сет, тя разбра, че винаги са ѝ стигали, защото отразяваха истински човека вътре. Тя се бе научила да наблюдава очите му, както други поглеждат към небето, за да познаят какво ще е времето. И неговите очи бяха променливи като небето. Щом той потънеше в мислите си, ставаха тъмносини, стигнеше ли до изтощение от работа — сивееха, от тъга или униние добиваха синьо-зелени оттенъци, а когато се любеха, тя ги виждаше почти чисто зелени.

И спомените нахлуха като потоп, понесли такова чувство на загуба, че по сила почти достигна болката от последните месеци. Тя се опитваше да чуе отново гласа му или да усети ръцете му на гърдите си, но той бе изчезнал, останали бяха само очите му. Бореше се да преглътне напиралите сълзи. Толкова искаше да е с него.

Зои потисна тъгата и сълзите, отметна глава назад и с двете си ръце разтърка шията, за да се освободи от напрежението в тила. Отвори очи. Над нея носещите греди, ръждивите железни тръби и пръскачките на пожарогасителите образуваха правилни сенчести фигури по пожълтелите от времето дъски на пода в канцеларията над нейната стая.

В същия миг движение привлече погледа ѝ. Зои се обърна — вратата се отваряше бавно. Тя побърза да извади хартиените топчета от ушите си и се изправи, когато нейният грамаден надзирател застана за малко в рамката на вратата. Този подобен на пън великан имаше ръце и крака, които по дължина не подхождаха на прекалено едрото тяло. В огромната му длан почти се губеше обичайната кесия с храна за вкъщи от „Мьовенпик“ — нейната вечеря.

— Добре дошли в ресторант „Бастилията“. Аз съм Андре, салонният управител — заговори Зои на английски, защото знаеше, че той разбира само руски. — Сам ли ще бъдете на масата?

Както всяка вечер, той изви едната си четинеста вежда към нея, после се зае с огледа на стаята. Кимна ѝ и тя се подчини, като се премести в отсрещния ъгъл на килията. Застана до похлупеното гърне под леглото, а той сложи кесията на очуканото бюро до вехтия компютър. После обиколи помещението, търсеше по всяка повърхност следи от нейни опити да подготви бягство. Чудовището ѝ хвърли мимолетен победоносен поглед и тръгна към вратата. Но вместо да излезе веднага, както обикновено, се дръпна встрани и кимна.

Миг по-късно Талия Яструбинецкая се появи със сребърен поднос в ръцете, на който имаше порцеланов сервиз за чай. До красивия емайлиран чайник нелепо стърчеше още една кесия от „Мъовенпик“.

— Казах си, че можем да обсъдим докъде си стигнала с описите — кимна жената към компютъра, щом влезе.

И докато поставяше подноса на канцеларски шкаф с две чекмеджета до бюрото, тя намигна.

Зои се намръщи. Вярно, понеже нямаше книги и списания, повечето си време като затворничка прекарваше пред клавиатурата на старата машина с процесор 486. Така утешително привичната красота на изкуството отнасяше мислите ѝ далеч от мърлявата килия. Зои часове наред въвеждаше бележките си от проучването през изминалия ден, отбелязваше установените факти и съставяше възможно най-пълната история на произведенията. Задачата ѝ се улесняваше от нагласата на нацистите с тяхното анално ориентирано либидо, които си бяха представяли пътя към Валхала настлан с труповете на нисшите раси, но и с точно документиране на ограбените от тях съкровища.

Само че усети тежест в гърдите от безпокойството. Талия рядко се вясваше в тази стая, и то само за да остави книга или архивна папка. И никога не се застояваше излишно. Нещо не беше наред.

— Е — колебливо отвърна Зои, — няма нищо особено от началото на деня, защото обикновено върша тази работа, след като се нахраня.

— Ами тогава да ядем! — подкани Талия с искрено въодушевление, което проявяваше само към шедьоврите и към

храната, едва ли не, без да я интересува дали е вкусна.

С внушителен ръст и пищно тяло, Талия беше на четиридесет и няколко години, имаше дълга къдрава рижа коса и изражение на кротко блаженство. Тя беше дъщеря на застаряващ търговец на художествени ценности от Минск, който не можел да си плаща дълговете към лихвар от московската мафия. Вместо да наредят някой да пребие стареца, както най-често постъпвали, главатарите го принудили да влезе в общ бизнес с тях — възползвали се от неговите доскоро законни дела, за да продават тихомълком откраднати творби и антиквариат. Така стигнали и до Кройцлинген. Като помощничка на своя баща Талия бе поела цялата му работа в свои ръце.

Надзирателят излезе в коридора и затвори вратата. Резето се плъзна на мястото си със силата на напомняне.

— Ама че отношение — промърмори Талия, озъртайки се за миг към вратата. Произношението ѝ напомняше по-скоро за Ню Йорк, а не за Минск. Тя полека се завъртя, за да обходи с поглед цялата стая. — Наистина трябва да направиш нещо с тази дупка.

Повечето хора от рода ѝ били сред руските евреи, които получили изходни визи по времето на щатския президент Джими Картър. Само нейният овдовял баща останал в родината си. Не бил добре със здравето, а и обичал да търгува с произведения на изкуството. За да замине, трябвало да разпродаде всичко на загуба и да изпадне в бедност заради тежките емигрантски такси, наложени от съветските власти. Не тръгнал, а изпратил нея да живее при лелите и братовчедите си в Ню Йорк, платил ѝ обучението в университета „Кълъмбия“. По-късно Талия научила, че взел тези пари от московски лихвари, уверен в смъртта си, преди да настъпи времето за връщането им.

— Не си дошла тази вечер, за да си говорим за вътрешен дизайн — подхвърли Зои и отиде до бюрото.

Талия сви рамене, грабна кесията от „Мьовенпик“, донесена за Зои, и я тикна в ръцете ѝ.

— Вземи. Да сложиш някое килце на тези кости. — Обърна се рязко и взе своята кесия. — Хайде! Сядай, сядай!

Талия ѝ придърпа единствения стол в стаята и се съсредоточи в изваждането на собствената си вечеря. Зои постоя още малко, премести стола там, откъдето виждаше по-добре другата жена, и взе от

кесията сандвич със студен пълнеж и пластмасова чаша със зеленчуков бульон. Сложи ги на бюрото, отвори бульона и отпи.

Талия си седеше до сребърния поднос, нападна стръвно съвсем същия сандвич. Механичната какофония запълни тишината в помещението. Талия се огледа към вратата, остави сандвича и се примъкна към Зои.

— Само тук можем да си поговорим — каза ѝ тихо. — Иначе навсякъде сме под наблюдение. — Зои кимна. — Притискат ме да приключвам. Нещо им е дръпнало конците и искат колкото се може по-скоро да разчистим тук.

— Но какво е станало?

— Де да знам. Дали не ги е подгонила полицията? Може би дори твоят съпруг, ако е толкова кадърен детектив, какъвто го описваш.

Зои се ободри от мисълта, че Сет я търси. В сънищата си го виждайте как застава на прага на нейната килия.

— Още колко време имаме? — попита тя.

— В най-добрия случай седмица.

— Но нали тепърва трябва да проучим всички онези фигури на богини!

Неочаквано за Зои плячката от Кройцлинген включваше и тежък сандък със стотици статуетки, фигурки и други изображения на Великата богиня (някои ги наричат „Венери“), които представяха период от над десет хилядолетия, още от палеолита и неолита. Най-невероятната находка в една поначало изумителна сбирка.

— Ще минат месеци, докато свършим тази работа както трябва — възмути се Зои.

— Нямаме месеци — увери я Талия. — Има и друго — за тях са най-важни фалшификатите, които ти отдели от другите части на колекцията. Доста са ядосани, че според теб толкова много неща са имитации.

— Да вървят на майната си — промърмори Зои. — Ще го преглътнат някак. — Изля в гърлото си голяма глътка бульон, който изстиваше бързо в помещението. — И какво им пука? — Попи устните си с хартиена салфетка. — Продават откраднати творби на хора, които знаят, че купуват крадена стока. Какво ще им направят купувачите? Да не би да се оплачат в полицията?

— Не забравяй, че някои от купувачите наистина са от полицията — предупреди я Талия.

Зои поклати глава и допи бульона.

— Може и да са крадци — продължи другата жена, — но искат и занапред да продават произведения на същите колекционери и уредници на музеи. Както чух, уредили са си достъп до някои от складовете на Ермитажа, където има какви ли не творби, събрани с грабеж от Съветите, което и досега не се признава.

— Звучи правдоподобно — мрачно промълви Зои и отхапа от сандвича.

Дъвка го дълго, после преглътна и каза:

— Е, добрата новина е, че май няма много фалшификати сред картините на импресионистите и другите образци на „упадъчно“ изкуство. — Тя поумува. — Но пък и не бихме могли да очакваме, че най-способните фалшификатори ще изработват много имитации на онова, което нацистите са забранявали. От друга страна обаче, според мен цяла една четвърт във всичко от Средновековието до началото на деветнадесети век е или пълен фалшификат, или е толкова старателно възстановено, че от практическа гледна точка си е ново-новеничко.

— Направо ще превъртят — предположи Талия.

— Ако си мълчим, няма — усмихна се Зои, за което получи втречен недоумяващ поглед. — Повечето ги пропуснах — обясни тя. — Белязах фалшификатите с миниатюрно „ф“ в долния десен ъгъл на картините и по различни места на статуите и реликвите. Запазено е и в базата данни — отделно „ф“ в полето с описанието.

— Ех, че си коварна! — възкликна Талия щом осъзна смисъла на думите ѝ. — Ако се прочуят, че пробутват имитации, повече никой няма да купува от тях...

— Бинго! — натърти Зои. — Освен това не могат да обвинят теб, защото аз съм разобличителката на фалшификати. От мен се иска само да оцелея и с тези типове е свършено.

Лицето на Талия се изопна... и Зои си припомни мрачната, премълчавана увереност, че не би доживяла да види замисъла си осъществен. Униинето се възцари за дълго помежду им.

Талия бе отседнала в хотел наблизо, дотам и обратно я съпровождаха хора от пленилата ги банда — уж свободна затворничка, превърната в заложница и напълно безпомощна заради заплахите им

срещу нейния баща. Обясниха ѝ недвусмислено, че тя и баща ѝ ще преживеят ужасни дълги мъки, преди да умрат, ако се случи нещо необичайно — Зои избяга, нахълта полиция или някое съобщение бъде предадено тайно. Дори ако тя няма нищо общо.

— Както и да е. Ясно е, че очаквам с нетърпение да науча как разпознаваш фалшификатите. — Гласът на Талия прекъсна все потягостното мълчание. Тя разчисти малко място и напълни две чаени чаши с вдигащата пара напитка. — Утре трябва да се захванем, за да ни се махнат от главите.

— Размяната си я бива — отвърна Зои, докато сипваше мляко в чая си и отпиваше. — Всъщност не знам много за неолита и палеолита, а твоите знания край нямат.

Талия сви рамене скромно.

Жените посрбъваха чая в тишина, всяка потънала в нежелани мисли за несигурно бъдеще, които не би искала да сподели.

— Все пак много ще се радвам да се заемем по-скоро с тези фигурки на богинята — изрече Зои накрая.

— И аз — съгласи се Талия. — За жалост онези гениални тежкари никак не си падат по... как ги нарекоха? „Купчина глинени дебели мацки.“

Зои си допи чая.

— Подхожда им... — процеди тя през зъби. — Можем да започнем тази вечер.

— С фалшификатите ли?

— Не, мислех си за богинята.

Талия завъртя глава.

— С тях не може да се излезе на глава. Първо всички съвременни неща. Чак тогава богините.

— Тогава не може ли тази вечер да се отървем от фалшификатите? Ще ни разрешат ли да работим до късно?

— Не виждам защо не — отговори Талия. — Напират да приключат. Искаха направо да пропуснат всички фигури на богинята. Изкрънках още една седмица, като ги убедих, че тези „дебели глинени мацки“ ще им донесат милиони. Казаха ми, че дори може би ще се наложи да се изнесат внезапно някой ден и трябва да са подготвени да почистят всичко за броени часове.

Гърлото на Зои се стегна от уплаха. И тя беше за „почистване“. Талия ѝ спаси живота веднъж и от месеци я закриляше, бранеше я от крайностите на пленничеството, дори успяваше да направи дните ѝ малко по-човешки с по някоя роза или чаша умело сварен чай. Но Зои знаеше, че и тя е затворничка като нея. Нямаше ключове, не можеше да идва и да си отива, когато поиска. Държаха баща ѝ като заложник и Талия вече нямаше какво повече да стори, за да я опази.

Зои се помъчи да отпъди неизречените страхове, които сега тегнеха почти осезаемо във въздуха. И лицето на Талия се бе обтегнало от размисъл.

Зои се постара да ободри и себе си, и нея.

— Слушай, ако бяхме навън и работехме в някоя галерия на „Банхофщрасе“, можеше да ни блъсне мерцедес или друга кола, докато пресичаме. Никой всъщност не знае кога ще настъпи краят му, затова нека просто се възползваме от времето, което имаме... колкото ще да е то. Адски по-смислено е, вместо само да седим и да се вкисваме.

6.

Бледият зимен ден в Рим отдавна се бе смрачил, а американецът още не беше завършил отчета си пред Асесора. Кардинал Нилс Браун седеше с гръб към посетителя и гледаше през прозореца, виждаше отраженията на лицата и на двамата все по-ясно със сгъстяването на тъмата отвън. Помисли си, че американецът е отслабнал. Дълбоко в лицето на мъжа се врязваха бръчки, появили се набързо през последната половин година.

— Просто не мога да проумея, как и досега успяват да ни се изплъзнат — уморено промълви американецът.

Той не се оплакваше, нито се оправдаваше, мислено отбеляза кардиналът. Достойно държание. В края на краищата торбичките под очите на американеца много по-красноречиво от думите показваха неуморните му усилия.

— Сигурен ли сте, че разполагате с всичко необходимо? — попита Браун и се обърна с лице към него.

Американецът кимна.

— Вие бяхте извънредно щедър. Освен това се възползвах без задръжки и от възможностите, с които разполагат моите работодатели.

Кардиналът кимна. Усмихна се неочаквано.

— Бог ще ни възнагради, ако такава е волята.

Американецът не успя да сдържи въздишката на облекчение.

След малко кардиналът продължи:

— Постъпихте правилно, че не задавахте въпроси, не ровехте прекалено надълбоко.

— Благодаря. Откровено казано, не искам да любопитствам за неща, които не ме засягат. Всъщност дори е по-добре за мен да не знам повечето неща...

Браун кимна.

— Но аз се питах дали по-голямата осведоменост за същността на проблема би ви помогнала в издирването, би запалила искрите на градивна мисъл.

— Ако това е мнението ви... — предпазливо отвърна американецът — ... разбира се.

— През всички тези месеци не си ли задавахте въпроса, какво има в кутията, която търсите? — попита кардиналът. — И как съдържанието ѝ би могло да докаже автентичността на плащаницата на София, както и че тя наистина е Месия? Все пак говорим за нещо, което е на почти седемнадесет века... Войни, кръстоносни походи, безредици... Как да докажете толкова важно нещо, за да няма никакви съмнения?

Американецът кимна.

— Чудех се, но реших, че за мен ще е по-добре да не знам.

Браун се усмихна.

— Може би ще е по-добре за вас като член на църковното паство и вярващ. Но според мен като Божи воин подробностите вероятно ще ви помогнат в диренето.

Погледите им се срещнаха, мигът се проточи, после американецът кимна неохотно.

— Историята е преплетена с доказателствата — заговори Браун, — затова позволете да започна с 310 година от новата ера, когато София се родила в малко селце в Мала Азия. Принадлежала към семейство на търговец и, както изглежда, била извънбрачно отроче на най-голямата му дъщеря. Обстоятелствата, свързани с раждането ѝ, са неясни. Семейството се постарало да запази в тайна раждането на незаконна дъщеря и успявало в продължение на повече от тринадесет години. Изобщо не пускали момичето да излиза от доста удобната семейна къща, не го показвали и на никого от домашната прислуга. Обяснението за тази тайнственост наглед е очевидно — искали да избегнат срама от раждане без брак. Но от дневника на майката знаем, че истинската причина се криела в паранормалните явления, започнали още по средата на бременността ѝ. Оказва се, че майката на момичето започнала да получава пророчески видения, докато била бременна — отнасяли се за всекидневната къщна работа, някои и за занятието на баща ѝ. Всички до едно се сбъднали. А след раждането на София хората, които къпели и носели на ръце бебето, за кратко придобивали ясновидска дарба. Самият факт, че София не била умъртвена не само като незаконно дете, но и като обладано от демони изчадие, ни

подказва нещо — семейството може и да е знаело за раждането на момичето повече, отколкото посмяло да запише на хартия.

— Повече ли? — вметна американецът. — Например?

— Може би са получили послание или знак за божествения произход на момиченцето. — Браун се взря колебливо в събеседника си. — Но това са догадки. Предпочитам да се придържам към онова, което е доказуемо.

Американецът кимна.

— По онова време — продължи кардиналът — суеверията са били още по-моцнен стимул към насилие, отколкото днес. Да бъдеш обладан от демони означавало набързо да бъдеш убит от своите суеверни съседи. И за да са сигурни, че няма да плъзне мътва за тяхното чедо, която би застрашила и момичето, и цялото семейство, те отгледали бебето в пълна изолация. Но ключалките и оградите не можели да се опрат на подрастващата София. На тринадесет години момичето застанало до дядо си при един търговски пазарлък. Случката е потвърдена от свидетелствата на десетина мъже. Съдейки по тези разкази, тя ги запленила, говорела им като зрял човек и някак намирала точните думи, за да проповядва пред тях. Те били слисани и омаяни от нея. Дядо ѝ изпаднал в ужас и я изпъдил от страх за живота и търговията си... за живота на своята дъщеря и другите хора в семейството. Но посегателствата, които той очаквал, тъй и не започнали. Напротив. След време присъствалите там мъже споделили, че почувствали безметежност и покой. Те обожавали София, настоявали отново и отново да се срещат с нея. Скоро тя се прочула в селцето, появили се нейни последователи. И тогава тя започнала да изцелява хора.

— Наистина ли вярвате в това? — усъмни се американецът.

Браун кимна.

— Нямам избор. Документите са прекалено убедителни, за да... както сам ще разберете. Ето примера с Валериус Дая — първото извършено от нея чудо. Той бил взет в римската армия през 285 година. През 295 година император Диоклециан изпратил легиона, в който Дая служел, в Месопотамия. Година по-късно персиецът Нарсес разгромил римските легиони, командвани от Галерий. Подробните военни архиви са категорични в случая с Дая. Десният му крак бил осакатен и парализиран, което го направило негоден за военна служба. Следите

му се появяват отново в селцето недалеч от Смирна, където живеела София. В изпълнение на заповед, важаща за цялата империя, селцето отделяло незначителна част от данъците си във фонд за малки пенсии на ранени доблестни воители. Първият протичък опит да бъде осигурена издръжка на ветераните. Както и да е, името на Валериус Дая за пръв път се среща в тези ведомости на селото през 297 година. А през 327 година в селския архив има необичаен запис за прекратяването на тези плащания поради „извънредните обстоятелства, довели до изцелението на парализирания крак на Валериус Дая“.

Браун млъкна, за да окажат неговите думи цялото си въздействие. Впери поглед в очите на американеца и се приведе напред.

— Тя докоснала крака му, представете си само. Докоснала го и той оздравял. Имаме описание на чудото от селския писар, но и военни и финансови архиви, които потвърждават събитието. — Кардиналът спря за малко. — Има и други записи. Римляните поддържали архивите си много прилежно. Има ги и реликвите и вещите, също старателно описани и документирани от властите, затова произходът им е установен неоспоримо. Няма как да ги отхвърлим.

В стаята стана хладно и за пръв път, откакто кардиналът подхвана удивителния си монолог, американецът забеляза, че се е мръкнало. На запад слънцето висеше ниско над хоризонта. Той потръпна.

— Но всички тези архиви... Как е възможно да са били съхранявани повече от шестнадесет века?

— На територията на Ватикана има сграда, чието подземие съдържа над шестдесет километра лавици, запълнени с книги, пергаменти, каменни плочки, досиета и ръкописи с изключително значение. Там например църквата е прибрала съдебни протоколи от процеси срещу вещици, писмата на Жана д'Арк, ръкописните оригинали от протоколите на делото срещу Галилей, петиция от седемдесет и петима английски лордове, молещи бракът на Хенри VIII да бъде разтрогнат, подробности за скандалния живот на монахините в Монца, доклади за пророчества — и вече сбъднати, и чието сбъдване предстои. Милиони предмети, превърнати в най-строго секретни, се пазят в тайния архив на Ватикана. И записите, неопровержимо

доказващи възкресението на София, също са там. — Той се запъна, сякаш мислите му го измъчваха твърде силно, за да ги въплъти в думи. — Преди император Хайнрих IV да опустоши Рим през 1084 година, плащаницата на София, нейното житие и други документи с безупречна достоверност също са били сложени в Архива. Ние смятаме, че Евзевий, биографът на император Константин, тихомълком е събрал всички тези вещи и ги е затворил херметично в златна кутия, инкрустирана със скъпоценни камъни.

— Но защо точно той? Той е бил висшият епископ на Константин.

— За да си отмъсти, в това няма съмнение.

— Моля?

— Вече е установено безспорно, че Евзевий е бил таен последовател на Арий — епископа, който претърпял поражение на Никейския събор. Евзевий бил същински духовен диверсант в двора на Константин. Кутията, чието съдържание той събрал — наричаме този предмет „Страстите Софиини“, дава напълно правдива доказателства, че Никейският събор по-скоро трябвало да прикрие божествената същност на София, а не толкова да изкове верую, което да поведе вярващите по един-единствен път.

Кардиналът дълго се взираше във вените по опаката страна на дланите си, все едно виждаше в тях пресъздадената борба, водеща до разгласяването на истината по света.

— Когато съобщенията за чудесата и поученията на София стигнали до Рим — продължи Браун, — и папа Силвестър I, и император Константин се отнесли много сериозно към тях. Ако се вярва на историческите трудове, Реформацията е била най-смутният период в нашата история. Имало е обаче и по-смутни времена, които още повече застрашавали оцеляването на църквата. Представете си, какво са си мислели Константин и Силвестър I, когато научили за София. А тези двамата били Константин, първият римски император, който дал на християнството официалната закрила на империята, и Силвестър, първият папа, който оглавявал църквата законно в очите на държавните власти след почти триста години гонения. Наглед имало всички условия това да бъде славна епоха за църквата — промълви Браун, — но изобщо не било така. След като вече принадлежали към официална, закриляна религия, хората от паството започнали да губят

връзките на взаимопомощ, от които дотогава зависело оцеляването им. Лесно било вярващите да потискат ересите и да поддържат духовното единство, когато разчитали един на друг, за да се спасяват от щъкащите отряди римски легионери, решени да ги изтребят. Единството означавало оцеляване. Но щом била официално одобрена от Константин, църквата бързо загубила вътрешната си спойка. Подтиквана от връзките си с властите в Рим, тя скоро създала бюрокрацията, с която понастоящем Ватиканът е прочут. А понеже бюрокрацията придобила собствен живот, често затъвала в конфликти. За да се съхрани, църквата скоро се преобразила от религиозно движение, основано от харизматичен водач, в бюрократична институция. Още от самото начало трябвало да се борят със стотици групи на духовни отцепници — главната пред тях били гностиците — които продължавали да оспорват основните канони на господстващата църква. Сред тези предизвикателства е и фактът, че Исус приемал жените като равни, допускал ги като свои последователки и духовни водачки и казал, че Бог е и мъжко, и женско начало.

— Това установено ли е като факт?

Браун кимна.

— Мили боже! — прошепна американецът.

— Да... — благо отрони кардиналът. — Сега имате малко по-широк поглед към затрудненията ни, които пазим в тайна. — Той поспря. — Та докъде бяхме стигнали? Константин... Е, той осъзнавал предимствата да властва с благословията на духовен водач, Силвестър пък знаел, колко ще му е трудно да ръководи църквата, ако е обявен извън закона от светската власт. И затова щом чули за това момиче в затънтено селце, което извършвало чудеса и проповядвало на по-възрастните от него, те схванали колко бързо трябва да действат, за да предотвратят поредното предизвикателство към тяхната власт. Пратеници, изпроводени и от Константин, и от Силвестър, заминали да се срещнат със забележителното момиче — продължи Браун. — Когато пристигнали, заварили положението още по-сериозно, отколкото гласели сведенията им. Макар че по онова време София била само на петнадесет години, тя се превръщала в средоточие на отцепническа вяра, която завладяла родното ѝ село и вече се разпространявала из околната област. — Кардиналът побутна стола си назад. — Тези отцепнически групи направо разкъсвали църквата с

убежденията си, опиращи се на особено тълкуване на светите писания. Властниците изтръпнали от ужас, когато се замислили за силата и привлекателността на група, събрана около човек с могъществото и обаянието на София. Не си затворили очите и за възможните сравнения между нея и Исус Христос. — Браун пак седна. — Освен това — добави той, опирайки лакти на масата — тя била жена. А нямало жени сред апостолите, признати от ортодоксалната догма. Жените...

— Моля да ме извините, Ваше Преосвещенство.

— Нилс.

Американецът се подвоуми.

— Нилс...

— Слушам ви.

— Изразихте се като юрист, когато споменахте, че нямало жени апостоли, признати от ортодоксалната догма. Да разбирам ли, че е имало жени с такова положение, но не са получили признание?

— Съвсем определено — увери го Браун. — И основната фигура сред тях е Мария Магдалена. Тя и Петър се впусkali в твърде разгорещени спорове.

— И вие знаете това от евангелията на гностиците?

Кардиналът кимна.

— От тях и от други свещени текстове.

— И те са също толкова достоверни, колкото и включените в Светото писание книги?

— Да, също толкова достоверни, но крайно неудобни за Константин и за човека, определил облика на институцията, каквато е днес. Вижте какво, Петър спечелил борбата за власт с Мария Магдалена, затова жените са сведени до положението на придатъци, на второстепенни вярващи във всяка църква. Християнството взело тази черта от юдаизма и превърнало в официално верую на новата религия учението за мъжкото господство, като се позовало на духовни доводи, за да се обоснове. „Отче наш, който си на небето.“ За тях Бог недвусмислено бил мъж също като своя син. Ако сега признаем, че църквата е допуснала грешка, ще направим папата уязвим за критика и по други въпроси.

Американецът седеше като зашеметен.

— Разберете — увещаваше го Асесорът, — че хората, оглавяващи църквата в онези времена, са били много гъвкави и практически настроени. Те съзнавали, че за оцеляването на църквата е необходимо да бъдат привлечени колкото се може повече привърженици на единна ортодоксална вяра, за да утихнат нескончаемите смутове и така да помогнат на Константин да управлява по-успешно. Затова намалили и облекчили изискванията към християнина — да знае веруюто, да е кръстен и послушно да изпълнява указанията на църковната йерархия. Самопознанието и ровенето в собствената душа не се поощрявали, дори били забранени, защото биха могли да породят въпроси. А пътят на гностиците бил суров, изисквал огромни духовни усилия от вярващите. За да се наложи, църквата трябвало някак да постигне съгласие и с римските езичници. Затова денят, посветен на преклонението пред Слънцето, станал неделя. И затова рожденият ден на почитания от римляните бог Митра — 25 декември, станал и рожден ден на нашия Спасител. Има още десетки примери за подобно възприемане на езически обичаи.

Лицето на американеца изрази огорчението му.

— Синко, разбирам колко болезнено е това за вас, но трябва да проявите сила.

Американецът кимна.

— Но да се върна на София. Очевидно се налагали бързи и безпощадни действия, пратениците обаче нямали време да проведат вестносец при Константин или Силвестър, затова взели историческо решение. — Браун млъкна, за да пийне чай. — Най-старият том в Секретния архив на Ватикана е дебел тефтер, изписан с красивия почерк на писар от двора на Константин, който съдържа разпитите на селяните. Задавали им въпроси за София, за нейния живот, думите им били сравнявани с показанията на говорилите преди тях. Оставили разговора със София за накрая и когато приключили, прегледали протоколите от разпитите и не открили противоречия. Ще ви дам копие от тези разпити, за да ги прочетете... преведени са на английски от латинския оригинал.

Американецът кимна и попита:

— Какво станало после?

— Римските войници избили всички.

— Всички?! Всички в селото ли?

Браун кимна мрачно.

— Всички до един. Писарят, сто и петдесет селяни и София. Погребали ги — продължи кардиналът с пресекващ глас. — Около седмица по-късно, когато проверили увитите в савани трупове в пещерата, използвана като масов гроб, единият саван бил празен. — Браун тежко се надигна от стола и доближи американеца. Опря длан върху рамото на по-младия мъж и се взря в очите му. — Ние сме пазителите на знанието за тайния Месия. Длъжни сме да намерим „Страстите Софиини“ и да се погрижим светът никога да не научи нейната тайна... нито пък възможното обяснение, че тя и нашият Господ Исус Христос са двама от множество месии, които Бог ни изпраща да ни поучават и подлагат на изпитание. Разгласяването на тайната ще съсипе нашите институции и накрая ще отвори широко портата за враговете на вярата. Защото започнат ли хората да се съмняват дори в една част от догмата, ще оспорят и всички останали. Ако бъдат убедени, че преди са били мамени, никога няма да си възвърнем доверието им. Това ще причини само страдания и смърт.

Американецът вдигна очи към него.

— Аз... аз съжалявам, че ви попитах за това. Нямах... нямах представа. Всъщност си мисля, че не бих искал да знам.

— Истината невинаги ни прави свободни — отбеляза Браун, — особено когато ни е възложено да не допуснем нейната мощ да смути вярата на стотици милиони братя по християнска вяра.

7.

Риджуей трепереше неудържимо, вкопчен в бетонните опори на кея. През тесните процепи между дъските видя как двамата отнесоха трупове на съучастниците си. Заради отлива бреговите стени на пристанището надвисваха отгоре му като великански канари.

Той се бореше с бъркотията в главата си, предизвикана от студа, и претегляше шансовете си да отплува по-надалеч. Знаеше, че е безполезно. Успя да се премести само три кея по-близо до главния проток, като се гмуркаше надълбоко, за да прекоси откритото пространство между тях, и спираше да си поеме дъх в относителната безопасност на пролуките между яхтите.

Студът вече бе проникнал навсякъде из тялото му, изцеждаше дори сгорещаването, причинено от тежките усилия. Оставаха му сили само да се държи за опорите и разбираше, че или ще се покатери горе и ще се изпречи пред нападателите, или ще умре.

Сет бе чувал разни истории за измръзването — колко приятно било да изпаднеш в несвяст. Толкова уютно чувство, че по-късно съживените проявявали гняв към спасителите си, задето са ги върнали на бял свят. Затвори очи и усети как напрежението се стопи.

Водата беше топла, а Зои стоеше на руля. Опънаха голямото предно генуезко платно и през процепа между долния ръб на платното и палубата виждаха как остров Солт Кей се плъзга полека назад на хоризонта. Риджуей погледна компаса и картата, разстлана на коленете му. Остров Джост Ван Дайк беше в далечината пред тях. Подложи лице на слънцето и си представи прясно уловени раци и пиня колада във „Фоксис“. Затвори очи и остави слънчевите лъчи да се просмукват през клепачите му. Ръката на Зои докосна косата му и...

Изведнъж се задави със солена вода. Зрението му се замъгли от мътилка. Бе изгървал пилоната! Потъваше. Струваше му се, че ръцете му са измръзнали, а краката — сковани и безжизнени, но ги накара да изтласкат и те му се подчиниха. Главата му се подаде над повърхността и той вдиша жадно, като се опитваше да не вдига шум,

макар че в бурята трудно се чуваше нещо друго. Вдясно от него от кея провисваше въже и пак се издигаше, скривайки се от погледа му. Сет зарита отчаяно във водата и се протегна към най-ниската част от тази дъга. Върховете на пръстите му се плъзнаха по въжето, но не успяха да го хванат. Отново потъна, този път обаче с тласъка на краката ръцете му лесно уловиха въжето. Издърпа се нагоре и откри, че с него за кея хлабаво е привързана малка моторница.

Риджуей продължи да се изтегля и накрая се хвана за халката, към която бе вързано въжето. Остана така за момент, за да се огледа. Тромавият мостик и надстройките на някакъв катер му пречеха да види добре близкия кей.

Подпря се на въжето с единия крак и прехвърли другия над ръба на кея. В един проточил се миг тялото му сякаш замръзна в пространството, разперено и изопнато докрай, в следващия вече се бе проснал върху кея, а дъждът плющеше по лицето му. Завъртя глава и види режещия влажен въздух, кашляйки тихо.

Полека се подпря на лакти и събра сили да седне. Вляво, от другата страна на падината, единият от мъжете още се отдалечаваше от него. Сет се изправи предпазливо и изчака вцепенението да го отпусне. После бавно се насочи към главната част на пристанището. По навик дясната му ръка бръкна в джоба на халата, за да извади револвера, но пръстите му напипаха само дебелата пачка банкноти по хиляда долара. Изхвърли от ума си мислите за оръжие и пари и продължи напред.

Когато се покатери върху кея, големият катер го скриваше. Но щом подмина носа на съда и стигна до главния пристан, ясно различи оградата върху бреговата стена и постройките отвъд нея. Самият той също се виждаше добре.

„Тръгвай!“, застави се да продължи. После затича и скоро стигна до стръмната подвижна рампа, извеждаща на сушата. Погледът му шареше в търсене на другия мъж. Къде ли се дяна? Криеше ли се? Поспря при бушприта на голям кеч и огледа върха на бреговата стена. Не се мяркаше човек с жълт дъждобран.

Дали онзи го видя? Чакаше ли горе, недостъпен за погледа му, за да го издебне, щом се качи по рампата? Сет обаче знаеше, че е принуден да се покатери, независимо какво ще го сполети. Да остане

на кейовете означаваше да умре. Вдиша дълго на пресекулки, после тръгна по стръмния наклон.

Почти бе изкачил рампата, когато с крайчеца на лявото око зърна жълто петно. Припряно се просна по корем. Какъв избор имаше? Стигне ли до края на рампата, ще се натъкне на въоръжения мъж, върне ли се, несъмнено ще умре от измръзване. Запълзя нагоре.

Малко преди ръба Риджуей събра последните остатъци от енергия, изтласка се и хукна към колите. Подмина черния седан на убийците, после и тоалетните. Усещаше как босите му ходила шляпат по асфалта и за секунда му се мярна мисълта, че щом още не са изтръпнали, е добре.

Силният вятър духаше в гърба му. Профуча покрай своята кола (ключовете ѝ бяха някъде във „Валкирия“) и се насочи към лимузината. Каквото и да са сторили на великана Бенджамин, надяваше се ключовете още да са вътре.

Наджапа в дълбока до глезените локва, прескочи тясна канавка и прегази ивица хилави храстчета. В шума на бурята чуваше собственото си тежко дишане. Подпря се върху предния капак на колата и с усилие се задържа. Коленете му се подгъваха.

Вдигна глава да се огледа. В отсрещния край на падината единият мъж притича, после спря. Другият още стоеше до оградата на четиридесет-петдесет метра от Сет.

Издиша решително, отблъсна се от капака, закрепил се неуверено на краката си, доближи вратата откъм шофьора и я отвори. Лъхнаха го наситените топли медни миризми на кървава смърт.

Като новобранец го пратиха в пътната полиция и се нагледа на обезобразени жертви — нелепо изкривени крайници, разкъсани тела, открити за погледа вътрешни органи. А като детектив в отдел „Убийства“ бе виждал извращенията, които едни хора съзнателно вършеха с други. Но щом отвори вратата на лимузината, за пръв път пред очите му лъсна толкова гнусна гледка.

Телохраниелят на Уайнсток бе разперен насред предната седалка, ръцете и краката му вързани с въже, което минаваше през дръжките на вратите и други части на колата. Мъжът беше съвсем гол и разпорен от окосмяването по слабините до гръдната кост. Червата му бяха изпаднали през прореза и се гънеха по кожената тапицерия на седалката.

При шума от отварянето на вратата изкорменото тяло застана. Бенджамин още беше жив. Посивялото му лице се обърна към Сет. Очите се отвориха и след няколко дълги секунди го разпознаха скръбно. Устата се отвори, но пак се затвори безмълвно, сякаш усилието изтощи великана. Клепачите се спуснаха, главата на огромния мъж се люшна назад.

Риджуей усещаше боцкане по кожата и киселия вкус на страха и гаденето. Устата му зееше, все едно беше риба на сухо. Накрая принуди очите си да не гледат този ужас и с върховно усилие накара краката си да се размърдат. Отстъпи крачка назад, обърна се да побегне и се озова пред младеж с нож в едната ръка, автомат със заглушител в другата и тържествуваща усмивка на лицето.

— Очаквахме ви — изрече мъжът на английски с подчертан акцент и стрелна с поглед предната седалка. — Аз и Бенджамин.

Беше с дънки, яке върху пуловер и маратонки. Дрехите бяха подгизнали и залепнали по тялото му. Късата му коса също беше подгизнала и залепнала по главата. Изглеждаше малко над двадесет и пет годишен, с жилава мускулатура, каквато обикновено имат бегачите на дълги разстояния. В очите му проблясваха налудничави искрици, сякаш светлината се отразяваше от нещо счупено по-навътре.

Риджуей се дръпна заднешком, неспособен да реагира. Студеният метал на лимузината се притисна в гърба му. Надяваше се леденото спокойствие и старите навици, които го спасяваха толкова пъти през годините му като полицай, да не го подведат и тази сутрин. Озърташе се трескаво, очите му търсеха помощ, оръжие, изход.

Затворната рама на автомата щракна и отново привлече вниманието му към мъжа, който бе избрал позицията си като професионалист — недосегаем за Сет, но достатъчно наблизко, за да не му остави шансове да се изплъзне.

— Не се опитвайте да бягате — предупреди младежът, все едно прочете мислите му. — Ние двамата трябва да си побъбрим.

— Както сте си побъбрили с... Бенджамин — промърмори Сет, като се стараеше да не поглежда към касапницата на предната седалка.

— Ако се налага — потвърди другият.

Риджуей съзнателно се застави да се съсредоточи върху мъжа и думите му, да откъсне мислите си от изкормения човек, от студа, от опасността.

— Не мисля, че ще се наложи да използвате това — посочи ножа в ръката му.

— Ръцете до тялото! — сопна му се младежът. После с пресилени движения сгъна ножа и го пъкна в джоба си. — След минутка ще видим трябва ли да ви убеждавам с такива доводи. Сега влезте в колата... отзад.

Идеята да се пъкне в тази топла сладникава смрад на смърт още по-силно разбърника стомаха му, но нямаше избор. Младежът се премести зад багажника на колата, откъдето го държеше на прицел, докато отваряше задната врата. Отвътре лъкна отвратителната миризма.

— Ако огледате купето, ще видите два чифта белезници. Единият е закачен за дръжката над отсрещната врата, другият — за скобите на предните седалки. Настанете се отзад и ще ви кажа как да си ги сложите.

Риджуей седна на изцапаната с кръв тапицерия.

— Обърнете се на другата страна — нареди мъжът пристъпил по-наблизо, за да не го изпуска от поглед. — Ще видите, че свободният край на белезниците е отворен. Искам да сложите горната на лявата си китка, а долната — на левия си глезен.

Сет проумя, че този младеж се наслаждава на хирургическите си забави и ще го изкорми, колкото и да се опитва да му угоди.

Бенджамин сякаш избра точно този миг да изтръгне протяжен дрезгав стон на неописуема болка дълбоко от изтерзаното си тяло. Звукът се засилваше и изтъняваше, докато яд прогони всякаква мисъл от главата на Сет, освен желанието да избяга. Хвърли се към отсрещната врата, предпочиташе да умре от куршум, отколкото да бъде накълцан бавно. Вратата не се отвори. Блъскаше се отчаяно в нея, после заудря с юмрук по прозореца.

Зад него откос от автомата прекрати ужасните писъци на Бенджамин. Риджуей се присви, когато жълтеникавобяло топченце от мозъка на телохранителя го плесна по лицето и се размаза по стъклото. След миг чу гласа на убиеца:

— Сложете си белезниците.

Гласът му преливаше от заплаха.

Риджуей пресмяташе колко ли бърза ще е смъртта от куршумите, ако се нахвърли срещу убиеца, когато смътно долови толкова

светкавично движение, че то се сля със сивкавия сутрешен дъжд.

Секунда по-късно иззад младежа се появи ръка, която дръпна главата му назад. Мъжът по инстинкт натисна спусъка на автомата. Сет се търкулна на пода в лимузината и куршумите надупчиха заключената врата зад него, а после и покрива.

Вдигна глава и видя как очите на касапина зейнаха от изумление, сменено от болка. Накрая очите му се затвориха и мускулите на лицето се отпуснаха.

Риджуей се подпря и седна, докато някой захвърли настрана трупа на младежа. През отворената врата виждаше два окаляни от дъжда крака в сив спортен панталон, а над тях — тъмносиньо яке. Лицето на неговия избавител беше скрито от погледа му. Сет наблюдаваше как една ръка вади от гърба на убития дълъг сгъваем туристически нож. Другата ръка измъкна кърпа от задния джоб на панталона и избърса кръвта по острието. Ръцете сгънаха ножа и го прибраха в джоба на якето. След това мъжът се наведе.

— Риджуей, добре ли сте?

Сет се вторачи в гладко избръснатото лице на Джордж Стратън и в един безумен миг из главата му се въртеше само мисълта колко окаян беше бекхендът на този човек на тенискортовете в Цюрих.

8.

Зои вървеше с Чудовището в сенките на склада и сумрачните коридори. Белезниците, оковали я към неговата китка, дрънчаха умърлушено между ръцете им. Талия крачеше безмълвно подире им към голямата постройка наред подобния на огромна пещера склад, която приличаше на декори на недовършена къща. Имаше плосък като на кутия покрив и бе разположена без основи направо върху зацапания бетонен под. Едва видими в тъмнината, кабелите за хранването и компютърната мрежа се виеха към подпокривната конструкция на склада.

„Сто деветдесет и шест — преброи наум Зои и направи още една крачка. — Сто деветдесет и седем, сто деветдесет и осем.“

Спряха пред метална врата в тесния край на постройката. Сто деветдесет и осем крачки от килията за сън до килията за работа. Всеки ден сто деветдесет и осем крачки в едната посока и сто деветдесет и осем в другата. Отначало еднообразието ѝ опъваше нервите, но с течение на времето се превърна в успокояващ ритуал, който определяше физическите ограничения в живота ѝ.

Мъжгата пхна ключа, отвори вратата и пристъпи вътре, като издърпа Зои при себе си. Миг по-късно, щом той натисна всички ключове, светлина обля стаята и откри безлични стени в помещение с дължина поне двойно по-голяма от ширината. Под високия таван щедро бяха монтирани лампи, наподобяващи дневната светлина. Те равномерно окъпваха всичко в сияние, почти лишено от сенки.

Единият край на залата беше подреден като елегантно украсена галерия с кътче за сядане, обзаведено с мебели в стил Баухаус и Ван дер Роє, ограбени от дома на Вили Макс. В отсрещния край беше работната зона, където се слагаха творбите за проучване: работни маси с основни инструменти за сваляне на платна от рамките им, „черни“ лампи за проверка имало ли е невидима за окото реставрация, спирт, разтворители и други химикали за тестове и почистване, стативи със

сложени на тях картини, редици от поставки с пръснати по тях статуи, реликви и тук-там по някой накит.

Имаше сгъваеми паравани, за да бъде скрит работният сектор от потенциални клиенти, които водеха да разглеждат и да купуват. Принудиха Талия да ръководи тези занимания. И за да е сигурно, че тя ще спазари възможно най-високите цени, отделяха нейната комисиона за изплащане дълговете на баща ѝ. Някои от влизащите тук купувачи бяха уважавани уредници на видни музеи или представители на богати колекционери, които сякаш оставяха морала си пред прага, жадни да се натъкнат на приказна нова находка. Отпиваха вино, отлежавало десетилетия (също плячка от колекцията на Макс), и оглеждаха импровизираните изложби, подготвени за тях. Пишеха се чекове, задоволяваше се алчност, удовлетворяваха се амбиции на уредници. И когато Зои влизахе следващата сутрин, липсваха още няколко предмета от сбирката.

Тя знаеше, че драмата, която се разиграваше сред тези декори, приближава своя завършек. Зои беше убедена, че щом се отърват от всички произведения, ще я убият. Но тази вечер въодушевеното ѝ увлечение по изкуството отново пропъди мисълта за смърт, поне докато не останеше пак насаме със себе си.

Двете жени тръгнаха направо към стативите и масите в далечния край на залата. Зад тях Чудовището излезе и затръшна вратата. След миг-два двойната ключалка отвън зачегърта. Това беше единствената врата към помещението.

— Запазих тези за теб — посочи Зои, щом се озоваха в „Къта на фалшификаторите“, както го нарекоха.

Пред тях имаше картина на Вермеер, внушителен сребърен поднос с гравюра за прогонването на Адам и Ева от рая, две почти еднакви платна на Реноар — едното явно копие на другото, сребърна реликва във форма на сочещ пръст и сбирка от десетина картини на Коро.

— Другите са описани, продадени и изпратени.

— Ако някога се разчуе, ще съсипят някои доста забележителни кариери в света на изкуството — отбеляза Талия.

— Така им се пада — остро отвърна Зои.

Другата жена съсредоточено огледа имитациите.

— Какво не е наред в това? — махна с ръка към сребърния поднос.

— Прекрасно изделие — призна Зои. — Дори превъзходно, но не е от началото на пети век, както се твърди.

— Как позна?

— По смокиновите листа, с които са прикрити половите им органи.

— И какво от това?

— Подобна превзетост не е била широко разпространена чак до края на Ренесанса — обясни Зои. — И просто е била немислима по времето, когато подносът уж е изработен. Сексът не е бил смятан за мръсотия, докато католическата църква не го прекарала през машината си след първото хилядолетие от новата ера.

— Проклятие! — Талия се плесна с длан по челото. — Разбира се! Знаех го! Защо не се сетих?

— Съдейки по придружаващите документи, мнозина доста прочути хора също не са се сетили.

— Но защо?

— Може би красотата ги е заслепила. Или са искали да вярват, че изделието е старо. И възприемането на изкуството, и вярванията ни зависят от съзнанието. Искат ти се да вярваш, защото за автентичен предмет ще получиш по-висока цена.

Талия се съгласи и посочи двете картини на Реноар.

— За мен е съвсем очевидно, че онази вдясно е фалшива. Липсва ѝ изящество.

Зои се засмя.

— Само че и двете са рисувани от Реноар. Когато имал нужда от пари, сам скалпвал набързо копие на някоя от най-скъпите си творби и го продавал.

— Ами да... — промълви Талия. — И това трябваше да си спомня. Но мина толкова време, откакто не съм се занимавала със съвременни неща. Почти всичко, минало през ръцете ми последните години, беше на шест до осем хилядолетия или дори още по-древно.

— Няма защо да се смущаваш — кимна ѝ Зои.

— Възниква обаче въпросът за оригиналността — подхвърли Талия, която гледаше ту едната картина, ту другата. — Тоест това си е

истински Реноар, но... — Тя се замисли. — Струва ми се, че няма нищо лошо един творец да копира самия себе си.

— Нищичко — потвърди Зои. — Някои като Реноар са го правили за пари. Има художници, които се влюбват в идеята си и се връщат към темата отново и отново. Но още по-важно според мен е, че други художници пак са се захващали със същата картина, убедени, че са по-добри творци, и са искали да отдадат дължимото на темите, по които са се прехласвали.

Обмисляйки думите ѝ, Талия закима бавно. Далечен тътен на влак запълни тишината с басовите си звуци. Подът под краката им затрепери.

— Добре де, а какво му е на този Вермеер? — отрони накрая Талия и показа картината „Йосиф в Египет се разкрива пред братята си“.

— Трябва да говориш в множествено число. — Зои се наведе и измъкна втора картина иззад първата. — Всъщност са две.

— Зои! — избълва Талия, лицето ѝ се изопна от изненада. — Този Вермеер... „Чудото в Галилея“... — Сочеше току-що извадената. — Защо е тук?

— Прибавих го към колекцията днес следобед, малко преди да привършим. Беше забутана в един ъгъл. Незнайно как съм я пропуснала досега.

— Тя е...

— Ъхъ — кимна Зои. — Няма съмнение, че е поредният Ван Мергерен. Всяка картина на Вермеер в сбирката беше фалшификат, с изключение на онази, която ме порази още първия ден, когато отидох при Макс.

Ханс ван Мергерен беше може би най-знаменитият сред известните фалшификатори. Холандски художник с изключителни умения, но почти лишен от оригиналност или вдъхновение, той се прославил с фалшифициране на картини от гения на Делфт — Ян Вермеер. Платната, уж от „изгубените“ години на Вермеер в Италия, получили широкото признание на мнозина колекционери и уредници. Неговите изкусни имитации били разобличени след Втората световна война, когато го обвинили, че сътрудничил на нацистите и им продавал национални културни съкровища. За да отърве кожата, Ханс ван Мергерен признал, че картините, които продавал на нацистите

(включително озаглавената „Христос и прелюбодейката“, купена от райхсмаршал Херман Гьоринг), са фалшификати, рисувани от самия него.

— Сигурна ли си? — попита пребледнялата Талия.

— Миличка, какво има?

Зои кротко докосна рамото ѝ. Талия изчака да се успокои накъсаното ѝ дишане и отвърна:

— Тази е моя.

— О, не... — смънка с тих угаснал глас Зои. — О, не, не... — Но Талия кимна. — Как така?

— Рекох си, щом бездруго тук се трупат първокласни колекционери, защо да не продам малко творби от името на баща ми. Това беше най-ценният му експонат.

— Толкова съжалявам.

Зои почувства болезнено в сърцето си колко безпомощни и безсилни са думите. Талия поклати глава и се наведе да погледне отблизо картината. После се отдръпна. Изпусна дълга тиха въздишка и се обърна към Зои.

— Наистина ли си убедена?

— Искане ми се да не бях.

— Как? Как я разпозна? И двете ми изглеждат като оригинали на Вермеер.

Зои кимна.

— Изобщо не съм уверена точно как го правя. Поглеждам творбата и тя... ми въздейства. Почти веднага долавям дали е фалшификат.

— Въздейства ли ти?

Зои се поколеба.

— Сет е единственият жив човек на света, който знае — промълви нерешително. Талия се взираше с очакване в нея. — Дълга ти живота си — пристраши се накрая Зои. — Аз... Станахме като сестри. Нали мога да ти доверя тайната си?

Талия кимна.

— Чувам звуци, когато гледам картините, багрите — бавно започна Зои.

Талия сви вежди, сякаш не разбра чувотото.

— Звуци ли?

— Червеното е средно нисък тон, като виолончело, жълтото — много висок, като флейта пиколо.

Талия се ококори.

— Винаги съм чувала звуците — продължи Зои. — Откакто се помня. Мислех, че всеки го може. И докато растях, моите хора вкъщи се тревожеха все повече. Майка ми смяташе, че съм обладана от демони, и караше всички в църквата да се молят за мен неделя след неделя. Баща ми пък ме заведе тайничко при психо доктор, чиито тарифи не можехме да си позволим... и това породя дразги, които се проточиха пет години. Психо докторът обаче веднага установи, че притежавам синестезия. — Талия я изгледа угрижено. — Толкова ми олекна, че не съм побъркана.

— Тъхъ — изсумтя Талия недоверчиво.

— Синестезията е безобидно кръстосване на нервни връзки... малко прилича на смесване на телефонни разговори, при което сетивата се бъркат едно с друго. Някои хора със синестезия усещат вкуса на пространствените форми, други усещат миризмата на цвета. Психоактивните вещества като ЛСД и пейот предизвикват същите преживявания, но един на всеки 25 000 души ги има естествено, може би защото нашите мозъци са се оформили различно, преди да се родим. Повечето хора със синестезия са жени левичарки — и аз съм от тях — а при най-често срещания вид звуците пораждат цветове. При мен е тъкмо обратното.

— Изумително — отрони Талия. — А аз си представях, че разобличаването на фалшификаторите днес разчита на науката, не на интуицията, нали се сещаш — радиовъглероден или спектрографски анализ... такива неща.

Зои се усмихна и завъртя глава.

— След всеки напредък в науката фалшификаторите намират начин да го заобиколят. Измамниците понякога успяват да вървят в крак с науката — подтикват ги алчността и амбицията. Ван Мергерен надхитрял технологиите, като вземал посредством картини от седемнадесети век, остъргвал боята до оригиналния грунд — обикновено слой розова боя и гипс — и започвал наново с ръчно стрити бои от пигменти като по времето на Вермеер. Ако използваш спектрограф, за да търсиш оригинални пигменти, имитацията минава през проверката. Разбира се, употребата на основа с бакелит и

люляково масло издава измамата, но пък трябва да се сетиш да провериш и за тях. Кръгзорът на науката е ограничен, а палитрата на фалшификатора — безкрайна.

— Хм, така си е — промърмори Талия.

— Освен това хората, занимаващи се с изкуство, мислят предимно с дясното полукълбо на мозъка, не използват научните средства и методи нито усърдно, нито системно — изтъкна Зои. — През повечето време научните тестове служат само за потвърждение на догадки. Почти винаги първа е интуицията.

— Но по света има предостатъчно кадърни разобличители на фалшификати, които нямат твоята синтеза...

— Синестезия.

— Да де. Тази връзка накъсо в мозъка ти обаче не те е превърнала на мига в спец по имитациите. Като малка не си молила да те заведат в музея „Гети“, за да покажеш с пръстче всички фалшификати по стените.

— Вярно — съгласи се Зои. — Природната дарба трябваше да бъде развита. Нямах представа, че това шесто чувство някога ще ми послужи, но понеже беше свързано с цветове и музика, теглеше ме към тях в училище. Предполагам, че образованието е било донякъде като компютърни програми в главата ми, които постепенно са се усъвършенствали. Нямах как да знам, че програмирах моя „биокомпютър“ всеки път, когато гледах творба на изкуството, стоях пред нея с часове и попивах замаха на четката, падането на светлината върху скулптурата, очертаванията на лицата, гънките на дрехите — милион дреболии, които не мога да изразя с думи, но съзнанието ми полека ги превръщаше в музика.

— Ама че странно — вметна Талия. — Не просто звуци, а музика?

— Има смисъл, нали? Жълто пиколо, червено виолончело, черно барабанче... при всички цветове в една картина... или милионите отсенки на сивото в мраморна статуя... логично е да се очаква, че накрая чуваш изпълнението на доста голям оркестър. Някои по-прости творби звучат като джаз, рок, ритъм енд блус. Колкото повече задълбавах в музиката, толкова по-различни ставаха начините изобразителното изкуство да намира отзвук в мен.

— Музика в главата ти...

— В главата ми — кимна Зои.

— В Русия прибират такива хора под ключ, за да не си навредят сами — намигна ѝ Талия. — А не чуваш ли и такива едни гласчета, разбираш ме — на марсианци, на ЦРУ или нещо от сорта, които ти подсказват да убиваш?

Двете пригнаха и напрежението се разсея.

— Е, как звучи моят Вермеер? — нерешително попита Талия.

Зои застана пред картината и не след дълго каза:

— Като оркестър от световна класа с посредствен щрайх.

— Посредствен щрайх ли?

Зои склони глава встрани и присви устни, като че не намираше подходящите думи.

— Струнната секция е трудно доловима. Погледни тук... — посочи на платното. — Има го чудесния дълбок проблясък, почти като замръзнала светлина, която сме свикнали да намираме при Вермеер. Яркото сияние и плътните реалистични сенки също са като неговите.

— Това ли са добре звучащите части от оркестъра?

— Точно така — потвърди Зои. — Но виж лицата на хората. — Показа образа на Христос, пръстът ѝ се плъзна покрай тълпата на брега. — Преди всичко, те са ъловати. Не изразяват нито душевност, нито чувства. Само лица без съдържание. Погледни и рибарската лодка на брега — цялата е сплескана и със сбъркани пропорции. Вермеер педантично се е стремил към точност, към вярна перспектива.

Талия пак се наведе напред.

— Да. — Изви глава, накрая се изправи и се обърна към Зои. — Права си. Досега не бях забелязала.

Въздъхна примирено.

— Ясно е, че вниманието ти е било приковано от удивителното сияние, от прекрасната игра на сенките и светлината, които той е успял да предаде. Не се съмнявам, че мозъкът ти е подсказвал: „Щом те са толкова прекрасни, можеш да потиснеш скептицизма си“.

— Изумително — промълви Талия. — Наистина изумително. Но откъде главата ти знае как да създава музика или шумотевица? Как се е научила да различава кои неща са фалшиви и кои от оригиналите звучат като музика на Барток?

Зои се подсмихна.

— Да знаеш, оригиналните творби на Джаксън Полак си звучат като Барток, който много неумело изсвирва гамите.

И Талия се разсмя с нея.

Когато си поеха дъх, Зои продължи:

— Пак е въпрос на програмиране. Всеки уважаван музей или колекция си има мазе или задни стаи, пълни с разпознати фалшификати, където изследователите могат да отидат, за да видят доказани имитации. Дори най-добрите колекционери понякога се заблуждават. Достойният избор е да не излагат тези неща пред публика, а да ги направят достъпни за познавачите, които също искат да се поучат от грешките си. Най-опозорените музеи са онези без фалшификати в мазетата. Продължават да ги държат на показ и отказват да признаят грешките си, защото много ги плаши мисълта да засегнат могъщите си благодетели или членове на управителния съвет. — Тя помълча. — Както и да е, но като пресметна, прекарала съм общо две години от живота си в ровичкане из архивите на фалшификатите, за да сравнявам оригинала с имитацията.

Талия кимна, но се взираше с обич в своя „Вермеер“. Дълго го гледа, преди да попита:

— А всъщност има ли значение?

— Кое?

— Ако картината дарява радост... ако дори експертите не могат да я различат, защо да има значение за собственика, или за обществеността кой я е нарисувал? — Талия пак погледна към имитацията. — Влюбих се в тази картина още от малка.

Когато се обърна към Зои, в очите ѝ блестяха сълзи, които тя побърза да избърше.

— Разбира се, че има значение. — Зои се опита да не покаже силата на собствените си чувства. — Да обичаш фалшива картина е като... да обичаш неверен мъж... или може би лъжебог. Това не е редно. Това е... лошо.

Талия ѝ се подсмихна многозначително.

— А лошо ли е, ако душата ти не знае? И ако никога не научи?

— Да не мислиш, че незнанието е по-добро? — възмути се Зои.

— Може би — отвърна Талия. — Може би...

Зои гневно завъртя глава.

— Това не мога да приема. Просто не мога. Убедена съм, че...

Отново възпря силните думи, напирани на езика ѝ — думи без утеха, резки истини, които само биха изострили болката на Талия.

Другата жена благо докосна рамото ѝ с пръст.

— Знам в какво вярваш и колко страстна е вярата ти. Не твърдя, че е най-добре да не знаеш, а само, че хората, предпочели незнанието, често са най-щастливи — с техния бог, с техните партньори... — Пак се загледа в картината. — И техните произведения на изкуството. — Въздъхна тежко. — Е, сега поне знам защо татко винаги отхвърляше предложенията ми да я продаде. — Този път във въздишката имаше примирение. — Като гледам, така ще ми е малко по-леко аз да я продам.

Погледна сякаш за сбогом фалшификата, протегна ръка и го тикна зад другата картина. После му обърна гръб с непоклатима решимост.

— Добре... Значи имаш тези смахнати мелодийки в главата си, както и най-точните спомени на света за разпознати имитации. Затова ли си ненадмината в разобличаването им?

Зои за миг се учуди колко силен е духът на по-възрастната жена и отговори:

— Е, това не е всичко. Сред най-свестните начини да доизпишаш знанията си като разобличител на фалшификати е да познаваш фалшификатор, да го убедиш да сподели с теб тайните си. Наистина започваш да схващаш какво да търсиш, когато някой пред очите ти прави имитация на шедьовър.

— Доста трудничко е да се уреди, струва ми се.

— Доста трудничко — потвърди Зои, — но не е невъзможно.

Веждите на Талия се извиха.

— Значи си познавала фалшификатор?

— Тъхъ — кимна Зои. — В библейския смисъл.

— О-о, приятелко! — грейна лицето на Талия. — Я да си дадем почивка. Искам да чуя тази история.

9.

Едноетажният мотел се свираше на тясно парче земя между кърпения асфалт на Тихоокеанската крайбрежна магистрала и терен, осеян с дерета, които стръмно пропадаха към малка плажна ивица. В тъмнеещата вечер светеше мъждива табела „Има свободни места“, за да примамва напразно клиенти, които минаваха предимно по Пета междуцатска, десетина километра навътре в сушата, и се отбиваха в по-новите мотели от големи вериги, наредили се нагъсто по отбивките.

Налегнатият от скука администратор, който регистрира преди час Риджуей, Стратън и останалите от групата, седеше равнодушно. Зяпаше през бронираното стъкло как колите се мъкнат покрай него и фаровете им прогарят малки мимолетни дупки в тъканта на мрака. Ако посещаемостта тази вечер беше типична, значи приемаше в мотела по някой залутал се пътник, който е сбъркал отбивката от Пета междуцатска и е кривнал твърде далеч на запад, или може би морски пехотинец от близкия Кемп Пендълтън с гаджето му или чужда съпруга. В края на краищата можеше да предложи само четири стаи.

Мотелът имаше такъв вид, че местните хора сигурно очакваха скоро да бъде закрит или след ден-два да се срути в океана. Изглеждаше, че тук се изреждат непрекъснато собственици и администратори, без да се застояват толкова, че да познават лично кореняците. Никой и представа си нямаше, че мотелът има все същия собственик, откакто Агенцията за национална сигурност го купи през 1963 година.

Администраторът даде на Стратън ключ за апартамент откъм гърба на мотела с изглед към океана. В тих летен ден се виждаше Пасификът от Сан Онофре до Оушънсайд, с накацали по вълните сърфисти, рибари и платноходки. Но тази вечер стихващата буря ръфаше мотела, напъхваше под вратата и в пролуките на прозорците тихи въздишки и свирукания. Стратън дръпна пердетата, за да спре течението, но те се поклацаха леко с всеки порив.

— По дяволите — излая му Риджуей, — нямаше право. Никакво!

Часове на безумие. Сцената неспирно се превърташе пред очите на Сет: вътрешността на лимузината, телохранителят на Ребека Уайнсток стене от болка на предната седалка, главата на убиеца се отмята назад, мускулите на лицето му се отпускат, а после — изтриването на кръвта от блесналия туристически нож.

Риджуей мигновено позна Стратън. Но преди да каже каквото и да е, бе издърпан от лимузината и натикан в чакаща кола. Мокър, трясещ се от студ, Сет трепереше отзад в седана, който вихрено излезе от паркинга — караше Джордан Хайгейт, партньорът на Стратън, който бе седнал до него.

Насочиха се на юг и излязоха от Марина Дел Рей. Спряха в търговски център до Лонг Бийч, където Хайгейт влезе и след половин час се върна с комплект дрехи, хартиена кесия с тоалетни принадлежности и — най-важното — с горещо кафе. Ръцете на Риджуей подскачаха толкова силно, че се наложи Стратън да му държи чашата, за да отпива по малко като детенце.

В колата цареше мълчание, докато Хайгейт караше нещо на юг, отбягвайки задръстените магистрали. Сет пиеше сгряващото кафе, преоблече се, но ревниво запази окървавения халат с банкнотите по хиляда долара в джоба.

През първите три четвърти час се задоволяваше с факта, че е жив, сух и полека се стопля. Но щом тялото му се сгря, благодарността премина в подозрителност, а след като Стратън обясни, че двамата с Хайгейт работят в Агенцията за национална сигурност, го обзе и гняв.

— Значи неслучайно се натъкнах на теб в Цюрих — установи Сет. Взираше се мълчаливо в Стратън, а гумите на колата съскаха по мокрите улици. — Следял си ме още откакто се прибрах оттам.

Стратън кимна.

— От деня, когато влезе в консулството.

— Използвал си ме като примамка с надеждата да се появи някой. С надеждата да спипаш хората, които днес дойдоха на яхтата ми.

Стратън пак кимна.

— Проклет да си, човече! — кипна Сет. — Какво ти дава правото да си играеш на господ с живота ми?

— Въпросът изобщо не е в това дали имам право — чу Риджуей гласа на Стратън. Сега му отговаряше в стаята. — Това вече го

предъвквахме. Ще ми се да овладееш някак гнева си, за да обсъдим положението.

— Няма какво да обсъждаме — отсече Сет.

Хайгейт стоеше безстрастно до вратата, а Риджуей нескрито оглеждаше откъде би могъл да се измъкне. Стратън забеляза.

— Дори не помисляй, че ще си тръгнеш. Сградата е сигурна като сейф. Стоманени врати, бронирани стъкла, филтриран въздух. Тази врата е с електронна ключалка. Никой няма да излезе, без администраторът отпред да натисне съответния бутон, а няма да го стори, ако не му кажа правилния код. Никой не излиза. И никой не влиза. — Той се намести по-удобно. — Не виждам никаква причина да не поговорим за всичко това... и как да сътрудничим...

Риджуей поклати глава и застана срещу него.

— Ама ти си голяма работа. Затваряш ме в същинска килия и очакваш да седя спокойно, за да си бърбим? — Завъртя глава и се извърна. — С други хора може и да ти мине номерът, *господин* Стратън, но не и с мен. Вече нямам какво да обсъждам с теб.

— Ние обаче можем да ти помогнем много — упорстваше Стратън. — Нуждаеш се от нас, за да намериш жена си.

— Да ми беше казал в Цюрих — изръмжа Сет. — Още тогава можехме да действаме съвместно.

— И това вече го изяснихме — търпеливо го прекъсна Стратън. — Тогава не знаехме каквото знаем сега.

— Да ми беше казал каквото знаеше.

— Не можех...

— Можеше — ядосано се сопна Сет. — И всяка морална норма те задължаваше.

Стратън сякаш се загледа в мислите си. Накрая въздъхна.

— Трябваше да спазвам изисквания за сигурност — каза едва ли не на себе си. — Бях длъжен да получа разрешение и достъп. Това беше... и все още е поверителен въпрос. Минава време, докато получиш необходимото разрешение.

— Онзи проклет от Бога пожар не беше секретен! — избухна Риджуей. — И изчезването на Зои — също! И какво шибано поверително, Бог да го поразил, имаше в цялата тази история?

— Няма защо да богохулстваш — тихо го укори Стратън. — Това не ни помага да оправим нищо.

Сет го зяпна невярващо и поклати глава.

— Слушай, ясно ми е, че си разгневен — подхвана пак Стратън. — Имаш пълно право. Както и да си недоволен. Но най-сполучливият начин да я открием, е ти и аз да действваме съвместно. — Риджуей необуздано тръсна глава. — Спасих ти живота. И това ли нищо не означава за теб?

— Използва ме като примамка. Спаси ме, да, но в положение, което би могъл да не допуснеш. Набърка се в личните ми тайни, подслушвал си телефона ми, следил си ме навсякъде, поставил си яхтата ми под наблюдение, за да ги хванеш, когато се появят. Които ще да са те. И толкова кадърно си свърши работата, че горе-долу всички измряха, малко оставаше и аз да съм сред тях. Затова ли да ти имам доверие?

Сет врътна глава и отпи от кафето.

Стратън стана и отиде до масичката. Посегна за пластмасова чаша, но се отказа. Пусна я на масичката и се тръшна уморено на кресло в псевдоскандинавски стил. Разтърка лицето си с длан и се облегна.

— Чудя се дали не трябваше да оставя онзи тип да те изкорми като шофьора.

— Може би трябваше — тутакси отвърна Сет. — Защото ще ти бъде дяволски безполезен.

Стратън поклати глава.

— И какво да направя?

— За кое?

Стратън затвори очи за миг и изкриви лице. Вдиша дълбоко и издиша шумно.

— Какво да направя, за да действваме заедно?

Риджуей поклати глава печално, отиде с чашата в ръка до леглото и седна срещу него.

— Не ме разбираш. Нямам ти доверие. Не работя с човек, комуто не се доверявам.

— Риджуей, възхищавам се на принципите ти. Само че светът не може да си позволи да ги спазва. Оказахме се замесени в нещо, което може да наруши равновесието в западния свят, а има вероятност ключът към решението да е у теб. Но ти държиш да си останеш

вкопчен в любимите си принципи, докато светът около теб пропада в ада!

Риджуей се надигна от леглото и отиде до масичката.

— Ти си маниак — подхвърли на Стратън, — такъв е и онзи твой човек. — Пак си напълни чашата с кафе. — Не за пръв път чувам хората да говорят така. „О, в момента не можем да си позволим принципност — имитира Сет гласа на Стратън. — Престъпниците и смахнатите са се развилнели. Необикновените времена налагат необикновени хора.“ Казвали са го и нацистите, и комунистите, и всеки десен диктатор. Всичко това вече съм го чувал. В стаята за отдих на участъка, по улиците, на служебни събрания. И аз сериозно съм умувал над това. Дори се изкушавах да изляза от рамките на закона, за да раздавам правосъдие, както аз си го представям. Но така от ченгещях да се превърна в престъпник. Или си от едните, или от другите, трето няма. Стратън, ти също си един вид ченге. Защо не започнеш да се държиш както подобава?

Лицето на Стратън се сви в циничната усмивчица на проститутка, слушаща проповед на някой от Армията на спасението.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб — отвърна на Риджуей. — Но фактите този път са уникални. Историята е толкова странна, че ми е трудно да повярвам.

— Ами защо за начало не провериш как аз ще преглътна някои от тези факти? — предложи Сет. — Я да видим няма ли да ти помогна да ги видиш поновому.

— Не мога да ги споделя с теб, ако не обещаеш да не разгласяваш каквото си чул.

— Виж какво, ясно ти е, че с това няма да се съглася — подразни се Риджуей. — Защо не зарежеш за малко правилата, заплахите и секретите си и не ми кажеш нещо, в което, току-виж, повярвам?

Внезапна пелена от дъжд връхлетя стената на мотела и забарабани като залп от сачми. Мъжете се смълчаха, заслушани в стихията навън.

— Мога да ти кажа истината — проговори Стратън след малко, — но едва ли ще ти е лесно да повярваш.

Риджуей се вглеждаше изпитателно в неговото широко открито лице, търсеше издайнически признаци. „Ако кучият син лъже, значи е адски надарен актьор.“

— Ще се задоволя с истината — отговори накрая.

Стратън закима признателно. Вторачи се в краката си и задъвка долната си устна. Неочаквано Риджуей видя не злия манипулатор отпреди миг-два, а умислен, почти прехласнат по професията си човек, който подбира думите си.

— Моето звено в АНС засече множество разговори, свързани с някаква операция на КГБ и московската мафия, споменаваха се заграбени от нацистите произведения на изкуството и религиозен предмет. А вече се знае, че заради неспирната поредица от финансови кризи Матушка Русия има голяма нужда от западна валута. Властите са отчаяни и са готови да вземат долари, германски марки... каквото и да е, с каквито ще средства да е придобито, без да задават въпроси. Информацията ни е откъслечна, само каквото успяхме да скалпим от прихванати телеграми и подслушани телефонни разговори. Според наши източници се провеждат множество подобни операции в търсене на пари на всяка цена. Е, както се оказва, в една от тези операции на отчаянието е включена група на КГБ заедно с техни съюзници от мафията, които пък са свързани със „Соколите“ на Жириновски... типовете, които почти успяха да ти видят сметката сутринта. Подобно на всички останали, те също искат да докопат пари, но тази сбирщина симпатяги се натъкнала на стари разузнавателни доклади относно картини, ограбени от нацистите през Втората световна война. И самите картини струват толкова, че горе-долу стигат да извадят Русия от блатото. Но по-важно е, че една от тях била използвана от нацистите, за да изнудват Ватикана през войната.

Намусеното изражение на Риджуей се смекчи.

— Картина ли? — Спомни си думите на Уайнсток минути преди да бъде убита и се размърда неловко. — Разкажи ми още за нея.

— Не знам нищо особено — отвърна Стратън. — Изглежда, е нарисувана от някакъв второразреден художник на име Щал... но това не е съществено. От значение е фактът, че в Курията на Ватикана има секретен отдел, който от векове издирва религиозната реликва. Научихме, защото КГБ подслушва техните телефони, а ние — телефоните на КГБ.

— Ватиканът е сред главните мишени на Жириновски — намеси се Джордан Хайгейт.

Сет се обърна към него — мъжът още стоеше изправен като прът до вратата с безизразното лице на страж пред Бъкингамския дворец.

— Руските ултранационалисти търсят начин да лишат Ватикана от влияние. И са решили, че каквото е вършило работа на Хитлер, ще е полезно и на тях. — Хайгейт отправи въпросителен поглед към Стратън, който му кимна. — Не е случайно съвпадение, че средството за натиск върху Ватикана ще послужи и срещу руската православна църква, а Жириновски и съмишлениците му искат тя да ги подкрепя, иначе няма как да постигнат пълното господство, към което се стремят. А това, както сам знаете, ще промени положението в света във възможно най-лошата посока. Не забравяйте, че Жириновски вече заплаши с окупация богатата на петрол ислямска държава Азербайджан. Той заявява, че цялата страна отново трябва да принадлежи на руснаците, дори ако се наложи пълно етническо прочистване. Всъщност цялата му предизборна програма се свеждаше до връщане на бившите колонии на Съветския съюз и прочистването им, за да бъдат безопасни за руснаците. Статиите и речите му са пълни с най-похвални препратки към Хитлер. — Хайгейт помълча. — Преди хората на Жириновски да научат за секретната специална група във Ватикана, те подобно на всички останали са смятали, че версиите как бил изнудван папа Пий XII са само един от по-скандалните слухове, свързани с Третия райх. И аз си мислех същото, преди да чуя записите и да прочета телеграмите. И макар да имаме само смътни догадки какво се случва, поне знаем, че е нещо важно.

— И какво се случва? — натърти Сет.

Стратън завъртя глава.

— Не знам. Наистина не мога да се досетя точно какво е значението на тази картина.

— Хм! Нали уж вие там, в агенцията, знаете всичко — кипна Риджуей. Пъхна и двете си ръце в джобовете на новия панталон, купен му от Стратън, и се облегна на стената до прозореца. — И как Зои бе забъркана във всичко това?

— Почти от седмица наблюдавахме Ребека Уайнсток — подхвана Стратън, — откакто чухме името ѝ да се споменава в записан разговор на КГБ. Установихме, че тя е... тоест беше богата колекционерка на художествени творби от Австрия. Опитала се да купи колекцията в Кройцлинген, в която според КГБ се намирала

толкова желаната от тях картина. Чрез съучастниците си, подчинени на Жириновски, те се добраха преди нас до Уайнсток и теб.

— А дали... във вашите сведения се споменава къде би могла да се намира Зои?

— Не — поклати глава Стратън. — Но се надяваме още да е в Швейцария и да е жива.

Сет дръпна встрани пердето и се загледа в мътилката на бурята. Яростта на стихията отразяваше като огледало най-съкровениите му мисли. Реши, че трябва да сътрудничи с тези хора. Просто нямаше какво друго да стори. Сам никога не би я намерил. А АНС се славеше с безпощадност, от която би се възгордял и някой Борджия.

— Добре — промълви той и се обърна с гръб към прозореца. — Ще работя с вас.

Стратън се усмихна.

— Разчитах накрая да се вразумиш.

— Ще поставя обаче няколко условия — продължи Риджуей. — Действам самостоятелно. Споделяме информация. Не искам да ме следите. Ако руснаците ви надушат, не желая да подгонят и мен.

Стратън се помъчи да изглежда невъзмутим.

— Щом така предпочиташ. Надявах се на малко по-тясно взаимодействие.

Сет тръсна глава.

— Няма да го бъде.

Погледите им се срещнаха — всеки се мъчеше да прозре отвъд думите, които размениха.

Стратън се колебаеше. Хвърли поглед към Хайгейт, позяпа в тавана и пак погледна Риджуей.

— Става. Споразумяхме се.

Зои отиде с Талия в къта, отделен за галерия, и потъна в меката кожа на широкото кресло. Другата жена ѝ подаде чаша вино и се настани на близкия диван от хромирана стомана и кожа.

Пет-шест пъти досега си отпускаха душите тук, обикновено във вечери като тази, когато работеха до късно. Съзнателно не докосваха най-прочутите марки и с тези предпазливи набези в откраднатата

винарска колекция на Вили Макс си навличаха мръщене и зъбене от надзирателите, но по-тежки наказания нямаше.

Талия затвори очи и задържа виното в устата си, преди да глътне. Щом отвори очи, подхвърли:

— Сред най-големите чудатости, които опознах в Ню Йорк, е американският начин — особено сред някои мъже — да убиеш цялото удоволствие от пиенето на вино.

Зои килна глава встрани.

— Чудатост ли? В какъв смисъл?

— Мисля, че се страхуват от него — обясни Талия. — Изпитват неловкост от чувствеността на виното... ако щеш, наречи я и сексуалност. — Тя разклати наситенорубиновата течност в чашата си и се загледа в нея. — Стремят се да *мислят* за виното, не да го *чувстват*. Тъкмо чувството ги плаши до смърт, затова го заличават от виното, като превръщат всичко в числа: дават му оценки, разлагат го на киселини и захари, пишат до безкрай за производителя, климата, валежите в лозята. Искат да го колекционират, а не просто да го пият. Имат си самозвани жреци и светци — познавачи, колекционери, манияци на виното, които с жаргона си изключват непосветените от своя кръжец. Имат си и догми кои вина са добри и кои — не, кои с каква храна се съчетават, в какви чаши се сипват — такива ритуали, че могат да задминат и световните религии. Имат си книги и списания, които наизустяват, все едно са свето писание. Прекланят се пред идеята за виното, а не пред преживяването да го пиеш... пълни щуротии. — Талия махна пренебрежително с ръка. — Приличат на тълпа поклонници на Мун с промитите си мозъчета. Проблемът им е, че заради тези педантични глупости, които мислят само с лявото полукълбо, нито веднъж не успяват да преживеят чувствеността, никога не си позволяват самото удоволствие. И освен това според мен го правят нарочно — продължи Талия. — Боят се от онова, което не могат да измерят, защото измерването означава контрол. Страхът от усещанията, жалкият ужас от всичко, което чувстваш, противопоставено на другото — ето защо религиите, в които господстват мъжете, са отстранили Великата богиня. Тя е била чувствена, сексуална. Мъжкарите са искали Бог да им е по мярка, досущ както постъпват с виното.

Талия поспря, за да отпие още малко.

— И стигаш до тези заключения само защото някои мъжаги не се радват на виното истински? — слиса се Зои.

Другата жена сви рамене.

— Свързано е с преживяване на неописуемото, с чувстване вместо мислене — в този смисъл между виното и Творецът на нашата вселена има много общи неща. И двете са чувствени, трябва да бъдат доловени, преживени, а не разбрани и анализирани до смърт. Логиката е изградила западната цивилизация, само че не може да обхване изцяло безкрайното или чувственото. А същността на Богинята е била в творението — на света, на живота. Размножаването е сексуално и от прастари времена е функция на жените, мъжете пък са знаели, че нямат власт над това. Ето ти проблем. Изпитвали са потребност да наложат контрол и понеже не са можели много да сдържат нагоните си, решили да подчинят на властта си обекта на тези нагони. Повечето закони за секса контролират поведението не на мъжете, а на жените. Мъжете прелюбодействат и им се разминава с намигане и кимане. Жените биват приковани към позорния стълб, стават изгнаници или изгарят на кладата. Епоха след епоха словесните шарлатани в религиите, чийто център е мъжът, не са могли да понесат неразбираемо чувствената природа на Великата богиня — сътворителка, затова постепенно я изтласкали встрани в местно божество на плодородието, а секса превърнали от приятно духовно преживяване в дребна мръсотийка. Май това е горе-долу единствения начин, по който горните им глави са можели да контролират някак долните.

— Ама че теория... — поклати глава Зои и вкуси поредната глътка от виното.

— Е, имах доста време да стигна до моята обобщаваща теория за дървеняците — отвърна Талия. — Но не това е причината да откъсна бутилка от избата. Искам да чуя за твоя приятел фалшификатора.

— Да, тъкмо се заговорихме за дървеняци... — промълви Зои.

— Лоша работа — съчувствено промърмори Талия.

— Не, всъщност много хубава — палаво се усмихна Зои. Остави чашата на масата и разпери ръце като рибар, показващ колко голяма риба е изтървал. — Ей толкова вдървена.

Талия се разкикоти така, че разля вино по роклята си.

— Хайде по-сериозно. Разкажи ми.

Зои си взе чашата, отпи от виното и продължи:

— Запознах се с Ерик в Амстердам през лятото между втори и трети курс в Калифорнийския университет. Бях на стаж в музея „Стедлик“ и живеех на квартира при холандско семейство в къща срещу Фонделпарк... това е нещо като техния Сентръл Парк... недалеч от музея. Доста скоро след като започнах работата си там, един от помощник-уредниците ме помоли да го придружа в обиколката за връщане на картини. Отхвърлени творби на художници, надяващи се да бъдат изложени в музея. — Зои бавно поклати глава. — Един от най-потискащите дни в живота ми. Толкова тъжно...

— Да отхвърлиш творбата означава да отхвърлиш твореца — кимна разбиращо Талия.

— И още как. Тъй... — въздъхна Зои. Затвори очи за миг, за да си представи отдавнашния ден. — Последното място, където трябваше да се отбием този ден, беше ширнала се тухлена сграда западно от Зедайк, главния квартал на „червените фенери“. Носехме няколко сюрреалистични картини от холандец на име Ерик ван Брьок.

— Ван Брьок ли? — учуди се Талия. — Той е известен. Картините му се продават за стотици хиляди.

Зои кимна.

— И според мен картините му бяха превъзходни... дори щом станах брокер, получих първите си комисиони от продажби на негови творби в САЩ. Но по онова време критиците оплюваха всичко, което прави.

— Критици! — озъби се Талия. — Злобни бездарни неудачници, които компенсират пълната си безполезност с ръфане на работата, свършена от хора, способни да творят.

Зои поизви вежди.

— Виждам, че май сме срещали едни и същи сред тях. — Засмяха се. — Както и да е, на последното място отидох сама. Качих картините до просторен таван на третия етаж в бивш спедиторски склад. За Ерик бях непозната и когато ми отвори, пролича му, че не се е настроил предварително как да ме посрещне. Лъщеше от пот. Очите му едни блестящо зелени, направо искрят. И беше страхотно висок като мнозина холандци — почти два метра. И с такива жилави мускули... като професионален баскетболист. — Зои поспря и затвори очи за миг. — Ръцете му пращяха от мускули, подаваха се от опръскана

с боя фланела, на която бе откъснал ръкавите. Носеше и шорти, не закриваха почти нищо от тези негови невероятно мускулести крака. На шията си бе наметнал хавлия. — Тя отвори очи и погледна Талия. — По-навътре зърнах гири и щанги на протъркания дъсчен под. Целият беше плувнал в пот.

— Като те слушам как говориш, била си сразена на място.

— О, да! — кимна Зои с потайна усмивчица. — Просто настръхнах от него. Все едно останалият свят изчезна за мен. Може би заради миризмата на пот или вида на това съвършено тяло, но сякаш ме удари гръм. Изведнъж овлажнях. Тогава бях на двайсет години, за пръв път ми се случваше да се прехласна така.

Зарей поглед в пространството.

— И после? — подкани я Талия.

— Така се зашеметих, че изтървах и двете картини. Тропотът ни отърва от вцепенението. Щом погледна надолу и разбра защо съм дошла, той се наведе да си прибере картините и затръшна вратата под носа ми.

— Очевидно това не те е обезсърчило.

— Ами не. Ни най-малко. Бях омаяна. Всеки миг си мислех за него. Преди и след работа... и почти през всяка обедна почивка си седях в малък бар отвъд канала срещу неговото студио и го чаках да излезе. Съвсем скоро добих горе-долу ясна представа що за хора наминават при него — доставчици, хора от лимузини с шофьори или със свои скъпи коли. Осъзнах, че той не е някакъв си гладуващ художник. Проумях и че обожавам картините му.

— Преди или след като те удари хормонът?

— Преди... и далеч по-силно след това. И тъй, когато той излезеше от сградата, аз вървах след него.

— Тичала си подире му.

— Може и така да се каже. Но след около седмица установих, че всяка вечер към осем часа той отива да вечеря в индонезийско ресторантче на „Рембрандсплайн“. Точен като часовник.

— И ти изведнъж откри колко харесваш индонезийската кухня.

— Гозбите им наистина са вкусни — отвърна Зои. — Първата вечер седях там, когато той влезе. Намуси ми се и излезе. Следващата вечер се престори, че не ме вижда, и отиде на възможно най-отдалечената маса в тясното ресторантче.

— А на третата вечер?

— Преди това... следобеда се отбих на „Калверстрат“ и си купих най-тънката, най-прозиращата, с най-голямо деколте плетена блузка. И то един номер по-малка, отколкото носех. И си я сложих без сутиен отдолу. По пътя дотам носех жакет, за да не ми налитат, но щом той влезе в ресторанчето, смъкнах жакета и се поизпъчих — бях репетирала целия следобед.

— Я да позная. Седнал е на твоята маса.

— Тъхъ — кимна Зои. — Веднага след като езикът му увисна до пода.

Разкикоти се заедно с Талия.

— И после? — не се стърпя другата жена.

— Е, не помня какво ядохме. Нищичко не помня и от разговора. Затова пък помня фойерверките в себе си, от които щях да се пръсна през нощта.

— Първият ти оргазъм, а?

— Първият без помощта на батерии — уточни Зои и Талия се подсмихна. — И така, срещаме се непрекъснато около месец — всеки път първо ресторанчето, после секса. Но с времето той започна да говори повече за своите творби, за критиците, за занаята на реставратора, от който според него получавал повечето си приходи. И колкото по-силно се ядосваше, толкова по-поразителен беше сексът след това.

Една сутрин... — Погледът ѝ се замъгли за миг. — Помня, че беше през юли. Станах преди Ерик и се размотавах из студиото. Замъкнах се в стаята, където рисуваше собствените си картини. Помня, че през напръсканите с малко катран тавански прозорци проникваше чудесна холандска светлина и превръщаше цялото помещение в подобие на сияещ натюрморт от Вермеер — четки, бои и кутии, шишета с разтворители, шпатули.

Минах през стаята и през отсрещната врата отидох в неговото реставраторско студио. Половин дузина картини бяха сложени на стативи, всички в различен етап от почистване или реставрация. Спомням си картина на Сезан, изпратена му от германска галерия, и една на Гейнсбъро, тя пък беше от Америка. Ако ще критиците да мразеха Ерик, дори неговите врагове признаваха уменията му в почистването и реставрацията.

Зои сложи чашата си на масата от хромирана стомана и стъкло, стана и се протегна.

— Не бях прониквала отвъд това помещение, но онази сутрин стигнах до вратата в дъното, която винаги дотогава виждах заключена с катинар. Този път обаче катинарът висеше отворен на халката, затова влязох и се озовах в стая с още по-добро естествено осветление от студиото на Ерик. И тук като в помещението за реставрация изобилстваха стативи... с двайсетина шедьоври, които нито бях виждала, нито пък бях чувала за тях. Моне, Ван Гог, Мондриан... цели редици. Доближих и забелязах, че нито една картина не е подписана. А онази на Моне беше недовършена, на Ван Гог — също. И тъкмо ми светна в главата, чух стъпки зад себе си. Обърнах се и видях Ерик на прага. По лицето му се смесваха гняв, страх и изумление. За секунда зърнах в очите му отчаяние и желание да убива, но отмина толкова бързо, че и до днес се чудя дали не ми се привижда.

— Хората са убивали и за по-дребни неща от художествените си амбиции — вметна Талия. — Да не говорим пък за парите в тези далавери.

Зои кимна и бавно закрачи из стаята.

— И той беше достатъчно настървен. Тъх... — Плъзна показалец по древногръцки мраморен бюст от трети век и пак се обърна към Талия. — Но само каза: „Котенце, това е тайна между нас двамата. Съгласна ли си?“. Обви ръка около кръста ми и аз пак взех да се разтапям. Кимнах. Но незнайно откъде и как успях да събера сили и самообладание да се дръпна крачка назад и да склуча безценна сделка. „Съгласна съм — отговорих. — Тайната си остава между нас при едно условие — искам да ме научиш на всичките си хитрини.“ Е, човек би си помислил, че го шамаросах. Пак забелязах кръвожадното отчаяние за миг, после той отстъпи. — Зои пак седна в креслото. — Така приключихме със страхотния секс. Превърнах се в ученичка, в заплаха, в задължение и през остатъка от лятото леглото му сгряваха сменящи се начесто почитателки, каквито минаваха оттам и преди да се появя аз. Тогава ми стана ясно колко суетен е той всъщност и че не го интересува нищо, освен картините му — бездруго би ме зарязал след няколко седмици.

— Сигурно доста те е заболяло.

Зои завъртя глава.

— Не особено. Тогава осъзнах и друго — че наистина съм се посветила на изкуството... от моята гледна точка. Сексът си беше хубав, отвори ми очите, накара ме да порасна, но от този ден изобщо нямаше значение, защото до края на лятото часове наред изучавах най-съвременните похвати на фалшификаторите... много от които и досега са неизвестни на специалистите.

— Забележително — похвали я Талия. — Той още ли имитира майсторите? И днес, когато собствените му творби се продават толкова добре?

Познатият шум от затръшната някъде из склада метална врата запълни паузата.

— Ето го — промърмори Талия и припряно разчисти следите от набега им във винарската колекция на Вили Макс.

Зои отнесе чашите в работната зона и ги скри под един рафт.

— Вече не се занимава с имитации — отвърна на Талия. — Но и те допринесоха за успеха му, колкото неговия талант.

— Как тъй?

— Ами той започнал да ги рисува заради парите, а после — за отмъщение.

— Отмъщение ли?

— Избрал си за жертви критиците, които го отричали... значи мнозинството от тях. Както и ти знаеш, те се увличат по модни веяния, вместо да разчитат на трезвата преценка и здравия си разум. Отначало целта му била да ги съсипе... и наистина постъпи така с двама-трима.

— Как?

— Например Фон Глайк в Хамбург беше един от най-злостните критици на Ерик.

— Фон Глайк... — тихо я прекъсна Талия. — Репутацията му беше унищожена от скандал с фалшификати.

— И неслучайно — увери я Зои. — По стечение на обстоятелствата Фон Глайк посвещаваше много време на гръмогласни декларации, какъв вещ познавач е на Джаксън Полак.

— Да бе, познавач на изкихана върху платното боя.

— Така си е — съгласи се Зои. — И Ерик започна да бълва „неоткрити“ неща на Полак... като отделяше около половин час на картина. А заниманията с реставрация му даваха възможност да „препира“ имитациите през ръцете на безсъвестни хора, за да не се

разкрие кой в действителност е източникът. И както Ерик си бе намислил, Фон Глайк направо превъртя заради тези неизвестни доскоро творби на Полак, възвеличаваше ги, потвърждаваше автентичността им, направо се оливаше. След време Ерик пусна няколко анонимни сведения до галерии и колекционери, купили картините — подсказваше им за малки, скрити несъответствия, които нарочно бе нанесъл на картините.

— Отвел е Фон Глайк до ръба за ръчичката и после го е бутнал от скалата — промълви Талия. — Значи в някакъв смисъл самоубийството му е било убийство.

— На Ерик му беше все едно — продължи Зои, а звукът от стъпки се чуваше все по-наблизо в склада. — Харпър-Боулз в Лондон и Льо Пен в Париж се оказаха по-корави емоционално, но и с тяхната кариера беше свършено.

— Светът на изкуството не е загубил нищо — процеди през зъби Талия.

— Може би — подхвърли Зои и в този миг стъпките секнаха пред вратата. Издрънчаха ключове. — Е, според мен Ерик проумя, че да смазва критиците в крайна сметка не е толкова полезно, колкото да ги държи на каишка. Плъзна мълва (пусната от самия него, убедена съм), че е направил фалшификати, които ще изложат голяма част от критиците и особено онези, които са оплювали картините му.

— Той ги е изнудвал.

— Само в началото, струва ми се. Мисля, че това беше достатъчно, за да секне потокът от враждебни отзиви и да бъде оценено творчеството му по достойнство.

В ключалката на резето отвън изчегърта ключ. След секунда вратата се отвори и влезе Чудовището, единият край на белезниците, предназначени за Зои, вече бе закопчан на китката му.

10.

Докато Сет спре своето „Волво“ на алеята до къщата си в Плая Дел Рей, буреносните облаци се разкъсаха и през тях проникнаха последните лъчи на залязващото слънце. Риджуей гледаше как бледнеещата светлина се мъчи немошно да разграничи сивото море от сивото небе. Впил пръсти във волана, той си мислеше за дните, когато със Зои стояха един до друг прегърнати и се радваха на гледката. Не им трябваше друга причина за решението да купят къщата.

Не много просторният им дом имаше две спални и бе построен в края на 30-те години — стил Арт деко, пресъздаден на калифорнийския бряг. Първите му собственици го изградили като вила и го разположили до самия ръб на отвесна канара поне двадесет метра над плажа. В ясен ден изглеждаше, че остров Санта Каталина е в края на алеята.

Сет изключи двигателя на колата и поседя заслушан в жалбите на поривистия вятър, налитащ откъм океана и все още носещ яростта на бурята. Неохотно откъсна поглед от просторите на Пасифика и погледна къщата — тяхната къща... а сега само негова. Залезът бе обагрил в никотиновожълто-бялата мазилка. Дългите тъмни сенки от извисилите се стройни кедри, които двамата посадиха отпред, пълзяха по моравата и нагоре по стените. Едно стъкло в панорамния прозорец на хола улови ярък слънчев отблясък и го прати в очите му. Сет сви вежди още по-напрегнато, примижал срещу отражението.

Последните два дни бяха толкова смахнати, че не знаеше дали да се вбеси, или да се уплаши. Прекара нощта в мотела на АНС, бореше се с кошмари и чудати видения в неспокойния сън на изтощението.

Много го ядосаха волностите, които Стратън и помощниците му си бяха позволили. Екипът по разчистването се изсипал на кея веднага след като Сет бе извлечен от лимузината. Тези хора прибрали всичко от яхтата му, изкарали я в морето и я потопили. Стратън го осведоми, че взетите от малкия съд вещи са оставени в гаража на къщата.

Сет знаеше, че тези мерки го спасяват от задължението да отговаря на много неприятни въпроси. И все пак го раздразни фактът, че хората на Стратън очевидно са искали да преровят всичко на яхтата заради картината. Питаше се дали те не са били замесени в някое предишно влизане с взлом в дома му, след като той се пресели на яхтата. Вече не се съмняваше, че взломаджиите са търсели картината.

Позволи си иронична усмивка на излизане от колата. Отиде да отвори вратата на гаража. Картината нито за миг не бе оставала тук. Преди ден той дори не подозираше за съществуването ѝ, камо ли къде може да се намира. Но сега знаеше, че е на сигурно място. И нямаше намерение да позволи Стратън или който и да е друг да се добере до нея.

Огледа яхтеното снаряжение и личните вещи, които сътрудниците на Стратън бяха струпали на пода. Приличаше на морски битпазар. Погледът му се плъзна по купчините за миг и се спря на малка книга в кожена подвързия. Корабният дневник, който Зои му подари за Коледа преди три години. От дъждовните капки по корицата бяха останали тъмни петна. Отгърна я и отвътре падна снимка.

Взе я и почувства как пустотата в гърдите му набъбна. Спокойната хубост на Зои не беше показна: просто я имаше и недоловимо загатваше за дълбоко скритата красота вътре. Спомни си деня — последния път, когато плаваха заедно. Съжали, че тогава не е осъзнавал колко необичайно ще е това излизане в океана. Но някои изключителни моменти не издават същината си, докато не стане твърде късно да им се насладиш.

Взря се още веднъж в снимката и я пъкна в якето. За секунда като че щеше да заплаче, после внезапно затвори дневника на „Валкирия“ и го захвърли върху струпаните вещи от яхтата. И „Валкирия“ вече я нямаше. С нея плава до Хаваите и обратно, издържа тихоокеански ураган до Лос Кабос, прекара на борда ѝ множество връзали се в паметта му мигове със Зои. Тази яхта беше така преплетена с образа на Зои, че му се стори едва ли не подобаващо и двете да са изчезнали — отнеха му ги безумци, които не се спираха пред нищо в стремежа си да притежават загубена картина от долнопробен нацистки художник.

Потупвайки снимката в джоба си, Сет загърби купчините и прекрачи към вратата, през която от гаража се влизахе в кухнята.

Мислеше за Стратън, за Уайнсток, за убиеца на кея. Всички искаха картината, която беше у него, копнееха за нея и това му стигаше, за да я пази от тях... засега. Само с това предимство разполагаше. Съдбата на Зои, а и неговата бяха неразделно свързани с картината. Би позволил на някого да я получи чак когато се увери, че ще си върне Зои.

Ако още е жива.

„Трябва да е жива — каза си той. — Трябва.“

Влезе в тъмната кухня. Затвори вратата и постоя в сгъстяващия се мрак. Тежкия застоен въздух нахлу в ноздрите му. Слабичка светлина от гаснещия залез открояваше ръбовете на шкафове и плотове, отразяваше се бледо от уредите. Вторачи се в печката, която Зои му подари за рождения ден в годината, когато се ожениха. Тогава обичаше да готви. След изчезването ѝ се тъпчеше само със сухоежбина.

Без да включи лампите, Сет мина от кухнята в трапезарията, а оттам — в хола. Зои бе оставила свой отпечатък навсякъде. Нямаше на какво да спре погледа си, без да се подсети за нещо направено от Зои, за някоя статия, която тя му бе дала или той на нея. Стисна клепачи — бореше се да възпре напирещите сълзи. За малко очите му засмъдяха, после ги отвори и избърса лицето си с длан, сякаш би могъл да изтрие и тъгата. Подсмръкна и отиде до панорамния прозорец. Пълзящото растение, което Зои бе окачила там, сега провисваше като суха кафява бърсалка. Понечи да се обърне, за да вземе лейката, но зърна колата — светла „Тойота“, спряла на отсрещната страна на улицата, четири къщи по-нататък.

Без да откъсва поглед от колата и мъжа зад волана, Сет бавно отстъпи в скриващата го тъмнина на хола. Познаваше тази „Тойота“. Затвори очи и се помъчи да си спомни. По улиците. Несъмнено я бе виждал сред другите возила по пътя от яхтеното пристанище към къщата. Но и още някъде. Къде?

Отвори очи и се взря в колата. Съзираше само тъмния силует на главата и раменете на шофьора, и тогава се сети. Видя я на паркинга пред мотела, където го заведе Стратън. Значи Стратън бе наредил да го следят.

Логично, рече си Сет. И той би направил същото на негово място. Дори леко се успокои, че засега го наблюдават. Можеха да са му

от полза, ако някой го навести ненадейно. Разбираше обаче, че е задължително да се отърве от тях за два-три часа, за да вземе картината. И то така да им се изплъзне, че да не изглежда умишлено. Не искаше да буди подозрения у Стратън — иначе той щеше да го прибере за щателен разпит... а Сет знаеше, че тогава ще го упоят с лекарства. Можеше да остане сравнително независим само докато Стратън вярва, че той не знае къде е картината.

Доста лесно беше да се откъсне от „опашката“, да изчезне. Но повечето похвати, които прилагаше като ченге, сега щяха да изглеждат съмнително. Трябваше да се изгуби от погледа на „опашката“ уж невинно. Значи отпадаха дивите преследвания с коли и внезапното нахълтване в асансьорни кабинни. Поумува дали да не се изсули от баскетболен мач в зала „Форум“. По радиото в колата чу, че „Лейкърс“ играят тази вечер. Не, не се знае какви шансове има, а и отсъствието му скоро ще проличи. Същите затруднения би имал в кината и концертните зали.

Седна на ръба на леглото и безцелно зашари с поглед по стаята. Отказа се от идеята за аварийно изключване на лампите в някой голям магазин, за да излезе тихомълком с навалищата в мрака — твърде сложно. Налагаше се да изглежда естествено. Започна да изброява местата, където обикновено ходеше, и онези, които би се очаквало да посети в сегашното си положение. Седя около час почти без да шавне и най-сетне лицето му грейна в широка усмивка.

Изследователската библиотека на Калифорнийския университет в Лос Анджелис е солиден градеж на седем етажа в северния край на университетското градче. Сет Риджуей я завари претъпкана със студенти. Някои от тях го познаха и го поздравяваха, докато щъкаха целеустремено между ярко осветените библиотечни шкафови.

Хванал куфарчето си с лявата ръка, Сет излезе от асансьора на петия етаж. Куфарчето тежеше от инструменти и той поспря, за да го прехвърли в дясната ръка. Отиде при схемата на етажа и се зае да я изучава старателно. Гледаше ту каталожните номера, които бе изписал на жълт бележник, ту отново схемата.

Скоро чу бръмченето на другия асансьор, който също спря на петия етаж. Сет все още проявяваше престорен интерес към схемата и

се озърташе крадешком към вратата на асансьора — тя се отвори и излезе мъжът от светлата тойота.

Беше висок и кльоцав, може би на двадесет и пет години, с ръст около метър и деветдесет и тъмноруса коса. Очила с дебели лещи уголемяваха очите и му придаваха учудено изражение. Носеше всекидневни дрехи — леки обувки, дънки и яке върху поло. Изглеждаха толкова нови, че май ги бе купил за случая.

Мъжът се дръпна на две крачки от асансьора и спря. Сет пак се взря в схемата на етаж, за последен път прегледа листа в ръката си, обърна се и тръгна към секцията по история на изкуството.

Този човек го проследи отблизо, но с професионална вещина от Плая Дел Рей до университетското градче, после от паркинга до библиотеката. Сет грижливо градеше заблудата — търсеше в компютъра данни за история на изкуството, нацистка Германия, Щал. Освен това не забравяше да остави на екрана следи от диренето си, за да има представа „опашката“ с какво се е захванал. Искаше да остави у мъжа впечатлението, че се държи като типичен представител на академичните среди и първо рови в книгите, а после прави нещо.

Час и половина Сет сваляше книги от рафтовете, отбелязваше различни места с късчета хартия и ги носеше долу при фотокопирните машини на втория етаж, за да снима по няколко страници. Запълваше жълтите листове с бележки и оставяше всичко така, че да се вижда лесно. Купчината фотокопия растеше, книгите върху читателската му маса се множаха. Всеки път вземаше куфарчето и изиграваше представление как вади от него кутийка с монети за фотокопирните машини. Държеше се като сериозен изследовател, който носи нужните за професията му дреболии в очукано кожено куфарче.

Сет усърдно допълваше илюзията, като се откъсваше от проучванията си само за да издири още някой документ. Бележките му си оставаха на мястото, якето му висеше на облегалката на стола. Искаше „опашката“, пратена от Стратън, да свикне с неговите различни по продължителност отсъствия, при които носеше куфарчето и купчина книги.

И успяваше. Кльоцавият мъж слезе с него до стаята с копирните машини три пъти, проследи го и до закусвалнята в сградата на студентския съюз. Там му се наложи да изгледа как Сет изпи чаша кафе и изяде студена поничка, преди да се върне сред библиотечните

рафтове. След това мъжът само си седеше до близка маса и се преструваше, че чете книга. Убеди се, че Риджуей няма да си тръгне без солидната купчина материали, които събра в търсенето си.

Щом „опашката“ престана да го съпровожда до стаята за копиране, Сет постепенно започна да проточва отсъствията си.

Докато седеше в читателската си ниша и чакаше подходящия момент, буквите на книгата плуваха пред очите му. Ако сгафеше, Стратън щеше да го придърпа и да го смаже с всички средства, които има на разположение. От дрогите им щеше да се разприказва, шайката на АНС щеше да докопа картината, а с нея и средството за натиск, от което се нуждаеше, за да си върне Зои.

Ако е още жива.

— Проклятие... — изрече той под носа си.

Разтърка лицето си, триеше затворените си очи. Съмнения, страхове, мъка... Бушуваха като потоп току под повърхността на мислите му и подкопаваха основите на неговата решимост. Тя непременно е жива, внушаваше си Сет. Иначе ще се окаже пълен глупак, че не е предал картината на Стратън и екипа му.

Отвори очи и погледна часовника на китката си, 21:17. Библиотеката затваряше след по-малко от два часа. Трябваше да действа.

„Опашката“ едва шавна с глава, когато Риджуей се надигна от мястото си и тръгна към асансьора, понесъл куфарчето и дебел том, отбелязан на десетина места с листчета. С периферното си зрение Сет видя как мъжът за малко го изгледа и пак се вторачи в отворената пред него книга.

Сет слезе на първия етаж, остави книгата в кутия за връщане, излезе през предната врата и припряно изтича по стъпалата. Тръгна право към студентския съюз и си взе още едно кафе в пластмасова чаша. Поседя цели пет минути, без да отделя поглед от входа. „Опашката“ не се мяркаше никъде.

Сет небрежно стана и си взе куфарчето. Понесъл пълната до половина чаша, излезе от ярко осветената топла закувалня и се насочи по широката бетонна алея, осеяна с групички оживени студенти, които възбудено обсъждаха спасяването на света, отнемането на властта от ръцете на върхушката в многонационалните корпорации, същността на

истината, а и по-всекидневните си несгоди и страсти: курсови работи, любовни раздели и неразбирателство с родителите.

Почувства се стар. Вече не си въобразяваше, че ще обърне света с главата надолу. И никога не е било по силите му. Такива заблуди подхождаха на младите. Сега му беше по силите единствено да си освободи с лакти малко лично местенце.

Крачеше устремно, но се стараеше да не личи колко бърза, докато минаваше през разкривените сенки на дърветата, чиито зимни скелети хвърляха силуетите си на тротоара под уличните лампи.

С доближаването към централния квадратен площад на университетското градче тълпите ставаха по-рехави. Сет устоя на изкушението да се озърта, за да види настига ли го „опашката“, свърна наляво, спусна се по полегата рампа и стигна до мазето на „Хейнс Хол“. Щом бутна вратата, тя се отвори и той уверено влезе в коридора.

Катедрата по философия се намираше на горния етаж. Ако следящият го мъж се появи внезапно, Сет щеше да се шмугне в кабинета си и да се престори, че търси някаква книга или папка, а после да се върне при масата си в библиотеката.

Но въпреки резервния си план усещаше как ръцете му изстиват не само заради ниската температура. Подмина асансьора, после и стълбището, запъти се към неосветения край на коридора.

Постоя там малко, потънал в сенките, взираше се в обикновена дървена врата с обикновена ключалка, имаше и секретна брава. Опита със служебните си ключове. Не пасваха. А и той не очакваше да му провърви. Складът се ползваше рядко, само Карън и Тони имаха ключове за помещението.

Сложи на пода куфарчето, в което носеше шперцове и други инструменти (не ги бе докосвал, след като напусна полицейското управление на Лос Анджелис), и отвори закопчалките. Опипом извади комплект сгъваеми шперцове. Отдавна не беше си служил с тях, затова първо се зае с по-лесната ключалка под дръжката на вратата.

Загубилите сръчност пръсти тромаво превъртаха щифтовете вътре, но след няколко минути започнаха да си възвръщат някогашните умения. Преди би се справил с такава ключалка за броени секунди. Накрая ключалката поддаде с радостно за него щракане.

Сет поспря, преди да се заеме със секретната брава. Вдигна дясната си ръка, за да махне паднал на челото кичур. Пръстите му

овлажняха от пот, изведнъж почувства, че капки са избили по горната му устна, а под мишниците си има студени влажни петна.

Вдиша дълбоко, доближи лицето си до секретната брава и се зае да я разглежда. Наведе се и взе тънко фенерче от куфарчето. Допълнителното осветление му даде възможност да огледа марката и направата на бравата — евтина и несложна. В стаята имаше стари книги, овехтели уреди, излишни столове, пълното издание на „Нешънъл Джиографик“ от 1946 година насам — беше на Тони Брадфорд, писма и вестници на Сет, които заемаха твърде много място, за да бъдат струпани на бюрото му... и една картина, чиято ценност не можеше да се измери.

Тъкмо обмисляше как да се захване с бравата и по стълбището отекнаха гласове. Сет изключи фенерчето и замръзна. Гласовете се засилваха — мъжки и женски. Съвсем скоро чу лекото потропване на токчета, после и по-тежките тихи стъпки на мъж. Двойката слизаше към мазето. Той грабна инструментите и куфарчето и се навря в най-тъмната сянка под стълбището.

Колкото по-надолу се спускаше двойката, толкова по-отчетливо се чуваха думите им. На нейната съквартирантка ѝ писнало от молбите да излезе, за да останат тези двамата насаме в апартамента. Той защо не напусне мъжкото общежитие и не си наеме апартамент? Имали нужда само от спокойно, тъмно, уютно местенце, отговори мъжът, може пък някой кабинет в сградата да е останал отключен. На Сет му се стори, че разпознава гласа на свой студент. Двойката слезе в мазето, без да прекъсва спора си. Тя смяташе идеята за припрян секс в кабинети, случайно забравени отключени, за унижителна и лишена от романтика. Другият глас, толкова мъжествен отначало, постепенно премина в юношеско мрънкане. Сет се увери, че го познава. Същото мрънкане бе чувал неведнъж — от един посредствен студент, който вече си просеше изключването поради лош успех.

Двойката продължаваше да се джафка в основата на стълбата.

„Махнете се“ — мислено ги подкани Риджуей, вторачен в светещия циферблат на часовника си. Времето се изнизваше бързо. Вече минаваше десет часа. Човекът на Стратън нямаше да чака до безкрай.

А те още се уговаряха, разменяха си обещания срещу страст. Доколкото той схващаше, жената печелеше предимство в пазарлъка.

Дори вмъкваше намеци за брак. А в треската на нагона хлапакът се съгласяваше с неща, които после би се опитал напразно да отрича. Неговата отстъпчивост я правеше по-податлива на желанията му.

— Ей тук — чу го Сет. — Под стълбата има склад, който понякога е отворен. Вътре дори има диван.

Вътрешностите на Риджуей се вледениха. Ставаше неизбежно да го видят.

— Ти май доста добре си го опознал — промъкнаха се мразовити нотки в гласа ѝ. — Често ли си водиш гаджета тук?

— Не... не, аз... просто... складът е на катедрата по философия. Веднъж им помогнах да пренесат долу разни папки, това е. Никоя не съм водил тук досега, честна дума.

Дълго мълчание. Накрая Сет чу смеха ѝ. В момичешкото кискане се долавяше стоманеният отзвук на ликуването.

Нямаше време дори да помисли — двойката се пъкна в тъмната сянка под стълбището и мигом се озова пред него. Хлапакът я бе прегърнал през кръста с едната ръка, с другата бъркаше под блузката ѝ.

Тя писна от изненада и отскочи, закрила устата си с длан. А лицето на младия мъж заприлича на ускорено прожектиран филм: страх, смущение, разпознаване и отново страх. Лицата и на двамата, преbledнели като платна, отразяваха мъждивата светлина като две луни.

Сякаш мина цяла вечност, преди някой да проговори. Сет се бе стегнал целият. От една страна, беше преподавател в катедрата по философия и значи имаше пълно право да се намира пред склада. От друга страна, изобщо не искаше някой да го види, пък и се бе спотайвал в сумрака, подслушвайки твърде интимния им разговор.

— Господин професор... — започна хлапакът, но думите заседнаха в гърлото му.

— Добър вечер — неловко промълви Сет.

Доста неуместно, но пък не измисли какво друго да каже.

Изведнъж младежът се разприказва трескаво, с увъртанията само затъваше в срама, вместо да се измъкне. Далеч по-трезвият котешки инстинкт на спътницата му надделя. Тя тихо му изсъска да млъкне и го издърпа към по-осветената част на коридора.

— Лека нощ, господин професор — подхвърли тя хладнокръвно и любезно. — Беше ми... интересно да се натъкна на вас.

Стъпките им заглъхнаха в другия край на коридора и накрая стихнаха, а Сет си помисли, че недораслото момченце дори не подозира колко е затънало с тази стръвница.

Остави куфарчето си в най-дълбоката сянка и се зае със секретната брава. Човъркането му не трая дълго.

Прибра шперцове и отвори вратата. В мрака нещо зашумоля, зацъка припряно. Светлината от коридора не проникваше навътре. Опипа до вратата, натисна ключа, но лампата не светна. Изглежда, бе изгоряла. Тони сигурно щеше да се ядоса. Понякога с удоволствие се спасяваше от всичко тук долу, седеше на стария диван и похапваше сандвичи. Сет извади фенерче от джоба на якето си и прекрачи прага. Чуваше се топуркане, дращене и неспирно шумолене.

Включи фенерчето и лъчът му освети стъписващ хаос. Някой бе разпилял всичко в стаята. Преобърнати мебели, съборени на пода вещи от рафтовете. И върху всичко се валяха хартии. Някой бе отворил всяко писмо до Сет, което Карън грижливо бе запазила в склада.

Внезапно сърцето му натеза. Непременно са намерили картината. Трябваше да е в големия колет, който му изпратиха от хотел „Еден о Лак“ — кутията от трезора, която той забрави да прибере при заминаването си. Вече нямаше никакво предимство, загуби и надеждата да си върне Зои.

Стоеше безмълвен и зашеметен, само нехайно плъзна лъча на фенерчето из стаята. И изведнъж пред очите му се разкри такава страшна гледка, че и най-лошите мигове от полицейската му кариера не го бяха подготвили за нея.

Тони се бе свлякъл в отсрещния ъгъл, в средата на челото му зееше една-единствена червена дупка от куршум — приличаше на трето око. Стъпил на рамото му, едър кафяв плъх дълбаеше с муцуна шията. Животното се обърна към Сет и нагло отвърна на погледа му, примигващите очички просветваха в червено срещу фенера.

Сет не можеше да помръдне. Както гледаше втрещен, друг плъх се измъкна от крачола на панталона на Тони, по муцуната му лъщеше кръв. Сет се наведе да вземе някакъв предмет, за да го метне по плъховете, но нещо топло и покрито с козина се удари в бузата му.

Дъхът му спря неволно, замахна в сляпа паника към тъмната мъхната твар. След секунда я чу да се блъска в отсрещната стена. С

треперещи ръце насочи фенерчето натам и зърна проснатия зашеметен плъх. Гадинката се опомни бързо и хукна нанякъде.

Сет се бореше с истерията, стегнала гърдите му и вкопчила се в гърлото му като невидима ръка. Припряно завъртя лъча из стаята, докато не откри каквото търсеше. Стараеше се да не обръща внимание на хрускането на плъховете в тъмнината. Пресегна се към близкия въгл на склада и докопа метлата с дълга дървена дръжка.

Обезумял от гняв и отчаяние, той размахваше метлата срещу животните, налагаше ги, за да се махнат от трупата на Тони. Тясната стая без прозорци се изпълни с уплашено топуркане, драскане на лапи по пода и нестихващ пронизителен хор от писукания. Сет продължи да удря с метлата около тялото дълго след като последният гризач избяга в коридора.

Захвърли я и се отпусна на колене до Брандфорд. Протегна дясната си ръка и предпазливо докосна рамото му. Тялото още беше значително по-топло от въздуха в стаята. Значи Тони беше мъртъв отскоро. Нападателят не го бяха пребили. Освен раната от голямокалибрен куршум в челото по тялото имаше следи само от плъховете.

Сет се измъкна от склада с гадно сладникавите миризми на смърт и кръв и се подпря на хладната бетонна стена. Коленете му се подгъваха, докато се мъчеше да подреди мислите си.

Постепенно му се изясни последователността на случките. Някой е научил, че пощата му се съхранява тук. Кой? Каза си, че не може да са хората на Стратън, щяха да споменат това пред него. И не би имало причина да го следят. Досега щяха да вземат картината. Но как? Как са научили? Сет поумува и си припомни разговорите предишната сутрин с Тони и Карън Брандфорд. И двамата споменаха пощата и склада. Някой е подслушвал телефона му и е научил къде е оставена неговата кореспонденция. После тези хора са влезли с взлом също като него. Тони пък вероятно е решил да изпълни закана си да изхвърли всичко и ги е заварил наред преравянето на пратките. И те са го убили заради това.

Усети гаденето броени мигове преди гърлото му да се напълни с повърнато. Превисе от силните напъни. Бълваше, докато не остана нищо, после си избърса устата и се замъкна при куфарчето.

Някак успя да го затвори и да се довлече до мъжката тоалетна на втория етаж, без никой да го види. Запуши една мивка с топче тоалетна хартия и наля догоре студена вода. Потопи лицето си в нея. Шокът от влагата и студа полека прогони гаденето и той се изправи със затворени очи, опитваше се да диша нормално, а сърцето му налучкваше по-бавен ритъм.

Постепенно в ума му се вмъкнаха по-трезви мисли. Беше длъжен да се обади в полицията и да съобщи за убийството на Тони. Трябваше да се обади на някого, преди плъховете да са се върнали там. Вече нямаше смисъл да умува дали да се замесва, внушаваше се Сет, когато излезе от тоалетната. Досега имаше основателна причина да отбягва неприятности със закона. Подробното разследване за убийствата на яхтата би насочило подозренията към него и би забавило търсенето на картината и на Зои.

Картината обаче я нямаше, уверяваше се той и колебливо се клатушкаше към кабинетите на катедрата по философия. Щом я нямаше, той губеше своя коз. Сега се налагаше да остави тази история в ръцете на хора, които имат по-добри възможности да разследват. Облегна се на стената до вратата и непохватно порови за ключовете си. Поне сега ще му повярват, мярна се в главата му. Напипа нужния ключ. Вече нямаше да търпи скептичен присмех като в Цюрих.

Сет отключи, отвори вратата и включи осветлението в приемната. Флуоресцентните лампи примигаха и осветиха в синкаво овехтялото бюро на Карън Бранфорд и надрасканите дървени столове, подредени до стената срещу него.

Побърза да свърне вдясно и по тъмния къс коридор стигна до своя кабинет. Отключи и тази врата и се озова в стандартната стаичка колкото килер — толкова простор се полагаше на преподавателите. Бюрократите от управата в „Мърфи Хол“ си угаждаха с дебели килими и началнически глезотии, но хората, които вършеха същинската работа в университета, трябваше да се примиряват с бракувани след войната мебели и натикани в тесни дупки. Погледът му се спря на табела зад сивото метално бюро. Зои я направи за него.

„Който може — работи.
Който не може — преподава.“

Който не може и да преподава, става администратор.“

Думите съвпадаха със собственото му мнение, затова не настроиха никак добре към него управата на Калифорнийския университет. От всяка истина боли.

Настани се зад бюрото и вдигна телефонната слушалка, за да се обади в полицията, но вниманието му се отклони към плик, на който беше написано неговото име. Позна почерка на Карън Брадфорд. Тя бе залепила плика на сенника на столната лампа, за да привлече погледа му.

Остави слушалката и отлепи плика.

„Тони много ти се ядоса — започваше бележката. Аз разбирам какво сътресение беше за теб изчезването на Зои. И знам, че не беше на себе си. Както и Тони. Опасявах се да не стори нещо безразсъдно с твоята поща, затова тази сутрин, след като си поговорих с него, слязох в склада и отделих всички писма и колетти, които изглеждаха важни. Прибрах ги в моя шкаф с папките, в дъното на долното чекмедже. Слагам и ключа от шкафа.“

Бележката беше подписана само с буквата К.

Риджуей алчно сграбчи ключа от плика. Изправи се толкова стремително, че столът падна назад и изтрака на пода. За миг забрави участта на Тони Брадфорд и се втурна към бюрото на Карън. Металният шкаф с две големи чекмеджета беше до него.

Тъкмо седна зад бюрото и се наведе да пъкне ключа в бравата, когато се разнесоха писъци.

Първо женски глас. Започна с тънък вик на изненада и бързо загрубя в задавен вой на ужас. Чу се и мъжки глас — по-скоро вопъл, а не писък. Жената пак подхвана писъците си, вече треперливо и все по-високо, все по-близо до истерията.

Риджуей позна чутите преди минути гласове. Явно двойката се бе върнала, обладана от желанието да изпълни уговорката си. Той не заключи вратата на излизане, значи веднага са налетели на трупа.

Момичето пицеше неуморно. А и силата на виковете ѝ като че нарастваше — дали заради здравите бели дробове, или защото двамата се връщаха нагоре по стълбата.

Сет натика ключа в бравата. Трябваше да пипа по-чевръсто. Канцеларията на катедрата по философия беше първата след площадката на стълбището. Щяха да видят светлината и да влязат, за да се обадят по телефона в полицията. И тогава за нищо на света не би успял да се върне навреме в библиотеката. Все още всичко зависеше от липсата на подозрения у „опашката“, пратена от Стратън.

Шкафът се отвори лесно. Сет измъкна долното чекмедже и тутакси зърна купчинката пликосе и пакети, споменати от Карън.

Измъкна я припряно.

Без да чува виковете, той трескаво прехвърляше пратките. Ръцете му скоро напипаха каквото търсеха — колет колкото кутия за риза, опакован в кафява хартия, с подател „Еден о Лак“. Настървените пръсти на Сет бързо разкъсаха опаковката. Махна защитния картон и пластмасовата обвивка с въздушни мехурчета. Вече се вираше в картина с алпийска ливада. „Домът на нашата Спасителка“, гласеше напечатаното на гърба заглавие. Отново уви картината, отнесе я заедно с останалите пратки в кабинета, натика всичко в куфарчето и се хвърли към вратата.

Щом излезе в коридора, чу стъпки по стълбата и гласа на хлапака — утешаваше момичето, чието желязно хладнокръвие накрая се бе пропукало. Сет стисна куфарчето под мишница и тичешком излезе от сградата.

Зои се бореше с изкушението да се помоли, както бе застанала наред стаята и си представяше начини да се измъкне.

Преди да я затворят тук, тя не вярваше в Бог, който би се вслушал в молитвите на хората. Ако започнеше да се моли сега, щеше да изпадне в онова лицемерие, което презираше от дън душа.

Нейната майка се стараше да я възпита в духа на строгото фундаменталистско протестантство. Всяка неделя ходеха в малка тухлена църква в окръг Ориндж южно от Лос Анджелис. Според това вероучение танците бяха грях, а повечето политици на изборни длъжности с малко по-леви възгледи от Роналд Рейгън — възплъщение на Антихриста. Тези хора бяха убедени, че светът е сътворен през 4004 година преди новата ера, както е написано в Библията, и никому не би хрумнало да оспори твърдението, защото всяка дума в Библията е дело

на гневлив Бог, подобен на Зевс, който ще те захвърли право в ужасната вечност на ада, ако не вярваш в неговия единствен Син.

Баща ѝ нито веднъж не стъпи в църквата и това, заедно с двоумението какво да правят със загадката, че Зои чува цветовете, даваше сериозни поводи за нескончаеми спорове и дразги. В спокоен миг насаме с дъщеря си, когато тя навлезе в пубертета, той ѝ обясни, че „щом има толкова църкви по света и толкова различни начини да вярваш, просто ми се струва ужасно самонадеяно всяка от тях да си въобрази, че е единствено праведната, а всички останали ще отидат в ада. Може би трябва да пресеем всички религии и да намерим късметата истина в тях“.

Веруюто на онази църква лесно предизвикваше да му се опълчиш. Зои преобърна смисъла на бащините си убеждения — той допускаше, че в повечето религии сигурно се крие зрънце истина, а тя реши, че злостните сблъсъци помежду им означават пълна липса на истина в тях. Когато тя отказа да ходи на църква, майка ѝ се настрои още по-фанатично. Една неделя след особено разгорещен спор майка ѝ отиде на църква и не се прибра. Оказа се, че е заминал и един от мъжете, който пееше баритон в църковния хор. Зои повече не получи вест от майка си.

Нейното бягство даде на Зои предостатъчното доказателство, че Бог е мошеник, а хората са балами. Стигна до заключението, че това е горе-долу единственото, в което Карл Маркс е бил прав.

И сега, свряна в теснотията на някакъв склад в Цюрих, тя се опитваше да потисне собственото си лицемерие — копнежа да се помоли. „Заклещят ли те в ъгъла, край на атеизма“, гласи една поговорка. Според нея означаваше, че безизходицата тласка хората към пасваща на обстоятелствата вяра, която ги обгръща в лъжливата утеха на самозаблудата. Отначало сама се изненада на желанието да се моли, после прозря що за подтик е това и бе решена да запази собственото си достойнство и да не пада до молби за спасение от божество, в което до този ден изобщо не е вярвала.

Щеше ѝ се да бе вярвала в Бог, за да сключат сделка: „Само ме измъкни оттук и ще повярвам в теб. Ще правя каквото поискаш“.

Зои тръсна глава, засрамена от мислите си. Какво добро има в божество, което можеш да подмамиш с евтина, продиктувана от даден момент уговорка?

— Ама че безнадеждно... — промърмори си тя.

Талия ѝ вдъхваше бодрост и оптимизъм, но всяка нощ, щом я заключеха в стаята ѝ, унинието сякаш започваше да се просмуква от сенките.

Тя бавно се завъртя на място, обръщаше се поред към всяка от трите плътни бетонни стени. В четвъртата имаше само дебела метална врата с двойна ключалка, чиито панти бяха заварени от едната страна, за да не се сваля вратата. И рамката на вентилатора беше заварена към вратата в дупка, през която Зои с мъка би си промушила главата. Погледна бетонната плоча под краката си, после тавана. В несекващите шумове около килията се опитваше да долови стъпки горе.

Тежката пустота на безнадеждността се настани в сърцето ѝ и се превърна в тъмна яма, зейнала да я погълне.

„Длъжна си винаги да вярваш, че има начин — стресна я споменът за гласа на баща ѝ. — А твоята задача е да откриеш решението, независимо колко невъзможно ти изглежда. Защото няма полза от вярата в провала.“ Не се бе сецала за думите му почти десет години. Внезапното им присъствие, толкова отчетливо, че сякаш ей сега ги е изрекъл, я сепна и по кожата ѝ все едно плъзна огън.

За миг си представи ясно неговото импровизирано творческо студио. Той обработваше четиритонен куб от стомана, за да изработи скулптура, която щеше да е централният експонат при предстоящото откриване на неговата галерия. Изваянието щеше да се нарича „Духовен пламък“ и затрудненията се пораждаха от замисъла стоманен масив, по-тежък от пикап „Шевролет Събърбън“, да изглежда по-ефирен от въздуха.

Зои полека продължаваше да се върти на пети, но гледката пред очите ѝ беше на години от бетонните стени и на половин свят от тях.

„Ако логичното не ти върши работа — бе добавил баща ѝ, — търси отговорите в нелогичното.“

И накрая той скалпи метод за полиране с черупки от орехи и електромагнитно устройство за нанасяне на суспензия.

„Когато умът те подведе, търси отговори в духа си.“

Купиха „Духовен пламък“ за по-голяма сума, отколкото баща ѝ бе припечелил като механик през предишните седем години. И той живя още седем години, преди гигантска бронзова отливка да рухне и

да го премаже. Зои основа първата си художествена галерия с наследените от него пари.

„Трябва да си представиш с въображението своя път през препятствията — каза ѝ гласът му. — Изключи ума си и пусни чувствата на свобода.“

— Дай ми вдъхновение, татко — промълви тя, преглъщайки сълзите. — Този път имам нужда от шедевър на въображението. Помогни ми, татко.

11.

Нохшпитце е назъбен гранитен отломък, който се издига на около две хиляди и петстотин метра надморска височина в австрийския Тирол югозападно от Инсбрук. Планината е неприветлива: студена, стръмна, гола и недостъпна за никого, освен за птиците, опитните катерачи и късметлиите, качили се в частния кабинков лифт, който превозва до голямата хижа точно под върха.

Първоначално била построена като туристически дом през 1921 година от австрийски хотелиер, който се надявал да примами скиорите от склоновете. Имала двадесет и пет стаи за гости, всяка с отделна баня и камина, и трапезария в извисяващо се крило с остър покрив, издадено над отвесните склонове.

Но тъкмо усамотението, което правело дома привлекателен, попречило и на успеха му. За да стигнат гостите дотам, трябвало да изминат криволичеция път от Инсбрук до мъничката станция на лифта в планинското подножие. По онова време заради липсата на настилка не можели да минават автомобили, затова хората пътували с теглени от коне возила. Калта, ледът и дълбокият сняг правели това пътешествие или невъзможно, или толкова мъчително, че изобщо не изкушавало потенциалните гости. Странноприемницата фалирала през 1924 година, когато носещото въже на лифта се скъсало и пет души загинали.

Две години по-късно богат италиански индустриалец купил дома за лична вила и средище за конференции в неговия бизнес, а след още седем години починал и по завещание имотът преминал в ръцете на католическата църква.

Зад прозорците на някогашната трапезария кардинал Нилс Браун, архиепископ на Виена и ръководител на Папския секретариат за неверниците, стоеше като военен в стойка „свободно“, изопнал гръб, леко разкрачен, сплел пръсти отзад на кръста си. Беше с дебел планинарски пуловер, вълнен панталон и леки туристически обувки. Алените му одежди висяха в гардероба на стаята му, където винаги ги

окачаше още с пристигането си. Прокара пръсти през гъстата си прошарена коса, беше зареял поглед в миниатюрните фигурки на скиорите, плъзгащи се по склоновете долу.

Загледа се към отсрещния край на долината и се помъчи да открие в далечината канара, по която още не се е катерил. През прозорците на фасадата виждаше олимпийските писти за слалом в Аксамер Лицум, където Жан-Клод Кили влезе в историята през 1968 г. Следобедното слънце се подаде иззад облак, хвърли плътни сенки по ослепителнобелия пейзаж и накара кардинала да примижи. Горе облаците бързаха по небето като високи кораби, разпънали всичките си платна. Те бяха останки от бурята, която изсипа петнайсетина сантиметра сняг в австрийския Тирол предишната нощ.

Очите му проследиха тъмните криволици на река Ин по долината между заснежените брегове. Още не бе замръзнала напълно за голямо разочарование на кънкьорите. Заедно с реката погледът му мина край подобните на йероглифи плетеници на пистите в летището и стигна до самото сърце на Инсбрук. Накрая се взря в поръсените със сняг покриви на готическите здания в града и се замисли за човека, с когото щеше да се срещне — Ханс Морген, обикновен селски свещеник с твърде заплетено минало. И може би без никакво бъдеще.

Нилс Браун обърна гръб на прозореца с изглед към скиорските писти и огледа просторната заседателна зала. Навремето тук можели да се хранят сто души едновременно, сега обаче имаше една-единствена продълговата дъбова маса точно под островърхия покрив с гигантски, грубо одялани носещи греди. В дъното на залата в огромна камина от дялани камъни светеха и пращяха въглени.

Около масата бяха наредени симетрично дванадесет стола. В помещението нямаше други мебели.

Точно в три часа следобед на вратата в отсрещния край на залата се почука. Браун подръпна ръкава на пуловера, погледна тънкия си часовник и кимна с одобрение за точността на посетителя.

— Влез! — подвижна кардиналът.

Гласът му отекна сърдечно в тишината.

Ханс Морген бутна вратата и бодро влезе в залата. Поспря малко по-навътре и примига срещу светлината, усилена от отражението в снега и лееща се през прозорците.

Той беше висок и строен мъж, наглед с повече сухожилия, отколкото плът, със светли сини очи на издълженото аскетично лице. Ярката светлина врязваше дълбоко сенките сред острите му черти и открояваше издадената напред брадичка над яката на свещеник. Носеше бастун, но в този ден нямаше нужда да се подпира на него.

Браун се изненада, че свещеникът изглежда толкова силен и гордо изправен въпреки възрастта и плаващите шрапнели в тялото му, които можеха да превърнат желязното му здраве в мигновена смърт. „Но пък и двамата сме дейни австрийци с добри гени“ — напомни си кардиналът. От подробното досие, което в ЦСВ бяха събрали за Морген, той знаеше, че с изключение на годините си като семинарист свещеникът е карал ски и е обикалял пеша хълмовете около своето селце Алт Аусзее почти всеки ден още от невръстно дете. Излизал с гребната си лодка в езерото през лятото, а зимата карал кънки по леда. Според досието Морген знаеше какво е представлявал този район преди половин век по-добре от едва ли не всеки друг между живите.

— Добър ден, Ваше Високопреосвещенство — поздрави свещеникът.

Огледа залата, очите му сякаш подреждаха в списък стръмния покрив, каменната камина, изработените по поръчка маса и столове и очевидната липса на други предмети. Накрая направи крачка към Браун. Твърдият гъон на подметките му тропаше рязко по излъскания до блясък дървен под.

Кардиналът го пресрещна по средата на залата.

— Много любезно от ваша страна, че дойдохте — изрече Браун, щом застанаха един срещу друг.

Кардиналът протегна ръка. Морген се забави секунда, взираше се в лицето му с интерес на собственик и за кратко смути Браун. Накрая двамата мъже се здрависаха.

— Не знаех, че съм имал избор дали да се отзова на поканата ви — сдържано отвърна Морген.

Кардиналът пренебрегна заяждането, което иначе би навлякло суров укор на нисшестоящия свещеник, който го изрече.

— Позволих си да поръчам чай — промълви той и бързо отиде до вратата.

Морген се поизви на стола си да наблюдава как архиепископът на Виена поема сребърен поднос от ръцете на човек, застанал в сянка.

Браун благодари и се върна с подноса, който остави в средата на масата.

— Налейте си — посочи сребърния съд със запарката и каните с гореща вода и мляко.

На подноса имаше и две чаши от костен порцелан с чинийки, още две чинийки, ленени салфетки, други чинии със сандвичи, бисквити и сладкиши.

— Свикнах със следобедния чай по време на следването си в Оксфорд — обясни Браун, докато пълнеше едната чиния с различни лакомства. — Струва ми се цивилизован начин човек да си осигури кратко време за отдих и размисъл през дългите часове на труд.

Морген смънка нещо от учтивост, изправи се и доближи сребърния поднос. Застана вдясно от Браун и мълчаливо си приготви чаша чай с лимон.

След малко всеки имаше пълна чаша и чиния с храна.

— Да седнем — предложи кардиналът и махна към единия край на масата.

Морген кимна и се настани на посочения му стол. Браун седна срещу него. Мълчаха и се гледаха изпитателно.

— Вероятно се чудите защо ви повиках тук.

Свещеникът знаеше причината, но вместо да отговори, пак кимна, отпи от чая и продължи да чака безмълвно. Сведе поглед към касетофона на масата и сложения до него микрофон.

И кардиналът отпи от чашата си, после я остави.

— Бих искал да ми разкажете за онези времена в Алт Аусзее — продължи той. — За деня, когато...

— Когато за малко не умрях.

Браун кимна.

— Но аз вече разказвах тази история — напомни Морген дори без намек от досада. — Два пъти. На хората от ЦСВ и на трибунала при предпоследния Асесор.

— Знам — потвърди кардиналът. — Аз обаче се надявах, че оттогава може би сте си припомнили други подробности, които са се... възвърнали в паметта ви.

Морген се усмихна.

— Тъканите на мозъка не се възстановяват добре — отбеляза свещеникът. — Някои твърдят, че изобщо не се възстановявали.

Научих се да търпя ограниченията, които ми наложи онзи ден. И със сигурност не съм забелязал никакво възвръщане на спомени.

— Е, защо пък да не се надяваме на чудо — изрече Браун. — Все още вярвате в чудеса, нали?

— Разбира се, че вярвам — съгласи се свещеникът. — Всеки мой дъх е същинско чудо.

— Тогава да проверим какво си спомняте днес — предложи кардиналът и се наведе напред да включи касетофона.

— Както желаете, Ваше Високопреосвещенство. — Морген не си позволи да въздъхне. — Изгревът озари в пурпурно небето, а още бях по средата на езерото — започна той. — Надявах се да мина по леда на Алт Аузсее, преди слънцето да се покаже, но снегът беше много дълбок. Вече бягах над три часа от есесовците и знаех, че ме догонват. Също като в кошмар, когато краката на човек затъват в тресавище и тича забавено, а го връхлита локомотив с адския си рев на машина.

Лицето на Браун изразяваше съчувствие.

— Доколкото знам, вече не сънувате това?

Морген се позагледа в него, опитваше се да прецени доколко е искрен.

— Поне вече не се събуждам с писък.

Кардиналът кимна.

— Какво направихте през онова утро?

— Тичах. Молах се. Много пъти си повторих Двадесет и трети псалм. — Морген не дочака реакция и продължи: — Бягах чак от Залцбергверк, солната мина в планината Хаберзам. Видях реликвата в изоставена мина. Промъкнах се. Есесовците, охраняващи входа, ме помислиха за някой от свещениците, сътрудничещи на Райха. Позволиха ми да зърна плащаницата. — Лицето на Морген се отпусна унесено. — Държах я в ръцете си. — Взря се тържествуващо в кардинала. — Наистина държах златната кутия с искрящите скъпоценни камъни. Разгледах предметите вътре и прочетох много от документите, които се съхраняваха в нея от хилядолетие и половина. И още не ми се вярва, че вещите, които пипах, бяха събаряли от престола им папи, сваляли правителства, създавали и сгромолясвали империи през тези шестнадесет века. Всеки ден, през който мисля за това — уверявам ви, Ваше Преосвещенство, не минава ден, без да се сетя — не мога да проумея как толкова свято нещо е подбуждало към такава

зло. Хората са покварявали, убивали, лъгали и крали заради него — и все в името Божие. А как е затворило устата на Пий XII за зверствата на Третия райх!

— Тази тема не подлежи на обсъждане! — отсече Браун.

Въпреки благата усмивка Морген кимна. Праведен гняв изду гърдите му, смаза страха и укрепил самообладанието му. Някой да постъпва така с неговата църква, в името на неговия Бог! Отецът се озърна с по-ясен поглед, подробностите изпъкваха по-отчетливо.

— Те се спуснаха подире ми от възвишенията над Фишерндорф — подхвана той. — Виждах бледите точки на фенерчетата им. Ободрих се, защото ми се стори, че групата е намалела. После чух в далечината смътните им гласове и разбрах, че ме настигат.

Браун вдигна ръка да го прекъсне.

— Разкажете ми всичко, което си спомняте за германците в селото — кога дойдоха, някакви имена, ако са останали в паметта ви. Знам, че помните най-ясно онзи ден на езерото, но предшестващите го подробности може да се окажат много полезни за нас.

Морген отпи от чая и погледа замислено полилея.

— Отначало нацистите, дошли в Алт Аусзее, бяха малобройни, промъкваха се съвсем потайно. Хитлер посети селото, хареса пътеките из хълмовете над него, храни се в странноприемницата на една маса с жителите му. Дори купи никому ненужен участък в планината Хаберзам, чието единствено достойнство беше изоставена солна мина, проникваща дълбоко навътре под земята. После започна войната и нацистите станаха повече.

Ние, тоест хората от селото, бяхме прогонени от местността около старата солна мина. Есесовците построиха там казарми за над двеста и петдесет души, на които бе забранено да напускат района и да говорят с други хора. Припасите и новите попълнения минаваха през селото в закрити камиони. Видни особи пристигаха със самолети на летището до Бад Аусзее и профучаваха шеметно през селото в дълги коли, зад чиито прозорци перденца скриваха посетителите. Малко преди Коледа през 1941 година се разнесе слух, че самият Хитлер идвал тайно в мината.

Всички в селото бяхме доволни, че есесовците стоят настрана. Но нищо не спираше нескончаемите догадки, какво ли вършат нацистите в старата солна мина под Хаберзам. Любопитството

подтикваше мнозина до самата граница на забранената зона, но оттам виждаха само гарнизон, разположил се на алпийска ливада пред входа на солна мина, която не се отличаваше с нищо от другите.

Според една от теориите там щяло да има убежище за шефове на СС, в случай че войната потръгне зле за Райха. Други твърдяха, че това е поредната подземна лаборатория, разработваща обещаното от Хитлер секретно оръжие. На пръв поглед и двете предположения не бяха смехотворни. Хладните алабастровобели тунели в Залцбергверк до Алт Аусзее бяха толкова дълбоки, че никое известно тогава оръжие не можеше да ги унищожи. Мините бяха устойчиви, нямаше срутвания, вътре температурата и влажността оставаха постоянни и напълно поносими за хората. Накратко казано, идеално подходящото място за криене едва ли не на всичко.

Морген допи чая си и остана доволен, че кардиналът изигра ролята на любезен домакин и отново му напълни чашата.

— Благодаря.

Браун кимна.

— Залцбергверк в планината Хаберзам оставаше единственото напомняне за нацистите във възвишенията около Алт Аусзее, докато през 1945 година не започнаха да прииждат камиони и фургони, натъпкани с безценни картини, статуи, редки книги, ръкописи и религиозни светини — продължи свещеникът. — Както знаете, Хитлер е плякосал най-големите обществени и частни художествени сбирки в окупираните страни, за да състави от тях постоянната колекция в „Музея на фюрера“. Представял си го като величава сграда, която трябвало да бъде издигната в мърлявия промишлен град Линц — дома на неговото детство. Като непризнат художник Хитлер искал да построи най-големия музей на изкуството в историята, за да не бъде забравен никога в родния си град. Но бомбардировките на съюзниците осуетили замислите му и затова той побързал да прати колекцията си в солните мини на Залцкамергут, където да бъдат опазени от почти всекидневните въздушни атаки.

За разлика от надменно потайните части на СС, охраняващи мината в Хаберзам, войниците от Вермахта, придружаващи колекцията, бяха уплашени момчета, които охотно стояха далеч от разгара на сраженията, но в същото време съзнаваха ролята си на пазачи на огромно богатство, и то откраднато. Шетаха трескаво,

конфискуваха солни мини навсякъде из областта, като складираха повечето творби в мините при Бад Ишъл и Бад Аусзее и особено в големите дълбоки мини в Щайнберг и Мосберг. Имаше и уредници на музеи, мнозина от тях военнопленници — пътуваха отзад в камионите и фургоните по стръмните планински пътища, гибелно опасни през зимата, за да изпълнят възложената им задача и да опазят плячката на фюрера.

Камионите боботеха денем и нощем през селото и търговците им се радваха. Всички новодошли препълваха малката ми църква и бях непрекъснато зает. Дори толкова зает, че почти забравих за мината в планината Хаберзам. Но от многобройните си нови енориаши войници чувах изповеди за такива истории на страдания, ужас и зло, че понякога се съмнявах дали Бог би могъл да намери у себе си достатъчно милосърдие, за да им прости.

— Безкрайната милост на Небесния Отец може да опрости всички грехове — заяви кардиналът и надутият му тон дойде в повечко на Морген.

— Моля Ваше Високопреосвещенство за извинение, но това ми е добре известно — на свой ред се сопна свещеникът. — Но аз не бях нищо повече от човек... както и сега... и не притежавам безгранично търпение и мъдрост.

— Вече се убедих — отвърна Браун със снизходителна усмивка.

— Наистина ли искате да чуете моята история, или бях извикан тук, за да ме уязвите?

Кардиналът се вторачи безизразно в него и мигът се проточи.

— Моля ви, продължете.

Морген въздъхна.

— Всичко започна заради любопитството на един местен юноша към мината. Около два месеца след като започнаха да докарват художествените творби, това селянче — тринадесетгодишният Йохан Хофер, карало ски по пътеките над Алт Аусзее и кривнало прекалено близо до Хаберзам. Стреляли по него и го убили. Около четири часа сутринта отворих вратата и пред мен застана млад сержант от СС на име Вили Макс, който беше съкрушен от смъртта на Йохан. Видял с очите си как убили момчето. Каза, че го направили за забавление — двама лейтенанти използвали момчето като мишена, за да се упражняват. Младият германец ме помоли да му дам опрощение и ми

разказа за Тайния Месия. Оттогава до ден-днешен ми се иска да не бях чул изповедта на този младеж, но знаех, че трябва нещо да се направи.

На есесовците било забранено да влизат в селото, затова Морген помолил сержанта да издейства разрешение свещеникът да изнася литургии и да изповядва в самия гарнизон. В деня, когато отишъл там, новините за настъплението на съюзническите войски тласнали младите войници до ръба на паниката. Молели се с пламенната вяра на отчаяни хора. На победени. Според слуховете съюзниците вече навлезли в Австрия и с всеки ден се приближавали. Есесовците най-много от всичко се плашели, че с тях ще се отнесат така, както те се отнасяли с другите. Трудна за приемане участ — през шестте години безпощадна война тези мъже на практика забравили що е милосърдие.

Изнервените войници тихомълком обсъждали с Морген, че искат да се измъкнат в нощния мрак. И не един го молел да донесе цивилни дрехи, за да улесни бягството му. Никой от тях като че не знаел какво охранява. Изглежда, тайната била известна на малцина избраници, сред тях и сержантът, който дошъл да моли за опрощение.

— Една вечер след литургията в лагера, Вили Макс — същият сержант, и аз се измъкнахме от казармите и влязохме в мината. Огромната пещера бе превърната в крепост. Навсякъде из тунелите имаше оръжия, боеприпаси, експлозиви и клопки. Показаха ми как е миниран входът, за да предизвика контролирано срутване и да направи мястото недостъпно. Щом минахме оттам, сержантът гарантира за мен и ме допуснаха вътре, без да задават въпроси. Охотно се съгласиха да ме разведат из пещерата. — Свещеникът се бореше да овладее гнева и погнусата си, събудени от спомена. — И това стана възможно, Ваше Преосвещенство, защото — както и вие знаете добре — мнозина църковни дейци, особено антисемитски настроените сред нас бяха служили прекалено вярно на Райха и неговите цели. — Морген пренебрегна заплашителното мръщение на Браун и продължи: — Не исках да повярвам на разказаното ми от сержанта, но когато отвориха импровизирания трезор и пред очите ми се разкриха златната кутия със „Страстите Софиини“, нейната плащаница и другите документи, всички съмнения отстъпиха пред потреса. След като прибраха кутията, часовият отвори друга част от сейфа и показа писменото споразумение между Хитлер и папа Пий XII. — Свещеникът впи поглед в очите на кардинала. — Щом прочетох какви отстъпки е направил папата, вярата

ми се смали дотолкова, че загубих власт над себе си. — Морген бавно поклати глава, съжалението в душата му личеше и след половин век. — И досега се виждам, сякаш се бях отделил от тялото си. Не владеех изобщо юмрука си, който се заби в гладката бяла шия на часовия. В тези мигове ръцете ми сякаш бяха под контрола на сила извън мен. Отново и отново удрях войника, докато не се свлече окървавен и безчувствен. — Свещеникът дишаше ускорено и дълбоко, все едно тялото му си припомняше усилията. — И тогава посегнах към златната кутия. Зад мен отекна вик: „Спрете!“. Обърнах се. Младият сержант, който ми показва всичко това, бе насочил служебния си „Люгер“ към гърдите ми. „Застреляй ме! — подканих го. — Готов съм да умра.“ Той завъртя глава. „Не. Трябва да излезете.“ Озърнах се и с изумление видях, че сейфът с плащаницата се затваря сам сред механичен вой в стените. Обърнах се да грабна кутията, но сержантът се хвърли напред и ме изблъска с рамо встрани от затварящата се врата. Спаси ми живота. Иначе щях да остана заклещен като в капан. — Морген поклати глава. — Понякога съжалявам, че не бях заклещен там. — Ръката му трепереше, докато отпиваше от чая. — Той ми каза, че имало охранителни устройства дори в самия сейф, капани, които да убият човека, опитал се да открадне съдържанието му.

Внезапно някъде отдалеч се чува гласове и звукът им ми напомни, че да опазя живота си достатъчно дълго, за да разкажа истината на света, може би ще е дори по-трудно, отколкото да убедя света какво видях току-що. Сержантът им отвлече вниманието и аз се измъкнах от мината, но ме подгониха както бягах.

Морген премълча скритите си мисли, които се изкушаваше да сподели, но отново остави неизречени. Радваше се, че неговият таен син е избегнал опустошението на войната и се молеше на Бог да прости на един своенравен свещеник за слабостта, довела до зачеването му. Молеше се също Бог да прояви снизхождение към гордостта, която чувстваше всеки ден, докато виждаше момчето да израства в мъж.

Онова време в Алт Аусзее беше същинско изтезание — вираше се в очите на това момче, чуваше как собственият му син го нарича „отче“ и не можеше да му каже колко вярна е думата. Копнееше да му обясни, но знаеше, че ще минат години, преди момчето да е готово за истината: негов баща не е храбрият оберлейтенант, загинал доблестно

в битка с полските варвари, а селски свещеник, който с цялата си душа обичаше майка му повече от нейния съпруг. Нямахше право да постъпи така, но понякога...

Морген си спомни странноприемницата до езерото, която Ана поддържаше сама след заминаването на мъжа си. Покривът със стръмни скатове пръв улавяше лъчите на изгряващото слънце. И отново се подсети за фантазиите, които ден след ден се разиграваха в мислите му — как ще се отрече от обетите си, ще се ожени за Ана и ще отгледа сина си.

Пак си напомни, че се е обрекъл на църквата... дори ако някои високопоставени нейни служители я покваряваха в името на „повисши цели“. Не, нямаше как да отрече, че синът му е плод на сладък грях, за който наистина трябваше да измоли опрощение.

Отърси се от спомена за странноприемницата на Ана... и от мислите за техния син.

— Накъде бягахте, отче? — напомни му Браун да продължи.

— Накъде ли?... — Кардиналът му помогна да се избави от унеса. — Бягах към малка каменна къща до южния бряг на езерото, където ме чакаше Якоб Йост.

Морген се умърлуши мигновено. Така потъна в мисли за сина си, че за миг бдителността му измени.

— Ето! — тържествуващо изрече Браун. — Спомнихте си нещо ново! — Кардиналът се усмихваше до ушите. — Сега ми кажете кой е Якоб Йост.

Издебнатиият Морген знаеше, че няма друг избор, освен да разказва още, като се стреми да не признава излишни подробности, но се придържа към истината.

— Йост беше свързан със съпротивата — обясни свещеникът. — Скоро след първата изповед на сержанта аз поговорих с него. Надявах се някак да съобщи тайната на американците, а чрез тях и на целия свят. Знаех, че ще направи всичко възможно, дори да загине заради това. И за малко не стигнах до него. Есесовците ме улучиха, но не бях ранен лошо. Само че ме забавиха и вече налитаха към мен, когато се намеси Божественото провидение.

Кардиналът повдигна вежди, макар да бе научил това от протоколите на предишните разговори със свещеника.

— Американците напредваха с бой през селото, един техен снаряд се отклони и се заби в заледеното езеро между мен и гонещите ме есесовци. Взриви се по-близо до тях. Винаги ще помня как експлозията разкъса тънката ледена покривка върху водата. Вдигна огромни късове лед и запрати онези мъже в черно-зеленикавите води отдолу. После почти величаво ледените плочи се наместиха обратно като оръфани парчета от пъзел и преследвачите ми изчезнаха.

Добрах се до къщата, където трябваше да се срещна с Йост. Когато стъпих на верандата, входната врата се отвори, но вместо Йост зърнах висока фигура с набиващата се на очи униформа на офицер от СС. Обърнах се да побягна. — Гласът на Морген стана дрезгав. — И тогава той ме простреля в главата.

Последното изречение сякаш увисна във въздуха на залата. Яркият ден вече избледняваше в зимен залез. Седяха така дълго, наблюдаваха как слънцето се скрива и никой от двамата не искаше да погледне другия.

Когато Браун заговори, гласът му като че отекваше.

— Отче, разбирам какво огромно бреме беше за вас този разказ и искам да подчертая голямото му значение, особено защото възстановихте още един от спомените си. — Помълча в търсене на най-подходящите думи. — Колкото и да е ценен този спомен, най-важният въпрос е — спомняте ли си в коя от стотиците солни мини из областта са реликвите на Тайния Месия?

Морген направи всичко по силите си да внуши на кардинала впечатлението, че усърдно се мъчи да си спомни.

— Не, Ваше Преосвещенство. И тази подробност е сред многото други, които загубих заради раната.

Лъжеше.

12.

Сет Риджуей лежеше по гръб и гледаше вяло в тавана през мрака. Както обикновено чаршафите бяха увити около него, усукани на въже, а завивката беше изритана на купчинка в краката му. Отново си изтри лицето, за да махне избилата пот по челото и над горната устна. Избърса си дланта в чаршафа и се обърна, опитваше се да намери по-удобна поза, за да заспи.

Но покоят не го спохождаше. В сънищата си виждаше плъхове, пълзящи по Тони Брандфорд, ръфаци късчета плът, после образът се промени в Ребека Уайнсток и той я зърна на кея, с ръка на гърлото, което вече липсваше.

Пак се завъртя на хълбок. Затвори очи, но както всеки път, пред него бяха ликовете на смъртта. Заспа веднъж през нощта, веднага след като се прибра вкъщи с картината. Но кошмарът прогони съня.

В този кошмар той спеше. После някой включи лампа. Сет отвори очи и се озова легнал на пода в склада на Катедрата по философия. Тони Брандфорд се беше надвесил над него.

„Ставай, лениво копеле! — кресна му Тони. Лицето му червенееше и се подуваше от гняв. Вените по шията му изпъкваха като дебели върви. — Ставай да си изнесеш лекцията!“

Думите на Тони зазвучаха толкова гръмовно, че престана да ги разбира, а лампата на тавана като че светеше все по-ярко. Стисна клепачи да се защити от нея, но тя сякаш ги прогаряше.

Болката избухна в гърдите и хълбоците му и в миг той отново попадна на улицата. Трафикантът на кокаин не се забави да стреля със своето „Узи“. Първият откос удари право в лицето партньора на Сет. Вторият се заби в гърдите на Риджуей и го завъртя на място, следващите куршуми го пронизаха отстрани и в гърба.

Тогава мракът се спусна бързо, но в кошмара имаше само светлина.

Сет отвори очи и видя лицето на партньора си върху тялото на Тони.

„Мръсно, да ме беше предупредил! — изръмжа партньорът му. — Ти трябваше да си го отнесеш. Ти трябваше да си мъртъв, а не аз.“

Сет се опитваше да стане, да обясни. Но нито краката му помръдваха, нито ръцете или устата. Беше парализиран.

„Ти си противен мърльо!“ Внезапно видя лицето на Ребека Уайнсток, но още звучеше обвиняващо гласът на неговия партньор. Сет усети сълзи на безпомощно отчаяние да се стичат по бузите му. Можеше да обясни, искаше, но думите не идваха и накрая вместо лицето на Уайнсток пред него беше Зои, чу нейния глас.

„Ти им позволи да ме отвлекат. Ти допусна да ме отмъкнат. Ама че ченге!“

После Сет почувства как се раздвоява. Едната част се зарея към тавана и сведе поглед към другата. Видя себе си свлечен в ъгъла с дупка от куршум в челото, а пльхове гризяха кървави ямички в тялото му. После усети смазваща, изгаряща болка, натиск от лапички с остри нокти, които драскаха по очите му, топли голи опашки, пльзгащи се по корема и слабините му. Събуди се с писък.

Отново отвори очи и се вторачи в светещия циферблат на часовника до леглото. Наближаваше три часа сутринта. Бе преживял кошмара преди почти три часа и разтърсващият ужас не бе стихнал. Очевидно нямаше шанс да поспи.

Седна на ръба на леглото и долови тъмнеещото си отражение в огледалото над тоалетната масичка на Зои. Украсената с дърворезба кутия за бижута, която й купи по време на пътешествието им до Британските Вирджински острови, бе оставена в единия край. Множество шишенца, лакове за нокти и други съдчета, които май всички жени трупаха, бяха събрани в другия край. И всички тези вещи сякаш го обвиняваха в нехайство.

Наклони се бавно и се надигна. Пружините на леглото заскърцаха в гръмка жалба и му напомниха, че Зои бе поискала да ги смени, за да не им шумят толкова, когато се любят. Нещо го стисна за сърцето — спомни си как лежаха заедно с долепени тела, преплели ръце и слели дъха си. Ще се случи ли някога пак?

Сет се подпря на перваза на прозореца в спалнята и зяпна улицата. Дъждовните облаци се бяха разпръснали и оставиха звездите да прогарят сияйни дупчици в небосвода.

— Защо, Господи? — попита той и стъклото леко се замъгли от дишането му. — Какво съм сторил, та да заслужи това? Молах се, опитвах се да бъда нравствен, добродетелен. Защо позволи това да се случи?

И отново се опита да потисне мислите, които го навестяваха все по-често — може би няма Бог. Или може би на Бог му е все едно.

Отсреща на улицата вместо онази тойота бе спрял черен седан американско производство, в който седяха двама мъже. За секунда се подразни от наблюдението, но бързо му мина. Стратън само си вършеше работата.

Напълно буден, той се върна до леглото, бръкна отдолу и извади картината. Сложи пакета на леглото и го разтвори. Подържа рамката в тъмата, пресегна се и натисна бутона на нощната лампа. И отново разгледа картината.

Точно каквато я описваше Уайнсток. Алпийска ливада, нарисувана в топлите жълти оттенъци на флорентинските майстори. Вдясно изпъкваше скална стена, имаше и нещо като вход на мина в далечината до левия ръб. Той не можеше да открие никакъв намек в самата картина.

Тя беше поставена в обикновена черна рамка от дърво и закрепена отзад с кафява хартия.

Обърна рамката и се взря в овалната лепенка на единия ъгъл на хартията. „Якоб Йост и синове, изящни рамки за изящно изкуство. Аугустинергасе II, Цюрих.“

Не откъсваше поглед от етикета. Името на магазина, в който са рамкирали картината, беше единствената следа, с която разполагаше. Питаше се защо ли това е направено в Цюрих, а не някъде в Германия? Пак прочете лепенката. Имаше някаква бележка, но заради избледнялото мастило не успяваше да я разчете. Поднесе картината поблизо до лампата. Бележката си остана нечетлива, но той обърна рамката под подходящ ъгъл към светлината и различи дата — 19 май 1937 година, и поредица цифри: 16 — 16. Преди нахлуването в Полша, преди зверствата на Холокоста, когато Хитлер все още бил уважаван европейски лидер, а хората от неговата страна още можели да пътуват свободно, без да им пречат сражения или граници с вражески държави. Отишли са в Цюрих с картината. И още какво са носели?

За пореден път разгледа картината. Мислите му се отплеснаха. Цюрих се славеше с банките и постоянството си. А в съзнанието на Сет имаше мрачния облик на мястото, където Зои изчезна. Нацистите пък са били прословути с трупането на злато и други ценности. Нямаше ли основания да предположи, че са заминали за Цюрих преди войната, за да открият сметки и да установят връзки с банките? Може би Хитлер или Щал, или друг нацист случайно е носел картината при такова пътуване и също случайно е наминал покрай магазина за рамки на хер Йост.

Ако нацистите изобщо заслужаваха похвала за нещо, това беше тяхната методичност. При тях рядко е имало случайности. Шансът картината да е била носена просто ей така беше нищожен.

Кимна на себе си, вдигна слушалката на телефона, набра централата и помоли за международна справка. Искаше да научи дали Якоб Йост или някой от синовете му още се занимава с бизнес в Цюрих.

Апаратът звънна два пъти, преди той да остави слушалката върху него. Стратън (или някой друг) вероятно се е прикачил към телефона. Не се знаеше кой може да слухти по тази линия. Нищо не пречеше да се обади от автомат на летището.

Бързо нахлузи кадифен панталон и пуловер. Извади от куфарчето инструментите и сложи вътре и картината, и мократа пачка банкноти по хиляда долара, която му даде Уайнсток.

Премести се до масичката и извади от кутията за бижута на Зои горната табличка. От дъното взе паспорта си и внушително снопче швейцарски франкове, които бе донесъл от Цюрих. Разсеяно отвори паспорта и плъзна поглед по визите отзад. Швейцария, Англия, Холандия... всяка голяма страна в Европа и повечето малки наред с печати от островчетата в Карибско море, които той и Зои бяха обикаляли. За малко си представи онези мирни дни на плаване из Карибите, после рязко затвори паспорта и започна да си събира багажа.

Десет минути по-късно двамата мъже в черната кола се напрегнаха, щом той излезе енергично от къщата и пусна саковете си в багажника на волвото. Седна зад волана и запали двигателя. Превключи на скорост, обърна внимателно, подкара полека по улицата

и спря до черния седан. Смъкна стъклото на прозореца и подкани с жест двамата да направят същото.

— Предайте на шефа си, че заминавам за Амстердам — подхвърли Сет, махна им небрежно с ръка и отмина.

След час с усмивка приключи разговор от телефонен автомат на международното летище на Лос Анджелис. Якоб Йост и синовете още бяха в бизнеса, но синовете принадлежаха към следващото поколение. Казаха му, че старецът бил жив, но се оттеглил. Сет спомена името на художника и заглавието на картината, те обаче нищо не говореха на Якоб Йост младши. Обеща да ги съобщи на баща си, който сигурно би поискал да разговаря за тях с господина от Америка.

„Убеден съм, че ще поиска — рече си Сет на влизане в почти безлюдната закувалня. Наля си от машина чаша мошеническо, скъпо и убийствено горчиво кафе. — Чудя се обаче и кои други хора биха искали да разговарят за тях.“

Седна до масичка с пластмасов плот, за да изчака полета. В душата му се пробуди надежда. За пръв път повярва, че има някакъв шанс да намери Зои. Отговор на молитвите му, или просто събитията следваха своя ход? Погледна през прозореца и опита да се помоли. Думите му се изплъзваха.

Зои потисна безпокойството, свило гърлото ѝ, и изви гърба си назад в отчаян опит да прогони болките и преумората, впили се безмилостно в нея след цял ден на крака. Двете с Талия почти половин денонощие разопаковаха и подреждаха огромната колекция на Макс от „Венерини фигурки“. Някои датираха от двадесет хилядолетия преди новата ера.

Щом привърши с протягането, Зои огледа залата, попиваше жадно с очи стъписващата картина, разпиляла надалеч преградата от придирчивост, която тя бе издигнала между душата и професията си. Обкръжаваха я като малък батальон от свети жени — над триста статуетки покриваха равните повърхности. Всяка имаше етикет с каталожен номер, описание и препратки към още по-големи каталози. Бяха изработени от обикновена или гледжосана глина, алабастър и лята мед. Голям фриз, издялан от алабастър и по-късно изкъртен от

стената на храм в Мала Азия, беше в отделен сандък и тепърва щяха да го вадят.

Сведе поглед към Венера отпреди девет хиляди години, изработена от печена глина и висока трийсетина сантиметра. Гърдите, коремът и половите органи на жената изпъкваха необичайно. Богинята седеше, отпуснала ръце върху издялани пантери. Според съвременните представи за тялото, възплътените в най-древните статуетки жени изглеждаха болнаво тлъсти.

Гледката я пренесе в толкова отдавнашния загадъчно първобитен свят и отклони мислите ѝ от спотаения в душата ѝ страх, който тегнеше над съня ѝ нощем и твърде често смазваше духа ѝ денем. Вместо в приближаващия завършек на идните няколко дни, тя се вживяваше в красотата, сътворена от отдавна отишлите си майстори, и в света, който те се бяха опитали да осмислят чрез тези съхранени изделия.

— Завладяващо, нали?

— Ох! — подскочи Зои.

Гласът на Талия я стресна и мигом я върна в настоящето.

— Извинявай. — Другата жена също се взря във фигурата. — И на мен ми е една от любимите. Толкова е изчистена, с липсата на изкуственост и украса, направена е от местната пръст и изпечена в жаравата на огън, който в онези далечни времена сам по себе си е бил загадъчен.

— В онези далечни времена... — тихо повтори Зои, приковала поглед в статуетката.

— Мисля си, че може би край точно такъв огън във временния бивак някоя се е вторачила в пламъците и е видяла отблясъците на огромен неразбираем свят, който е я уплашил до полуда. И ето така... — китката ѝ в бяла ръкавица махна към фигурата — ... ето така се е справила с чувствата си.

— Затова е толкова омайваща. Тоест ти говориш за произхода на религията. — Зои поклати глава. — Знам толкова малко за тяхната история...

— Праистория — поправи я Талия и взе статуетката. — Това е причината да знаем толкова малко.

— Именно. Никога не ми е било нужно да науча повече за изкуството до, да речем, хилядната година преди новата ера. Всъщност

в моя занаят съвсем малко специалисти познават този период. Това е по-скоро археология, а не история на изкуството.

— Цялата история на изкуството е археология — натърти Талия.
— Изкуството отразява културата, а тя на свой ред е начинът, по който хората се стараят да открият смисъл в живота. Само че повечето от нас разчитат на писмената история, за да намерят в нея загатвания за изкуството.

Зои кимна замислено.

— Представи си какво е било тогава. Тя — посочи глинената Венера — е оформена от ръце и ум, които са се гънели под товара на невероятно бурното развитие на знанието. По онова време е изобретено колелото, животните са били опитомени, хората започнали да рисуват по стените на пещери, първите малки групички откривали, че могат да отгледат растения, като засеят семената им...

— И тогава Бог е бил жена — прекъсна я Талия.

— Моля?

— Ами огледай се. Бог е имал цици.

Зои се намръщи.

— Ама че свят! — добави Талия. — Има бедра колкото моите, а в древността хората са я почитали като Богиня.

Разсмя се от сърце и цялото ѝ тяло се разтресе под широкия пуловер и изопнатия панталон.

— Странно — промълви Зои. — Покрай Сет знам много за съвременните религии. — Тя се озърна. — И почти нищо за... — Обхвана с жест цялата стая. — Никога не съм се замисляла сериозно какво е имало преди. Искам да кажа, че си представях „Венерините фигурки“ само като един от многообразните дребни идоли в огромен пантеон... животни, купища култове и така нататък. Нали разбираш — не като същинска религия.

— Не като същинска религия... — повтори Талия, която обикаляше около масата и се взираше в подредените на нея женски образи. — Така е благодарение на моя народ. — Тя спря и отвърна на погледа на Зои. — Тората... също и Старият завет на християните са пълни с повели да бъдат опожарени храмовете на езичниците, да бъдат изгорени свещените им писания, да бъдат изтрети от лицето на земята. Но от мен да знаеш — петнадесет хилядолетия... може би и двадесет и пет или тридесет хиляди години преди Яхве да бъде споменат в

Светото писание, Богинята е била жена. Великата богиня е била не просто част от култ към плодородието или само един сред какви ли не анимистични тотеми. Признавали са я като сътворителка на вселената, даряваща живот на всичко. И не само на едно място, а навсякъде по света. Ела с мен.

Тя с учудваща пъргавина се провря в проходите между масите. Зои побърза да отиде при нея.

— Виж етикета. — Талия сочеше Венера от теракота. — Тя е от Шумер, наричали са я Нана или Инана. А до нея — показва фигура, издялана от минерала серпентина — е великата Богиня на слънцето, почитана от ескимосите, върховната сътворителка също като при японците. — Талия не спираше. — В Индия, Арабия, Мала Азия, Австралия, Египет, Африка, навсякъде около Средиземно море Богинята е била жена. Наричали са я Изида — посочи изваяние от алабастър и продължи нататък. — Ищар, Ашера, Хатор, Анахита, Ау Сет, Ишара и още стотина имена, но изглежда все същата, независимо от културата и няма съмнение, че всички те са изображения на Великата богиня, която е сътворила света и всичко в него. — Спря толкова внезапно, че Зои едва не се блъсна в нея. — Ето ти единобожие от самото начало.

Бяха се озовали пред най-голямата фигура — каменна статуетка от Мала Азия, висока почти метър. Изобразяваше жена, която ражда овнешка глава и три бичи глави.

— Това е от началото на шестото хилядолетие преди новата ера. В тяхната култура овните и биковете са били символ на мъжете. Тази статуя ясно показва, че мъжът произхожда от жената, а не обратното, както е в историята за Адам и Ева.

Зои се наведе, за да разгледа отблизо подробностите.

— По онова време още не са схващали връзката между секса и децата. Знаели са само, че жените и женските животни са раждали, създавали са живот. Само жените са можели да сътворят нови хора. Техните тела са били в съзвучие с природата, с луната, и проявявали всички различни загадъчни цикли като света наоколо.

— Сигурно затова още говорим за майката земя или майката природа.

— Точно така. Дори да се опиташ да скриеш Великата богиня, не можеш да се отървеш от нея. И не забравяй, че тези култури са се

опирали на матриархат — наследяването и предаването на родовото име е ставало по майчина линия, защото не са и подозирали, че мъжагите имат нещо общо с това. Мъжете все пак са били ловци и закрилници заради силата и ръста си, но жените са изобретили земеделието, защото им е давало надежден източник на храна около дома.

— Затова ли тя държи някакъв зърнен клас? — Зои махна към ръцете на голямата статуетка. — Малко ми прилича на жито, но не мога да го позная.

Талия се наведе и примижа към каменния детайл.

— Дребен вид ечемик, един от предшествениците на съвременните сортове — кимна тя. — Ами да, права си за причината да го държи. Тя не само създава живот, но и дава храна.

— И какво станало? — Зои вдигна вежди недоумяващо. — Защо сега Бог е мъж?

— Отчасти защото Бог и виното много си приличат, а аз си мисля, че всичко е започнало, когато схванали ролята на сношението за зачеването на деца — подхвана Талия. — Или може би това се е съчетало със зараждането на земеделието. — Отвъд стените на тяхното студио се чу затръшването на врата в далечна част на склада. — Тогава започнали да осъзнават, че имат някаква власт над телата си и снабдяването с храна и че не всичко зависи само от фокусите на божеството.

— Знанието... — промълви Зои. — Отхапването от забранения плод, а?

— Може и така да се каже. Дотогава тези малки огнища на културата живели в доста добра хармония с природата, вземали каквото им давала тя и не се опитвали да контролират нейния ход или собствения си живот. Когато мъжете се досетили, че имат ключова роля, позагубили страхопочитанието си. Горедолу по това време... — Талия сви пръст подканящо и се премести до съседната маса, където фигурките на богинята бяха по-стройни. — Виждаш ли това?

Зои се взря в излята от мед статуетка със сини очи от лапис лазули, а някакви кристали с кехлибарен оттенък бяха подредени в геометрични шарки по тялото ѝ. До богинята стоеше по-дребна фигура, несъмнено мъжка.

— Ето, тази е от четвъртото хилядолетие преди новата ера — обясни Талия. — Мъжката фигура е един вид принц консорт. Великата богиня все още е върховно божество, но културата е стигнала до идеята, че Бог има и женски, и мъжки страни. Аз не тълкувам това като многобожие. Според мен въплъщава мъжкото и женското, а не две отделни божества.

Друга врата тресна в склада, този път дочуха и слаби гласове.

— В културата все още властвал матриархатът, макар че собствеността се владееела съвместно, но това била бронзовата епоха, появили се истински градове и те се разраствали толкова ускорено, че навлизали в чужди територии и посеви. Започнали сблъсъци. Преди това намирали сигурност в преклонението и търсенето на хармония с природата. Но копието и мечът се превърнали в основен инструмент на обществото. Значението на мъжкия елемент в Бог нараствало и...

В бравата бързо зачегърта ключ, вратата се завъртя към стената с оглушителен грохот. Първо влезе мъж с нормално телосложение, когото Зои познаваше под фамилията Сергиев, последва го великанското туловище на нейния надзирател. Изпревари ги вълна от студен въздух, която разпиля хартии и смрази не само ходилата на Зои.

— Колко навреме... — промърмори Талия на английски, после поздрави на руски двамата мъже, които ѝ се начумериха.

Зои въздъхна и плъзна последен поглед по статуята със завръщането в мрачната действителност.

— Хайде! — излая Сергиев.

Както всеки път през толкова много дни, че не искаше и да ги брои, тя се обърна и протегна дясната си ръка. Грамадният надзирател застана до нея в подобна поза, едната халка на белезниците бе закопчана на дебелията като стълб китка, другата висеше разтворена.

Сергиев окова Зои. Без да продума, Чудовището закрачи към вратата.

13.

По средата между столицата Вашингтон и Балтимор върху четири хиляди декара ширнали се поля и гори се е разпрострял комплекс от двадесет сгради, заобиколен с три огради от гъста телена мрежа, високи по три метра. Върху тях са опънати спирали от режеща тел, чиито остри като бръснач ръбове имат едно-единствено предназначение — да разкъсват човешка плът. В една от оградите протича електричество. Тежковъоръжена охрана, съпроводена от дресирани за нападение кучета, патрулира по двете ивици ничия земя, очертани от оградите.

Денем над петдесет хиляди души се напъхват в двадесетте здания, защитени с три реда телена мрежа. Работят в офисите на комплекса, плащат за марки в пощенския му клон, подстригват се във фризьорския салон, купуват си готови лекарства в аптеката, учат в колежа и гледат програми, излъчвани от телевизионната станция, която се охранява от собствената електроцентрала на комплекса.

Човек, минаващ през тези места по панорамния път от Балтимор до Вашингтон, който реши да отбие към Форт Мийд и свърне не където трябва, след като навлезе в армейската база, може и да се озове пред телената мрежа, през която ще види гигантската централна сграда, облицована със зелен дялан камък. Това е Ксанаду на шпионирането, Тадж Махал на подслушването, Родоският колос на събирането на разузнавателна информация — централата на Агенцията за национална сигурност.

В това здание има повече полезна площ, отколкото в щабквартирата на ЦРУ в Ленгли и Капитолия, взети заедно. Подземията му побират най-голямото струпване на компютри в света, натъпкани с такова количество усъвършенстван хардуер, че може да се измерва в декари. Според последната информация, пробутана на обществеността, тази площ се равнява на четиридесет и пет декара — достатъчно да поеме компютърната обработка на всеки бизнес в САЩ, голям или малък.

Но тези компютри не са предназначени за бизнес, а за шпионаж. Част от неимоверното могъщество на тази изчислителна техника се използва от криптографи, които разчитат кодирани материали. С друга се превеждат на английски съобщения, прихванати на чужди езици. Но същинският лъвски пай от грамадния компютърен комплекс се пада на анализа на сигнали и разговори, засечени от великанската мрежа за прихващане, поддържана от АНС.

Подобно на огромен комбайн, събиращ житните класове от нива, АНС преравя безчетните милиарди послания, носещи се в световния ефир всяка секунда: шпионски спътници се ослушват към планетата отдолу за телеметрични сигнали на руски или китайски ракетни пускови системи; издигнали се във въздуха шпионски самолети улавят разговори между пилоти на „МИГ“-ове и кулата за управление на полетите; дори обажданията по телефона в колата на видни служители в Кремъл, които отиват на работа, някак попадат в широката мрежа на АНС.

Но агенцията не ограничава интереса си до разговорите на неприятелите на Америка, защото нейно задължение е и да установи кой сред гражданите на Щатите е враг, останал незабелязан досега. За тази цел антените на АНС прихващат телефонни разговори, телеграми и съобщения по телекса, изпратени от съвсем обикновени хора.

Вътрешното разследване на АНС щеше да установи по-късно, че Сет Риджуей се е обадил на Якоб Йост от телефонен автомат, монтиран на втория етаж в пътническият терминал на международното летище в Лос Анджелис. Качеството на сигнала не беше особено високо, приличаше на грубите телефонни връзки, поддържани в страните от Третия свят.

Обаждането на Риджуей бе прехвърлено по далекосъобщителните подземни кабели към наземната станция на КОМСАТ в Джеймсбърг, щат Калифорния. Всички налични спътникови канали бяха заети в момента, затова комутирацията компютър на КОМСАТ пусна връзка към трансконтиненталните линии по сушата, където накрая попадна в незаета линия на ТАТ 6 — Трансатлантически кабел 6 в Грийн Стратън, щат Роуд Айлънд. Оттам сигналът измина почти пет хиляди километра до френския бряг и излезе на сушата близо до Довил, където го пое френската ПТТ — „Пост, телефон е телеграф“. От брега сигналът бе насочен по

микровълнова линия към централа източно от Париж. Компютърът на ПТТ пусна обаждането по главен подземен кабел към компютъра на швейцарската ПТТ, който пък го насочи към Цюрих, а там поредица от компютърни комутатори най-накрая откриха телефона на Якоб Йост и го накараха да звънне.

По време на този заплетен процес Сет слушаше съвсем разсеяно редуващите се около минута щракане, пукане, цвърчене и ехо в слушалката. Повече мислеше какво да каже на Йост, а не за шумовете по линията.

Разговорът звучеше безобидно според представите на който и да е човек. Сет поиска да говори със стареца, но в момента не бил там. Синът попита за какво става дума. Картина от човек на име Щал, която тяхната фирма рамкирала преди десетилетия, с нарисувана алпийска ливада и заглавие „Домът на нашата Спасителка“. Синът не знаеше за такава картина, но щял да се допита до баща си, а и старецът сигурно с удоволствие би се срещнал с хер Риджуей.

Но освен за Сет и за сина на Якоб Йост разговорът имаше значение и за други уши.

Във Форт Мийд, щат Мериленд, телефонният номер, споменатото име на Щал и името на картината задействаха команди, програмирани в четиридесет и петте декара компютри. И понеже номерът и двете имена имаха висш приоритет за внимание, първият компютър, който анализира записания разговор, изпрати съобщение до втори компютър, наричан „Магнетит“. Както сред хората някои са по-равни от другите, така и „Магнетит“ беше сред машините.

Компютърът анализира краткия телефонен разговор, после провери самоличността на човека, въвел критериите за прихващане — телефонния номер, фамилията Щал и заглавието на картината. Установи, че лицето е агент с кодово име Византион и всички съобщения, свързани с критериите, трябва да бъдат класифицирани като „Строго секретно — Затъмнение“. До съобщението трябваше да има достъп единствено Византион. По-малко от три минути, след като Риджуей окачи слушалката на телефонния автомат, бе изпратено кодирано съобщение до агент Византион от АНС, който в този момент пътуваше към международното летище на Лос Анджелис.

В тесните, но добре уредени нови панелни сгради източно от Париж компютър на ПТТ поглъщаше цялата информация, изпратена

му от ТАТ 6. Тази машина беше по-малка, по-бавна и — ако я сравним с човек — по-тъповата от „Магнетит“. Но никога не се налагаше да обработва трафик, по-наситен от две хиляди телефонни разговора, което беше напълно по силите на компютъра „Оливети“, изпълняващ тази задача. Наоколо се мотаеха неколцина техници от ПТТ, угаждаха на машината, наблюдаваха светлинните индикатори, грижеха се за нуждите ѝ — покланяха се пред своя бог.

В стая до машинната зала седеше мъж с делови костюм, който работеше в СДЕСЕ, френските тайни служби. Той беше единият от тримата, сменящи се да дежурят през цялото денонощие в очакване компютърът да разпознае някоя кодова дума или критерий за прихващане, които му бяха зададени. Хората от ПТТ не се радваха особено на принудата да отделят машинно време и изчислителен капацитет за мръсния шпионски занаят. И служителите на СДЕСЕ, получили скучната задача да се свират в съседната стая и да чакат ще се случи ли нещо, не преливаха от възторг. Но понеже и ПТТ, и СДЕСЕ работеха за едно и също правителство, нямаха избор и хората от двете организации правеха всичко възможно да не се пречат взаимно.

Тази нощ агентът в стаичката беше Ив Льопен, получил службата благодарение на разпалената си подкрепа за социалистическата партия, която най-сетне се добра до властта. В СДЕСЕ изпитваха опасения от новопостъпилите социалисти и дори комунисти, съмнителни от гледна точка на сигурността (защото доста французи и италианци още се придържаха към най-различни овехтели идеологии), и пращаха хора като Льопен на работа, в която най-малко биха навредили, ако се окажат чужди шпиони.

Затова съвсем скоро след като Льопен сложи на бюрото дванадесетата чаша кафе с мляко и разгърна вестник „Монд“ на кръстословицата, дежурният отговорник от ПТТ почука плахо на вратата и го осведоми, че компютърът „Оливети“ е распечатал кодиран текст, който е неразбираем за него.

Льопен лениво отиде с него в машинната зала, за да получи съобщението. И незабавно живна от това, което намери там. Критериите за прихващане, които неговият ръководещ офицер от КГБ (останал си правоверен комунист в страна, загубила всякаква политическа посока) нареди да въведе преди шест месеца, дадоха своя плод. Льопен се опита да овладее треперенето на ръцете си и отнесе

съобщението в своя кабинет. Като всички останали кодове с използване на публикувани книги, съобщението можеше да бъде разшифровано единствено от човека, знаещ коя е книгата. Тъкмо Лъопен беше този човек.

Докато се върне в стаичката си, страхът му почти се стопи във въодушевляването. Досега беше съвсем редови синдикалист, но ето че вече можеше наистина да направи нещо за делото на социализма. Сгъна листа грижливо и го пхна в джоба си. Изгаряше от нетърпение да се прибере къщи, да вземе книгата от рафта и да се заеме с разчитането на кода. Усмихна се на хитроумната си ирония, с която избра „Богатството на народите“ от Адам Смит, за да кодира тези съобщения.

Не минаха и десет минути, след като Якоб Йост получи от сина си съобщението на американеца, и старецът се затвори в своя кабинет, за да се обади в германския град Мюнхен. Звънът на телефона отекна в сумрачния коридор на „Йезуитрезиденц“, разположена във вековно каменно здание в стил барок, чиято фасада излизаше на Шпаркасенщрасе в стария квартал на града.

В стария квартал безразборната смесица от средновековни, ренесансови и барокови пострройки се притискаше стена в стена, стряха в стряха край виещите се павирани улици и пресечки. Този квартал се е проснал на не повече от километър и половина, но поне дванайсетина църкви са се сврели между бирарии, частни къщи и правителствени здания. Сред тези църкви изпъква „Дом унд пфаркирхе унзерер либен фрау“ — „Катедралната и енорийска църква на Божията майка“, която местните хора наричат „Фрауенкирхе“. Създадена през 1271 година като параклис, посветен на Дева Мария, „Фрауенкирхе“ се е превърнала в отличителен знак и символ на стария Мюнхен. Двете й кули, увенчани с чудати куполи като шапчица на темето на католически свещеник, са били показвани в повече туристически брошури и снимки от всяка друга мюнхенска забележителност, освен прочутия „глокеншпил“.

Но „Фрауенкирхе“ не е само образ от пощенски картички, а катедрала и основно средище за поклонение на вярващите в града. Нейното положение едновременно на катедрала и енорийска църква

налага да има повече служители, мнозина от които живеят в „Йезуитрезиденц“.

Телефонът звънна два пъти, преди слушалката да бъде вдигната от най-младия послушник. Той отговори любезно и помоли човека в другия край на линията да прояви търпение, докато повика отец Морген.

Докато вървеше бързо към дъното на коридора и нагоре по стъпалата към третия етаж, младият послушник си рече, че Морген е странен човек. Имаше благи сини очи, които наглед всеки миг можеха да се просълзят. Абатът му бе обяснил, че това се дължи на раните, от които отецът пострадал в самия край на Втората световна война.

Послушникът спря пред обикновената дървена врата със знака на кръста в края на този коридор. Поколеба се, преди да почука. Чуваше как вътре Морген си тананика. Стори му се, че мелодията е от някой от „Бранденбургските концерти“. Младежът недоумяваше защо игуменът не предостави на отец Морген собствен телефонен апарат. Старецът беше с крехко здраве, а му се обаждаха често. Лично той смяташе, че е допустимо да направят изключение. Вдигна ръка и потропа сдържано. Едва ли телефонът би струвал толкова скъпо. Пък и енорията не би плащала тези сметки още дълго. Колко години биха могли да остават на отца?

— Влез — подвикна Морген отвътре.

Послушникът отвори вратата и го завари да седи пред обикновеното си бюро до прозореца с изглед към „Фрауенкирхе“.

— Търсят ви по телефона, отче — промълви младежът, прекрачи напред и спря до стола на отца, за да му подаде ръка.

Морген се усмихна и отказа с жест помощта му. Не беше инвалид. Изобщо не искаха да проумеят това.

Стана и тръгна към вратата, но поспря и се загледа в снимката на своя син, окачена на стената. Момчето бе пораснало в чудесен, хубав, могъщ мъж... и стоеше пред прага на величието. Както винаги мъничко му се сви сърцето от мисълта, че неговият син никога няма да научи кой е истинският му баща.

Това вече беше немислимо. Майката на мъжа, чиято снимка висеше на стената (тя единствена, освен Морген знаеше истината), умря от инсулт преди цели десет години. И сега само Морген и Бог споделяха ужасната тайна.

Стрелна още веднъж с поглед портрета, както постъпваше преди всяко излизане от стаята, и слезе по стъпалата да се обади с надеждата, че ако чуе добри вести, ще му олекне от телесните страдания.

Болката и слабостта ту се засилваха, ту отслабваха, както се случваше и с паметта и зрението му. Бяха му обяснили, че е заради парчетата. Изстреляните от оберлейтенанта куршуми се раздробили при удара в черепа и ребрата му в онзи толкова отдавнашен ден до къщата при езерото. Шест от миниатюрните шрапнели биха могли да се окажат смъртоносни, ако се бяха отклонили с милиметър или сега помръднеха в тялото му. Щеше да е мъртъв, ако Йост не бе убил оберлейтенанта и не бе откарал отеца при американски военни лекари. Морген си позволи бледичка усмивка, както стъпваше внимателно по стълбата. За пет десетилетия се научи да не прави резки движения, с които би помогнал на парчетата да шавнат.

През тези години бе имало и дни, когато се чувстваше прекрасно, ако пренебрегнеште слепотата на дясното си око. И в такива моменти му се искаше да кара ски или зимни кьнки, но знаеше, че нищо чудно сам да сложи край на живота си. Затова ходеше много, поддържаше се във форма, но свикна да се отнася с тялото си като с отлежал нитроглицерин.

Стигна до площадката на втория етаж и тръгна полека по дългия коридор към телефона. Послушникът не го придружи дотам. Побърза да отиде до стаята на игумена и потропа почтително на вратата.

— Ваше Преосвещенство, пак потърсиха по телефона отец Морген — съобщи послушникът, щом влезе в скромно обзаведената стая.

— Много ти благодаря — отвърна игуменът.

Отпрати младежа с кимане. Послушникът се изкушаваше да каже на Морген за заповедта, която бе получил от игумена. И той, и останалите послушници трябваше да уведомяват игумена или неговия помощник всеки път, щом някой се обади на отеца. Не чува никакво обяснение, но пък послушниците не го и очакваха, от тях се искаше само сляпо подчинение. И все пак, размишляваше младежът, като че имаше нещо... непочтено в цялата тази история.

Почти същите мисли тормозеха игумена, когато отвори долното чекмедже на бюрото си и провери дали малкият касетофон, даден му от ЦСВ, работи нормално. Хора от Съвета дойдоха за пръв път два дни

след Великден през 1962 година, малко след изпращането на Морген в тази енория. Много по-младият тогава игумен възрази и срещу подслушването на телефона в коридора, и срещу заповедта, която го принуждаваше да шпионира един от неговите свещеници. На протестите му отговориха първо архиепископът на цялата епархия, след това и кардинал от Ватикана. И понеже той не мирясваше с възраженията, го привикаха в Рим и недвусмислено му заявиха, че няма да търпят повече неговото вироглавство. В края на краищата не му казаха нищо за причината телефонът да бъде подслушван.

Опитваше се да гради догадки, като прослушваше записите, макар че му бе наредено да не прави това. Морген се свързваше с най-различни хора — посредници в търговията с изящно изкуство и колекционери (особено един жител на Цюрих на име Йост), полицейски следователи и държавни служители. Разговорите, които отначало пробудиха недоумението на игумена, бяха с бивши нацисти. Отначало му хрумна, че Ватиканът подозира и отца като бивш нацист. Но това не пасваше с обстоятелствата, при които Морген бе ранен. И тогава, и сега отецът имаше вид на крехък безобиден старец, неспособен да поеме всички задължения на свещеник, затова му позволяваха да се отдаде на своето хоби — старееше се да издири творби, откраднати от нацистите, за да ги върне на законните им собственици.

Постигаше дребни успехи, за него дори писа в „Абенд Цайтунг“ репортерката Йохана Кершнер, която прояви интерес към него и делата му.

Накрая игуменът се помоли, отдаде се на размисъл и стигна до извода, че Бог е дал по-голямото си доверие на по-високопоставените, а лично от него се иска само вяра и сляпо послушание. Затова усърдно изпращаше записите в Рим всяка седмица. През годините други мъже идваха, оставяха по-нов модел магнетофон и си отиваха. Прикачиха устройства, които автоматично записваха всички разговори, проведени по телефона. Но той не се доверяваше на апарата и все още предпочиташе да го проверява всеки път, за да е сигурен, че работи.

Игуменът се взря в машинката и видя, че лентата в касетата се върти. Въздъхна, внимателно затвори чекмеджето и отново се зае с книгата пред себе си. „Тези книжа...“, мярна се умърлушена мисъл в главата му. Питаше се дали Божията книга на живота също се попълва

в три екземпляра. Прекръсти се и помоли да му бъдат простени тези непочтителни мисли, после подхвана борбата с купчините върху бюрото.

Единадесет хиляди километра източно оттам Сет Риджудей се настани в кресло до илюминатор в горния салон на „Боинг 747“, собственост на КЛМ. Винаги пътуваше с техни самолети, защото бяха последната авиокомпания в Европа, която държеше на професионалните стандарти. С усмивка си спомни как поддръжката на терминала за пристигащи пътници в нюйоркското летище „Кенеди“ бе поверена на същите хора, които управляват летище „Скипхол“ в Амстердам — тоест, казано направо, на КЛМ. Рече си, че пътуващите със самолет американци биха се наслаждавали на полетите, ако Федералната агенция по въздухоплаване вземе простичкото решение да остави в ръцете на КЛМ всички въздушни линии. Тогава не биха седели по неволя в раздрънканите, вонящи на урина бракми, които в Щатите се смятаха за самолети. „Мечтай си...“ Включи слушалките, сложи ги на главата си, регулира силата на звука и се сгуши до стената на пътническия салон колкото се може по-удобно със закопчан предпазен колан.

Затвори очи и видя лицето на Зои. Тя беше там. Знаеше това със сърцето си. Знаеше, че още е жива и този път ще я намери. Унесе се в желанието си, а великанският 747 се отдалечи от изхода за пътници. Сет нямаше и помен от представа за събитията, на които даде начало в другата половина на света.

14.

Американецът седеше в своя луксозен апартамент под Нохшпитце и четеше материалите, който му даде кардинал Нилс Браун, след като пристигна от Америка. Американецът беше смутен и разтревожен човек.

Отиде до вратата и излезе на тесния балкон над долината на река Ин. Нощният мрак беше плътен, студеният въздух поразведри гъстата мътилка в съзнанието му. Подпря се на парапета с изпънати ръце и заприлича на проповедник, готвещ се да започне църковна служба от амвона.

Пак се замисли за необикновения инструктаж, който му проведе Браун. Вторият Месия, и то жена, убийство... не, поправи се той, масово убийство, извършено от папа, преправяне на свещени текстове, пренаписване на историята... което не е трудно във времена, когато поначало се е пишло твърде малко. И всичко това — за да бъде укрито съществуването на новия Месия.

Браун съвсем искрено и много убедително настояваше, че наличието на втора плащаница, общо взето, не е от значение за вярващите. Важни са символът на възкресението и спасението и вярата в Бог. Хората не са готови... не им е по силите и не биха приели втори Месия.

Разкритието, че я е имало, би разклатило доверието им в църквата, би им причинило неописуеми емоционални терзания. Истината не би ги направила свободни, а нещастни.

Разбира се, обсъдиха сектантското насилие и размирици, които ще последват подобно разкритие, и как хората на Жириновски биха се възползвали от новото положение, за да разширят и укрепят влиянието си в Русия и извън границите ѝ. Последователите на Жириновски бяха безумци, по-скоро подобни на Иди Амин, а не на Сталин — двама диктатори, избили повече невинни хора от Хитлер. Недоволството сред народа след рухването на официалната комунистическа система направи Жириновски и последователите му постоянната втора сила в

борбата за власт. И ако той или съмишлениците му успееша да се доберат до властта, оставаше само въпросът, къде ще се състои първата касапница.

Американецът пронизваше с поглед тъмата, сякаш търсеше отговори в нея... но те си оставаха недостижими като светлите точки, чертаещи бавните си дъги в нощното небе.

Съзнанието, умът, всички идеали, с които бе живял досега, го уверяваха, че двамата с Браун са прави. Никоя истина не е достатъчно ценна, ако ще причини насилие, смърт и смутове — а точно това би се случило.

Но душата му отказваше да се вслуша.

Обърна гръб на мрака, върна се в стаята и затвори вратата. Постоя, загледан в дебелия томове, затрупали бюрото и сложени на пода. Пълната история на София: протоколите от разговорите с нея и жителите на селото, указите на император Константин и скиталчеството на кутията с взривоопасно достоверните доказателства, доколкото можеше да бъде проследено, за да се загубят накрая следите ѝ при изчезването от баварско имение в средата на 30-те години.

Разтърка си очите, за да прогони преумората, и погледна часовника. Минаваше полунощ, а още не му се спеше. Пак се настани на стола пред бюрото, взе големия жълт бележник и се зае да прегледа записките си.

След убийствата погребалният саван на София и документите, потвърждаващи неговата автентичност, били поставени в голяма златна кутия, инкрустирана със скъпоценни камъни. Капакът бил запоеен с разтопено злато и запечатан с имперския печат на Константин и свещения печат на папа Силвестър I.

Прибрали кутията в укрепено подземие, над което по-късно щяла да се издигне базиликата „Свети Петър“. Там тя и тайните ѝ останали в покой седем столетия.

„Чудовищно“ — каза си американецът, препрочитащ бележките си може би за хиляден път. Все едно гледаше излъчен през нощта филм на ужасите, в който археологът и красивата му помощничка отварят гробницата на мумията и пускат проклятието да вилнее на воля из света. Само че този път то представляваше древна истина за

Бог и убийства, която се бе върнала, за да ги измъчва. Четеше упорито, старееше се да осмисли този кошмар.

Плащаницата и документите си лежали в подземие, докато над него построявали базиликата „Свети Петър“. И всеки папа предавал тайната за плащаницата на своя наследник. Кутията се съхранила и при разграбването на Рим от вестготите през 410 година и вандалите през 455 година.

Но знанието за плащаницата не можело да остане настрана от политиката и упадъка. Наближавал краят на първото хилядолетие след създаването на християнската църква, а папите и хората около тях постепенно заприличали на невъздържаните и развратни първи императори на Рим. Алчността, сексуалните оргии и гуляите изобилствали във Ватикана, а страстта към извращения често надминавала вкусовете на Калигула. Тайната на „Страстите Софиини“ започнала да се разнася от устите на пияни и безпътни папи. И това още по-силно от разгула подтикнало към действия църковната йерархия.

През 1045 година Григорий VI подкупил своя предшественик Бенедикт IX да слезе от папския престол. Но неговото абдикиране не укротило, а възпламенило разногласията в църквата. Една клика убедила Бенедикт IX да се откаже от абдикирането си и така се появили двама папи, оспорващи си престола на „Свети Петър“. Усилията с преговори да бъде постигнат отказ на единия или другия от претенциите му се провалили, затова трета църковна клика се събрала, за да избере компромисен кандидат — Силвестър III, който да смени и двамата. Изборът обаче не удовлетворил никоя от първите две групи и към края на 1045 година вече имало трима папи, бореци се да овладеят умовете и душите на християнския свят и (не между другото) значителното богатство и власт на църквата.

Докато тримата папи се боричкали помежду си, по-разсъдливи църковни бюрократи изнесли златната кутия с плащаницата на София и други безценни реликви и ги преместили в потайни места из подобните на лабиринт коридори на Ватикана, за да не бъдат откраднати или използвани за лична изгода от някой претендент.

Същите бюрократи проводили пратеници при Хайнрих III, император на Свещената римска империя, с молба да се намеси. През 1046 година той отстранил и тримата съперници, като ги заменил с

четвърти човек — Климент II. Императорът обосновава своето решение със силата на армията си.

Неустойчивото равновесие се запазило едно десетилетие до смъртта на Хайнрих III през 1056 година. На трона го наследил неговият син Хайнрих IV, който бил на шест години.

Американецът затвори очи и стисна носа си с палец и показалец. В името на вечните адски мъки, как някой папа би могъл да твърди, че е непогрешим? Зверства, некрофилия, оргии, от които и древните римляни биха се засрамили. Неутолима алчност и жажда за власт. Нямаше нищо, достъпно за въображението, което поне някой папа да не е извършил. Ако човек повярва, че те са непогрешими, значи трябва да вярва и че Бог е одобрил всичко това.

Отвори очи и се върна към драсканиците в бележника си. Думите се разплуваха пред очите му. Скоро щеше да го споходи сънят.

През 1061 година папа Николай II умрял и го наследил Александър II. Не бил любимец на епископите от двора на Хайнрих IV и, възползвайки се от една формалност (по онова време всички папи трябвало да получат одобрението на императора), Имперският синод в Базел анулирал избора на Александър II и вместо него назначил свой папа — Хонорий II.

Невръстният император вече бил на единадесет години и започнал да се противи на свещениците сред своите придворни. За да е сигурно, че епископите ще продължат да налагат волята си, архиепископ Ано от Кьолн го отвлякъл през 1062 година и властвал от негово име.

Хайнрих IV израснал в упорито самостоятелен млад император, бил освободен през 1066 година и управлявал своята империя в съгласие с римската църква почти цяло десетилетие. Но през 1076 година германските епископи, които имали тежката дума в двора му, отново влезли в спор с Рим. Отказали да одобрят избора на Григорий VII за папа и на Имперския синод във Вормс обявили отстраняването му.

В отговор Григорий VII отлъчил от църквата Хайнрих IV и всички германски епископи. Лишен от свещените пълномощия да властва, императорът се изправил пред опасността от гражданска война, бунт на селяните и загуба на трона. Обузданият млад император

се покаял и през 1077 година му било простено от Григорий VII, който също укрепил властта си.

Само че покаянието на Хайнрих било измамно — съчинил го в сговор със своите епископи, за да спечели време. По-късно същата година Хайнрих IV и епископите му обявили, че Григорий VII е отстранен, и на негово място избрали за собствен папа Климент III.

Вбесеният Григорий VII отново анатемосал Хайнрих и епископите около него, като направил и следващата крачка — загърнал с мантията на властител на Свещената римска империя Рудолф Швабски, съперника на Хайнрих.

През 1079 година войските на Хайнрих IV убили Рудолф Швабски, смазали верните му привърженици и нахлули в Италия. Четири години по-късно Хайнрих IV завзел Рим и пратил Григорий VII в изгнание.

Щом се озовал в Рим, императорът поставил Климент III на папския престол и си тръгнал, отнасяйки украсената със скъпоценни камъни златна кутия като част от плячката в победоносните битки.

Американецът избута назад стола и се изправи. Стигаше му толкова четене за тази вечер, имаше над какво да умува до края на живота си. Прекрачи към леглото, където бе разпилял вещите от куфара си. Но съзнанието му не можеше да се освободи от мисли за плащаницата.

Почти не се знаеше къде са били „Страстите Софиини“ и нейната плащаница през деветте века, след като Хайнрих IV ги отнесъл от Ватикана. По откъслечните летописи, водени от този император и наследниците му, личеше, че те не са знаели истинската ценност на кутията. Нито я споменавали подчертано в кралските архиви, нито ѝ отделяли особено внимание. На практика била забравена заедно с плячката от други нападения и трофеите от предишни войни. Нищо повече не се чуло за златната кутия и безценните реликви в нея, докато не се появила в Бавария през 1935 година.

Американецът си свали дрехите и облече пижамата. Не преставаше да мисли за обосноващите догадки, които църковните историци бяха правили за вероятната съдба на кутията. Според тях можело да се смята, че тя станала подарък за някой от по-видните придворни. И се предавала като наследство в рода столетия наред. Но

някой от дългата редица наследници предпочел да я продаде. Може би този човек е имал нужда от пари или просто не знаел какво да прави с този пищен предмет от злато и скъпоценни камъни, дошъл от далечното минало.

Каквото и да се е случило през деветте века, след като кутията попаднала в ръцете на Хайнрих IV, имаше достоверни факти след нейната повторна поява през пролетта на 1935 година.

По заповед на Хитлер германското правителство започнало да налага тежки данъци на гражданите с еврейски произход в Третия райх. Който не можел да плати наказателния данък, бил принуден да продаде дома и бизнеса си на висши чиновници в Райха или на техни приятели.

Разбира се, повечето евреи не разполагали с достатъчно налични пари и спестявания, за да изпълнят нелепите искания на нацистите, затова давали на държавните бирници своите бижута и семейни ценности, включително творби на изящното изкуство, редки книги, антики и други скъпи вещи.

Американецът закопча горницето на пижамата си и отиде в другия край на стаята да угаси лампите. Постоя миг-два до ключа, раздвоен между умората и забележителното откритие, което направи през този ден. Озърна се към книгите върху бюрото и отиде да вземе своя изписан жълт бележник.

Човекът се казвал Шелдон Брукер — преуспяващ антиквар в Бад Толц, градче южно от Мюнхен. Тъкмо той дал златна кутия със скъпоценни камъни, за да изплати част от данъка, наложен от нацистките власти.

Тогава Хитлер още не бил създал „Зондерауфтраг Линц“ — организацията, която щяла да събира произведения на изкуството за „Музея на фюрера“ в австрийския град Линц. Но още през 1935 година съзнавал, че е необходим най-старателен оглед на всичко откъснато от евреите, за да не бъде претопена или унищожена нито една ценна вещ.

Предметите, иззети от галеристи, антиквари и много богати хора, били проверявани особено грижливо. Изкуствоведите и историците, служещи насила на Третия райх, накрая осъзнали какво е значението на необикновената кутия, чийто метал бил белязан с печатите на император Константин и папа Силвестър I.

Кутията била отворена с изключително внимание, за да не се накърни красотата ѝ, а документите — незабавно преведени на немски език. От момента, когато осведомили Адолф Хитлер за откритието, плащаницата на София била охранявана с невъобразима строгост. Накрая плащаницата и безупречно достоверните документи щели да послужат на Хитлер, за да наложи на Ватикана мълчание за Холокоста. Църквата си затворила очите за едно зло с надеждата, че така ще спаси света от второ зло, което би могло да се окаже още по-страшно.

Американецът стана, изключи осветлението и прекоси в мрака непривичната за него стая. Браун му каза, че Хитлер скрил плащаницата най-усърдно. Толкова добре, че в хаоса, последвал рухването на Третия райх, тя изчезнала безследно, все едно изобщо не била вадена от укрепените подземия на Ватикана преди почти хилядолетие.

Пъхна се между свежо хладните чаршафи, но ужасите на историята не му позволяваха да мигне.

Зои стоеше наред килията си и оставяше какофонията да я обгръща. Не сложи в ушите си импровизираните запушалки, защото искаше да попие в ума си всяка дреболийка за помещението. Ако имаше изход, стаята щеше да ѝ го подсказе, от нея се искаше само да внимава.

Погледна компютъра на овехтялото бюро, очукания стол и настолната лампа с разръфана изолация на кабела, която си беше гибелен капан за непредпазливите. До компютъра бяха останките на днешната ѝ вечеря, донесена от „Мьовенпик“. Завъртя се надясно: метална врата с вентилатор, а в ъгъла — нощното гърне. Пак четвърт завъртане. Нейното легло. Още четвърт завъртане и очите ѝ се взряха в мукавените кашони, където слагаше дрехите си, дадени ѝ от похитителите. Последно завъртане и отново застана с лице към компютъра.

Нямаше начин да мине през железобетонния под и стени. В канцеларията над главата ѝ винаги имаше човек. Доближи вратата и я разгледа както всяка вечер с надеждата да я осени вдъхновението. И днес си беше дебела метална плоча, и днес пантите ѝ бяха заварени, за

да не надигне тя вратата, и днес двойната ключалка си оставаше заключена отвън.

Сърцето на Зои туптеше в гърдите ѝ бавно, равномерно и силно. Имаше изход, само трябваше да го съзре. Почуди се дали да не използва електрическата печка, за да предизвика пожар, в който да изгори и дървеният таван.

„Но не преди да ме погуби. Не преди пръскачките да го угасят. Не преди мъжете в горната стая да разберат какво става, да слязат и да ме убият, защото съм се опитала да направя това.“

Не. Ясно беше, че трябваше да ги принуди някак да отворят вратата. Но в такъв момент, когато не е окована с белезници към китката на Чудовището и мъжът на име Сергиев не я дебне невъзмутимо с пръст на спусъка. Момент, какъвто не бе имало през изминалите месеци, но трябваше да настъпи до ден-два. И нямаше да се случи от само себе си.

„Няма да го бъде“ — рече си тя покрусено. Имаше месеци да обмисля спасението си, защо да си въобразява, че решението, което не я споходи толкова време, ще изникне като по чудо почти в самия край?

Отчаянието се настани в душата ѝ като вечерна сянка. Зои видя очите на Сет и за малко цялото му лице беше като изрисувано пред нея. Повече нямаше да го види. Сълзите я заслепиха, тъмата сякаш се изду в гърдите ѝ и не остави място, където да бие сърцето ѝ.

— По дяволите! — Тя избърса сълзите. — Я стига, Зои Риджуей!

Но звукът на гласа ѝ нямаше власт над потопа, бликнал от безсилие, гняв и страх. С помътено зрение се довлече до леглото си, което нададе пронизителна ръждива жалба, щом Зои седна на хлътналия му край и се предаде на сълзите.

Нямаше представа колко дълго е плакала, когато отново я привлече мисълта за молитва.

— Недей!

Тръсна глава в отговор на хрумването, после стана да вземе ролката тоалетна хартия до гърнето, за да си издуха носа. Попи сълзите, залели бузите ѝ.

— Ама че гнус!

Издиша шумно, сви парчето хартия на топче и го запрати с все сила през стаята към кошчето.

Преди да е напрегнала волята си, жаждата да се помоли я обзе и този път в съзнанието ѝ се мярна стая, пълна с праисторически богини, чу и отзвук от думите на Талия. Зои се върна на леглото и сплете пръсти между коленете си. После сведе глава.

— „Господ е Пастир мой...“ — започна тя тихо Двадесет и трети псалм, който научиха наизуст в неделното училище и изричаха преди всеки урок.

Само че Зои виждаше своя Пастир с женско лице.

— „... няма да остана в нужда“ — продължи, насилвайки паметта си да извлече избледнелите в десетилетна забрава думи.

— „На зелени пасбища Тя ме успокоява, при тихи води ме завежда. Води ме през прави пътеки заради името Си. Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло. Защото Ти си с мен.“

„Няма да се уплаша от зло.“

Тази мисъл разхлаби възела в душата ѝ. Зои се изправи и закричи из стаята, мъчеше се да изрови думите, погребани толкова надълбоко.

— „Твоят жезъл... — запъна се. — Твоят жезъл и твоята тояга, те ме утешават.“

Усмихна се унило на спомена как момчетата се подхилваха на този ред и как пламнаха бузите ѝ, когато накрая научи причината.

— „Приготвяш пред мен трапеза в присъствието на неприятелите ми, помазала си с миро главата ми. Чашата ми прелива...“

И когато идеята я връхлетя, разтърси цялото ѝ тяло, спирайки дъха ѝ наред изречението.

„О, Богиньо...“ — възкликна наум, щом вдигна глава.

— Точно така!

Огледа поред вещите в стаята, сякаш ги виждаше за пръв път, и се засмя до уши.

— Ето как ще се измъкна от тази дупка.

Струваше ѝ се, че иглички боцкат навсякъде по тялото ѝ, докато се опитваше да осмисли внезапното откровение.

— Как не прозрях досега? — чудеше се гласно. — Нищо не се е променило. И всичко беше пред очите ми толкова месеци.

Не пренебрегваше възможността, че може именно месеците на подготовка в съзнанието, запомняне на най-нищожните подробности,

неуморното измисляне на различни варианти, съчетания и още по-нови съчетания да са се събрали във фокус от надвисналата заплаха за неизбежна гибел.

„Може и така да е.“ После се сети за библейската история, в която някой прогледнал. И тогава промълви:

— Благодаря ти, Богиньо.

15.

Отвъд маршрута на тролейте, малко по на запад от централната гара в Амстердам има бар, където поднасят джин от петстотин години. Не слабицкото питие, любимо на пристрастени към крикета англичани и американски аматьори в тениса, а холандски джин с богато ухание и вкус, чиито производители го наричат „гевевър“.

Барът е стар, сумрачен и целият от тъмно дърво, потъмняло още повече от вековното опушване с тютюнев дим. Дъските на пода са протъркани от крака през столетията, а дълбоките пролуки помежду им — запълнени с мръсотия, паднала от подметките на хора като Рембранд и Ван Гог.

Сет Риджуей седеше пред махагоновия барплот, отпиваше нарядко от своя гевевър и наблюдаваше мъжа, който го следеше от три дни.

Този човек имаше бледо лице на аскет, рошави тъмни вежди и очи, каквито старите майстори са обичали да слагат на лицата на лудите. Палтото му висеше на хилавото тяло. Малкото коса, запазила се по главата му, май беше тъмнокестенява.

Сет отпи от чашата и остави течността да се плъзне по езика му, преди да я глътне. В огледалото зад бара виждаше мъжа да седи сам до малка кръгла маса с халба светло пиво пред него. Четеше романче с меки корици.

За пръв път го забеляза на летище „Скипхол“, застанал в коридора малко след пункта за митническа проверка. Тогава носеше костюм не по мярка, наглед купен от магазин за стари дрехи. Съдейки по вида му, беше един от десетките хиляди скитници, обитатели на улиците, просяци и истински бездомници, привлечени към Холандия от либералната нагласа на жителите ѝ и още по-либералната програма за социално подпомагане.

Когато Сет подмина мъжа на летището, онзи се вторачи право в очите му и пристъпи нерешително към него. Сет побърза да се извърне

и ускори крачка, за да се отърве от очакваната молба за малко дребни пари.

Мисълта за този човек скоро се изпари от главата му при пътуването с такси до центъра на Амстердам, преумората и смяната на часовите зони изцедиха енергията първо от тялото му, после и от съзнанието.

Но когато Сет слезе за закуска на другата сутрин, мъжът седеше във фойето на хотел „Виктория“.

Допи чашата си и даде знак на бармана да му налее още една. Намести се по-удобно на високата табуретка. В джоба на палтото му револверът „Магнум“, с който се сдоби срещу цяло състояние предишната вечер, се удари глухо в барплота.

Предполагаше, че човекът работи за Стратън, докато не се обади на агента от АНС от хотела, за да го осведоми какво е направил досега.

— Моят човек ли?! — разтревожи се Стратън. — Нямам никого в Амстердам, поне в момента.

Сет усети как му омекват коленете. Бе се държал небрежно — мъжът имаше предостатъчно възможности да го убие, да му навреди. Но не му стори никакво зло. Каза и това на Стратън.

— Не е никаква гаранция, че няма да направи нещо — отвърна агентът. — През последното денонощие получихме още сведения, които показват, че в играта има повече участници, отколкото допускахме. И всички те са опасни.

— Игра ли? — повтори Сет. — Само това ли е за теб? Игра? Говорим за моя живот... и за живота на моята съпруга. Не е никаква игра.

— Всичко е игра, Сет — невъзмутимо възрази Стратън. — Започнеш ли да я приемаш сериозно, вече си загазил истински. Губиш трезвия поглед. Затова е необходимо да се върнеш в лоното, при нас. Ние можем да те закриляме. Сет, не си в положение да се правиш на ченге. Тази игра е друга, съвсем друга.

В онзи момент Сет не измисли какво да му отговори. Може и да беше игра, може и да не беше. Но Стратън му напомни правилно, че не е в положението на ченге. Картината, оставена на сигурно място в клетка за багаж на летище „Скипхол“, беше твърде опасна тайна, за да се справи с нея. Играта на Стратън беше прекалено многостранна, а Сет дори не знаеше всички правила.

— Стой в стаята си — посъветва го Стратън. — Поръчай да ти носят храна. Не излизай на улицата. Изчакай да дойда при теб.

Сет си спомняше думите му, докато барманът плъзна нова чаша гевевер към него и прибра празната. Разговаряха преди два дни. Какво ставаше със Стратън? На номера, който агентът му даде, никой не отговаряше, нямаше и съобщения в хотела.

Сет показно си погледна часовника, порови в джоба си и извади шарена пачка гулдени. Отдели две банкноти и ги побутна по барплота, за да си плати, после изгълта остатъка в чашата на един дъх. Смъкна се от табуретката и нехайно тръгна към изхода. Хилавият мъж с безумния поглед затвори романчето и понечи да се надигне от стола.

По улицата минаваха нагъсто какви ли не возила — велосипеди, трамваи, автобуси и всевъзможни автомобили от очукани фиати и ситроени до огледално лъскави мерцедеси. Всички те участваха в изящен механичен балет, опитваха се да преминат от едно платно в несъществуваща пролука на съседното, за да завият, да паркират или да намерят местенце, колкото да ускорят малко по-напред. Сет мина край витрината на магазин за диаманти. Спря внезапно пред стъклото, сякаш нещо необичайно привлече вниманието му. В отразяващата витрина зърна мъжа с очите на луд да излиза припряно от бара и да забавя крачка, щом забележа Риджуей.

Сет рязко загърби диамантите и тръгна към централната гара, а в главата му се въртяха наченките на план. Този човек с безумен поглед не му навреди. За кого работеше? Ако не за Стратън или за КГБ, кой оставаше? С доближаването към гарата гъмжилото се съгъстваше. Хората пазаруваха преди Коледа и мъкнеха празнично украсени пакети и торби. Повечето бяха жени — домакини от предградията, дошли сутринта с влака, за да обиколят магазините.

„Коледа... — рече си Риджуей. — Мамка му.“ Погледна датата на часовника си. До Коледа оставаха пет дни.

Сега навсякъде около него имаше жени с покупки в ръцете. Стоеше на кръстовището на „Спуйстрат“ и „Принс Хендриккаде“ и чакаше светофарът да грейне в зелено. Обкръжаваха го сякаш милион прошумолявания на хартия, фолио и найлонови торби. Жените си бъбреха весело на холандски. Сет успяваше да разбере само няколко думи, и то онези, които приличаха на немските. Но схващаше достатъчно — напазарувалите жени се оплакваха само от подбитите си

пети, иначе бяха щастливи, доволни, радостни и нетърпеливи да се приберат у дома при семействата си. Страшно му докривя от цялото това щастие.

Светлината се смени, тълпата се втурна от тротоара и се изля по обширното открито пространство към гарата.

Сет напъна мускулите на краката си, бързо задмина основната навалица и нахълта в шумната претъпкана зала на централната гара преди тези хора. Подмина щанда за вестници и отиде към таблата с жълто-белите разписания на заминаващите и пристигащите влакове. Бързо намери графика на влаковете към летището. До тръгването на следващия имаше пет минути. Запомни коловоза и обърна гръб на таблото.

С крайчеца на окото си зърна непознатия, който се преструваше, че прелиства романчетата на щанда за вестници.

Сет се провря през гъмжилото до касите и си купи билет. Мъжът с безумните очи стоеше отзад на опашката пред съседната каса. Над тях боботеха и тътнеха влакове и разтърсваха бетонния под, на който бяха стъпили.

Излезе на перона, по който нарядко бяха пръснати хора, повечето с багаж. Отиде в края на платформата и спря. Часовникът над главата му показваше един часа и двадесет минути, но влак не се виждаше. Рядка случка. Холандските влакове почти винаги се движеха по разписание.

Обърна се да тръгне към другия край на перона, но видя „сянката“ си да се качва по стъпалата. Непознатият побърза да се обърне с пресилено безразличие. Не го изигра добре. Или човекът беше некадърен, или началниците му искаха Сет да знае, че е следен.

Секунди по-късно влакът от „Скипхол“ навлезе в гарата с тътен и спря с басово стенание. Разклати се веднъж и изпусна шумна въздишка, преди вратите да се отворят. Отвътре се изля поток от уморени лица над тела, понесли багаж. Първите следобедни полети от Америка.

Сет влезе във вагона и се огледа. Мъжът с неистовия поглед вече беше вътре. Професионалист би изчакал до последния момент.

Затварящите се врати изтракаха и влакът набра скорост. Сет се озърна към оставащия назад перон. Изведнъж излязоха на ярка слънчева светлина, запровираха се между пристанището и Остердок.

Влакът се насочи на югоизток през предимно промишлен район, после полека зави на юг. Сет усети боцкане в дланите си, щом се замисли за хилавия мъж в съседния вагон. Как беше свързан той със Зои, с убийствата в Лос Анджелис? Мимолетна сянка на съмнение се мярна в очите му, питаше се дали постъпва правилно. Не трябваше ли да дочака Стратън? Сет обаче не понасяше добре чакането.

Влакът забави ход с навлизането в Амстелвен, предградие южно от Амстердам, а между него и летището имаше обширен, гъсто залесен парк, наричан Амстердамзе Бос. Риджуей слезе с още неколцина пътници, които не отиваха на летището. Не си направи труда да се огледа. Знаеше, че мъжът с очи на луд е някъде зад него.

Вървеше енергично право на изток от гарата към Амстердамзе Бос. Припомняше си летния ден, когато двамата със Зои си направиха пикник на зелена поляна до небесносиньо езерце в парка. Тогава тя още следваше и бе дошла да проучва картини в недостъпната за посетители част от колекцията на музея „Ван Гог“. Беше му благодарна, че я откъсна от работата.

Взеха под наем велосипеди и караха из Амстердамзе Бос, докато започна да притъмнява. Местата, през които минаха, и целият ден още бяха като запечатани в паметта му.

Сет се насочи към източния край на парка. Земята беше омекнала от зимните дъждове и покрита с мокри, податливи под краката листа. Между бледите сивкави скелети на широколистни дървета, чакащи пролетта, имаше групички иглолистни като тъмнозелени петна в нерадостната зимна картина. Сет отиваше все по-навътре в гората.

Пресече асфалтиран път и се смъкна по къс вал към горичка от млади кедри. Застанал между дърветата, той виждаше добре пътя. Удобно място за чакане.

Времето сякаш се влачеше. Сет гледаше секундната стрелка на часовника. Обиколи циферблата веднъж, втори път, но никой не пресичаше пътя. Дали не се отърва от онзи човек най-после?

Чакаше, а топлият му дъх увисваше за миг в студения влажен въздух. От далечината долиташе напрегнатото скимтене на самолетни двигатели, а малко по-късно и тържествуващият рев на въздушна машина, откъснала се от земята. Нямаше шум от движение, нито коли

по пътя, а по-важното беше, че не се виждаше и мъжът с безумните очи.

Тъкмо Сет понечи да се върне по стъпките си, за да потърси преследвача, човекът се появи между дърветата на отсрещната страна. Постоя в края на гората като диво животинче, страхуващо се от опасностите на открито. После хукна през пътя и отново се шмугна в гората, навел глава. Сет се досети, че мъжът гледа следите му, вдълбани видимо в меката пръст.

Явно не забелязваше нищо друго и едва не нахълта сред кедрите, преди да вдигне глава. Спря и се взря в Сет с ококорени от изненада очи. Сет насочи револвера към гърдите му, гледаше любопитно как страхът скова лицето пред него.

— Недейте, моля ви! — Мъжът вдигна ръце. — Не ви мисля злото.

— Тогава защо вървите след мен?

— За да науча... да науча какво сте намислили — отговори непознатият.

— И кой иска да е наясно с това?

— Мнозина. Нима не знаете?

Сет кимна.

— Знам, а имам и доста добра представа кой на чия страна е. Говорих с хората на моя страна, но те не ви познават.

— Може пък да са на страната на лошите — кротко вметна мъжът.

— Може би — отвърна Сет, — но не ми се вярва.

Той направи крачка напред, слабият мъж колебливо отстъпи, спъна се в стърчащия корен на голям гол дъб и седна тежко, опрял гръб в ствола на дървото.

— Защо ме следите? — пак попита Сет, застанал над него.

— Хората, за които работя, се интересуват от вас и от картината.

— Откъде знаете за картината? — натъртено изрече Сет.

— Просто знаем.

Сет бързо го доближи и вдигна ръка за удар.

— Спрете! — заповяда мъжът толкова властно, че го накара да се подчини.

Глас на човек, свикнал другите хора да се съобразяват с волята му.

— Добре — съгласи се Сет. — Но щом ще спирам, искам нещо в замяна. Информация.

— Ще ви кажа каквото пожелаете, господин Риджуей — увери го мъжът. — Но не и докато ме заплашвате с оръжие.

Сет се взря в него за миг-два и кимна. Дръпна се няколко крачки назад и прибра револвера в джоба на палтото си. Мъжът бавно се изправи и поизступа калта и листата, полепнали по палтото му.

— Казвам се Кен Смит, аз съм ръкоположен католически свещеник и работя като архивар във Ватикана.

— Исусе... — промърмори Сет. Смит трепна едва доловимо от напразното споменаване на Божието име. — И вие също искате картината.

Свещеникът кимна.

— Опасявам се, че хората, за които работя, я искат.

— Накъдето и да се обърна, все изскача някой, който иска това проклето от Бога нещо.

Смит трепна отново.

— Ще се появяват още такива хора, докато не се отървете от картината — увери той Сет. — Ние можем да ви помогнем в това — добави след малко.

— Кои „вие“?

— Малобройна, но силна група във Ватикана, която се е посветила на усилията картината и свързаната с нея безценна религиозна реликва да не бъдат употребени за зло или за нечия лична изгода.

— Значи вие сте добрите, а? Това ли се опитвате да ми внушите?

— Моля ви, господин Риджуей, не опростявайте нещата. Говорим за предмети, които могат да променят хода на историята. — В гласа на Смит зазвуча настойчивостта на проповедник. — Този проблем е по-голям, далеч по-голям, отколкото можете да си представите, и последствията се простират далеч отвъд вас, мен или вашата съпруга.

— Казах ви, не ми пука за тези глупости — сопна се Сет. — За мен единствено важно е да върна жена си.

— В състояние сме да ви помогнем — обеща Смит. — Нашата малка група, натоварила се с дълга да изкорени най-страшните извращения, политическите борби и стремежа към надмощие, които

неизбежно възникват в толкова голяма организация като нашата. Нещата... а и хората, разберете, невинаги са каквито изглеждат.

— Например, когато архивари от Ватикана си играят на шпионска гоненица из Амстердам ли?

Смит се усмихна за пръв път.

— Именно. В същия смисъл има високопоставени хора и във вашето правителство, и в моята църква, които не са каквито изглеждат.

За най-недоловима частица от секундата Сет зърна сияеща червена точица върху палтото на свещеника. Миг по-късно трясъкът на пушка разкъса тишината на хладния светъл следобед. Чак сега Риджудей проумя каква е тази точица — краят на лъча от лазерен прицел. Чу как куршумът прониза тялото на Смит и видя хилавия мъж да отлита от удара към дървото зад него.

Потисна паниката и остави да надделеят старите полицейски инстинкти за оцеляване. Сграбчи реверите на Смит, изтика го зад кедрите, за да го прикрие, и се сви до него, а из гората заехтяха още изстрели от пушка.

Къде ли бяха стрелците, питаше се Сет и измъкна от джоба си револвера „Магнум“. С тези мощни оръжия и лазерни мерници можеха да се намират на твърде голямо разстояние, дори извън обсега на неговия револвер. Гората пак притихна. Сет наостри слух, за да чуе враговете си, но до него стигаше само мъчителното дишане на Смит. Наведе се над лицето му, за да чуе какво се опитва да му каже раненият мъж.

— Брау... брун... — пресекна гласът на свещеника.

Сет остана наведен над умирация, за да долови последните му думи, но закъсня. Усети как тялото на Смит се отпусна в ръцете му.

„Брау. Брун.“ Превъртя няколко пъти накъсаните срички из ума си и накрая реши, че Смит е искал да каже „браун“^[1]. Но какво ли означаваше?

Само че нямаше време да гадае за предсмъртните думи на свещеника. Чу изстрел и почти едновременно с него пред очите му се разхвърчаха трески — куршумът се заби в дървото на сантиметри от лицето му.

Сет пусна трупа на Смит, цял рояк куршуми обсипа дървото. Претърколи се, скочи на крака, вдигна револвера и се завъртя трескаво на място в опит да открие стрелеца. Къде ли беше? Как да отвърнеш на

удара, ако врагът ти е невидим? Преди сам да отговори на въпроса си, още два куршума разпиляха листа до краката му. После ги видя: първо две точки, после три. Кръжаха около него, подскачаха по земята и по дрехите му като рой смъртоносни жилещи насекоми. Стрелецът не беше само един. Сет вече дишаше тежко и учестено. Хвърли се в страни от точките и в този момент куршумите долетяха, насочени от лъчите, заораха в земята и хвърлиха във въздуха мокра пръст и листа.

Тогава ги чу. Отзад. Не. Отпред. Навсякъде около него — стягаха обръча. Червените точки се върнаха към него и той пак се метна надалеч. Този път стрелците бяха по-старателни. Сет завъртя револвера към първия звук и натисна спусъка. Но не чу писък на болка или вик на изненада. Само трясъка на поредния изстрел от пушка, след който непоносимо изгаряща болка прониза десния му хълбок.

„Господи!“ Лявата ръка на Сет докосна раната, стана лепкава и червена. Опипа набързо с пръсти и се увери, че не е пострадал сериозно. Само че му се размина за малко. На косъм. Опитваше да се моли, да иска помощ. Но желаните думи, дори мислите не го спохождаха.

Вместо това изруга тихичко, натика револвера в джоба си и се изкатери припряно по късия насип в посоката, от която дойде.

Вече стигаше до пътя, когато видя мъжа да излиза от гората отсреща. Зърна и как онзи опря пушка в рамото си. Тласкан от рефлексите, Сет се просна по лице и посегна към своя „Магнум“. След секунда куршум пръсна чакъл и каменни отломки от пътя точно пред лицето му. Без да мисли за другия стрелец отзад, Сет се изправи със скок и вдигна револвера.

Мъжът с пушката го видя и се опита да стреля по него. Но макар пушката да е по-точна от пистолета на големи разстояния, с нея се борави по-тромаво. Сет се прицели в гърдите на мъжа и натисна спусъка. Миг по-късно гледаше доволен как мощният куршум удари като чук стрелеца през средата на тялото, вдигна го над земята и го превъртя във въздуха. Преди Сет да се присвие на земята, в съзнанието му остана червената разръфана рана в гърба на мъжа, от която хвърчаха късчета вътрешности.

Отново прибра револвера в джоба на палтото и се търкулна към дренажната тръба. Само по нея можеше да избяга. Понечеше ли да

пресече пътя, убийците щяха да имат възможност за сигурен, точен изстрел.

Зад себе си чуваше пращане и тропот на тичащи през гората хора. Озърна се със съмнение към дренажната тръба. Неговите рамене бяха широки, а отворът — тесен. Ако заседне вътре и пълзи прекалено дълго, всеки би могъл лесно да се разправи с него.

Но нямаше друг шанс.

Отъркаля се припряно в калта пред края на тръбата, за да е колкото се може по-хлъзгав, и се устреми навътре. Тръбата беше като усилвател на звуци, неговото трескаво дишане се връщаше в ушите му подобно на отчаяни писъци. Улавяше също звуците от мъжете зад него. Сет се провираше по малко напред, буташе с носовете на обувките, въртеше рамене. Чуваше шума, вдигнат от стрелците, все по-наблизо. Също и гласовете им.

— Никъде не го виждам! — викна един.

— Ами не е пресичал пътя — отзова се втори, по-далечен глас.
— Адски добре съм го покрил целия.

— Сигурно се е сврял в храсталаците край пътя — предположи трети глас.

Сет се справяше добре, но когато според сметките му се озова по средата на пътя, тръбата като че се стесни. Заседна! Зад него съчки пукаха под краката на стрелците. Зашава с рамене, но не можа да помръдне, при слягането на пътя тежестта му сигурно бе сплескала малко тръбата.

— Ей тук има тръба, минава под пътя.

Сет чуваше този глас съвсем ясно. Усети, че ръцете му затрепериха, а дишането му се накъса. Преглътна тежко и се опита да смаже паниката в зародиш.

— Донеси си фенерчето! — пак извика гласът.

Сет бясно се гънеше и въртеше в тръбата. Металните ръбове му раздираха кожата по дланите, разпаряха дрехите.

— Ето ти го фенерчето — обади се друг глас. — Внимавай. Ако се е заврял в тръбата, готов е за стрелба.

— Ами да пуснем вътре два-три куршума за всеки случай.

Сет се напъна така, че всичко пред очите му се покри със сини проблясъци, и почувства как тялото му се премести напред — отначало бавно, после по-леко. Измъкваше се!

Но щеше ли да излезе навреме? Още първият изстрел в тръбата би го улучил.

Пълзеше като обезумял, без да обръща внимание на острите ръбове по заваръчните шевове на тръбата.

Яркият кръг пред него се разширяваше и изсветляваше, накрая подаде глава и се издърпа навън.

Отворил широко уста да вдиша, той се изтъркаля встрани от тръбата и полежа няколко секунди.

— Не мърдайте, господин Риджуей.

Сет се вцепени. Времето спря.

— Обърнете се бавно и станете.

Той внимателно се завъртя по гръб и полека се надигна. Пред него стоеше мъж с мустаци като четка за зъби и мека шапка на главата. Държеше грозен късоцевен автомат „Н & К МР5А“, толкова харесван от британските САС и германските командоси, които освободиха израелските заложници в Мюнхен. Скорострелен и смъртоносен отблизо. Мъжът забеляза, че се е вторачил в оръжието, и го предупреди:

— Не правете глупости. Много ще си съкратите живота.

— Хайде, давай! — чу се глас откъм другия край на тръбата, все едно някой говореше през старовремски мегафон.

Мина секунда и гръмна изстрел, последван от още три.

Човекът с шапката подскочи и се огледа към отвора на тръбата. Риджуей нямаше нужда от по-дълго разсейване. Нахвърли се, заби лакът в лицето му и коляно в слабините му. Усети как тестисите на мъжа се сплескаха от ритника. Меката шапка отлетя, а мъжът се присви на две от болка.

Сет грабна автомата от омекналите му пръсти и хукна. Онзи се развика зад него:

— Насам! Ей го тук.

Сет изстреля пълнителя на автомата в мъжа, захвърли оръжието и препусна през гората към Амстелвен.

[1] Brown (англ.), braun (нем.) — кафяв. — Б.пр. ↑

16.

Мъжът от Москва, когото познаваха само като Шефа, стоеше до бюрото в канцеларията на склада и гледаше навъсено събраните там хора, които дояждаха обяда си на крак около него. Изцапани с мазни петна кесии от „Мақдоналдс“ бяха осеяли старото дървено бюро в средата на стаята.

Шефът се отнасяше с неприязън към подобни хора — всички от КГБ, на издръжка на московската мафия и верни последователи на Жириновски. Хрумна му мисълта, че тъкмо такива хора, с тяхната психика, бяха проправили пътя на Хитлер към властта. Ето го полковник Едуард Молотов. До него мъж с фамилното име Сергиев. Над тях пък се извисяваше месест великан, най-грамадният човек, когото посетителят от Москва бе виждал. Цветът на тази сган, от първия до последния пълни боклуци, а той им плащаше щедро за личните особености, политическите пристрастия и забележителните умения.

— Имаме сведения — започна Шефа, — че една от многото чужди разузнавателни организации, които търсят „Страстите Софиини“, се доближава до целта. Тази операция се проточи прекалено дълго, за да не оставим следа. — Той помълча. — Колко време ви е нужно, за да... приключите тук?

— Не много — отвърна Сергиев. — Складът е почти опразнен. Опаковането на онези шибани дебели мацки завърши, готови са за изпращане на купувача. Нашите две кукли са долу и сега точат лиги над някаква смахната каменна плоча. Можем да разчистим и да изпратим всичко утре, до края на деня. Единствената недовършена работа е... — кимна към пода, където беше килията на Зои.

— Да — лаконично потвърди мъжът от Москва. — Доколкото разбрах, момичето е доста хубаво. — Всички закимаха. — Добре, добре. Чудесно. Аз обаче искам да се изнесете до утре по пладне, като не оставяте дири, насочващи към нас. Ще се обадите в консулството да изпратят камион, после ще се погрижите всички документи от

операцията да бъдат пренесени непокътнати в камиона, а той да бъде запечатан. И ще се отървете от момичето, така че да изчезне безследно. Не ме засяга какво ще правите с нея преди това. Забавлявайте се както искате. Смятайте, че тя е вашата премия за месеца.

— Много сте щедър — ухили се озъбено Чудовището.

Талия и Зои лазеха на длани и колене, доближили лицата си на сантиметри от огромния алабастров къс с диаметър около метър и двадесет, кръгъл като календарен камък на маите и покрит с изящни релефни образи и надписи. Само фризьт бе останал наред студиото и опразненото помещение приличаше на сцена, над която ще бъде спусната завесата.

По-рано сутринта Зои дойде с похитителите си в работната зона, угрижена откровението от вечерта да не я е променило така, че те да заподозрат нещо или пък да се пробуди интуицията на Талия. Но още щом извадиха фриза от сандъка, и мислите, и чувствата ѝ се съсредоточиха в него.

— Най-смайващото произведение на изкуството, което съм виждала през целия си живот — изрече тя с притихнал от страхопочитание глас.

— Май днес го казваш за стотен път.

Зои не отговори, запленена от издяланите образи. Те бяха своеобразна история на Бог, съхранена в камък. Точно в центъра скулпторът бе изобразил своята представа за началото: Бог в тройна форма, с мъжки и женски черти, хермафродитни фигури, а самата триоца представляваше още едно триединство — на бащата, майката и детето. От него се появяваха антропоморфните възплъщения, които хората почитали, разстилаха се в спирала от средата — Венерините фигури на Великата богиня най-близо до центъра, постепенно до тях заемаха място мъжки образи, които бързо се налагаха в този визуален разказ.

— Не познавам езика на който са надписите.

— Арамейски — разсеяно отвърна Талия. — И това ми подсказва, че релефът е създаден може би около хилядолетие преди новата ера, както се твърди и на придружаващото го етикетче. Така, сега следи мисълта ми — посочи тя поредица образи. — Тук Великата

богиня вече споделя мястото си с мъж, най-често показан като неин любовник или син. Това започва, когато обществото открива връзката между сношението и децата. По-нататък... — Пръстът ѝ се плъзна встрани. — Тук Богиня и Бог са с еднакви размери. — Показалецът ѝ се премести още десетина сантиметра по спиралата. — И промяната се ускорява много бързо. Богинята се смаява, накрая стигаме до завършека на историята.

Пръстът ѝ спря в края на спиралата върху много едро изображение на мъж до самия бордюро от змии и листа. Този външен ръб беше заобиколен от тъничък ред писмена.

— Какво гласи надписът?

— „Яхве“.

— Удивително — промълви Зои, надигна се и си потърка очите.

Усещаше ги изопнати, готови да се пръснат от толкова дълго взирание в мъничките чудесни образи и тънки знаци.

— Значи твърдиш, че промените в облика на Бог отразяват съответната култура.

— Няма съмнение — потвърди Талия и протегна ръка нагоре. — Я ми помогни да стана.

Зои се вторачи от горе надолу в тази изумителна жена. С блестящ ум на учен, но и оплетена в неприятностите на своя баща. И нито веднъж през отминалите месеци не се оплака, че са я принудили да върши тази работа вместо него. Зои усети как сърцето ѝ се сви от печалната увереност, че повече няма да я види. В подадената от Талия ръка почувства сила и обич... и рядката връзка със сродна душа, която бе скрепена от споделените през това време огромни интелектуални усилия. Зои черпеше сила от нея, а през последните дни и по-ясното разбиране на далечни отгласи от човешката култура.

Талия се взря в очите ѝ, без да прикрива своята загриженост. Зои се извърна, докато ѝ помагаше да се надигне от пода.

— Добре ли си? — попита по-възрастната жена.

Зои се стараяше да не я поглежда.

— Всичко е наред.

— Питам, защото ако искаш да поговорим за...

Неизбежната скорошна раздяла надвисна мрачно между тях. Зои долавяше увереността на Талия, че всичко това ще завърши със смъртта ѝ.

— Не, не искам — излъга тя.

Но искаше! Копнееше да сподели с Талия, че ще успее да избяга. Само че всяка неволно изтървана дума щеше да провали замисъла ѝ. Бездруго никак не беше лесен за осъществяване. Всичко трябваше да бъде направено безупречно и в пълна тайна.

— Ако си сигурна...

— Напълно — сопна се Зои учудващо рязко и за самата себе си.

Талия сви вежди озадачено.

Постояха така, вгледани една в друга: светлокожата атлетично стройна американка срещу едрата, внушителна руска еврейка с маслиненомургава кожа и къдрава рижа коса. На Зои ѝ се стори, че забеляза в изражението на Талия как тя проумя нещо и лека усмивчица смекчи тревожната ѝ гримаса.

— Всъщност искам да науча повече за това — посочи Зои каменната плоча. — Все пак мъжагите не са се събудили един ден и не са си казали внезапно: „И ние участваме в правенето на бебета, пък и сме по-силни, затова хайде да завладеем цялата земя“.

Талия се вторачи с почуда в нея.

— Не знам каква хитрина си замислила и не ми трябва да знам. Но се надявам Богинята да е с теб.

— Ще бъде — изрече Зои и сама се учуди на непоклатимата си вяра. Пак кимна към камъка: — Хайде, разкажи ми.

— Права си. Преходът е отнел немалко време. Спомни си, че са минали шест до осем хилядолетия, докато цивилизацията стигне от Богинята до Яхве. Мисля, че периодът на Райската градина е бил по времето, когато малките селища на праисторическите хора си живеели необезпокоявани и без много вземане-даване с други като тях. Но жените променили напълно положението и по този начин сами подготвили клопка за Великата богиня.

Те открили земеделието, защото тъкмо върху тях падала грижата за децата. Можеш да измислиш плетенето и да култивираш диви зърнени растения дори ако си храниш бебетата и се грижиш за тях... но няма да се справиш добре, ако го съчетаваш с лова. Затова почнали да сеят и накрая обществото проумяло, че така може да си осигурява храна. Земеделието дало възможност на семействата да станат многолюдни. Жените в групите от ловци събирачи трябвало да отлагат следващото раждане по четири-пет години, защото често се местели, а

майките физически не били в състояние да пренасят по много хлапета. А и няма как да изхраниш много гърла без земеделие. Но когато семейството се заселило трайно сред нивите си, подвижността вече не била жизненоважна и интервалът до следващото бебе се скъсявал все повече.

Грубата сила на мъжете придобивала все по-голяма роля с разрастването на селищата и възникналото съперничество помежду им. И през този период започнало същинското устремно развитие на земеделието, защото имаш нужда от селски стопани, за да издържаш редовна армия, държавни бюрократи и така нататък — обществата от ловци събирачи просто нямат достатъчно храна, за да е възможно това. Земеделието обаче пораждало на свой ред проблеми. То изисквало площ, която да обявиш за своя и да пропъждаш другите от нея. Освен това предизвикало бум в нарастването на населението, защото колкото повече ниви засееш, толкова повече хора може да изхрани твоето общество и те съответно се появявали на бял свят.

В предшестващите времена рядко имало сблъсъци, но množащото се население означавало, че мъжете вече трябвало да се сражават помежду си, за да бранят своите домове и общности. Всъщност необходимостта от сигурност тласнала обществото от малките селища към развитата държавност.

— Значи ако приема твоите разсъждения — вметна Зои, — допускам, че мъжете са взели присърце тази новооткрита власт и са осъзнали, че не зависят напълно от Богинята, която са почитали, поискали са своя дял и затова са въвели мъжкото божество.

— Искали са своя дял и от земните благини. При матриархата цялото имущество се е предавало от жена на жена. Децата са наследявали по майчина линия, защото нямало начин да се установи бащинството.

А като култура мъжете имали средствата да променят положението. Те са едри и силни. Но религиозните убеждения в обществото били прекалено здраво насадени, за да могат просто да отнемат земята и имуществото от жените. Не мисля, че са взели някакво осъзнато решение... не е имало някакъв всеобщ заговор, но постепенно през хилядолетията били въвеждани закони за брака и секса, които на практика налагали патриархат. Моногамията и забраната за секс извън брака били начин да се гарантира, че мъжът е

знаел кои деца са негови, така че имуществото да бъде поделено според новите закони. Отначало мъжете получавали все по-голям дял от собствеността и накрая, разбира се, си присвоили всичко и свели жените до положението на поредната притежавана вещ. Но за да наложат законите, те трябвало да се позоват на божествения авторитет, с който да сплашат и да подчинят всички.

— Искаш да кажеш, че хората си създават бога, от който се нуждаят — смутено я прекъсна Зои, в чието съзнание ясно звучаха думите от предишната вечер, първата ѝ молитва от години. — Тази теория твърди, че Бог е човешко творение, измислено, с цел да бъде обяснено непознатото, и хората го... или я променят според потребностите си.

Талия изви глава към фриза и посочи.

— Бог не се променя. Поне аз съм убедена в това. Променя се само нашето разбиране за Бог с промените в културата. Мисля си, че творецът се е опитал да ни внуши точно това. Ето. — Показалецът ѝ се насочи към тесен ред арамейски писмена до големия образ на Великата богиня. — Виж как са се променяли законите за изнасилването, докато влиянието на Богинята западало. Две хиляди години преди новата ера в Шумер ако мъж изнасилел жена, екзекутирали го независимо дали е омъжена или не. Хиляда години по-късно при изнасилване на жена нейният баща или съпруг получавал правото да изнасили съпругата или дъщерята на първия насилник. Срещаме и закони, които задължавали изнасилената жена да се омъжи за нападателя.

— Гнусотия.

— Вярно, но всичко това го е имало, записано е в Тората, а станало и още по-зле. Ако жертвата била омъжена или сгодена, трябвало да бъде убита. И не забравяй — днешните фундаменталисти на християнството, юдаизма или исляма смятат, че трябва да се придържат буквално към тези закони.

— Много потискащо — отрони Зои. — Общо взето, докато преклонението пред Великата богиня било смазвано, жените загубили своята земя, имущество, правото да предават родовото си име на своите деца и се превърнали в обикновена мръвка — собственост, с която мъжете да се забавляват.

— Дори днес — добави Талия — възпитават ортодоксалните мъже евреи да изричат всеки ден молитва в този дух: „Благословен да си, Боже, Господ наш, Властител на вселената, че не си ме създал жена“. А Мохамед е казал, че когато жената била сътворена, Сатаната възликувал. Всичко е тук — чукна тя по каменния фриз. — И в Библията, Тората, Корана. Сексуалните закони и наказания били насочени срещу жените и прилагани спрямо тях. Това са корените на древното лицемерие. Добродетелта и девствеността са натрапени, за да се знае кой е баща на децата.

Дълго мълчаха умислени, почувствали тежестта на хилядолетията. Зои се отърси от магията.

— Какво означават листата и змиите по бордюра?

— Дръзко изявление на твореца. Дори богохулство, ако го тълкувам правилно.

— В какъв смисъл?

— Художникът твърди, че тогавашните силни на деня не са успели да се отърват от Великата богиня. Змията и смокиновото листо... тъкмо такава е... — посочи Талия камъка – са два от най-силните символи на Великата богиня. Затова авторите на Книга на битието са представили сатаната като змия — внушавали са, че Великата богиня е зло. Трябвало да я очернят колкото се може повече, за да закрият нейните храмове и да забранят преклонението пред нея.

— Власт чрез лъжи.

— По-скоро само са разбунили духовете — отвърна Талия. — Смокинята е била нейн храм, затова можеш да прочетеш как Пророците в Тората обругават светилищата под дърветата. Там хората отивали да изразят почитта си към Великата богиня дори след като Яхве бил наложен като официално божество на страната. Преклонението и причастията включвали и изяждане на плодове от смокинята. Така вярващите вкушали от тялото на Богинята.

— Това ли са корените на християнското причастие?

Талия кимна.

— Само едно от многото неща, които християнството и юдаизмът са заимствали от миналото. Включваш достатъчно от древната забранена религия, за да удовлетвориш копнежа на хората по нея... Погълчай и владей. Но последната дума останала за Богинята.

— Как така?

— Гърците я преобразили в Кибела и Артемида. А дори след като Константин издал указ за забрана на преклонението пред Богинята в цялата империя, вярващите просто превърнали нейните светилища в места, където да се молят на Дева Мария. Един от големите страхове на старите мухльовци във Ватикана. Те знаят без никакво съмнение, че обожанието на Мария е съвсем леко прикрито преклонение пред Богинята.

По същата причина моят народ и римляните нямало как да не убият човека Исус. Той вярвал в равенството на жените. Еврейските и християнските гностици виждали в Бог и мъжко, и женско начало. Есеите, оставили ни ръкописите от Мъртво море, също вярвали, че Бог е и мъж, и жена. Дори религиозните писания не са могли да цензурират, както им е било изгодно. В Книга на притчите и Премъдростите Соломонови съвсем недвусмислено Мъдростта е в женски род. А гръцката дума за мъдрост е София.

— София? — Зои почувства как сърцето ѝ прескочи. Кожата ѝ настръхна от вълнение. — Мисля, че може да е била друг Месия.

— Аз знам, че е била — натърти Талия. — Чух нашите приятелчета от мафията да си бърбят какво най-много са искали да намерят в Кройцлинген.

— О, Богиньо... — прошепна Зои. — Всичко съвпада.

Другата жена кимна.

— Според мен за Никейския събор София е била не по-малко важна от Христос. Ортодоксалните християни заменили София с дума в мъжки род — Логос. Истинската битка е била срещу истинските еретици — онези, които настоявали църквата да се върне към корените си, към София вместо Логос, и да признае, че тя е изначална и неразривна част от Създателя. Те заявявали, че е неправилно Бог да се свежда само до един пол или форма или да бъде представян като Бог само на един народ. Казвали, че това налага човешко ограничение върху безграничното и е богохулство.

— Очевидно са загубили в спора.

— Засега — отвърна Талия. — Точно тази идея изразява и нашият творец. Нали видя този надпис около целия ръб? Думата, която побира всичко вътре — от Бог като мъж, жена и дете до Бог като Яхве?

Зои се отпусна на колене и плъзна пръст по древните писмена.

— Арамейският текст тук съдържа непрекъснато повторение на една и съща дума — добави Талия. — Това е име. София.
Зои си отдръпна ръката, сякаш думите я опариха.

17.

В плътния мрак в три часа посред нощ Зои Риджуей седеше пред допотопния компютър в килията си и проклинаше.

— По дяволите! — Дланта ѝ се стовари върху бюрото. — Не ми трябва тази гадост! Не точно сега!

Твърдият диск на машината непрекъснато се задръстваше, защото тя прехвърляше от сървъра всички сканирани снимки, документи и подробните истории и архиви за експонатите от колекцията, които Макс бе запазил педантично.

Зои отвори „Уиндоус Експлорър“ и потърси още файлове за изтриване. Непременно имаше начин да освободи още място. Утеши се с късмета, че още не са изключили главния сървър в студиото, за да го откарат нанякъде като всичко останало. Когато я водеха насам с белезници на китката, в склада изведнъж настана трескава шетня. Донесоха ѝ вечерята по-късно и този път беше от „Макдоналдс“ вместо от „Мъовенпик“. Надеждната предвидимост на предишните месеци бе пометена от напрегнатата припряност, която тя надушваше у мъжете, можеше да се закълне в това. Сигурно знаеха, че тя ще забележи. Може би очакваха да се уплаши.

Но видението за близката свобода я изпълваше с опияняващо въодушевление, което пропъди страха ѝ. Зои се зае настървено да трие файлове от компютъра, заличаваше от диска всяко ненужно изображение, файл или приложение. После опразни и „кошчето“ с изтритите файлове. Така спечели около 160 мегабайта. Решена да отнесе колкото се може повече данни, тя пак започна да копира, а на екрана пред нея минутите се изнизваха.

Файловете се прехвърляха от главния сървър в нейната машинка и Зои огледа още веднъж приготовленията си за бягството. Разглоби леглото, печката бе обърната с реотаните надолу на пода до бюрото, кабелът ѝ бе свързан направо в контакта до вратата. Тя потри изстиналите си ръце и ги пхна за малко под мишниците. Макар че печката беше шумна и немощна, стоята забележимо се смрази след

изключването ѝ. Похитителите изобщо не благоволиха да ѝ донесат палто. Затова тази нощ Зои облече две фланелки (толкова ѝ дадоха), единствения дебел пуловер и вълнения панталон. Евтините чехли от изкуствена кожа на краката ѝ вече се разпадаха, но сега щяха да издържат, докдето тя успееше да се добере.

Резачката за нокти (не ѝ позволиха да има по-сериозен инструмент в килията) бе оставена на бюрото до мишката на компютъра. Резачката и мъничката ѝ пила за нокти бяха разкривени и огънати от успешната атака на Зои срещу винтовете на твърдия диск и капака на печката.

Дискът прещракваше и бръмчеше, а погледът ѝ се стрелна към тавана и пружината, която доскоро бе опъната в рамката на леглото, за да крепи дюшека. Сега висеше под тръбата на противопожарната пръскачка, вързана с парчета от чаршафа, усукани и снабдени на въже. Единият край на въжето бе закрепен в средата на пружината, която провисваше надолу като скоба. Въжето минаваше над тръбата и се спускаше обратно към пода, където Зои го върза за крак на бюрото.

Тя така потъна в мислите си, че едва се заслушваше в чегъртането на диска, който теглеше файлове по мрежата. Очите и мислите ѝ прехвърляха наново цялата подготовка в търсене на недостатъци. Всяка стъпка трябваше да мине без грешка, ако Зои искаше отново да види слънцето.

И отново да види Сет.

Тя прокара жица от кабела на печката до повесената пружина. Отново с помощта на резачката за нокти срязва една от „горещите“ жили в кабела и махна изолацията. След това отдели щепсела от кабела на разклонителя и оголи по две от трите жици във всеки край. В единия край на осакатения разклонител тя свърза двете жици с всяко от двете оголени телчета от кабела на печката. Усука стегнато съединенията и ги върза с други ивици от разкъсания чаршаф — за да не се разхлабят, а не за да ги изолира. С още парчета закрепил този край за крака на бюрото да не би някое случайно размърдане да разкъса съединенията.

След това Зои върза целия свободен край на кабела от разклонителя за няколко телчета в пружината, за да е захванат здраво. Накрая усука двете оголени жици в този кабел към пружината на пет сантиметра един от друг. И тях върза с ивици плат. Токът,

захранващ печката, щеше да се отклони — от контакта нагоре по едната отделена жица в кабела на разклонителя, през пружината и обратно по другата жица на разклонителя към кабела на печката и оттам към реотаните.

Почуди се дали не беше обратното. Не, ако бе запомнила правилно уроците на баща си, променливият ток всъщност минава и в двете посоки. Все едно. Важното беше, че пружината, поддържала дюшека, щеше да затвори веригата, щом тя включи печката. И токът със стандартното европейско напрежение 220 волта щеше да захранва цялата пружина. Зои потупа джоба на панталона си о твърдата издупина от отрязания щепсел. Тя оголи и трите му жици, после ги свърза и усуква, накрая ги изолира грижливо с остатъците от чаршафа.

Погълната от премислянето на подготовката, Зои не чу как дискът спря да шуми, завършил прехвърлянето на файловете. Тогава скърцането на стъпки в стаята над нея я върна в настоящето. Страхът стисна сърцето ѝ като студена стоманена ръка. Досега неведнъж бяха влизали на изненадващи проверки в нейната килия по всяко време на нощта.

Биха ли го направили, щом толкова скоро всичко щеше да приключи? Биха ли дошли да се отърват още сега от ненужния товар?

Скърцането продължаваше. Някой крачеше горе.

„Моля те, Богиньо. Нека той просто отива в тоалетната.“

Гласната от хрумването, че Чудовището и неговият съратник Сергиев може да застанат на прага, преди тя да е съвсем готова, Зои скочи. Без повече да я интересува дали е отмъкнала всички нужни сведения от сървъра, натисна бутона за изключване на компютъра. В мимолетен миг на истерия ѝ се мярна мисълта, че за пръв път изключва „Уиндоус 95“, без да е безопасно. През следващите няколко минути щеше да направи още много неща, без да са безопасни.

Компютърът вече не работеше, Зои отдели кабелите за връзка и за захранване, за да извади диска. Беше широк и дебел колкото книжка с меки корици, но по-къс. Намести се плътно в десния заден джоб на панталона.

Стаята горе притихна.

— Сега му е времето, миличка — каза си на глас Зои.

Дори ако онези мъже не дойдат при нея, нямаше никаква причина да протака поредицата от действия, които мислено бе

репетирала отново и отново, още откакто планът за бягство изскочи напълно оформен в главата ѝ предишната вечер.

Спря само за миг и сведе глава.

— Богиньо — започна молитвата си едва чуто, — това е твой план. Аз никога не бих се сетила. Моля те, помогни ми да го изпълня както трябва. — Отвори очи, вдигна нагоре лице и добави: — Моля те.

Чу отгоре пускането на водата в тоалетната чиния и стичането ѝ по дебелия черна отходна тръба, която минаваше през килията ѝ. „Онзи е в тоалетната. Добър признак.“

Зои започна да върши всичко като автомат в предварително намислената последователност. Първо свали компютъра и монитора на пода, махна всичко от бюрото. След това сгъна на три тънкия неравен дюшек и го сложи в единия край на бюрото.

Грабна частите от рамката на разглобеното легло и с последните ивици плат от чаршафа нагласи висок до глезените капан за препъване. Стараеше се ръцете ѝ да не треперят, когато сграбчи последното парче от леглото — метален крак с дълъг болт в края, който го бе крепил за рамката. Сложи го на бюрото и внимателно отвърза усуканото въже, задържало досега под тавана пружината, по която вече протичаше ток.

Сърцето ѝ блъскаше като парен чук в гърдите. Зои изтри длани и се покатери върху бюрото.

— Моля те, помогни — пак промълви тя. — Не мога да се справя сама.

Вдиша дълбоко и решително, взе крака на леглото и замахна към главата на най-близката пръскачка. От удара из килията заехтя метално дрънчене и в стаята горе тутакси се развикаха. Не така си го бе представяла.

— Мръсна работа! — изсъска Зои.

Замахна отново и този път парчето метал се плъзна по тръбата и изхвърча от запотените ѝ ръце. Над нея разтревожените крясъци се засилваха.

Борейки се с паниката, която се надигаше в задушаваш прилив от корема ѝ, Зои се смъкна от бюрото, като върза изопнато въжето за дръжката на чекмедже, докато си прибере оръжието. Припряно се върна върху бюрото, стисна металния крак с две ръце и удари с все сила по пръскачката. Целеше се в малкия предпазител, който трябваше

да се стопи при прегряване. Но този път парчето метал цапардоса основата на главата и я откъсна цялата.

Възнагради я мощна струя, която незабавно покри с вода пода на стаичката. Последва един от най-сладките звуци в живота на Зои: звънът на противопожарната аларма в промишления склад, задействана от спадащото налягане в тръбите. Цялото ѝ тяло омекна от облекчение. Не знаеше предварително дали пръскачките още работят и дали са свързани с алармата, както е задължително в Щатите.

— Благодаря ти, Богиньо!

В един миг се запита за колко ли време цюрихските пожарникари се отзовават на тревожен сигнал. Каквато и да беше истината, за нея щеше да е късно. Отгоре виковете и врявата се сливаха със силния звън.

Зои хладнокръвно изключи лампата и зачака. В тъмнината чуваше звуците по-отчетливо. Шумът от счупената тръба стана поплътен, защото водата се надигаше в стаята. Сякаш мина цяла вечност в забавен каданс, преди виковете да се разнесат в коридора пред нейната килия. Позна ядосаните гласове на Сергиев и Чудовището. Миг по-късно ключалката зачегърта, вратата се отвори с трясък и се появиха двамата мъже. През празната рамка се процеждаше мъждива светлина от слаба крушка далеч в края на коридора. Жълтата мътилка превръщаше всичко в сенки и размити силуети. В коридора се изля вода.

Зои се притисна към стената в сумрака и пусна въжето. Чудовището чу звука. Погледна нагоре и вдигна ръка към пружината. След секунда грамадният мъж изрева от болка, която сякаш изригваше от дъното на душата му. Електрическо жужене насити въздуха в стаята. Волтови дъги разкъсваха тъмнината като светкавици на фотоапарати. Великанът се олюля напред и падна, щом краката му се закачиха в капана, заложен от Зои.

И устремът на влезлия след него Сергиев го накара да стъпи във водата. Той изгърва пистолета и се загърчи още преди да е стигнал до падналия си съучастник — във водата по пода минаваше смъртоносен ток. На Зои ѝ се стори, че стоя безкрайно дълго, а сърцето ѝ спираше от гърлените болезнени стонове, които несравнимо по-силно от всякакви думи предаваха страданията на двамата. Вцепенена от ужас, тя ги гледаше да се гърчат на пода. Внезапно Чудовището млъкна, само

тялото му потръпваше. Сергиев успя да се надигне на колене и да се обърне към вратата, но електричеството беше безпощадно и след малко той падна по лице във водата. Също като Чудовището загуби и гласа си, и властта над мускулите си.

Зои чакаше. В килията скоро се развоня на урина и изпражнения. Тогава се увери, че тези мъже са мъртви. Или скоро щяха да умрат. Хвърли дюшека на пода, за да стигне до вратата. Постара се да запомни кое къде се намира, легна по корем на бюрото и изключи печката. Извади от джоба си щепсела с усуканите на възел жици и го пъкна в контакта. Мъждивата лампа в коридора угасна от късото съединение. Други гласове горе започнаха да псуват осветлението.

Хванала крака от леглото като тояга, Зои запристъпя към вратата, като внимаваше да остане върху дюшека и се насилваше да забрави звуците на смъртна мъка, която причини на двамата.

Щом излезе в коридора, чу друг звук — сирени! Олекна ѝ на душата, опипом тръгна по стената на коридора към вратата. Знаеше, че оттам се излиза в основното помещение на склада. Провря се и видя, че тук има светлина. Под пролуката на ролетна врата в отсрещния край на огромното пространство мигаха сигнални лампи. Двама мъже, в които позна началници на Чудовището, тичаха към студиото.

Зои се втурна в обратна посока към врата до друга товарна рампа в дъното на склада. Когато изскочи в свежия чист въздух на нощта, изрече благодарствена молитва. Тичаше по някаква алея към мигащите светлини пред склада, когато две човешки сенки се отделиха от мрака до стената.

— По-бързо!

Единият я сграбчи, другият изтръгна парчето метал от ръката ѝ.

Изведнъж я завлякоха надалеч от светлината, към непрогледния мрак на нощта.

18.

Мигащите светлини на полицейски и пожарникарски автомобили, линейки и други аварийни коли взривиха мрака и заслепиха Сет Риджуей, седнал сам в купето и притиснал буза към хладното стъкло. Влакът забави ход до тътрене, както доближаваше бавно централната гара на Цюрих.

Очите на Сет не се отделяха от ярките пламъци, макар че се изправи мудро, за да се разтъпче. Пътуването с влака беше дълго, повече от десет часа. Откъсна неохотно поглед от проблясъците и се взря в черната нощ.

— Къде си? — каза тихо, вторачен през своето смътно, призрачно отражение в прозореца.

„Там някъде ли си? Мога ли да видя светлината, която пада и върху тебе?“

Уморено потри клепачите си, върна се на седалката, затвори очи за момент и остави възелчетата зад тях да се отпуснат малко. Отново се зарадва, че купи билети за всичките шест места в купето. Имаше нужда от време за размисъл и не искаше да го разсейват други пътници. Искаше и да е сигурен, че никой убиец няма да се намести до него. Скъпичко му излезе, но си струваше. Парите от Ребека Уайнсток покриха и този разход, както биха стигнали за още много непредвидени случаи.

Часовете след нападението срещу него в Амстердамзе Бос му се струваха нереални като сън. Подобно на предишните шест месеца и последното денонощие сякаш не беше действително. Сет бродеше по улиците на Амстелвен, докато не се натъкна на магазин за мъжко облекло. Продавачът се стъписа от вида му, но смайването премина в смущение, щом Сет обясни, че е бил нападат от грабители.

В известен смисъл беше точно така.

— Толкова ме е срам — повтаряше продавачът. — Това изобщо не е присъщо за Холандия. Ние сме кротък народ.

Не преставаше с извиненията, докато му помагаше да си подбере нови дрехи, после го отведе за ръка нататък по улицата до магазин за куфари и чанти, чийто собственик беше негов приятел. Сет едва ли не насила даде пари на човека за двата сака, които купи. Върна се в магазина за облекло и подреди покупките в единия сак. Мръсното палто и останалото напъха в другия сак с презрамка, като внимателно уви в тях грозния, но много практичен „Смит & Уесън Магнум 357“.

Същата сценка се повтори и с участието на съчувстващата му жена в малък хотел близо до гарата. Тя цъкеше като кокошка над пиленцата си и настоя да изглади новите му дрехи. И също като продавача се извини за насилието, защото, в края на краищата, „тук не е Америка, където подобни неща се случват непрекъснато“.

След дълго киснене във ваната и освежаваща дрямка Сет отиде с такси до летище „Скипхол“, като помоли шофьора да го изчака. Взе картината и останалите пари от Уайнсток. Успя и да остави съобщение за Джордж Стратън. Произшествието в Амстелвен го убеди, че е време да спре със самостоятелните изпълнения. Сет описа нападението в Амстердамзе Бос и плановете си за пътуване до Цюрих. Не спомена, че картината е у него, нито уговорената среща с Якоб Йост. Трябваше да му остане нещо, с което да се пазари.

А след това изпи чашата горещ шоколад, която администраторката на хотела му донесе в стаята, и се отпусна в приятната свежест на постелята. Спа на пресекулки, тормозеха го скорошните сцени с мъртъвци, които накрая неизменно придобиваха неговите черти.

На следващата сутрин с лекота стигна до решението да се откаже от полета до Цюрих и да предпочете влака. Не би рискувал проверка на багажа, при която да открият неговото оръжие. А и влаковете са потрудни за наблюдение: няма контролни пунктове, пропускащи тълпите, нито хора в колона по един на изхода за качване, нито пък отделни зони за отпътуващите. Освен това от влаковете може да слезеш лесно. Затова Сет избра не експрес, а бърз влак, спирац през двадесет-тридесет минути.

И все пак му се струваше, че трябваше да направи още нещо.

Но какво? Трудно е да се измъкнеш, ако не знаеш от кого бягаш. Трудно е да се скриеш от опасността, ако не познаваш лика ѝ. Как са го открили? Въпросът продължаваше да блъска като чук в ума му.

Телефонното обаждане от летището? Изключи тази възможност. Немислимо е да са знаели, че ще използва точно този автомат.

Може да го е проследил някой, без да се усетят нито той, нито Стратън. Едва ли. Неговият квартал в Плая Дел Рей не предлагаше много кътчета, в които да се спотайват чужди хора. Обитателите на тази улица се познаваха.

А Стратън? Нали каза на неговите хора, бдящи пред къщата, че заминава за Амстердам? Но това би означавало, че...

Тялото му сякаш се потопи в ледена вода. Ами ако хората на Стратън... или само се заблуди, че са на Стратън... работят за друг?

„Браун?“

Мъжът в Амстердам, когото Сет отначало помисли за човек на Стратън, се оказа свещеник. Но за кого работеше той? Защо се намеси и свещеник?

„Малобройна, но силна група във Ватикана... нещо много по-голямо, отколкото можете да си представите... с благословията на папата...“

Риджуей отново чуваше последните думи на свещеника и значението им го разтърси.

„Нещата... а и хората, разберете, невинаги са каквито изглеждат... има високопоставени хора и във вашето правителство, и в моята църква, които не са каквито изглеждат.“

Думите ехтяха като повтарящ се припев в страха му. Кои не са каквито изглеждат? Дали Стратън не е този, за който се представя? Или свещеникът? Или Ребека Уайнсток?

И още кой беше замесен? Стратън твърдеше, че убийците на Уайнсток са хора на Жириновски в КГБ. Тогава чии интереси защитаваха? Само на Жириновски ли? Или на Русия?

„Нашата малка група, натоварила се с дълга да изкорени най-страшните извращения, политическите борби и стремежа към надмошцие...“

И за какво им е притрябвала картина, нарисувана от неизвестен художник нацист?

Сет тръсна глава, мислите му се оплитаха. Щом намереше отговор на някой въпрос, на мястото му се появяваха още два-три. Май нямаше да...

Внезапно забеляза мъж, спрял в коридора пред неговото купе — висок над метър и осемдесет, телосложението му не личеше под дългото вълнено палто. Достатъчно широко палто, каза си Сет, под което може да се скрие почти всякакво оръжие. Мъжът имаше светлокестенява коса, в лицето му не изпъкваше нищо особено, освен носа, наглед счупен лошо поне веднъж. Погледите им се срещнаха за секунда. Човекът в коридора кимна учтиво, обърна гръб и си остана в коридора, загледан към железопътното депо.

Стреснатият Сет се надигна, свали новия си сак от поставката за багаж и го сложи на седалката. Мислено си представяше пак погледа на мъжа отвън. Разпозна ли го, или беше обикновен поздрав между непознати? Познаваше ли го този човек? А Сет трябваше ли да го помни отнякъде? Опитваше се да прехвърли в паметта си последните дни, да отдели някое лице от тълпите, през които мина на летищата, по улиците, на гарата. Но мъжът си оставаше непознат.

Точно затова обаче винаги подбираха хора като него за шпиони и убийци. Безличните са най-добрите изпълнители на убийства, защото трудно се запомнят, трудно се набиват на очи в гъмжилото. Дали този човек беше убиец? Дали са го изпратили да довърши провалените задачи в Лос Анджелис и Амстердам?

Сет нямаше намерение да рискува. Дръпна ципа на сака и издърпа револвера, скрит между старите му дрехи. Сложи го отгоре, за да му е подръка, и събра по-плътно разделените части на сака. Седна и се престори, че чете „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

Мъжът не помръдваше, а стоеше в коридора с ръце в джобовете. По едно време измъкна едната и я пъкна под палтото така, че Сет не виждаше какво прави. Към оръжие ли посягаше? Ръката на Сет се стрелна в сака и припряно напипа револвера. Пръстите му се свиха около дървената дръжка, показалецът се сгъна пред спусъка.

И другата ръка на мъжа се показа от джоба. След малко той започна да се обръща настрана. Сет се напрегна, готов да извади своя „Магнум“. Човекът в коридора се завъртя към него и се видя, че в едната ръка държи пакет американски цигари, а в другата — евтина запалка.

Долови погледа му и се усмихна. Вдигна пакета, като че му предлагаше цигара. Сет се почувства глупаво и също се усмихна —

любезности между непознати. Мъжът извади цигара, стисна я с устни и я запали. После мина през синкавото облаче дим към края на вагона.

С лудо блъскащо сърце Сет се прегърби на седалката и затвори очи. Усети стичащата се по челото му пот. Отвори очи и си избърса челото. В коридора се разнасяше блед синкав пушек като от изчезнал магьосник.

Виждаше демони където ги нямаше, сенки на мястото на светлината.

Господи! Изпадаше в параноя!

После за миг мислите му се пренесоха в патрулна кола на кръстовището на „Манчестър“ и 89-та — тъмно, страшно, нощта е изпълнена със смърт, а ветеранът зад волана се подсмивва невесело и казва на Сет: „Слушай, хлапе, и запомни — задължително е да си параноик, когато всеки гледа да те довърши“. Сет помнеше също, че отначало не можа да се засмее. Внезапно влакът се раздрусва, изпъшка и спря на перона.

19.

Зои се взираше в нощта и нейните светлини с полупритворени очи, а Джордж Стратън умело караше взетото под наем „Волво“ по заснежените улици на Цюрих. Отзад седеше мъж, който се представи с името Джордан Хайгейт.

Макар че клепачите ѝ да натежаваха от преумора, болка и натрупалото се бреме на отминалите шест месеца, тя беше прекалено развълнувана, за да заспи. Последните два часа кръжаха в главата ѝ като монтаж от цветове и чувства: страх и ликуване, победа и болка, отчаяното изтръгване от плен, паника от попадането в ръцете на непознати — тъмна нощ, свобода, облекчение.

Откараха я с микробус в нещо като офис и там ѝ позволиха да се обади на Сет.

Той обаче не отговаряше. Зои му звъня три пъти и все попадеше на телефонния секретар. Къде ли е, чудеше се, после се сети, че времето в Лос Анджелис е девет часа назад. Там още беше единадесет часа сутринта. Тогава набра номера на кабинета му в Калифорнийския университет. Никой не вдигна слушалката.

— Какъв ден е днес? — попита накрая.

— Събота.

„Разбира се.“ Опита се да отърси ума си от навиците на затворничка и да се върне към мисленето на нормалните хора. Сет сигурно беше на яхтата.

Но и там никой не се обади. По дяволите! По дяволите! Отчаяно копнееше да поговори с него, отново да чуе гласа му. Преглътна разочарованието си, пак позвъни в къщата и му остави съобщение. „Обичам те“ — повтаряше неспирно. И преди да се е превъртяла лентата в касетата, му заръча да я потърси в хотел „Еден о Лак“.

И през цялото време най-силно от всичко у нея напираше гневът — шест месеца! Онези бандити в склада откраднаха шест месеца, половин година от живота ѝ!

Стратън и Хайгейт искаха тя да прекара нощта в охранявана къща из покрайнините на Цюрих. Не. Тя беше непреклонна. Или ще я оставят да отиде в „Еден о Лак“, заяви им Зои, или с нищо не се различават от гангстерите, които я отвлякоха. Опитаха се да спорят с нея. Тя надделя.

Колата минаваше през площада пред гарата и Зои се наведе към Стратън.

— Може ли да спрем за малко? — Тя посочи Банхофщрасе, главната търговска улица. — Бях затворена шест месеца и нямам какво да облека. — Сведе поглед към дънките си „Ливайс“. — Не мога да вляза такава в „Еден о Лак“.

Зърна усмивката му — Стратън трудно се сдържа да не прихне.

— Разбира се.

Той промуши колата сред гъмжилото от пазаруващи на тясната улица. Хайгейт тръгна с нея, а Стратън остана в колата да ги чака. Не се отбиха „за малко“. Преди тя и Хайгейт да излязат, мина почти час и през половината време Зои се мъчеше да убеди хората от „Американ Експрес“, че наистина е жива и здрава. Сега беше в яркочервена плетена рокля, обувки на токчета и стилно топло палто. Ръцете ѝ трудно удържаха пакетите в скъпи опаковки. А ръцете на Хайгейт оставаха празни, за да стреля и да убива. Той шареше с поглед по тротоара на връщане към колата.

След това Стратън подкара направо към „Еден о Лак“.

Главата на Зои се полюшваше на облегалката. Тя затвори очи и си представи лицето на Сет, когато се върне и прослуша съобщението ѝ. Надяваше се той да не я потърси, преди да се е настанила в хотела. Мястото подхождаше идеално. Ще започнат наново там, където ги прекъснаха преди шест месеца.

Сет ще долети да я види и преди да е пристигнал, тя ще си купи още нови дрехи и ще си възвърне красотата или поне ще се постарее.

Очите ѝ вече се затваряха, когато колата спря на павираната площадка пред фойето на „Еден о Лак“. Тя ги отвори широко и седна изпънато.

Пред тях униформен портиер с повече златни ширити от руски генерал вадеше скъпи кожени куфари от багажника на един мерцедес. На входа друг в същата униформа отваряше вратата пред побелял господин и дама, понесла на раменете си кожите на цял батальон

самури. Зои виждаше по-навътре топлото сияние на лампите и спокойните движения на гости, които нямаха закъде да закъсняват. Двамата със Сет бяха разделени тук, какво по-добро място от това, за да започнат да се опомнят?

Извънредно едър мъж се отдели от малка група до входа и доближи. Стратън му махна с ръка.

— Това е главният ви телохранител Ричард Картиър — обясни, изключвайки двигателя. — Ако нещо се случи, Ричард ще се погрижи за вас. С тези сто и тридесет килограма мускули, тренирани в САС, ще създаде големи неприятности на всеки, който се опита да ви навреди.

Когато мъжът отвори вратата откъм нейната страна, Зои си помисли, че прилича на ходеща планина.

— Добър вечер — поздрави го тя.

Той се усмихна с поклон. Предстоеше ѝ да се убеди, че е човек на делата, а не на думите.

Излезе и тръгна след Картиър към фойето. Портиер се втурна да поеме покупките от ръцете ѝ.

Сет Риджуей псуваше едва чуто, когато таксито спря пред фойето на „Еден о Лак“. Точно това ли проклето място, до което не искаше и да припарва, се оказа единственият свестен хотел в Цюрих, където успя да си запази стая. По дяволите... От гарата се обаждаше на хотел след хотел. „Съжаляваме, майн хер — чуваше отвсякъде, — но сме претоварени заради коледните празници. Увеселения, гостуване, хора от провинцията, дошли да напазаруват и да се забавляват. Опасявам се, че нямаме свободни места през идните седмици. Може би в...“

Сет благодареше на всеки учтиво и прекъсваше разговора, за да набере следващия номер. Накрая опита да обиколи хотелите лично. Със същия резултат. В „Швайцерхоф“ бяха по-услужливи от останалите. Дежурният администратор се обади на неколцина свои колеги и накрая намери стая за Риджуей.

— В „Еден о Лак“ — съобщи той гордо. — Хотелът е чудесен, но е малко по-отдалечен от търговското средище. Затова успях да ви осигуря стая.

Сет се насили да изобрази радост, за да не разочарова човека, даде му щедър бакшиш и се върна навън при чакащото го такси.

За да отложи неизбежното влизане в хотела, където не искаше да отседне, заведе шофьора си на вечеря. Оставиха брояча в колата включен и Сет плати угощението. Шофьорът беше имигрант от Турция, който говореше малко немски и изобщо не разбираше английски. Семейството му още беше в Турция, пращаше им повечето пари, които припечелваше с таксито. Имаше жена и седем деца, най-голямото от тях — дванадесетгодишно момче. Езиковата бариера им попречи да си поприказват надълго и нашироко.

Затова някак изкараха до края на вечерята с жестове и мимики. Вдигнаха наздравници един за друг с чаши, напълнени от бутилката „Шато Латур“, която Сет поръча. Никой не разбра пожеланието на другия, но и двамата се почувстваха почетени. Свързваше ги и универсалният език на чужденци, които не са в родината си, не са с любимите си хора.

Но времето накрая изтече. Сет трябваше да отиде в хотела, преди от рецепцията да са дали стаята му на друг.

Шофьорът натисна спирачките, изскочи от таксито и му отвори вратата. След това притича при багажника и даде знак на портиер. С един от малкото изрази на немски, които знаеше, заръча на портиера да носи внимателно саковете. Накрая Сет извади от портфейла си тесте банкноти (пак парите на Уайнсток), отброи сумата на брояча, удвои я и даде всичко на шофьора.

— Весела Коледа — пожела на турчина.

Човекът го прегърна, разцелува го по двете бузи, седна в таксито и се отдалечи.

Сет не обърна внимание на любопитните погледи, които си разменяха портиерите и пиколата, докато той вървеше към входа. Надяваше се с тези пари да дари по-щастлива Коледа и може би по-добър живот на един усърдно трудещ се съпруг в Швейцария и неговата съпруга и седем деца в Турция.

Пиколо с имперското достолепие на пруски благородник отнесе саковете на Сет в стаята му, окачи дрехите в гардероба, регулира термостата на отоплението, отгърна завивките и показа барчето, заредено с пълни бутилки уиски и освежителни напитки, после

хладилника с шампанско, бяло вино, плодови сокове и минерална вода. Името му беше Клаус и говореше английски безупречно.

Сет му даде достатъчно голям бакшиш, за да бъде запомнен от този човек, ако се наложи някога да поиска услуга. Поумува дали да не отвори бутилка портокалов сок и се просна на леглото да реши. Заспа облечен.

По-далеч на юг австрийският вятър виеше нагоре от долината на река Ин и буташе с ледените си рамене яките греди на хижата. Дървенията, издържала повече от половин век, проскърцваше и се жалваше от по-силните пориви. Минаваше два часа през нощта и прозорците само в едни покои светеха — на най-горния етаж в Гнездото на кардинала. Зад тези прозорци архиепископ Нилс Браун крачеше из стаята и слушаше какво му казва човекът в другия край на телефонната линия.

— Много добре — усмихна се Браун сякаш на слушалката. — Знаех, че съм направил сполучлив избор още когато ви се доверих.

Притиснал безжичната слушалка към ухото си и заслушан в доклада, той влезе в тъмния хлад на личния си кабинет. Включи лампите под тавана и се огледа — закрити от книги стени, подвързани екземпляри от всичките му трудове, седем на брой, до един публикувани от комерсиални издателства с международна известност. Философия, теология, история. Именно тези книги до голяма степен му позволиха да разпростре влиянието си извън важната, но по чиновнически изолирана ниша в йерархията на Ватикана.

Все още заслушан в думите на трескаво говорещия по телефона мъж, Браун пристъпи към библиотеката и издърпа екземпляр от книгата, заради която споменаваха името му навсякъде по света — тя го издигна от неизвестността в Курията до сериозен претендент за престола на „Свети Петър“.

Огледа томчето разсеяно. „Комунизмът като Антихрист.“ Плод на дългогодишни упорити проучвания и на тайно натрупания опит начело на Секретариата по делата на неверниците, книгата бе написана и за свещеници, и за миряни. През най-лошия период от Студената война, тя се превърна в настолен текст за задълбочени изследователи на конфликтите между църквата и държавата. А като популярен

бестселър във всяка страна от свободния свят превърна автора си в основна мишена за убийци.

След издаването ѝ той стана търсен гост в телевизионни предавания и желан оратор на религиозни и светски събития. Това никак не навреди на издигането му в йерархията на Ватикана с нейните византийски нрави.

След този успех не срещна затруднения да привлече най-могъщите хора в икуменическият съвет. Заменяше по-посредствените с по-влиятелни. Онези, които отказваха да подадат оставка и да отстъпят местата си на други, обикновено се разболяваха твърде тежко, за да заемат тази служба и занапред. Авторитетът на икуменическият съвет нарастваше заедно с влиянието на Браун. Той се превръщаше във фокус на все по-враждебна и злостна пропаганда и охулване от страна на Съветския съюз. И след всяка нападка, след всеки опит за покушение подкрепата за него в църковните среди нарастваше. Кардиналите един след друг идваха, за да повтарят все същите думи: Нилс Браун ще бъде следващият папа. Само въпрос на време.

Но не беше въпрос на време, мислено отсече Браун и ядосано натика книгата обратно на мястото ѝ, после се въртна към бюрото си. Проклетият Съветски съюз! Тайната работа на кардинала зад кулисите отслаби техните режими и ускори сгромолясането на световния комунизъм. Само че рухнаха прекалено скоро.

Отбягваше да поглежда към портрета на папата, окачен зад бюрото. От това гневът му само набираше сила. Но когато комунизмът се срути върху самия себе си, засмукан от черната дупка на собствения си интелектуален вакуум, вниманието, на което се радваше кардиналът, се насочи другаде заедно с единодушното мнение, че Браун ще е следващият папа, защото единствено той е способен да се опълчи на международния комунизъм.

Обърна гръб на портрета и издърпа долепения до бюрото стол. О, нито веднъж не издаде гнева си! Дори пред най-близките си съюзници в Курията показваше само благородното умение да губи достойно. Поддръжниците му казваха, че е още млад. Щяло да има друг случай, друг ден, друго гласуване.

Браун седна на бюрото си с безмълвни ругатни заради загубата. Времето отлиташе толкова бързо! Всеки ден вярващите страдаха все повече по целия свят. Неверниците пък печелеха позиции всеки ден,

църквата отстъпваше. Днес тя бе загубила своята твърдост, отказа се от дисциплината и безпощадността, превърнали я в най-яркия светилник за вярващите по цялата планета. Повече внимание отделяха на извиненията за миналото, вместо на идеите за бъдещо величие.

Никой не осъзнаваше това. Нито сегашният папа, нито колегията на кардиналите. Никой не знаеше колко малко време им остава. Единствено кардиналът и архиепископ на Виена разбираше. А дори този малък отрязък от време щеше да им се изплъзне, ако неверници успеяха да вземат плащаницата на София. Нещо трябваше да се направи и Браун знаеше, че отново е единственият човек, способен да го извърши.

Прекъсна размислите си, щом другият мъж завърши доклада си.

— Разбира се — отвърна му Браун с най-благия си глас на проповедник. — Вие ще се справяте все така добре и нашата мисия ще бъде благословена, стига да е силна вярата ни в Исус Христос.

Прекъснаха разговора и кардиналът пак плъзна поглед из кабинета си. Знаеше, че всичко това ще се промени, щом се добере до „Страстите Софиини“, свидетелството за явяването на Месия, което той бе решил да запази в тайна на всяка цена.

И след като тайните на София го възкачат върху папския престол, ще свика на поредица от срещи ръководителите на основните световни религии. С могъществото на „Страстите Софиини“ и скритата в тях заплаха той ще изтръгне отстъпки, нечувани в досегашната история — може би не пълно обединение, но поне коренни преобразувания, съюз за събиране на силите, подчинени на световните религии, под неговите напътствия.

Изпълваше го увереност, че ще постигне това. Браун познаваше инстинктите за самосъхранение, толкова дълбоко вкоренени в бюрокрацията на общопризнатите изповедания. София застрашаваше самата структура на организираната религия в западния свят. А кардиналът знаеше, че хората на върха в тази структура биха направили всичко, за да съхранят своите църкви и своите постове в йерархиите им.

Напред, воини Христови! Подкрепата на Браун ще им даде моралния авторитет, необходим за настъпление срещу враговете. А тогава враговете на властите и на църквата ще бъдат едни и същи. Политическите разногласия ще отмрат заедно с религиозните.

Представяше си дори завръщане към някогашната Свещена римска империя, когато императори и папи взаимно са си давали властта и всеки е управлявал с одобрението на другия — винаги в името Божие. Още по-важно беше, че Браун щеше да проповядва единство, мир и хармония чрез единението във вярата. Това беше неговият кръстоносен поход. Бог е моят меч! Усети топлина в гърдите си.

И моментът беше подходящ в Запада. Политици, висши офицери и дори обикновени граждани се озлобяваха от своята безпомощност пред тероризма и упадъка. Всички изпитваха безсилна ярост и щяха да се вкопчат в обещаващата възможност да се избавят от тази безпомощност. Щеше да започне с моралния авторитет. Браун щеше да го трупа бавно и внимателно. И от тази позиция щеше да разговаря с онези сред военните и властниците, нуждаещи се от наметалото на още по-влиятелен морален авторитет, в което да се загърнат.

А после щяха да се включат страховитите механизми за създаване на обществено мнение: огромни армии от пропагандатори с техните изтънчени средства за манипулиране на фактите, а чрез тях и обществеността. Каквото не биха могли да манипулират, щяха да засекретят. Те си разбираха от работата. Знаеха как да си послужат с Бог и патриотизма, за да поведат хората. Щяха да подръпнат нужната струна и чувствата на населението щяха да отекнат в съзвучие. След това — насилие, кръвопролития, верска нетърпимост. Моята родина може да е права или да греши. Моят Бог винаги е прав.

Подмолните течения вече съществуваха. Десните в християнския свят, аятоласите, крайните ортодоксални равини в Америка и Израел се възползваха от тях. Извличаха силата си от бушуваща подземна река, а той възнамеряваше да впрегне всички тях.

20.

Банхофщрасе в Цюрих е дълга само километър и половина — от гарата до езерото. Но по нея посетителят може да види почти всичко, породило ширещата се по света шега за златото под тротоарите на този малък швейцарски град.

Тази улица е претъпкана с банки и бижутерски магазини. Банките съхраняват пари, скъпоценни камъни, злато и предмети, по-ценни от златото. Бижутерските магазини продават злато и скъпоценни камъни срещу пари, злато и понякога срещу предмети, по-ценни от златото. Банкерите и бижутерите отдавна са съюзници, но никъде връзките им не са по-тесни, отколкото на Банхофщрасе. Всички големи играчи присъстват тук: „Креди Сюис“, „Юнион Банк“, „Й. Фонтобел и Ко.“, „А. Саразен и сие“ и още много други.

А между внушителните здания на банките с техните набиващи се на очи фасади за пред публиката и врати от полиран махагон, зад който има броня, се гушат частните банки — малки, предназначени за избраници, най-потайните в поначало потайната банкова сфера. Върху месинговите табели на техните входи е изписано по едно не особено впечатляващо име като „Бертолдие и Синове“, или пък има поредица от имена като в адвокатска кантора. Никъде не се вижда признак, че зад вратата може да има банка. Ако посетителят не знае, няма работа тук.

Бижутерските магазини, редуващи се с банките, също постъпват така. Големите имат просторни витрини, с които привличат буржоазията, и (достъпни само чрез кодирани асансьори и упълномощени придружители) салони за онези, които най-вероятно току-що са се отбили в банкова институция с броня зад махагоновата врата.

Сет се разплати с шофьора на таксито в края на Банхофщрасе, където тя стигаше до езерото. Денят беше кристално ясен и през студения прозрачен въздух в далечината се виждаше една-единствена платноходка, дръзнала да излезе в мразовитата вода. От мястото,

където стоеше той, платното приличаше на избеляла шапка на вълшебник, плъзгаща се по повърхността на езерото. Поспря и се замисли за един летен ден преди повече от шест месеца, когато взе под наем малка платноходка и стигна чак до Цоликон, докато чакаше Зои да се върне.

Обърна се рязко, за да прогони и тази картина заедно с гледката, която му я напомни. Тръгна забързано, подмина малък парк и навлезе сред все по-гъстата тълпа, излязла на коледни покупки. Днес беше 22 декември, оставаха още два дни за пазаруване преди празниците.

Тротоарите по улицата гъмжаха от купувачи, продавачи, лутащи се туристи, ученици във ваканция и тук-там безукорно облечени мъже и жени. Повечето жени носеха изобилие от кожи и величествено се движеха между лимузини, банки и бижутерски магазини.

Сет тръгна по-бавно, за да се изравни с движението на тълпата, и продължи по своя път към гарата. Спря за малко на тесен триъгълен площад, за да се ориентира по туристическата карта, която му дадоха на рецепцията, преди да излезе тази сутрин. Огледа се и завъртя картата в своята посока.

Вдясно от него беше старият град с криволичетите павирани улички, застроени със средновековни и ренесансови сгради. Магазинът на Йост се намираше встрани от една тясна пресечка, стигаща до Банхофщрасе два квартала по-нататък. Сет натика картата в джоба на палтото си и усети лъхация на смърт хлад от барабана на своя „Магнум“.

За бога, помисли, когато пак се запромъква през навалищата, смъртта го следваше като сянка. Първо Ребека Уайнсток на яхтата, после Тони Брадфорд. А след това и свещеникът в парка край Амстердам.

И Зои.

„Я стига! Тя е жива. Трябва да е жива. Смърт. Смъртта те следва. Тя е мъртва. Мъртва. Признай си. Сам лъжеш себе си.“

Сет натика юмруците си по-дълбоко в джобовете, вървеше навел глава, вече по-припряно, сякаш за да избяга от терзаещите го мисли. Ако тя е мъртва... опита се да обмисли това „ако“, но не можеше да си представи живота без нея. Продължи да се провира.

Канеше се да свърне надясно по улицата към стария град, но чу нисък, приковаващ вниманието звук, витаещ мелодичен тон, който

насити въздуха около него и намери отзвук във всяка частица от тялото му, не просто в слуха. Запря и се обърна, мъчеше се да открие източника на тези звуци, долитащи отвсякъде, но и привидно отникъде. И повечето хора наблизко спираха.

До него една жена се наведе и каза на дъщеричката си:

— Ето го.

Говореше на немски.

Посочи и детето незабавно започна да се промъква в тълпата, следвано от майката. Сет тръгна подире им.

На улицата отсреща брадат младеж на двайсетина години в традиционен алпийски костюм надуваше алпийски рог, а пред себе си бе сложил шапка. Дървеният инструмент, дълъг поне три метра и оформен като удължена тръба, сякаш греиваше от изсвирената поредица тонове, отекващи между зданията.

Добре облечена жена доближи шапката, пусна в нея банкнота и се върна в множеството наоколо. Скоро още неколцина последваха примера ѝ, а младежът изпълняваше простиичките мелодии и сигнали, с които изолираните в планините групи хора общували от хребет до хребет, преди да бъде измислен телефонът.

Сет слушаше с цялото си тяло. Някой звук галеше ухото му, друг трептеше в гърдите му, трети — в главата. Накрая пусна петдоларова банкнота в шапката на младежа, после неохотно се насочи към улицата, която щеше да го отведе до магазина на Йост и (както се надяваше) до някакви отговори.

След по-малко от десет минути намери магазина на адреса записан на гърба на картината, която сега бе заключена в сейф на „Еден о Лак“. През последните десетилетия магазинът явно бе разширяван неколкнократно и Риджуей откри входа на Аугустинергасе 13 в съседната сграда.

Отдръпна се до бордюра и огледа витрината. Очакваше да завари тясно и зле осветено магазинче, пълно с избелели от слънцето рамки. А завари търговско заведение, което в неговите очи по нищо не се различаваше от някой бижутерски магазин долу, на Банхофщрасе. „Якоб Йост и Синове, Изящно изкуство“ гласеше скромната табела от лъскав месинг, закрепена на стената от дялан камък на първия етаж от сграда от епохата на Ренесанса. Сега това беше галерия, а не обикновен магазин за рамки. Във фасадата на равнището на витрината

бяха вместени няколко остъклени шкафа с картини в рамки. До нито една нямаше етикет с цена. Или не се продаваха, или бяха предназначени за онези, които знаеха как да наддават за изящно изкуство.

Сет се опита да укроти напълно вълнението си, прекрачи бързо по тротоара към галерията на Йост и влезе през двойната стъклена врата.

Озова се в елегантно огряна зала, чиито високи стени бяха покрити от пода до тавана с всевъзможни творби. Свързваше ги единствено фактът, че всички произведения изглеждаха ексцентрично скъпи. Подът беше пуст, с изключение на комплект мебели от тъмен махагон — шест кресла, тапицирани с виненочервен плюш, няколко светлокафяви масички и мраморна маса, която оформяше центъра на композицията. Върху две кресла бяха метнати кожени палта като мъртви животни.

Гарафа от гравирен кристал, наглед пълна с шери, бе поставена на сребърен поднос в средата на мраморната маса. Заобикаляха я в кръг кристални чаши за шери. В кръга имаше две пролуки. Сет плъзна поглед из залата и почти веднага забеляза две белокози жени, поднасящи чаши към устните си. Между тях стоеше нисък дебел мъж на тридесет и няколко години, който им сочеше ту една картина, ту друга и говореше тихо и почтително. Двете жени кимаха, докато го слушаха.

— Господине, мога ли да ви бъда полезен? — попита някой на английски.

Сепнатият Сет се извъртя в тази посока. Вдясно сякаш от въздуха се бе появил по-млад, но също толкова дебел вариант на мъжа, развеждащ из галерията двете жени. С официалния си тъмен костюм и вратовръзката в приглушени оттенъци приличаше на погребален агент. Сет се вторачи продължително в него, опитвайки се да подреди мислите си. Не бе очаквал тази галерия „Якоб Йост и Синове“ с толкова висока класа... и изящество.

— Съжалявам, ако ви стреснах... — Мъжът се поколеба. — Вие сте американец, нали?

Очите му преценяваха всекидневните дрехи на Сет: сив вълнен панталон, високи обувки от черна кожа, тъмносин пуловер под червено скиорско яке. Погледът му показваше ясно, че макар да не одобрява

подобно облекло в своята галерия, уважава чудатостите на американците, които честичко се оказват богаташи.

— Да — смънка накрая Сет, а пулсът му туптеше чак в ушите. — Тоест... да, американец съм, но добре разбирам немски, ако за вас ще е по-удобно.

Мъжът завъртя глава и му протегна ръка.

— Аз съм Феликс Йост. Учих две години в калифорнийския музей „Гети“. — Сет пое ръката и я стисна. Дланта на другия беше месеста, но силна и топла. — Радвам се на всеки шанс да упражнявам вашия език.

Сет кимна.

— Аз съм Сет Риджуей. Обадох ви се преди няколко дни и поговорих с баща ви за... за една картина.

Видя как очите срещу него се присвиха, после се отпуснаха. Сет бръкна в портфейла си и извади снимката на картината, която получи от Уайнсток.

— Искам да говоря с вашия баща за тази картина.

Даде снимката на дебелия млад мъж, който я разгледа изпод притворените си клепачи. Мълчанието се проточи. Откъм другия край на галерията се чуваше спорът на двете белокози жени. Едната искаше да купи картина, защото била ценно капиталовложение. Другата нарече картината „мацаница“.

— Но, скъпа, това е забележително ценна мацаница — отвърна приятелката ѝ.

Продължиха в същия дух, а тишината между Сет и Йост ставаше все по-неловка. Младият мъж като че нямаше желание да откъсне поглед от снимката.

— Когато се обадох, бе ми казано, че вашият баща с удоволствие ще ме приеме — промълви Сет накрая.

Следващата постъпка на Феликс Йост го завари съвсем неподготвен.

— Ето ви я! — изсъска галеристът и тикна снимката в ръката му. — Вземете си мръсотията и ни оставете на мира.

Сет прибра снимката и зяпна озадачен.

— Да не сте глух? — сопна му се Йост. — Тук сме почтени хора и няма да позволим вечно да ни тормози грешка, допуснатата преди

четиридесет години. Махайте се! Махайте се или ще бъда принуден да се обадя на властите.

— Тъ...

Сет търсеше думи, а никакви не му хрумваха. Какво се обърка? Името на гърба на картината беше единствената му следа, водеща към Зои, единствената нишка към значението на тази картина. Защо се промени отношението на Йост? Някой да не е говорил с него? За какво?

Галеристът го хвана за мишницата и се опита да го избута към вратата.

— Моля ви, господин Риджуей или който ще да сте, моля ви, вървете си! Не искаме никакви неприятности, затова не искаме да имаме нищо общо с картината, която споменавате.

— Но защо? — Сет освободи ръката си и се обърна срещу него. Йост беше с цяла глава по-нисък. — Не знам нищо друго за картината, освен че е свързана с изчезването на моята съпруга и със смъртта на поне трима души.

Йост се ококори, когато го чу.

— Именно затова с тази картина нищо общо не искаме да имаме.

От възбуда по навик премина към немския строеж на изречението. Пак сграбчи Сет и го тласна към вратата.

— Моля ви, не ме карайте да повикам полиция — изхленчи галеристът. — Но ще го направя, ако не си отидете.

Сет за втори път се изтръгна от ръцете му и остана с гръб към вратата, тресящ се от гняв и безсилие, вторачен надолу в лицето на Йост. Устните му шаваха отчаяно, все едно беше риба на сухо, а той се опитваше да прочисти от главата си безсловесната ярост.

Накрая опря длан в гръдния кош на галериста, покрит с мека пухкава плът, и го блъсна толкова мощно, че тантурестият мъж се запрепъва заднешком, размахал ръце като крила на вятърна мелница, и се стовари по задник върху чашите и каната от гравирани кристал на мраморната маса.

Звънливото трошене на кристал последва Сет в слънчевия ден навън и спря чак със затръшването на вратата зад гърба му.

— Няма го!

Игуменът трепна видимо, щом чу думите на послушника. Окаяното финансово състояние на енорията се изпари от мислите му. Той се бе загледал в двете кули на „Фрауенкирхе“, извисяващи се над покривите на стария Мюнхен. Обърна се бавно към младежа.

— Как тъй „няма го“? — попита проточено и гласът му режеше като бръснач.

Лицето на послушника заприлича на поръсено с брашно.

— Аз... — Опита се да прочисти свитото си от нерви гърло. — Ние почукахме на вратата, за да му занесем обяда. Той... той ни каза, че не се чувства добре. Прекара сутринта в леглото. Той... той е много...

— Болен, да, познавам историята на болестите му — нетърпеливо го скастри игуменът. — Дори по-добре от собствените си болести, така че продължавай!

— Помоли да го оставим на спокойствие тази сутрин и ние... ние предположихме, че спи. Знаете, правил го е и преди.

Послушникът с надежда търсеше някакви признаци на сговорчивост у своя наставник. Не ги намери в леденото лице на игумена и продължи:

— Потропахме преди малко. И когато не ни отговори, ние... ние се уплашихме да не е... умрял или нещо друго... влязохме в стаята и видяхме, че го няма.

— Няма го? Ей така? Няма го? — попита игуменът.

Младежът кимна.

Отговорът на игумена започна ниско, като тътен на далечния хоризонт, но гласът му постоянно набираше мощ и накрая думите гърмяха върху послушника с такава сила, че той се свиваше под ударите им.

— Възлагам на теб и още пет некадърни човешки същества, наричащи се свещеници, задачата да се грижите за крехък, полусакат старец и ти идваш да ми кажеш, че той е изчезнал под острия ви взор посред бял ден! Аз...

Игуменът се задави от ярост. Лицето му пламтеше, юмруците му потрепваха до хълбоците. Още дълго впиваше поглед в младежа, после му се тросна:

— Махай се! Ти и твоите приятелчета сте наказани да стоите в стаите си. После ще се разправам с вас.

Послушникът стърчеше като вкаменен.

— Вън! Веднага вън!

Младежът внезапно се раздвижи и избяга от стаята.

Игуменът пристъпи към вратата и я затвори безшумно. Върна се зад бюрото си и тежко се отпусна на стола. „Защо точно на мен? — питаше се, стиснал клепачи, които разтриваше с юмруци. — Защо?“

Посегна към телефона. Ръцете му се поколебаха пред слушалката, сякаш апаратът беше отровна змия. Сега трепереха по-скоро от страх, отколкото от гняв, докато набираха номера на ЦСВ. Кардинал Нилс Браун не приемаше хладнокръвно вести за провал.

21.

Следяха го. Вече нямаше съмнение. Сет Риджуей поднесе към устните си чашата с елзаско пино гри и над ръба ѝ се взря в мъжа, който седеше в дъното на грил бара. Висок към метър и деветдесет, с толкова късо подстригана къдрава кестенява коса, че приличаше на полицай или военен. Слабото ъгловато лице не издаваше определена възраст — и това е присъщо за строеви офицери, посветили се на тренировки цял живот, за да останат във върхова форма. Риджуей внезапно си спомни за седемте килограма, които наддаде след изчезването на Зои, за лоената гънка около кръста си.

Мъжът отсреща проявяваше точност и увереност в движенията си, които издаваха сила, макар че тялото му беше скрито под широко вълнено палто. След като го свали, остана по делови костюм и възтясна вратовръзка със свършен възел, а под сакото му лесно можеше да се скрие оръжие. И макар че ги делеше главната зала на препълненото заведение, напрежението в леденосините му очи личеше.

Сет бавно остави чашата на масата и насочи престорения си интерес към печеното с гарнитура в чинията. Побутваше картофите с вилицата и си мислеше, че онзи човек не е професионалист в проследяването. Лесно се издаваше, очите му гледаха пронизващо, не ги отделяше от Сет и случайно срещаше погледа му. Освен ако... някой не искаше да му покаже, че е следен. Но кой? Някой, свързан със свещеника, вървял по петите му в Амстердам? Или някой желаещ да го убие?

Отхвърли последната догадка. Ако мъжът имаше такова намерение, щеше да го изпълни досега, още когато Сет вървеше през безлюдния парк до църквата „Свети Петър“. За пръв път го зърна там, броени минути след като запрати Феликс Йост върху неговото шери и кристал.

Изкачваше стъпалата в края на „Ин Гасен“ и вече съжаляваше за проявената избухливост. Тъкмо реши да се върне, да се извини на Йост

и да предложи компенсация за щетите, обаче видя този мъж.

Сет спря и за разлика от някой професионалист, който би го подминал, човекът също се закова на място изненадан, неуверен какво да стори.

Сет продължи нагоре и отписа срещата като случайност. Но мъжът вървеше подире му и през двора над „Ин Гасен“, около църквата и през двора от другата ѝ страна. Сет свали дясната си ръкавица и не пускаше дръжката на револвера. Мъжът може би носеше оръжие със заглушител, може би негов съучастник чакаше зад следващия ъгъл. Щяха да си получат заслуженото, каквото и да бяха намислили. Но нищо не се случи.

Преследвачът имаше предостатъчно възможности да го убие и да избяга, без никой да види. Но той само продължи непохватното си наблюдение. Сет пак го стрелна с поглед през залата. Онзи като типичен аматьор се криеше зад брой на „Нойе Цюрихер Цайтунг“. И от толкова далеч Риджуей успяваше да разчете заглавията.

Изведнъж се сети какво трябва да направи. Пусна вилицата върху чинията си, порови в джобовете за пари, за да си плати сметката, остави банкнотите на масата, изправи се без бавене и прекоси залата. Бързо пъкна ръка в дълбокия джоб на скиорското си яке и напипа дръжката на револвера. Стисна я, провря показалеца си в предпазната скоба и го сви около гладката студенина на спусъка.

Чу силното шумолене на вестника в ръцете на мъжа, долови изненадата и объркването на лицето му, щом го видя да идва. Стреснатият човек обърна чашата чай пред себе си в опита да се надигне.

— Не си правете труда да ставате — каза му Сет на немски и протегна лявата си ръка във възпиращ жест. Мъжът застина в леко присвита поза. — Хайде, седнете си на стола. — Сет продължи потихо: — В джоба на якето си имам много мощно оръжие. — Видя как погледът отсреща се впи за миг в скритата му ръка и очите се разшириха от уплаха. — Насочено е към вас и ще разкъса в тялото ви дупка колкото чиния, ако само си помислите да направите нещо, което аз не съм ви разрешил преди това. Схванахте ли какво ви казвам?

Мъжът кимна невъзмутимо.

— Какво искате?

Гласът му беше спокоен и уверен. Сет си рече, че макар да е аматьор в проследяването, се държи необичайно хладнокръвно въпреки заплахата. Само хора, срещали опасността и оцелели, са способни на това.

— Аз би трябвало да ви задам този въпрос — натърти Сет. — И понеже оръжието е в моята ръка, защо вие не отговорите пръв?

Издърпа срещуположния стол и седна. Мъжът кимна.

— Подайте ми портфейла си — заповяда Сет. Ръката на другия припряно посегна към джоба на сакото. — Бавно! По-бавно. Не искам изненади от джобовете ви.

Човекът кимна, леко наклонил глава настрана, извади тънък кожен портфейл от вътрешния джоб и го плъзна по масата. После се облегна нехайно на стола си и се зае да оглежда преценяващо Сет, който само с лявата си ръка разгъна портфейла на масата и порови в съдържанието му. Имаше пари — швейцарски франкове на стойност по-малко от стотина долара, магнитна карта за паркинг, няколко кредитни карти и швейцарска шофьорска книжка на името на Якоб Йост. Сет се вторачи в човека отсреща.

— Вие сте Якоб Йост?! — попита с нескрито недоверие.

Мъжът кимна.

— Аз съм син на мъжа, когото потърсихте по телефона преди няколко дни. Якоб Йост втори... или младши, както казвате в Америка.

Подбирайки думи, докато отчаяно се стараяше да разплете мислите си, Сет сложи шофьорската книжка в портфейла и го побутна към Йост.

— Не разбирам — смънка Сет. — Защо ви хрумна... защо вървахте след мен?

— Защото човек, представил се за вас, дойде в дома ни снощи. С него имаше още хора и те искаха да сторят зло на моя баща. Този мъж вече не е между живите. Приятелите му също — съвсем делово добави Йост.

— Но кои бяха те? Защо?

— Не носеха документи и говореха немски с руски акцент. Предполагам, че са работили за КГБ.

Сет кимна.

— Логично... — Запъна се. — Не, няма никаква логика. Не виждам смисъл във всичко това. Но поне се връзва с останалото.

Наскоро се опитаха да ме убият. Помислих, че и вие...

— Че може да съм един от тях ли? — Сет кимна и Якоб Йост се усмихна за пръв път. — Не, господин... Риджуей, нали? — Сет пак кимна. — И двамата сме от другата страна на огневата линия.

Протегна му ръка над масата. Сет я погледна недоверчиво. Хитрина ли беше? Напомни си, че документи се фалшифицират лесно. А най-умелите убийци са и най-способните актьори. Взираше се в дружески подадената ръка и си спомняше Уайнсток, свещеника в Амстердам, Джордж Стратън.

Всички дойдоха при него като приятели и доказаха, че заслужават доверието му... Стратън му спаси живота. Другите двама умряха.

Сет неохотно реши, че трябва да се довери и на този човек. Пренебрегна студената тръпка, плъзнала по гръбнака му, полека пусна дръжката на револвера и извади ръката си от джоба.

— Така да бъде — промълви, щом докосна топлата суха длан на Йост. — На една страна сме.

— Това е добре — отвърна Йост, стисна ръката му и я пусна. — Защото човекът до съседната маса има още по-мощно оръжие от вашето и то е насочено към главата ви.

Риджуей мигновено изви глава надясно и се вторачи в набит мъж с дълга права кестенява коса. Той му се усмихна, сведе поглед към скута си и веднага пак се взря в Сет, който проследи движението и незабавно забеляза края на заглушител под гънките на голяма хартиена салфетка.

Сет отново се обърна към Йост и го видя да кима на дългокосия мъж. Онзи също кимна, пресегна се надолу и взе от пода малка раница в горскозелено. Скри пистолета със заглушител вътре, остави банкнота на масата и излезе, без повече да ги погледне.

— Не допускате рисковете, а? — подхвърли Сет.

— Господин Риджуей, аз съм много, много предпазлив човек.

— Но сега рискувате, не е ли така?

Сет отново съсредоточи цялото си внимание в мъжа отсреща. Извитите вежди на Йост все едно изписаха на челото му неизречения въпрос.

— В момента рискувате с мен — отговори Сет. — Как да знаете, че не съм хитроумен агент на КГБ?

Този път веждите на Йост се събраха в една дълга линия, докато обмисляше въпроса. Изражението на очите му отразяваше редуването на мислите.

— Както и вие познахте, майн хер, че можете да ми се доверите — бавно започна той. — Ако не бяхте този, за когото се представяте, в никакъв случай не бихте се отказали от предпазните мерки спрямо мен. Съгласен ли сте? — Сет кимна замислено. — Добре. Предстоят ни важни уговорки, въпроси и отговори, преди да се срещнете с моя баща довечера.

Ослепителни слънчеви лъчи нахлуваха през прозорците на хола, който делеше спалнята на Зои от стаята на Рич Картиър в „Еден о Лак“.

Апартаментът улесни мерките за охраната ѝ. Рич Картиър барикадира вратата откъм коридора в нейната спалня — неимоверната сила му позволи да я прегради с гардероба в стил Луи XIV. Освен през прозорците на отвесната стена, без корнизи или аварийни стълбища наблизо, до Зои можеше да се стигне само през хола. А Картиър, грамадният бивш парашутист, спеше в хола през нощта, там беше и Стратън. „Странни хора — мислеше си тя. — Загадъчни.“ Стратън обеща, че ще ѝ обяснява, след като всички си починат. Тя се примири. Нали ѝ спасиха живота.

Сега се протягаше лениво и за дълго затвори очи, за да се наслади на душевното блаженство на обречен затворник, избавил се по чудо. Отново изрече кратка благодарствена молитва — с всеки път привикваше, че може би разковничето е тъкмо във вратата.

Макар че едва минаваше един часът следобед, вече бе обиколила целия салон за красота в „Еден о Лак“. След дългия разкош на топлата вана фризьорката подряза косата ѝ и я оформи в прическа, като не спря да цъка, но добрите обноски не ѝ позволиха да попита мадам направо как е стигнала до толкова жалко състояние.

Докато фризьорката се суетеше около нея, маникюристката се трудеше над ноктите ѝ пламенно като скулптор, нахвърлил се върху непокътнат мраморен къс.

После я подхвана жената с кремове за лице, които ухаеха на умело приготвена плодова салата, дойде ред и на консултантката по

разкрасяване, която помогна Зои да се почувства отново истинска жена. Накрая с нея се зае модната консултантка в хотела, която донесе каталози с модели и мостри от платове, взе ѝ мерките и обеща да прерови всички бутици в Цюрих, за да подбере новите тоалети на мадам.

Зои обърна лицето си под слънчевата топлина и наведе глава, за да погледне надолу към езерото. През прозореца виждаше самотна платноходка, която се бореше с вълните да обърне към подветрената страна. Гледката я порази в сърцето. Къде ли беше Сет? Звънеше му неуморно, дори стана посред нощ, но той не отговаряше, чуваше само гласа му на записа. Искаше ѝ се да има начин за прослушване от друг телефон на оставените съобщения. Може би от тях щеше да се досети къде е Сет сега.

Нетърпението напрягаше цялото ѝ тяло, гъделичкаше я отвътре.

Къде ли е той, питаше се с неистовия копнеж на влюбените. Какво ли прави сега? Дали е отплавал към Каталина? При него беше два през нощта. Дали спеше дълбоко, а „Валкирия“ се полюшваше с вълните, закотвена в безопасността на Черешовото заливче?

С въображението си виждаше лицето му в съня, чувстваше готовите да рукнат сълзи от мекия напор на тъгата в гърдите си. Толкова приличаше на момченце, когато спеше. Уважаван професор, кораво ченге... всичко изчезваше от отпуснатото лице на мъжа, за когото тя знаеше, че в душата си все още е момче. Помнеше как той се усмихваше в съня, леко потръпваше като пале, подгонило заек насън. Помнеше и как якото, жилаво бивше ченге с твърдите мускули и дългите загрубели белези, за които не обичаше да говори, се сгушваше до нея и се унасяше.

„Къде си, Сет?“

Копнежът я погълна, проникваше във всичките ѝ мисли и чувства. Къде ли беше той? Единственото нещо на света, което желаше по-силно от това да разбере къде е Сет, беше да е там, при него.

22.

Светлините по отсрещния бряг на Цюрихзее рисуваха източени бели и жълти отблясъци по гладката като стъкло повърхност на водата. По залез вятърът стихна. На открито въздухът беше кристално прозрачен.

— Проклет да си, Боже! — беснееше Сет Риджуей, взрян в гледката, почти еднаква с онази, на която двамата със Зои се радваха толкова последния път, когато я видя жива.

„Проклет да си! Проклет да съм и аз, че бях такъв лапнишаран да повярвам в тебе.“

Извърна се от прозореца и тръгна да излиза от стаята си в „Еден о Лак“. Спря пред вратата и извади револвера от джоба на якето си. Провери дали във всяко гнездо на барабана е поставен нов патрон, сложи оръжието на предпазител и го прибра в джоба. Потупа се по другия джоб, за да е сигурен, че има и шепа резервни патрони. Поколеба се, преповтаряйки наум указанията на Якоб Йост. Отклонеше ли се от тях, можеше да бъде убит.

Щом се успокои, че помни какво му е наредено, Сет отвори, прекрачи прага и затвори вратата зад себе си. Тръгна към асансьора и натисна бутона за слизане.

Зои прекоси стаята си, облечена в широк пуловер и нови дънки „Ливайс“. Стратън излезе пръв, очите му зашариха в търсене на опасност по коридора. Зои го последва. Зад нея Картиър затвори вратата на апартамента. Със слюнка залепи един свой косъм върху пролуката между вратата и рамката. Щяха да знаят, ако някой е влизал.

Тримата тръгнаха към асансьора, Стратън натисна бутона. Стояха смълчани и гледаха на светлинния указател как кабината мина покрай тях и спря на горния етаж.

В коридора над тях Риджуей видя асансьора да спира на неговия етаж. Вратата се отвори плавно и той щеше да влезе, но чу някой да го вика зад гърба му:

— Майн хер!

Глас на чужденец, но някак познат. Приятел или убиец? Сет се обърна по посока на гласа, ръката му се шмугна в джоба и хвана револвера. Откъм стаята му към него вървеше мъж, стори му се смътно познат. Сет се напрегна. Къде ли го е виждал? Къде е чувал гласа му?

— Радвам се, че намирам вас, преди да излезете — продължи мъжът в движение. Мургав, слабоват, с евтини дрехи. — От рецепцията звъняха, но никой не отговори във вашата стая. Вие в голяма опасност.

Нито в движенията, нито в гласа на мъжа се долавяше заплаха. Объркващо — непознат в коридора на неговия хотел. Как този човек е знаел, че трябва да го потърси тук? Сърцето на Риджуей туптеше силно. Мъжът обаче изглеждаше безобиден.

„Както една млада жена, която се появи пред люка на твоята яхта.“

Сет запъна ударника на револвера, а мъжът навлезе в светлината под месингов абажур в коридора.

Шофьорът на таксито, който го докара от гарата предишната вечер. Сет чу как вратата на асансьора се затвори зад гърба му.

Пак постави на предпазител своя „Магнум“, извади дясната си ръка от джоба и я протегна към усмихнатия турски гастарбайтер, който снощи сподели с него вечерята и мечтите си за по-добър живот. Мъжът хвана ръката му и я стисна оживено. Но усмивката му избледня.

— Едни мъже питали за вас — започна на своя лош немски. — Казват, че са от полиция... от власти. Но нещо не е наред. Твърде често съм виждал такива като тях. Те са нахални, те са лоши хора. Мисля си, че служат на руска мафия или на друга зла организация. Носят дрехи като банкери, предлагат много пари да научат вие къде сте. Аз нищо не им казал. Вие бяхте много добър с мен.

Риджуей погледна шофьора и за миг се засрами, че с толкова дребна щедрост към този човек бе спечелил неговата преданост. А после го заля благодарност — още имаше добри хора на този свят, хора като простодушния имигрант. Добри, честни, почтени хора.

— Колко души бяха? — попита Сет.

— Двама-трима, тъй мисля. Дошли на гарата тази сутрин и показвали наред ваша снимка.

— Моя снимка! Каква снимка? Какво имаше на нея?

Шофьорът стисна клепачи, лицето му се напрегна, сякаш преравяше архив в главата си.

— Цветна снимка — каза накрая. — И с вас една дама. — Отвори очи. — Много хубава жена. Седяхте до маса, може да е в бар или нощен клуб. Помня, че имало име зад вас, но не помня името.

— Аз го знам — припряно изрече Сет. — Било е „Рифът до пристана“, нали?

— Не знам — бавно отвърна турчинът, — може и да е тъй, но беше на английски, а аз не чета добре на него. Освен родния език знам само немски.

„Рифът до пристана!“ Сет познаваше тази снимка, направена с фотоапарат „Полароид“ преди почти три години, когато двамата със Зои отидоха при устието в Каталина. И оттогава тази снимка (единствен екземпляр) беше сложена в портмонето на Зои! Какво означаваше това? Дали увеличаваше, или намаляваше вероятността тя да е жива? Или само, че отвлеклите я хора не са научили от нея каквото са искали, и са продължили да търсят и него както в Лос Анджелис?

— ... и скоро ще потърсят вас в хотели — говореше шофьорът. — Трябва да тръгвате.

Да тръгва ли? Ами да, каза си Сет, щом погледна часовника. И двамата Якоб Йост, бащата и синът, щяха да го очакват скоро.

— Разбира се, че по-късно ще ме потърсят и в хотелите — потвърди той и се обърна към стълбата.

А може би го търсеха вече. Може би долу на стълбището го чакаше човек с оръжие в ръка. От тази мисъл стомахът му се сви.

— Но аз трябва да отида на извънредно важна среща... неотложно е — обясни Сет. — И сега нямам време да се тревожа за тези хора.

— Майн хер, аз ще ви откарам на срещата — настоя турчинът. — Не е безопасно да ви виждат други шофьори. Сигурно ще ви издадат заради пари.

Сет го изгледа косо. Стигнаха до площадката и продължиха надолу.

— А за колко пари става дума?

— Повече от две хиляди швейцарски франка.

Две хиляди франка! Доста над хиляда долара. Не е богатство, но несравнимо повече, отколкото обикновените ченгета по улиците можеха да пробутат на някой таксиджия срещу малко сведения. Значи онези хора искаха да го спипат, каквото ще да става.

Слязоха на площадката на втория етаж. Сет бръкна под палтото си, извади портфейла и измъкна оттам една от хилядадоларовите банкноти на Уайнсток.

— Отказали сте се от много пари, за да останете почтен — каза, щом стъпиха на площадката над фойето. Хвана шофьора за рамото и спряха преди последните стъпала. — Искам да я вземете.

Подаде му банкнотата. Турският имигрант първо плъзна поглед по нея, после се вторачи в Сет уязвен и обиден.

— Не мога да взема това. Не съм дошъл да искам пари, награда. Дойдох, защото си личи, че сте добър човек, а има опасност за вас.

— Но семейството ви... децата — заекна Сет. — За тях... за всички вас... тези пари ще са от полза, не е ли така?

— Това няма нищо общо, важна е моя чест — гордо заяви шофьорът. — Аз съм почтен човек, тъй ще се държа. — Отстрани с длан банкнотата кротко, но непреклонно, взря се в очите на Сет и добави: — Елате! Трябва да стигнете навреме за важна среща. Ще ви закарам.

Слисаният Сет тръгна по последните стъпала към първия етаж.

— Нима ми казвате, че без да се обадите по телефона или да изпратите друго уведомление, просто така сте извадили всичко от моята кутия в сейфа и сте го изпратили по пощата на моя съпруг?!

Зои се разяри. Преодоля две равнища във вътрешната бюрокрация на „Еден о Лак“ и успя да стигне до управителя, преди да си е тръгнал вечерта. Спипа го наред главното фойе близо до фриз, създаден от Бернини. Стратън и Картиър се навъртаха наблизко, стараеха се да останат незабелязани, но напразно — преди всичко заради грамадното тяло на бившия командос.

— Но, мадам Риджуей, уверявам ви, че нямахме избор — възрази управителят с отчаян шепот. След всяко изречение се озърташе да провери дали други гости на хотела не наблюдават спора. — След като гостите напуснат, съгласно нашите правила всички вещи, останали в техните кутии, трябва да им бъдат върнати. В края на краищата не е справедливо да лишаваме други гости от удобството да съхраняват своите ценности на сигурно място.

— Правила! — сопна се Зои. — Правилата са за бюрократи, банкери и всеки друг, който е прекалено посредствен да вземе самостоятелно по-умно решение. Но това не подхожда на управата на един от най-първокласните хотели в света.

Лицето му за миг грейна от похвалата, неочаквана от устата на разгневената американка.

— Ние предположихме, че...

— Тази картина е сред най-ценните в света — прекъсна го тя. — Неоценима! И най-малкото заслужаваше да бъде пренесена от куриер. А не да бъде захвърлена на случайността в пощенската система!

Щом Зои произнесе думата „неоценима“, лицето на управителя почти загуби цвета си.

— Но швейцарските пощи са...

— Знам, че на тях може да се разчита — отново го прекъсна тя. — Но когато пратката стигне до Америка, вече е в ръцете на Пощенската служба на САЩ, а повечето хора в нея имат нужда от пътна карта, за да се доберат до тоалетната.

Разпалената реч на Зои пак оцвети лицето на управителя, но в бледо, вяло розово, изпъстрено с белезникави петна. Той се огледа отчаяно. Никой не ги гледаше. Фоайето беше почти безлюдно, а служителите бяха заети да впишат сметките от натоварения следобед.

— Аз... Хм!

Той се прокашля нервно. Време беше да изиграе своя коз, да рискува с намеса в нещо, което можеше да се окаже семеен скандал. В такъв случай или би отклонил гнева на тази жена от себе си, или (прегълтна тежко) би удвоил яростта ѝ. И може би щеше да си навлече гнева и на нейния съпруг. Очевидно тя не знаеше, че той се е настанил в същия хотел предишната вечер и пак е оставил същата картина в сейфа на хотела. „Еден о Лак“ се гордееше със своята дискретност и уважение към личния живот на гостите. Не биваше да злоупотребяват

с доверието им, освен ако положението не стане толкова безнадеждно, че да се отрази зле на престижа на хотела.

И управителят реши, че в момента положението е доста безнадеждно.

— Вашият съпруг ми се стори напълно доволен от стъпките, които предприехме — започна той. — Разговарях с него снощи, когато се настана в хотела.

Гневът по лицето ѝ се разнесе и разпиля като последните тъмни облаци от лятна буря.

— Аз дори приех на съхранение в сейфа същата картина, за която говорите. Сложих я лично, мадам.

Наблюдаваше как по лицето ѝ се сменят гняв, смайване и облекчение. Чертите ѝ се смекчиха и управителят чак сега видя колко е красива.

Сърцето на Зои се забърза. Сет е тук! Той е тук!

— Сет е в този хотел? — Тя се обърна към Стратън. — Затова не се обаждаше, когато го търсих по телефона снощи и днес! — Тя се запъна, лицето ѝ се скова озадачено. — Но как?... Как е научил? — Пак погледна управителя и леко докосна ръкава му. — В коя стая е той? — попита го нетърпеливо.

Управителят се взираше изпитателно в нея. Не приличаше на ядосана съпруга. В очите ѝ нямаше ревност или омраза, само покой. И все пак... Той се двоумеше.

— Е — подхвана без желание, — обикновено не даваме сведения за нашите гости, но...

— И двамата със съпруга ми... пътувахме — изрече тя. — Очевидно сме се разминали, затова...

— Както казах, обикновено не даваме такива сведения, но в случая мисля, че можем да изпълним молбата ви.

— Благодаря ви! — задъхано избълва Зои и тръгна с него към рецепцията.

Сет Риджудей слезе от стъпалата и тръгна към фоайето.

— Чакайте! — Шофьорът решително го хвана за рамото. — Не оттам. Твърде много хора могат да видят вас. Елате с мен, отстрани. Оставих колата там точно затова.

Сет огледа каквото се виждаше от фойето. Главният изход беше точно пред него, рецепцията вляво беше недостъпна за погледа му, а вдясно имаше уютно кътче за сядане до фриз на стената. Нямахме никой, освен един необичайно едър мъж, запътил се към рецепцията. След секунда и той се скри от очите му. Приличаше на огромна крачеща опасност.

— Прав сте — бързо се съгласи Сет. — Водете.

Тръгна след турчина по тесен служебен коридор и накрая през издраскана, най-обикновена дървена врата до кухнята — те излязоха в нощния хлад.

23.

Шофьорът бавно спря до бордюра при крайбрежната улица „Лимат“ малко по на север от „Васеркирхе“. Подминаваха ги други возила в късната вечер. Човекът в колата зад тях сърдито натисна клаксона. Турчинът не му обърна внимание. Мигове по-късно това БМВ ги заобиколи със свирещи гуми и се понесе с рев нататък.

— Ще ви закарам чак до мястото — предложи шофьорът.

— Благодаря — отвърна Сет, — но вече трябва да следвам указанията.

Турчинът кимна.

— Може ли поне да ви платя сметката от хотела дотук? — попита Сет.

Шофьорът го загледа с тъмнокафявите си очи.

— Моля ви — настоя Сет и извади малко швейцарски франкове от портфейла си. — Бездруго щях да дойда с такси.

— Ако тъй ще ви е по-леко на душата — отстъпи турчинът.

Сет кимна, сгъна банкнотите на четири и ги подаде на шофьора.

— Благодаря. — Турчинът ги пхна в джоба на самото си, Сет дръпна ръчката и отвори вратата. — Внимавайте, приятелю.

Риджудей се обърна към него.

— И вие.

Измъкна се навън и затвори вратата. Зад него двигателят на таксито изръмжа и притихна, щом шофьорът включи на скорост. Клаксонът изкряка веднъж, колата го подмина и се сля със светлините на другите автомобили, които навлизаха или завиваха от крайбрежната улица „Бруке“.

Сет постоя усмихнат. Турчинът щеше да се прибере вкъщи и чак тогава да открие банкнотата от хиляда долара, сгъната между франковете.

Пропъди тази мисъл, погледна си часовника и установи, че според указанията на Якоб Йост му остават пет минути да стигне до

първия контролен пункт. Тръгна бавно по „Лимат“, като се застояваше тук-там пред витрините на магазини.

Нощта беше едва ли не топла и Риджуей разкопча якето си, за да не се изпоти. Това било заради фьона, обясни му турчинът.

Понякога през зимата огромни системи на високо налягане над Северна Африка изтласкват масиви от топъл сахарски въздух на север към системите на ниско налягане, които обикновено господстват в Европа през студения сезон. Последвалият силен топъл полъх топи снега, а в покритите с бели шапки Алпи — заснежените склонове. Опасността от лавини винаги скача рязко по време на фьон. Продължилият по маршрута Сет си каза, че малко прилича на ветровете „Санта Ана“, които духат в южната част на Калифорния през зимата. Само че фьонът не разпалваше огромни прерийни и горски пожари, нито пък подлудяваше хората. Поне засега.

Спря и се вгледа през металната решетка на една витрина в наредените на нея пръстени, обсипани със скъпоценни камъни във всевъзможни цветове: червено, зелено, бяло, синьо, жълто. Тук магазините не бяха толкова изискани както отвъд реката по Банхофщрасе. Нито пък цените, отбеляза Сет.

Изведнъж зад него и малко вляво два крака изчегъртаха по тротоара и спряха. Поетият въздух сякаш се втвърди в гърдите му, той се завъртя към шума, ръката му посегна към револвера в джоба.

Нищо! Докато се оглеждаше, сърцето му блъскаше като разгневен юмрук. На половин квартал и в двете посоки беше съвсем сам на тротоара.

Не се отпусна, а се върна по стъпките си покрай няколко входа. Никой не се криеше в тях. Озадачен, Сет тръгна напред, като надничаше недоверчиво във всеки вход. Сигурен беше, че чу нещо.

Нерви, каза си, щом стигна до кръстовището с „Торгасе“ и слезе от тротоара, за да пресече тясната тъмна улица. Така му ги опънаха през последната седмица, че тънкият пласт здравомислие почти се изтърка. Напрегна очи да съзре нещо в мрака на „Торгасе“ и му се стори, че в дълбоките сенки се мярна движение. Побърза да отmine и закрачи пак по тротоара на север по „Лимат“.

Сърцето му още биеше учестено, когато стигна до улица „Рами“. Огледа се предпазливо, извади туристическата карта на Цюрих от джоба и я разгледа под уличната лампа на ъгъла. Една пресечка по-

нататък Йост бе белязал с кръстче лявата страна на „Рами“. Сет вдигна поглед от картата и видя тясно подобие на парк нагоре по склона, точно където би се падало кръстчето. Малко по-близо до него от същата страна имаше магазинче за цигари, също точно на мястото, описано му от Йост.

Все така усмихнат натъпка картата в джоба си и се заизкачва по стръмнината на „Рами“.

Запътен към магазинчето, той размишляваше, че Якоб Йост син е особняк. Полковник в швейцарската армия, телохранител на своя баща, сдържан, физически корав мъж, широкоплещест, мускулист, целеустремен. Прилагателните, описващи Якоб Йост, лесно изскачаха в ума му. За миг лицето на Сет се сви навъсено. Да, те описваха Йост, но не го обясняваха.

Изглежда, се бе посветил да осигури безопасността и благополучието на баща си, сякаш това е призванието на живота му. Но защо се налагаше?

Ами братята му? Двамата омекнали, закръглени мъже в онази галерия за избраници до Аугустинергасе? Щом Йост заговори за братята си, презрението му пролича. Как е станал толкова различен от тях?

Въпросите се сипеха един след друг.

Сет бавно поклати глава, загледан в часовника си. Точно седем и половина. И точно според указанията на Йост отвори вратата и влезе в магазинчето за цигари. В гъстия топъл въздух тегнеше миризмата на книги и тютюн. Отляво имаше голяма поставка със списания и най-различни книги — с меки и твърди корици, нови и стари. Отдясно се редяха рафт над рафт с ароматни тютюни и множество лули. Право пред него собственикът седеше зад щанда и четеше книга с меки корици. Вдигна глава, щом вратата се отвори.

— Добър вечер — поздрави го Сет на немски.

— Добра да е — отвърна мъжът, грижливо отбеляза страницата с празна кесийка от тютюн за лула и се изправи. — С какво да ви услужа?

Оглеждаше внимателно лицето на посетителя.

Сет усети как гърлото му пресъхва. Дали мъжете с неговата снимка в ръце вече са идвали тук да предлагат пари? Имаше ли

телефонен номер, на който хора като този продавач можеха да се обадят? Твърда бодлива топка страх заседна в гърлото му.

— Искам броя на „Тайм“ от тази седмица — изгъгна Сет.

— Ей там — посочи собственикът към поставката със списанията. — Най-отгоре и почти най-отляво.

Сет се премести към поставката и очите му потърсиха познатата корица. Мяташе тревожни погледи към входа на магазинчето, боеше се, че всеки миг търсещите го мъже ще нахлуят да довършат каквото започнаха на единадесет хиляди километра оттук. Забеляза отдалеч списанието между „Шпигел“ и „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

След малко бе купил малка запалка едnodневка заедно с международното издание на „Тайм“ и излезе в почти топлата нощ. Измина няколко крачки и се озърна през витрината. Собственикът вече набираще телефонен номер.

На Йост ли помагаше? Това влизаше ли в мерките за сигурност? Йост му бе обяснил точно кое списание да купи, кога и къде. Сигурно човекът беше негов приятел.

Но когато обърна гръб на магазинчето и продължи нагоре по стръмния склон, неволно съжали, че не знае на кого всъщност се обажда продавачът.

Мислеше си, че нощта щеше да е приятна, само из мрака да не се навъртаха хора, които го търсеха и предлагаха солидна сума на таксиметров шофьор или служител в хотел, които биха им казали къде е. Пак разкопча якето, катеренето изцеждаше капки пот от тялото му. Подмина строителна площадка, после още една, доближаваше следващото кръстче, драснато от Йост на картата.

Спря за малко до единия строеж и огледа картата в светлината на прожекторите. Хрумна му, че и тук е като в по-студените области на Съединените щати. Щом времето омекне, строителите трябва да работят извънредно и нощем, за да наваксат забавянето заради неблагоприятни условия. Наоколо можеше да преброи цели шест нови сгради, всички осветени от ярки електрически лампи, а скелетата им гъмжаха от работници.

Пак насочи вниманието си към картата. Определи, че кръстчето е по-нагоре и наляво, и се запъти в тази посока. Стъргането на камъчета и пръст под подметките му потъваше в животинските резове на тежки машини, които отекваха от най-близкия строеж. Бързо стигна до

следващата пресечка и мина към Хайм Плац. Пет-шестима души се навъртаха на бетонното площадче в очакване на трамвая, който спираше тук. Смеси се с тях, оглеждаше прозорците на околните здания и се опитваше да налучка светлината в кой е от лампите в апартамента на Якоб Йост старши.

Точно в седем часа и четиридесет минути Сет пристъпи към кошчето за боклук на ъгъла. Щракна запалката и я доближи до корицата на списанието, все едно се опитваше да прочете датата. После хвърли неразгърнатия „Тайм“ в кошчето.

Каза си, че замисълът е добър. През прозореца на тъмна стая помладият Йост непременно би успял да го познае в светлината от пламъчето на запалката. Следвайки точните му указания, Риджуей трябваше да се помотае още пет минути, докато другият мъж го наблюдава и (това беше по-важно) оглежда околността за хора, които са го проследили. Плановете щяха да се променят — Йост не обясни точно как — ако някой дебнеше.

Времето се точеше мудро. Сет пак понечи да се помоли и мисълта за това се преобърна в сърцето му като грапав метал. Може Бог наистина да е мъртъв. Страхът за собствената му душа тепърва изопваше нервите на Сет, когато една, после и две свещи пламнаха на последния етаж в сградата на югозападния ъгъл на „Рами“ и „Целт Вер“.

Пулсът му се ускори, той стъпи на улицата и тръгна към зданието. Две свещи! Йост му даваше сигнал, че всичко е наред. От другата страна на улицата се наложи да изчака камион с бетонобъркачка, който пъплеше на заден ход към съседния строеж. Поспря до бариерата и се загледа как огромен кош, по чиито стени се стичаха остатъците от предишния товар, се спуска под края на стрелата на грамаден решетест кран. Сет отметна глава назад и видя, че краят на стрелата за малко не опира в стената на сградата, където живее Йост. Отдолу му се струваше, че ги делят броени сантиметри въздух.

Камионът с бетонобъркачката изръмжа сред облак изгорял газьол и тромаво като слон се затътри през портала на строежа, за да замени съвсем същия, който се измъкваше празен.

Най-сетне вдигнаха бариерата, той и още един пешеходец — прегърбена старица, буташа телена количка с покупки, можаха да

минат.

Сет стигна до адреса, даден му от Йост, и застана пред заключена врата. До бутоните на таблото нямаше имена, а само номера. Натисна онзи до 874 — веднъж съвсем кратко, след това за цели две секунди.

Щом отпусна ръка, електрическата ключалка забръмча. Влезе бързо във фойето и свърна към асансьорите. Чакаше го празна кабина. Влезе и натисна бутона с номер 8 — последния етаж.

Полираната месингова врата се плъзна в улците си. Над него старите шумни теглещи механизми го понесоха плавно нагоре.

Когато кабината спря, вратата не се отвори. За миг на Сет му се стори, че асансьорът е заседнал, после телефонът на стената звънна. Взе слушалката.

— Риджуей, вие ли сте? — чу се гласът на Йост.

— Разбира се.

— Застанете в средата на кабината и свалете горната си дреха.

— Моля? Но защо да...

— Погледнете към ъгъла на кабината — отвърна Йост. — Има камера на охранителна система. Само искам да се уверя, че всичко е както трябва.

Сет не бе забелязал, но я имаше — миниатюрна камера с наведен към него обектив. Сет се почувства неловко, когато свали якето. Минаха секунда-две, вратата на асансьора се отвори към преддверие с изящна облицовка и мраморен под. Пред него стоеше Якоб Йост и държеше автомат „Хеклер и Кох“ MP5A.

24.

Долу, на улица „Рами“, тъмен седан се плъзгаше плавно в топлата нощ. Четиримата мъже вътре надничаха през прозорците и се оглеждаха за опасност. Под техните скъпи, шити по поръчка делови костюми, не по-малко скъпи кобури ръчна изработка побираха смъртоносни оръжия. Смъртта остава незабелязана, ако се представя за богатство в един богат град.

— Ето там! — посочи мъжът, седнал до шофьора.

Говореше на руски. И другите се вгледаха в показаната им сграда на ъгъла с „Целт Вег“. Шофьорът намали скоростта и спря до бордюра малко след портала на площадката, където строяха високо здание.

— Горе, на последния етаж — допълни мъжът до шофьора.

Другите притиснаха лица до прозорците на колата, за да извият глави нагоре. Виждаха светлини на последния етаж, а до сградата — прожекторите и суетенето на строителите, които бързаха да свършат работа, преди времето да се е развалило.

— Завий насам — нареди мъжът до шофьора. — Ще оставим колата зад сградата и ще се върнем пеша до входа.

Шофьорът кимна, натисна газта и зави в редкия вечерен поток коли.

— Приберете това — сопна се Сет на излизане от асансьора по-скоро с досада, отколкото страх. — До гуша ми дойде разни хора да се целят с оръжията си в мен.

Йост се взираше в него, в очите му имаше студена пресметливост. Приличаше на компютър, сравняващ данните в паметта си с човека, застанал пред него. Кимна рязко веднъж и наведе цевта на автомата към пода.

— Добър вечер — поздрави вече усмихнат. — Съжалявам за неудобствата, на които ви подложих, но както се оказва, те често спасяват живота на моя баща.

— Май вече разбирам защо — промърмори Сет.

Йост се подсмихна многозначително със стиснати устни, обърна се бързо и тръгна по коридора. Сет го последва, разглеждаше в движение картините с маслени и акварелни бои по стените. Все едно минаваше през извънредно тесен, но и извънредно добре попълнил колекцията си музей. Редяха се картина след картина и Риджуей позна няколко, които по-младият Йост му описа предишната вечер.

От него бе чул и че крайно строгите мерки за сигурност в апартамента на баща му са станали необходимост преди повече от тридесет години — отчасти заради ценните картини, но преди всичко заради онова, което видял и научил в Алт Аусзее.

След войната бащата се върнал в Цюрих от австрийските солни мини, където Хитлер скрил плячкосаните произведения на изкуството. В душата му се вкоренила толкова силна омраза към нацистите, че биха го разбрали напълно само хората, които вече са се сблъскали с абсолютното зло.

Според Йост скоро след войната баща му пуснал където трябва мълвата, че би изкупувал творбите, които мнозина есесовци разменяли срещу свободата си. Намеквал и че има връзки, с които ще осигури на доскорошните нацисти необходимите суми и сигурни убежища. С двама свои приятели, чиито преживявания през войната не се различавали много от неговите, старият Йост канел избягалите нацисти в магазина си, за да огледа техните откраднати художествени съкровища. И докато той се занимавал с това, двамата му помощници отвеждали посетителите отзад и ги екзекутирали.

Този страховит замисъл се осъществявал няколко години. Потайността винаги била на тяхна страна. Нацистите идвали един по един, насочвани от устни препоръки. И когато някой беглец изчезвал, за да не го видят повече бившите му съмишленици, всички смятали, че Йост пак е успял да прати поредния „камерада“ на сигурно място.

Системата се провалила през юли 1949 година — двама някогашни оберлейтенанти от СС се появили едновременно пред магазина и настоявали да минат заедно през процедурата. Единият надушил нещо гнило и избягал. По-младият Йост обясни, че оттогава баща му е застрашен от хора, които, макар да са твърде стари, за да убиват лично, имат достатъчно пари и власт да си наемат най-способните убийци.

Йост върнал колкото се може повече творби на законните им собственици, но много останали непотърсени, притежателите им били или мъртви, или в неизвестност. Тези осиротели произведения дали възможност на бащата да разшири своя бизнес от скромен магазин за рамки до първокласна галерия за изящно изкуство.

— Тези са му любими — спря Йост в края на коридора и разпери ръце към картините по стените. — Запази за себе си най-хубавото от творбите, останали без собственици.

Сет забави крачка и отвори уста да каже нещо, но другият мъж се извърна бързо и отвори вратата в дъното.

— Влезте, моля.

Сет попадна в кабинет, чиито стени бяха покрити с книги. Кръгове жълтеникава светлина огряваха голяма библиотечна маса, осеяна с отворени книги и бележници, чиито страници бяха отчасти запълнени със ситен, колеблив, но все още старателен почерк.

Отсреща на кресло с висока облегалка, до приятната топлина на камина с мраморна лавица почиваше старец, подпрял на възглавница краката си, покрити с одеяло. От второ подобно кресло го делеше ниска светлокафява масичка, затрупана с книги, книжа и гарафа, пълна до половината с кехлибарена течност. Той четеше дебела книга с твърди корици.

— Татко? — обади се Йост от прага.

Старецът остави книгата в скута си и се обърна към тях.

— Да, Якоб?

— Твоят гост. Господин Риджуей.

Старшият Йост нагласи очилата си, докато вдигаше глава да погледне Сет и примигваше.

— Ами елате и седнете, господин Риджуей — нетърпеливо подкани той. — Дано не сте намислили да стърчите до вратата, докато остарееете като мен.

Синът кимна към второто кресло с висока облегалка, Сет пристъпи и спря пред стареца. Старшият Йост носеше видимо топъл вълнен халат, пристегнат в кръста. Долницето на пижама се подаваше под пешовете на халата. Сет се взря зорко в закръгленото лице и откри в него повече прилики с двамата синове, които се занимаваха с галерията, отколкото с най-големия син, жилавия полковник от

швейцарската армия. Наведе се да протегне ръка и чу как синът излезе тихо от стаята и притвори вратата.

— Господин Риджуей — пое ръката му Якоб Йост и я стисна изненадващо силно, — добре дошъл в Цюрих и в моя дом. Моля да ме извините, че не ставам, но артритът в коленете напоследък ме измъчи.

Сет изрази съчувствието си и седна на креслото вляво от него. В този миг погледът му се спря на ръката на Йост, отпусната върху страничната облегалка — ужасно обезобразена, покрита с белези и без палец. Извърна се от учтивост, но домакинът вече бе доловил стъписването му и се усмихна криво.

— Това — показва му лявата си ръка — е част от моята история. Но първо бих искал да чуя вашата. — Намести се по-удобно на креслото и се взря в Сет. — Както научих, издирвате съпругата си — жената, у която би трябвало да е картината „Домът на нашата Спасителка“?

Сет кимна.

— Тя изчезна преди шест месеца от нашата стая в хотел „Еден о Лак“.

— Чух за това.

Йост сякаш потъна в собствените си мисли. В мълчанието се чуваха пращането на дървата в пламъците и равномерното боботене на крана отвън. Сет се озърна към прозореца и през мрежестите пердета видя стрелата, завъртяла се почти наравно с този етаж.

Накрая Йост се отърси от спомените.

— Никога няма да забравя тази картина. Нито пък хората, които я донесоха при мен... — Млъкна внезапно. — Но и това е част от моята история. Искам първо да изслушам вашата, затова започвайте, моля.

Сет започна разказа си за последната половин година и Йост измъкна кесийка тютюн изпод купчините хартии на масичката. Риджуей забеляза на нея печат с името на магазинчето, намиращо се недалеч на улица „Рами“. Докато говореше, старецът извади от джоба на халата си голяма лула, внимателно я напълни, натъпка тютюна и го запали. Ароматни вълни дим се понесоха от чашката на лулата и полека се разстлаха към камината.

Сет сподели за търсенето си в Цюрих, за Ребека Уайнсток, за убийците в Лос Анджелис, за другите в Амстердам и за хората, които

сега го дебнеха в този град. Преди да стигне до края на своята история, Йост напълни лулата си още два пъти.

— Съжалявам, че вчера избухнах така във вашата галерия. Ще заплатя щетите.

— Не съжалявайте — прихна старецът. — Това е най-вълнуващата случка през целия животец на онези разглезени идиоти. — Пак се разсмя. — Якоб... — кимна към вратата на кабинета — ... е единственият ми син, който има мозък в главата. Той пък се отнася прекалено сериозно към живота — въздъхна Йост.

Наведе се да изтръска лулата в огромен стъклен пепелник. Изчегърта я и порови в чашката с приспособление за лула. После пак се обърна с лице към Сет.

— Нищо казано от вас не ме учудва. Струва ми се, че трябва да ви обясня защо. — Помълча, докато отново напълни лулата. — Всичко започна през 1939 година, когато един мъж донесе картината в моя магазин. Беше през лятото, малко след като завърших университета и започнах работа при баща си. Имах диплома по история на изкуството и възнамерявах да специализирам реставрация.

Посетителят се държеше надутото като дребен чиновник, който е подчинен на видни особи — спомни си Йост. — Слезе от черна лимузина и донесе в магазина картината, която нямаше рамка. Изобщо не ми направи впечатление този лишен от вдъхновение пейзаж върху къс дърво, миришец на скоро нанесени бои. Картина, която не вълнува, създадена с умение, но без дарба. Човекът искаше да я рамкираме до вечерта. Необичайно, но не и неизпълнимо. Без никакви проблеми завърших работата в срок.

По-късно научих, че този мъж работи не за кого да е, а за самия Херман Гьоринг. Картината била подарък от шефа на Гьоринг — Хитлер.

Войната в Европа се разгаряше и моето семейство следеше кариерата на Гьоринг с интерес, с някакво мрачно захласване по човек, с когото сме били в толкова близък досег. Но той имаше далеч не абстрактно значение за някои мои роднини, които се бяха заселили в Залцбург.

Моя леля, сестра на баща ми, се бе омъжила за живеец там търговец на произведения на изкуството през двадесет и осма година. След като Хитлер анексира Австрия, животът им се влошаваше.

Призоваха съпруга ѝ в армията и той загина в сражение. През четиридесет и трета баща ми ме изпрати в Залцбург, за да се опитам да я върна в Швейцария.

Но преди двамата с леля ми да заминем, дойдоха германски войници. Проверяваха наред художествени галерии, катедри по изкуствата в университети, музеи. Казваха, че търсели „патриотично настроени граждани“, които да помагат в грижите за безценните творби, които били докарвани в Мюнхен всеки ден от всички краища на Европа.

Йост разказа на Сет как той и леля му напразно се мъчели да втълпят на тъпо упоритите войници, че истинският специалист — нейният съпруг, е загинал като най-обикновен редник във Вермахта. Войниците, разбиращи повече от изгребването на кофи за боклук, отколкото от изящно изкуство, отговаряли, че всичко е наред, лелята на Йост сигурно е научила нещо полезно от мъжа си, затова стига са им губили времето, ами я да се качват в чакащите отпред камиони за кратко пътуване до Мюнхен.

Лелята починала от пневмония през декември 1943 година, но Йост продължил да работи в централния събирателен пункт на Мюнхен, съставял каталози и опазвал картините, стоварвани там от цяла Европа с камиони, влакове и самолети.

— С мен се отнасяха доста добре — продължи той. — Дадох ми купонна книжка, настаниха ме в апартамент, който дялях с още трима от централния пункт. Дори получавах заплата. Гестаповците ми казаха, че знаели всичко за баща ми и къде живее и ако се опитам да избягам, „нещо ще му се случи“. Не ми се вярваше, че Гестапо има достатъчно хора, за да се занимава с такива като мен, но не исках да рискувам. — Гримаса изкриви лицето му, докато се опитваше да протегне схванатия си крак. — Не знам дали защото толкова добре си вършех работата, или може би защото изпратих писмо на Гьоринг, за да се оплача от окаяното съхранение на творбите в централния събирателен пункт, но привлякох вниманието на хората около Хитлер, които отговаряха за произведенията на изкуството. Сред тях беше и Ханс Регер, директорът на централния пункт, който ме набеляза, за да ми възлага все по-големи отговорности.

Почукване на вратата прекъсна разказа на Йост.

— Влез!

Миг по-късно вратата се отвори и влезе по-младият Якоб Йост с поднос, на който имаше сандвичи, бира и газирана вода.

— Предположих, че може да огладнеете.

Сет неволно си погледна часовника. Наближаваше девет и половина. Времето отлетя неусетно.

— Благодаря ти — отговори старшият Йост.

И Сет кимна признателно, а синът разчисти масичката между креслата и сложи подноса. Наля бира от високи кафяви бутилки в тежки халби от оловен кристал и излезе.

Стаята притихна за малко, докато двамата мъже оглеждаха подноса и решиха да си вземат по нещо. Сет усети къркоренето на стомаха си при вида на храната и изведнъж осъзна колко е огладнял.

Щом пак се облегнаха в креслата, Йост подхвана разказа.

— Постепенно ми даваха все по-важни задачи — изрече той, след като преглътна с малко бира хапка от сандвич с лебервурст. — В края на краищата през цялото време в университета... а и през целия си живот се бях учил на грижи за изящното изкуство. А аз се чувствах самотен без семейството си и живеях в непрекъснат страх от Гестапо и СС. Но потъвах до забрава в работата. Все пак се стараех не заради Хитлер, а за да опазя творби, принадлежащи на всички епохи. Знаех, че никога няма да си простя, ако позволя тези шедьоври да се повредят. — Загледа се унесено в огъня, сякаш виждаше творбите, изрисувани от ярките играещи четки на пламъците. — Знаете ли, всички бяха събрани там. — В гласа му се промъкна мечтателна тъга. — Тициан, Рембранд, Леонардо, Рубенс... всички. — Йост като че жалеше по горчиво-сладък невъзвратим спомен. — Само уредниците на най-прочутите музеи в света са имали шанса да се грижат за толкова творби на майсторите.

Нацистите, ръководещи „Зондерауфтраг Линц“, специалната група на Хитлер за плячкосване на художествени ценности, се заблудили, че страстта на Йост към изкуството е преданост към тяхната кауза. Той не се и опитвал да разсее илюзиите им, защото така получавал повече отговорности, привилегии, удобства, свобода. А тази свобода му дала шанс да се свърже с бойци от съпротивата и чрез тях да съобщи на съюзниците, че най-голямото в света струпуване на произведения на изкуството се намира в условия, подходящи само за склад, и то в центъра на Мюнхен.

— Бомбардировачите на съюзниците стигаха все по-близо до Мюнхен и аз упорито настоявах творбите да бъдат преместени на по-безопасно място. Предложих солните мини в близката Австрия. Тази идея особено допадна на СС, защото подходеше на техните идеи, вдъхновени от Вагнеровия дух — да се сражават до последния човек сред суровите планини. А трезвомислещите есесовци я харесаха още повече, защото съвсем правилно си представяха, че така ще им бъде по-лесно да разграбят съкровищата, за да търгуват с тях.

Често пътувах до района на Залцкамергут в Австрия и избрах за свое средище Алт Аусзее — оттам удобно се стигаше до много от мините наблизко.

Имах малка къща до брега на Алт Аусзее — добави Йост и допиратата си. — Съвсем близо до пътя между Алт Аусзее и Бад Аусзее. Недалеч имаше и католическа църква. Свещеникът, който служеше в нея, се казваше Ханс Морген. Разбира се — продължи той, — в едно австрийско село свещеникът е важна личност и аз скоро опознах добре Морген.

Отначало Морген се настроил подозрително към Йост и обвързаността му с нацистите. Но познанството им стигнало до искрено приятелство и свещеникът все повече му се доверявал. И не след дълго Йост научил, че Морген е ключова фигура в местното съпротивително движение. Вече нямал контакт със съпротивата в Мюнхен и започнал да предава сведения чрез свещеника.

— Той беше същински герой — с възхищение промълви старецът. — Всекидневно рискуваше живота си, за разлика от мнозина други в католическата църква, които подкрепяха Хитлер или дейно, или чрез бездействието си. Аз бях притеснителен човек, но той се държеше толкова благо, че ме накара да смятам и своята роля за важна.

През последните дни на войната се развихрила истинска лудост. Гърмежите от снаряди и бомби на съюзниците ехтели отвъд хребета и мнозина нацисти, които отговаряли за скритите в мините съкровища, изпаднали в паника. Един от тях — полуобезумял полковник, комуто била поверена мина в хълмовете над Бад Аусзее, съставил план да взриви безценното й съдържание, „за да не попадне в ръцете на евреите“.

Полковникът бясно пришпорвал подчинените си да замъкват бомби по двеста и петдесет килограма в тунелите на пещерата и да ги

разполагат до изваяния от Леонардо да Винчи и картини на Ван Дайк. Бомбите вече били на определените места, когато Йост се срещнал с Морген. Полковникът чакал да дойде експерт по експлозивите, който да свали ударните детонатори от бомбите и да ги замени с взриватели, които можели да се задействат на земята.

И веднъж посред нощ група мъже дошли в къщата на Йост с раница, в която имало пластичен експлозив и детонатори. Още преди зората да смени мъждукането на свещите в стаята, той се научил как да поставя взривател и часовников механизъм.

— На следващия ден — разказваше, мъчейки се да намери удобна поза — сложих всичко в куфарчето си и намерих повод да отида в мината. На излизане нагласих часовниковия механизъм и оставих куфарчето при входа, точно както ми обясниха хората от съпротивата.

Експлозивите срутили входа на пещерата, без да навредят на нито една картина, и попречили на експерта, повикан от полковника, както и на всеки друг да се добере до бомбите, за да им постави детонатори.

Няколко дни по-късно Йост получил отчаяно съобщение от Морген. Донесло го малко момче, чиято майка била съдържателка на кръчмата в селото.

— Морген винаги запазваше хладнокръвие, но когато прочетох съобщението, оставено за мен в къщата, долових истерията в написаното от него, безмерната тревога в разкривения му почерк. В бележката твърдеше, че знаел страшна тайна. Нещо за реликва, скрита в солна мина сред възвишенията над Алт Аусзее до планината Хаберзам.

Нищо не знаех за онази мина и естествено това събуди любопитството ми. Започнах да задавам въпроси, които едва не донесоха гибел и за мен, и за Ханс.

Лицето на Йост се изопна от припомнената печал, сякаш бремето на паметта го теглеше надолу.

Въпросите привлекли към него вниманието на есесовеца, който командвал гарнизона в Хаберзам. Той изпратил един оберлейтенант от СС в къщата на Йост, за да го разпита.

Йост обаче не отстъпил пред заплахите му и накрая бил окован към тежкото желязно легло, докато чакали Морген да дойде.

Малко преди зазоряване откъм Аусзее се чул бумтеж от снаряди. Съюзниците щели да дойдат скоро. Йост можел да разчете новината и като гледал как оберлейтенантът крачи напред-назад угрижено. И тъкмо небето се обагрило в кърваво от изгрева, гръмовен взрив отекнал от планината Хаберзам и разтърсил прозорците на къщата.

— Напънах се да погледна какво става. Сигурно съм стоял долепен до прозореца повече от час, взрян в бялата ледена равнина върху езерото.

Накрая видял хора. Отначало били твърде далеч от него, за да ги разпознае. Но с доближаването им различил самотна фигура, преследвана от униформени войници. И за свой ужас осъзнал, че гоненият беглец е Морген.

Оберлейтенантът влязъл в стаята — усмихвал се за пръв път, откакто чул канонадата на съюзниците по-рано сутринта.

„Скоро ще чуем отговори, а?“ — подразнил пленника си.

Когато чул пукота на пистолетен изстрел и видял облечения в черното си расо свещеник да пада в една пряспа, Йост не се съмнявал, че са убили Морген. Отрядът убийци застигал свещеника, но той се надигнал мъчително и се обърнал с лице към тях. Йост се изопнал, сърцето му се стегнало като пружина — свещеникът вдигнал ръце над главата си и се запрепъвал към преследвачите, които спрели, слисани за миг от неочакваната постъпка на жертвата.

Гледал как един от убийците вдигнал пистолета и се прицелил в Морген.

— Никога няма да забравя какво видях след това — сподели старецът със Сет. — Чудо, нищо друго не може да е.

Преди убиецът да натисне спусъка, бил повален от куршум. От височинка до езерото започнала стрелба, накрая мощен взрив вдигнал във въздуха огромни ледени плочи от езерото. Когато те нападали обратно, Морген бил жив, но в подгонилия го отряд всички били мъртви или тежко ранени.

„Твоят приятел е късметлия — подхвърлил оберлейтенантът. — Но няма да избяга от това.“ Извадил своя 9-милиметров пистолет „Люгер“ и го размахал пред лицето му. И без повече приказки излязъл от спалнята. Йост чул тропота на ботушите му в хола и затръшването на външната врата — есесовецът излязъл на мъничката веранда.

— Кресях на Морген да тръгне назад, но той не ме чуваше.

Докато Риджуей слушаше какво се е случило след това, сандвичът се събра на мазна топка в стомаха му.

— Виждах как Морген идва все по-наблизо. Клатушката се по снега към къщата и не подозираше, че оберлейтенантът го чака. Предполагам, че есесовецът дойде с намерение да разпита и двамата ни, но съюзническите войници вече бяха отвъд хълма и той размисли, реши просто да ни убие, за да не губи време. — Йост направи гримаса и размърда краката си върху възглавницата на пода. — Да, в онези последни дни имаше безумие. Обзе всички ни, подтикна ни да вършим неща, които... е, едва ли е възможно да ви накарам да ме разберете напълно.

Йост знаел, че след като оберлейтенантът убие Морген, вероятно ще се върне в къщата да се разправи и с него. За да спаси и себе си, и свещеника, протегнал се докдето му позволявали белезниците и успял да счупи огледалото на стената над малкото дървено бюро.

— Взех най-голямото парче стъкло — Йост вдигна пред очите на Риджуей своята осакатена лява ръка — и срязал кожата, сухожилията и мускулите на палеца си.

Като пощуряло животно, прегризващо лапата си, заклещена в зъбите на капан, Йост сякъл палеца си, докато не го отрязал и измъкнал китката си от гривната на белезниците. И без да помисли за превързване на раната, изскочил от къщата след оберлейтенанта.

— Не помня да съм усещал болка — върна се у онези мигове Йост и огледа белязаната си ръка с нова почуда в очите. — Но помня безсилния бяс, с който изфучах през вратата, стиснал окървавеното стъкло с дясната си ръка.

Зърнал оберлейтенанта в края на верандата — вдигал за стрелба своя „Люгер“, а Морген тъкмо завивал към портичката на двора. Йост връхлетял към есесовеца и замахнал с окървавеното парче стъкло като с кама. Оберлейтенантът се прицелил старателно в главата на свещеника, който се сковал на място, лицето му застинало в маска на примирение.

— Чух изстрела миг преди върхът на стъклото да се забие в тила на есесовеца. — Йост тъжно клатеше глава. — Още секунда, може би дори още половин секунда и той нямаше да може да стреля.

Изтръгнал парчето от шията на оберлейтенанта и го заудрял отново. Офицерът се свлякъл, шуртящата кръв от срязани артерии

поръсила снега в алено.

— Не помня добре какво стана после — призна Йост, — освен че след падането на онзи нацист отидох да видя как е Ханс. — Страдалческа гримаса промени лицето му. — Имаше страшна рана в главата. Виждаше се мозъкът през дупката в черепа му.

Тогава сигурно съм се побъркал, защото спомените ми се губят. Нищо не помня до мига, когато американски войник ме дръпна настрана от тялото на оберлейтенанта. Наложих се да ми удря шамари и да избие от ръката ми парчето стъкло. — Йост се вторачи в очите на Риджуей. — По-късно войникът ми каза, че когато ме видял, аз съм притискал гърдите на есесовеца с колене и съм му вадел очите. — Гласът му отслабна. — Той... оберлейтенантът... още бил жив. Американецът чувал писъците му, а аз съм продължавал да мушкам. — Йост поклати глава. — Безумие. Май единственото, което остава на здравомислещия човек по време на война, е да полудее.

Млъкна за дълго. Само пукотът на чворовете в пламтящите цепеници и бученето на крана от съседния строеж нарушаваха тишината. Не чува бръмченето на електромотора в повикания към фойето асансьор, където чакаха четирима мъже в скъпи костюми, шити по поръчка.

25.

Сглобяемите плочи от тавана на кабината в частния асансьор на Йост бяха пръснати по пода. Вътре стояха четирима мъже. Двама от тях закрепяха формовани експлозиви към затворената врата.

— Внимавайте — напомни мъжът, който бе седял до шофьора в колата. Явно той беше старшият. — След онзи злощастен провал в склада този път всичко трябва да мине идеално.

Един от тях се бе покатерил върху кабината и клечеше там, наблюдавайки какво правят останалите. Откачените кабели на охранителната видеосистема висяха до нейното ослепяло електронно око.

— Погрижете се зарядите да залепнат здраво, после уплътнете около тях и пластичния експлозив — нареждаше старшият. — Трябва да сме сигурни, че взривната вълна ще се насочи навън. Иначе...

Не довърши изречението — и без това беше ясно. Тези заряди можеха да ги убият със същата лекота, с която щяха да изкъртят вратата. Правилното разполагане на формовани експлозиви не е дори наука, а цяло изкуство.

Старшият придирчиво огледа свършеното от неговите хора и накрая го одобри.

— Бива. Сега всички върху кабината.

С помощта на покатерилия се пръв двамата издрапаха нагоре и се наместиха сред механизмите.

— Внимавайте с противотежестите — предупреди ги старшият и натисна бутона за последния етаж.

Кабината потегли нагоре, а той размота кабелите на детонатора и ги подхвърли на друг от мъжете. После му подадоха ръка и го издърпаха при себе си.

Синът на Йост бе дошъл да прибере остатъците от сандвичите и да им предложи още бира. Сет отказа. Стомахът и без това го

присвиваше.

— След като американецът ми удари плесница — продължи старецът, щом младшият Йост излезе, — аз сякаш се събудих от сън. Погледнах какво съм сторил на нациста и изведнъж силно ми призля, вероятно от загубата на кръв, след като си отрязах палеца.

С Морген поддържахме връзка през годините. По-късно, след като възвърна голяма част от спомените си, той ми разказа какво е видял в секретната солна мина при Алт Аусзее. Разберете, той се боеше, че ще умре и тайната ще си отиде с него. Затова сподели цялата история с мен.

— И каква е тя? — настойчиво попита Сет.

— Предпочитам самият Ханс Морген да ви я разкаже.

— Морген ли? Да не е тук, в Цюрих?

Йост завъртя глава.

— Той е в Алт Аусзее. Или ще бъде, когато вие пристигнете там.

— Но...

— Слушайте ме внимателно — прекъсна го старецът. — Онази рисунка, която е у вас... Картината, сецате ли се? — Сет кимна. — Тя е ключът към всичко, което е сполетяло вас, съпругата ви... и мен, и Ханс през последните четиридесет години.

— Как така? Не разбирам.

— Скоро ще разберете — увери го Йост. — Но в момента трябва внимателно да изслушате моите указания. Ще имате един-единствен шанс. Разбирате ли? — Взря се сурово в Сет, който кимна безмълвно. — Трябва да занесете картината в Туле Гезелшафт Банк. Тя е на Банхофщрасе, малко по на север от Парадеплац. Ще поискате среща със старшия служител на етажата. Дайте му картината и му кажете, че искате достъп до своята касета в трезора. Той знае какво да направи.

— Но какво общо има това с...

Старецът завъртя глава.

— Не знам. Жалко, че не мога да ви обясня. През четирите десетилетия, откакто двамата с Ханс вървим по дирите на тази картина, успяхме само да научим, че тя е ключът за касета в трезор и съдържанието на тази касета е задължително условие, за да се сдобиеете със „Страстите Софиини“.

— Моля? Но как това ще...

— Морген ще ви обясни — натърти старецът.

— Но защо да чакам? Обяснете ми сега — упорстваше Риджуей.
— Всичко, което науча, би ми помогнало в търсенето на Зои. А да я намеря за мен е по-важно от всякакви неща, които може да са си стояли заровени в някоя пещера от половин век.

Йост се ухили до уши.

— Но вече не ви се налага да я търсите. Съпругата ви е в Цюрих. Говорих с нея само час преди да дойдете.

Сет се приведе напред на креслото като от токов удар с високо напрежение.

— Зои? В Цюрих? Как сте... защо... защо ви се е обадила? И защо не ми казахте по-рано? Къде е тя?

Йост вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Въпросите един по един, моля ви. — Спря, за да оближе сухите си напукани устни. — Тя ми се обади, защото съм убеден, че Вили Макс е споменал името ми пред нея. Знае как съм свързан с творбите в Кройцлинген, а не само факта, че аз съм рамкирал почти всички картини, които Макс бе... събрал. Тя обаче ме потърси не заради колекцията, а с надеждата, че съм разговарял с вас.

Старецът се усмихна.

— Но защо не ми казахте веднага?

— Защото знаех, че тогава не бихте пожелали да чуете нищо друго. А всичко, което ви разказах, е извънредно важно за мен, за вашата съпруга и за целия останал свят.

Сет се бе изцъклил втрещен към него.

— Къде?... — изграчи немошно от радост. — Къде е тя?

— Във вашия хотел. „Еден о Лак“.

Сет скочи изведнъж.

— Толкова време... — Гласът му преливаше от почуда. — Толкова време бяхме разделени, а накрая се озоваваме в един и същ хотел.

Очите му се взираха отвъд пламъците в камината. После се опомни от вцепенението.

— Господин Йост, благодаря ви за отделеното време и за гостоприемството. Аз...

— Чакайте. — Лицето на стареца изведнъж се сгърчи от страх. — Обещайте ми, че ще отидете в Алт Аусзее, за да се срещнете с Ханс. Той се изложи на голяма опасност, за да говори с вас.

— Аз...

Сет се канеше да изтъкне, че първо трябва да се допита до Зои за това, но подът под краката му се раздруса и веднага последва тежкият тътен на взрив.

— Тези проклетни строители! — кресна Йост. — Пак удариха стената на сградата с техния кран!

Но причината не беше в крана. Изведнъж зад яката дъбова врата на кабинета се чуха кратките откоси от автомата на по-младия Йост, след това в отговор и приглушената кашлица от автоматични оръжия със заглушители.

— Татко! — нададе вой синът. — Те са тук! Те са тук...

И изведнъж двамата в стаята прозряха, че е мъртъв.

— Бързо! — подвикна старецът. — Залостете вратата, господин Риджуей. Тя е много здрава.

Сет чуваше тропота на тичащи крака в коридора и тихи припрени мъжки гласове.

Скочи и се метна към дъбовата врата. Дръжката изтрака, ръката му обаче напипа резето и го превъртя.

Чу ругатни зад вратата, пантите се разтресоха от тежестта на нечие тяло. Вратата заскърца, но издържа.

Внезапно си спомни същия звук от изстрели — автомати на яхта в другата половина на света. И също като сега фантастично звучаща история от устата на жена, която прекъснаха прокраднали се нападатели. Когато мислите му се върнаха светкавично в неотдавнашното, споменът за куршумите, пробиващи палубата на „Валкирия“, напълни кръвта му с адреналин.

Сет отскочи встрани и се просна на пода. В същия момент от вратата се разпръснаха облак куршуми и дълги, назъбени дъбови трески.

— Легнете! — изрева, докато се търкаляше по пода.

Спря на длани и колене и се озърна към креслото на Йост. Старецът също се бе търкулнал оттам и мъчително пълзеше към телефона на масичка до прозореца.

Куршумите продължаваха да пробиват вратата, изгубили голяма част от силата си, и летяха напосоки в стаята.

Поне един обаче запази ударната си мощ или мина през дупка, оставена от предишен. Докато Сет гледаше как Йост пълзи по дебелия

персийски килим върху скъпия паркет, куршумът се заби гадно в тялото на стареца малко под мишницата. Почти мигновено изби червено петно — от разкъсаната артерия бликаше топла струя.

Тялото се сгърчи и подскочи от удара. Времето сякаш се разтегна до безкрайна мудност. След това се забърза — Йост отлетя и се блъсна в стойката с маши, ръжени и други принадлежности, сложена до камината.

Сет пропълзя на четири крака до креслото, където бе оставил якето си. Извади револвера и се шмугна зад креслото тъкмо когато вратата се отвори с трясък.

Първият нахълтал мъж крещеше нещо на непознат език. Руски ли беше? Онзи хвърли поглед към трупа на стареца, проснат до камината, и започна да дупчи с автомата си безжизненото тяло, което заподскача като зловеща кукла на конци.

— Мръсници! — извика Сет, подаде се и гръмна със своя „Магнум“ по първия нападател — кльоцав мъж с умело ушит костюм.

Попадналият в корема куршум го преви и подхвърли. Мина през вътрешностите му, раздробил гръбнака и излезе през кръста. Мъжът беше мъртъв още преди да е паднал на пода.

Други крясъци прогониха тишината. Сет беше сигурен, че са на руски. Как са го намерили? Как са го проследили въпреки предпазните мерки на полковника?

Нямаше обаче време да умува, а само да реагира, за да оцелее. Стреля втори път по мъжете, които се отдръпнаха от вратата на кабинета. Техните смесващи се гласове ехтяха в коридора, докато търсеха нови позиции.

Сет очакваше да се върнат скоро и като прескочи отпуснатото тяло на Йост, се спусна към телефона. Глуха линия. Прекъснали са го.

Отрязан. Сам. И двамата Йост мъртви. Бореше се с наелектризиращата паника, която се мяташе из него.

„Проклет да си, Господи! Защо все на мен? Остави ме на мира, шибаняко!“

Сет притича пак до якето си и извади шепата резервни патрони, които си носеше. Още дванадесет. И четири в барабана. Общо шестнадесет изстрела. Срещу... Колко са онези?

Миг-два по-късно опустошителен кръстосан огън разпердушени стаята, дълбаеше пода, тавана и стените. Сет се сви назад, когато

смъртоносните невидими пръсти на куршумите зашариха в пространството около него. Преобърна креслото си и се смести зад него, но то предлагаше оскъдно прикритие.

Годините на подготовка в полицейската академия и опитът от улиците му помогнаха отново. Разчитай на рефлексите си, движи се пъргаво и оцелявай, оцелявай!

Сет стреля два пъти през вратата — по един куршум към всяка страна, и се хвърли към прозореца. Преобърна маса с дебел мраморен плот и се шмугна зад нея, а шевица от куршуми мина през стаята и откърти каменни парченца.

Откъм коридора долетяха напрегнати крясъци, след секунда единият от нападателите се мярна като сянка край вратата. Сет пусна куршум по него и се напсува наум. Подмамиха го да похаби патрон. Какво като говорят руски? И те могат да броят колко е изстрелял.

След секунда нещо тупна силно и някакъв предмет се затъркаля по пода. Сет огледа стаята и забеляза лъщенето на заоблен метал по малка ръчна граната, спряла на сантиметри от мраморната маса.

Отчаян, той пусна револвера и скочи натам. Грабна гранатата, усети тежката ѝ злокобна сила и подобно на животинче, вцепенено от вида на готова за атака гърмяща змия, се колеба сякаш цяла вечност. Мина частица от секундата, преди да запрати обратно гранатата през разбитата врата и да залегне на пода зад масата.

Ударната вълна повдигна масата, блъсна я в него и го заклеци до стената. За кратко не чуваше нищо, освен камбанен звън, после и засмукващия рев, който помнеше още от първото практическо упражнение с експлозиви в академията — тогава забрави да си сложи заглушителите, които раздаваха на всички курсанти.

Зад тази гръмовна завеса дочу гласове. Напъна тежкия мрамор, който му спаси живота, и успя да го избута, когато двама мъже нахлуха през вратата с готови за стрелба оръжия. Единият долови движението му и пусна къс откос. Сет се прикри зад масата. Мраморни шрапнели свистяха из стаята, а той опипваше за своя „Магнум“. Къде ли беше?

Трескаво шареше с ръце наоколо, а стъпките на двамата го доближаваха. Пореден откос от автомат със заглушител задълба в масата и парчетата пак се разлетяха на всички страни.

Ето го! Зърна револвера до стената. Скочи и го грабна с две ръце. Извъртя се и видя главата на по-близкия мъж да се подава над ръба на

очуканата маса. Убиецът насочи автомата към него.

Сет се изви и изстреля последния патрон в барабана. Лявата половина от лицето на мъжа изчезна, видяха се синусите и основата на мозъка. Онзи изгъркори и рухна на пода.

Припрените стъпки на втория се отдалечиха от стаята. „Сега бързо“ — заповяда си Сет. Не биваше да се помайва. Нямахше да повторят грешката си с гранатата. Следващия път щяха да я държат достатъчно дълго, за да не му оставят време да им я метне обратно.

Отчаяно се озърташе в търсене на изход. Само прозорецът и вратата. През дупките от натрошените стъкла вееше студ. Имаше най-много няколко секунди, преди да хвърлят граната от коридора.

Пъкна револвера както си беше с празни гилзи в барабана под колана на кръста си и се изправи. С един замах дръпна пердето и зяпна осемте етажа черна пустота. Точно пред него на двадесет и пет или тридесет метра беше осветената кабина на краниста, която видя отдолу на улицата. Стрелата на крана не помръдваше. Въжетото бе спуснато надолу към метален кош, който пълнеха с бетон от камион, влязъл на заден ход в площадката. Строителите си вършеха работата. Прекараха дебела гъвкава тръба от камиона към коша. Оглушителният шум на строежа би прикрил стрелбата.

Трескаво търсеше корниз, поне място да стъпи на пръсти, и видя коша да се издига, щом въжетото се опъна. После стрелата се завъртя към него. Полека набираше скорост.

Какво изръмжа Йост след взрива? Нещо за крана. Прокле го, защото се заблуди, че кранът пак се е ударил в неговия блок. И както Сет се загледа в стрелата, мудно засилваща се към него, чу познато тракане в коридора. Какво беше това?

Стрелата се въртеше към прозореца. „Господи, не допускай да спре. Моля те, не позволявай това.“

Приклепна до перваза на прозореца в очакване на своя шанс.

И тогава се сети пак за тракането в коридора. Гадост! Предпазител на граната, паднал на пода.

Стрелата приближаваше. Пет метра, четири, три. Сет пропълзя върху перваза. Два метра...

Чу удара на гранатата в пода. Погледна за миг чернилката долу и скочи към въртящата се решетеста конструкция.

Усети гранатата, преди да я чуе. Ударната вълна го понесе напред, залепи го в прътите на стрелата. Чу смътно взрива зад себе си, грохотът бе погълнат от бученето на мощните електромотори на крана, ръмженето на камионите долу и блъскането на пневматични чукове в съседния строеж.

Той протегна ръце да смекчи края на полета си, но грубата сила на гранатата го срещна безмилостно с металните пръти. Усети как мускулите в ръцете и раменете му се напрегнаха до скъсване, когато посегна да се хване някъде и в същото време да предпази главата си. Почти успя.

Както диво размахваше крайниците си, сгъвката на едното му коляно се заклеци в ъгъл на рамката, оформена от триъгълници. На Сет му се стори, че безкрайно дълго вися с главата надолу, носен в нощта от стрелата на кран осем етажа над земята. Почувства изплъзването на револвера изпод колана.

Замаяно зяпаше тъмата, простираща се на двадесет и пет метра под него. После в очите му закапа топла гъста течност и му попречи да вижда. Минаха секунди, преди да осъзнае, че това е собствената му кръв, потекла от носа. Посегна нагоре да я изтрие.

Вече чуваше викове отдолу. Мъжете на земята го бяха забелязали да виси. Движението на крана се забавяше „Не. Моля те, Господи. Не им позволявай да го спрат.“

С едва ли не свръхчовешко усилие той протегна ръце и се издърпа нагоре, накрая яхна долната рамка на стрелата. И тогава в прозореца на апартамента се показаха две лица — до тях имаше по-малко от петнайсетина метра. Взираха се надолу, опитваха се да открият с погледи падналото тяло.

Стрелата се отдалечи още десетина метра от тях, засилена от инерцията на тежкия кош с бетон, после спря. Сет бършеше с длан ръкналата от носа му кръв и се напъваше да проясни ума си. Ударът в лицето бе нарушил чувството му за равновесие. Опита се да помръдне напред и светът се завъртя около него. За малко помисли, че кранът пак се е раздвижил. Още миг и люлеенето спря.

Чу вик над себе си. Озърна се към прозореца на апартамента — единият мъж го сочеше. Двамата едновременно се прицелиха с автоматите си. Колкото и трудно да пазеше равновесие, той защъка по рамката на стрелата към кабината на краниста.

А човекът в кабината сигурно бе видял какво става. Мощният двигател забуча и стрелата се завъртя отново, като превръщаше Сет в подвижна мишена и го отнасяше в тъмнината надалеч от нападателите.

Зад прозореца пак се разкрещяха, след секунда стъклата на кабината се разхвърчаха от прицелна стрелба. Сет гледаше как тялото на краниста подскача и се гъне и накрая се свлече върху пулта за управление. И тутакси двигателят на крана изрева. Шеметното кръжене на стрелата се ускоряваше, заплашваше да изхвърли Сет.

Сърцето му блъскаше, мускулите се изопваха до скъсване, но той се провираше през решетките, с все сила се съпротивляваше срещу все по-голямата центробежна сила и нито за миг не забравяше колко лесна мишена ще е, когато пак се озове близо до оръжията в ръцете на убийците. Куршуми звъняха и отлитаха от прътите наоколо, когато се добра до вертикалната кула на крана. Къде се смъкваше, къде направо падаше към земята.

В основата на крана го подхванаха и отмъкнаха яки ръце, а стрелата се въртеше бясно и изтръгна искри от блока на Йост. Из строежа отекнаха вопли на уплах, щом една от железобетонните противотежести се стовари на земята и смаза част от скелето броени мигове след като строителите избягаха оттам.

Кръв от носа лепнеше по лицето и шията на Сет, сплъстяваше косата му. Той се препъваше сред паникьосания поток хора, бягащи от развилнелия се кран, който се усукваше и разкривяваше с ускоряването, превърнало го в уродливо подобие на въртележка в лунапарк. И стоманените въжета започнаха да се късат с плющени като оръдейни изстрели. Сет с ужас гледаше как вертикалната колона се намачка. После побягна в нощта.

26.

Зад „Еден о Лак“ линейка с бели кръстове на червени полета по вратите доближи служебния вход. Отзад в кабината полковникът от КГБ Едуард Молотов седеше навъсен и за стотен път проклинаше лошия късмет, заради който му възложиха тази задача. Жената им избяга. И той получи от началниците си съобщение, че следващ провал няма да му бъде простен. Отново му заповядаха на всяка цена да залови жената заедно със съпруга ѝ. Мъничка радост го споходи единствено, когато научиха от телефонен разговор, записан от техния човек в Париж, че и мъжът е в Цюрих. Молотов си погледна часовника — другата му група сигурно вече го е заловила. Знаеше, че ще си изчисти досието напълно, стига само да докопа картината. Точно такава беше намерението му.

Пак погледна копието от паспортната снимка на Сет и зашепна на двамата мъже, седнали отпред, и на другия до себе си:

— Вие сте санитары, не забравяйте. Помнете също и че искаме господин и госпожа Риджуей живи. Ако се наложи, ранете ги, но не ги убивайте. У тях има нещо, което ни е нужно.

В своята стая Зои остави телефонната слушалка.

— Не разбирам. Къде ли може да е? — Гледаше ту Стратън, ту Картиър, когато се върна към масичката в хола. — Сигурно вече хиляда пъти звъня в стаята му. Оставихме бележки на вратата, в кутията му за съобщения на рецепцията... и пак нищо. — Тя заби поглед в земята. — Къде може да е отишъл?

На масата имаше остатъци от храна. Зои седна и се зазяпа мрачно през прозореца. Ама че ирония, мислеше си. Ето я отново в действителния свят, за който така жадуваше през онези месеци, но още ѝ липсваше нещо... което правеше света ѝ истински. Сега разбираше колко зависи животът ѝ от връзката със Сет. Докато не се съберат отново, все ще ѝ се струва, че не е каквато беше.

Картиър прекъсна мислите ѝ.

— Сигурен съм, че ще се обади скоро. Може да пазарува за Коледа.

Най-дългите изречения от устата му, откакто го среща.

Зои се усмихна насила.

— Дано сте прав. — Говореше толкова тихо, че двамата мъже се наведоха напред да я чуват. — Разбира се. Коледа е.

Погледна ги поред и пак потъна в себе си.

В този момент телефонът звънна. Зои вдигна слушалката.

— Ало?

— Зои? — чу тя гласа на Сет. — Зои, наистина ли си ти?

— Сет! — Нейният глас пресекна, ръцете ѝ се разтрепериха. — О, боже! Ти си. Сет, толкова съм щастлива да те чуя. О, Богиньо... — Тя захлипа тихо. — Толкова ми липсваше, мили. Толкова ми липсваше.

Сълзите на мъката, които бе сдържала твърде дълго, рухнаха в потопа на облекчението.

— Зои... Зои! — заговори Сет тревожно. — Стегни се за минутка, имам нужда от помощта ти.

Сърцето ѝ пропусна един удар. Чуваше тежкото му дишане в слушалката.

— Сет, къде си? Добре ли си?

Той се огледа. Стоеше в телефонна будка на Глориящрасе срещу входа на университетската болница. Студенти минаваха по дваматрима край него, някои с бели престилки, други явно бяха от подолните курсове. Никой не му обръщаше внимание. Но това нямаше да трае дълго. Той беше убеден, че след броени минути ще го обявят за издирване.

В далечината, от посоката, където се намираше блокът на Йост, виеха сирени.

— Ъхъ, нищо ми няма... засега — отвърна Сет. — Аз съм в Цюрих и...

— Знам — прекъсна го Зои. — Къде в Цюрих?

Сет наклони глава, наостри слух — воят на сирена се усилваше. Приближаваше по склона, който той току-що пробяга на един дъх.

— Слушай, разполагаш ли с кола? — попита той напрегнато.

Зои се поколеба.

— Да, аз... имаме една кола. — Джордж Стратън въпросително се вторачи в нея. — Сет се обажда — обясни му тя.

— Какво? — сепна се Сет.

— Говорех с Джордж Стратън. Той работи за правителството... и ми спаси живота.

— Какво е направил?!

В този момент полицейска кола нахлу с вой в полезрението му, следвана плътно от линейка. Техните мигащи лампи приличаха на извънземен кораб в очите на Риджуей.

— Няма значение — отсече той. — Скъпа, трябва да ме изведете оттук колкото се може по-скоро.

— Откъде да те изведем? — уточни Зои.

— Аз съм срещу университетската болница... на склона над стария град по източния бряг. Аз...

Втора полицейска кола се показва бавно иззад ъгъла — нито светлини, нито сирена. Полицаят на седалката до шофьора осветяваше с прожектор стените и тротоарите. Дали някой не е съобщил за него? Колата беше само на стотина метра, ослепителният лъч на прожектора режеше мрака.

— Трябва да тръгвам — избълва Сет. — Да се срещнем при „Гросмюнстер“.

— Къде? — не разбра Зои.

Ченгето с прожектора като че се взираше право в Сет.

— При „Гросмюнстер“. Това е голяма църква. Когато и да попиташ, ще те упъти.

Без да чака отговор, той тръшна слушалката и се изниза в нощта.

27.

— „Гросмюнстер“ — повтори Зои, докато връзваше маратонките и вземаше якето си. — Май е църква близо до реката.

— Знам къде е — сопна ѝ се Стратън. — И нямам никаква нужда от помощ, за да взема оттам вашия съпруг. Искам да останете тук с Рич, за да сте в безопасност.

Той дръпна нагоре ципа на якето си и тръгна към вратата.

— По дяволите! — изфуча Зои и му прегради пътя. — Отивам да го видя и вие няма да ми попречите. Не съм багаж, който да си подмятате, както ви скимне.

Стратън се озърна към Картиър, който стоеше в очакване на заповеди, и пак се взря в нея.

— Бих могъл да наредя на Рич да ви държи насила тук, докато се върна. Но не ми се ще да му причинявам това. Не се знае какво може да сторите. — Пак се обърна към Картиър. — Облечи си палтото. Предпочитам да се разправам с КГБ, отколкото да споря с нея.

Стратън ѝ посочи да се дръпне встрани, после отвори вратата към коридора и надникна.

— Чисто е. — Вторачи се в Зои. — Може и да е опасно. Искам да обещаете, че ще изпълнявате заповедите ми незабавно, без да задавате въпроси.

Зои кимна — знаеше, че съгласието ѝ е цената, за да се срещне със Сет. И тя прекрачи в коридора, следвана плътно от Картиър. Сама щеше да решава кога и как да изпълнява заповедите на Стратън. Рич тъкмо затвори вратата на апартамента и телефонът зазвъня.

— По-бързо! — подкани тя Картиър, който бръкна в джоба си за ключа. — Може би Сет се обажда пак.

Телефонът звънна трети път, после четвърти. На петия звън Картиър отвори и Зои се втурна към аппарата на масичката до леглото. Грабна слушалката.

— Ало? — Никой не отговори. — Ало? Кой се обажда? — Пусна слушалката. — Проклятие, проклятие, проклятие! Твърде късно.

Постоя още малко до телефона.
— Да вървим — повика я Стратън от коридора.
Тя и Рич побързаха да отидат при него.

Полковникът от КГБ Молотов се засмя до уши, когато кротко остави слушалката на вътрешния телефон.

— Тя е там — каза на стоящите наблизо трима мъже. — Ти — посочи шофьора, — ела с мен нагоре по стълбата. — Изгледа другите двама. — Качете се с асансьора и ни чакайте там.

Без да чака потвърждение, че са разбрали, Молотов енергично се заизкачва по покритите с дебела пътека стъпала, забравил за момент болките в ударената си глава.

Рич Картиър долови стъпките на тичащи хора.

— Стойте — натърти през шепот и възпря с едната си огромна ръка Зои и Стратън.

Извади малък „Узи“ от нараменния си кобур и долепи ухо до стената.

— Какво става? — попита Стратън, който пък се притисна до стената на стълбището и даде знак на Зои да направи същото.

— Стъпки — обясни Рич. — Тичат... отдолу.

Стратън се послуша и попита:

— Да не си играят деца? Не чувам.

— Децата играят шумно — възрази Картиър. — Трябваше да чуем и други звуци, освен стъпките.

Картиър запристъпя безшумно надолу по стъпалата, въртеше наляво-надясно цевта на автомата. Стратън слизаше половин крачка зад него с пистолет в ръка. Зои беше най-отзад.

Молотов се спотаи в рамката на вратата на хотелска стая. Отсреща в началото на коридора шофьорът също се опитваше да се скрие в плитката рамка. И двамата държаха готови за стрелба картечни пистолети, произведени в Чехия.

— Чуваш ли ги? — прошепна Молотов.

— Откъде знаете, че са те? — запита шепнешком шофьорът.

— По инстинкт. Иначе защо да говорят толкова тихо? И защо още не са слезли? Твърде много се забавиха. Предпазливи са. Чули са стъпките ни. Сигурно е заради това.

Картиър зърна двамата мъже в коридора тъкмо когато отделяше крак от последното стъпало преди втория етаж. За размерите си беше изненадващо пъргав и щеше да оцелее, ако не се бе заковал напред крачка, за да спре с ръка Стратън и Зои.

— Назад! — изрева им той и изравни цевта с човека, застанал отдясно в коридора.

Онзи също вдигна оръжието си, а Картиър забеляза с крайчеца на окото си още едно оръжие в друга рамка на врата. „Стреляй и се прикривай, стреляй и се прикривай!“ — чуваше крясъците на сержанта си в учебния център.

Натисна спусъка и откосът надупчи лицето на мъжа отсреща, заби главата му във вратата. Застанал само на два-три метра оттам, Молотов усети топли пръски кръв по бузата си, докато изскачаше в коридора и се целеше с картечния пистолет в туловището на огромния мъж. Картиър се вцепени от куршумите, пронизали месестите му гърди и корем. Но мрачното задоволство изчезна от лицето на Молотов — мъжагата още се прицелваше в него, като че зейналата рана, обагрила ярко ризата му, не му пречеше.

— Умри, дяволите те взели — смънка през зъби полковникът и патроните в пълнителя му свършиха.

Едрият мъж се олюля, цевта на автомата му се заклатушка. Но още се държеше на крака и тръскаше глава като бик, чакащ матадорът да довърши започнатото от пикадорите.

Молотов гледаше втрещен как цевта спря срещу гърдите му. Полковникът гангстер хвърли чешкия картечен пистолет и отскочи встрани, а куршумите изсвистяха там, където беше преди секунда. Молотов извади светкавично пистолета си и изстреля в стакато три патрона по главата на мъжагата.

„О, господи! О, господи! Застреляха Рич!“ Зои се вцепени от ужас, пръстите ѝ се впиха в парапета. Гледаше как Стратън се плъзна напред, опитваше се да стигне до него. Гледаше и как Картиър се тресе от ударите на куршумите, олюлява се за малко, после се прицелва и стреля.

В следващия миг вече виждаше как два куршума отнесоха лявата половина на лицето му, а третият разкъса шията му отляво и оголи плътта и артериите. От шията пръсна яркочервена кръв и очерта алена петльова опашка по стената, когато Рич рухна на пода. Пронизителни

фалшиви звуци на тръби и струни заехтяха в главата ѝ, тя едва сподави писъка си.

Тогава тревожни гласове отекнаха по стълбището отгоре. Още думи на руски — значи имаше засада. Стратън се поколеба само за миг.

— Вземете! — тикна в ръцете ѝ малък „Узи“. — Свалил съм предпазителя. Свийте се на пода и очистете всеки, който се качи по стълбата.

Той извади пистолет от кобура под якето си и хукна нагоре през две стъпала. Стигна до площадката и след секунда затрещяха още изстрели, проточиха се гърмежи от две-три различни оръжия — Зои не можеше да ги преброи. Изведнъж всичко стихна до тихите безнадеждни стонове на смъртно ранени мъже.

Страхът не пускаше думите ѝ през гърлото. Кой загина горе? Ако е Стратън, значи пак оставаше сама. Усети треперенето си.

— Обратно в стаята или ще пръсна и твоята глава!

Разпозна гласа на Молотов от долния етаж, явно сплашваше любопитен гост на хотела. Затръшна се врата, изчегърта ключалка. И след секунда-две Молотов се появи пред очите ѝ толкова внезапно, че стъписаната Зои застина в нерешителност. Малкият „Узи“ на Стратън висеше надолу в ръката ѝ, скрит в гънките на якето.

— Не мърдай — предупреди я той на английски.

— Пак ли ти! — процеди Зои с омраза.

Сърцето ѝ се забърза, щом в сумрака на коридора видя познатите черти на един от мъжете в склада. По дяволите! Проклинаше се, че е толкова мудна, а пръстите ѝ стиснаха здраво дръжката на автомата, показалецът ѝ се уви хлабаво около спусъка. Зои се вторачи в очите му и се опита да задържи неговия поглед, докато по мъничко вдигаше оръжието.

Молотов се взираше усмихнат в нея.

— Да. Аз съм. Дойдох да те прибера.

Тръгна безгрижно към нея, отпуснал ръката с пистолета.

Зои пак чу стъпки откъм стълбата над етаж. Дали е Джордж? Или някой от групата на този човек? Молотов направи още една крачка към нея, Зои милиметър по милиметър завърташе цевта към него.

— Ще дойдеш с мен — отсеке той.

Тогава движенията ѝ привлякоха погледа му, зърна и оръжието. Понечи да насочи към нея пистолета.

„Богиньо, моля те, помогни ми.“

Зои рязко сви ръка и натисна спусъка. Късичкият „Узи“ избълва откоса в смъртоносен танц. Подскачаше, тресеше се и тракаше. А пред нея торсът на Молотов се разцепи като ударен в земята пъпеш, разлетяха се кръв и вътрешности, замириса на сурово месо. Руснакът падна. И след миг-два сянка се плъзна надолу по стъпалата и посегна към нея. Зои се извъртя натам. Джордж Стратън се просна по лице на стълбата.

— Недейте! — кресна. — Аз съм!

На единия му крачол имаше кърваво петно. Зои притича нагоре към него.

— Ранен сте — промълви, като го гледеше как трудно се надига.

— Нищо особено. — Той се закрепил на краката си и тръгна нагоре. — Хайде — подкани я през рамо. — Трябва да се махнем оттук. Не се знае дали не идват техни подкрепления.

Върнаха се по стъпалата. На горния етаж притичаха покрай двама мъртъвци: Зои не се помайваше, а се зае да натика новите си дрехи в куфар. Чуваше, че в съседната стая Стратън говори приглушено по телефона. Не разбра почти нищо, но долови името на Рич и на хотела. Той остави слушалката и малко по-късно служебният асансьор в дъното на коридора ги спусна в мазето.

В душата ѝ тежеше покрусата. Мислеше си за Рич Картиър, спомняше си Молотов и своята молитва той да умре. Не забравяше и двамата мъже, които уби в склада в отговор на молитвите си. Кога ли, питаше се, Богинята ще ѝ даде шанс да се помоли за нещо, което не навлича смърт и страдания?

Сет Риджудей се свираше в най-тъмното ъгълче на сенчест вход и гледеше към Гросмюнстерплац и бавно навлязлото в него волво. Езикът му се плъзна грапаво по пресъхналото небце. Полицейски патрули вече огледаха два пъти това място. И двете коли имаха полицейски надписи и емблеми, минаваха с включени сирени.

Но тази кола не беше като тях. Вътре седяха двама и полека обикаляха площада. Търсеха някого. Може би него? Стори му се, че

чува силните удари на сърцето си. Стоповете светнаха. Колата спря отсреща, прекалено далеч, за да разпознае хората вътре — сиви силуети зад тъмни прозорци.

И съвсем скоро Сет видя вратата откъм шофьора да се отваря. Излезлият мъж имаше движения на ченге: целият настръхнал от предпазливост, въртеше глава като гладен ястреб. Сет забеляза и оръжие в дясната му ръка. Човекът извървя бавно петнайсетина метра зад колата, после отиде и пред нея. Накрая мъжът (ченге ли беше? дали са го открили?) застана до дясната врата и се наведе да каже нещо на седящия вътре. Отвори вратата и се отдръпна, за да излезе пътникът.

Когато от колата се измъкна Зои, Сет помисли, че сърцето му ще спре. Вратата се затвори с глух удар, тя и мъжът с вид на ченге минаха пред спрялото „Волво“ и се огледаха.

А Сет още не помръдваше, макар сърцето му да туптеше бясно. Тази жена *наистина* ли беше Зои? От слабата светлина на уличните лампи лицето ѝ тънеше в сенки, но... но той видя как върви, как стои, как извива глава при разговора и маха с ръце. Изведнъж му се стори, че някой смъкна огромен товар от душата му. Излезе от тъмнината и запристъпя, сякаш вече не се доверяваше на краката си. Видя как лицата им се обърнаха към него, докато пресичаше площада. Приличащият на ченге мъж беше готов да употреби оръжието си.

— Зои! — извика Сет, не можеше повече да сдържа радостта си.

Затича към нея.

— Сет? — промълви тя, не ѝ се вярваше.

После го позна. Срецнаха се на сред тъмния паваж на Гросмюнстерплац.

— О, господи! — хлипаше Зои, обвила ръце около него. — О, господи, о, господи, не вярвах някога да те... някога да... — Гласът ѝ прекъсна в щастлив плач. — Това е чудо. Чудо от Бог.

Сет се взираше в нея и сърцето му се късаше, като си мислеше какво е преживяла. Притисна я силно към себе си.

— Зои, ох, Зои... — И неговият глас пресекна. — Толкова е хубаво да те видя. И толкова те обичам.

Очите му се пълнеха със сълзи.

Вече не чуваха звуците на града: жалния вой на сирени, шума като океански прибой от движението по улица „Лимат“, далечния стържещ рев на реактивен самолет над тях. Изчезнаха заедно с

„Гросмюнстер“, площада пред нея, колата, всички полицаи, шпиони, убийци и мъртви старци. Бяха сами.

Мигът отмина. Ослепителните лъчи на доближаващи ги фарове подтикнаха Стратън към действие. Втурна се към лявата врата на колата и я отвори.

— Влизайте по-бързо!

Намести се зад волана и включи двигателя. Фаровете светеха все по-ярко. Сет и Зои дотичаха, хванати за ръце. Завистта жегна мимолетно Стратън, щом ги видя да се пъхат на задната седалка. Подкара, преди Сет да е затворил вратата.

Идващата кола навлезе в Гросмюнстерплац в мига, когато тяхното волво стигна другия край на площада при Обердорфщрасе. Стратън натисна спирачките на ъгъла. Погледна в огледалцето и при завоя надясно към „Кирхе Гасе“ забеляза, че колата на площада е с емблемата на цюрихската полиция по вратите си.

28.

Сет Риджуей се събуди внезапно, без да знае къде се намира. Непознатата стая го уплаши, но само докато протегна дясната си ръка и докосна спящата Зои. Тя се бе унесла доверчиво като дете, сгущена до него и заровила глава във възглавниците. Усещаше кроткото ѝ дишане с голата кожа на рамото си.

Успокои се и огледа чуждата му обстановка: дървена облицовка с чворове по стените, непокрити носещи греди на тавана, камина от сив камък отсреща и селски мебели, украсени на ръка според обичаите в алпийските райони. Ярка утринна светлина, все още розовееща от зората, сияеше зад елите, които се виждаха през прозореца.

Мислите му се замяха. Къде бяха сега? Спомни си бягството от Цюрих и настойчивостта на Стратън да не припарват до „Еден о Лак“, защото там несъмнено гъмжи от полиция.

Поеха на юг от Цюрих. Помнеше и че подминаха Цуг, но свърнаха от магистралата преди Люцерн. Навлязоха в планински път с множество табели, упътващи хората към писти за ски и хижи. Наблизо имаше и езеро. Това също остана в паметта му — малко езеро.

С разсънването и умът му се избистри. Безопасно убежище във вила близо до една от скиорските писти. Когато подреди всичко в паметта си, Сет усети отпускането на мускулите си.

Зои тихичко изскимтя насън и се притисна по-плътнo до него. Вгледа се в лицето ѝ, питаше се какво ли сънува тя. Няма значение, рече си, стига да не е кошмар.

Струваше му се толкова уязвима. Толкова крехка. Съзнаваше обаче и колко несломима трябва да е била, щом е оцеляла в такива изпитания. Дали се е променила? Разбира се, укори се сам. Това щеше ли да промени връзката им?

Разнищваше дълго този въпрос и накрая призна, че преживелиците през последните шест месеца несъмнено ще се отразят на отношенията им. Утешаваше се, че промените невинаги са за лошо.

Докосна я нежно, дланта му се плъзна галещо по очертанията на лицето ѝ, после леко прокара ръка по рамото и по плавната мека извивка на шията, където кичурчета се къдреха в изкусителен безпорядък. Сякаш с този допир си връщаше спомените и се пренасяше в миналото. И чу гласа ѝ снощи: „Това е чудо!“.

Нима? Не можеше да прецени. Имаше ли някаква цел Бог този път, или просто нямаше никакъв проклет Бог, ами ги подмятаха случайности в хаотичен свят? Искаше му се да благодари на Бог, но чувството не го спохождаше.

Зои се събуди бавно.

Изплуваше нагоре през пластове на съня като гмуркач, който не бърза да се върне на повърхността. Долавяше околния свят късче по късче — първо леките докосвания като целувки по раменете и шията си, после силната утринна светлина на новия ден.

Тя се размърда и праметна крак върху плоския корем на Сет, потърка лице в тялото му. Усещаше дланите му да гаят гърба ѝ. Ръката му се задържа на талията ѝ и се плъзна надолу. Тя усети, че овлажнява, а с крака си върху корема му почувства как той се втвърдява.

Отвори очи от целувката му зад лявото ухо. И в ухото. Потръпна.

— Добро утро — смънка с неуверен от съня глас.

— Наистина е добро — отвърна Сет.

Целунаха се, плъзгаха езици в устите си, сякаш влюбени за пръв път. И загубиха всякаква власт над себе си.

Любеха се също като за пръв път... или за последен. Слънцето се издигна в небето и бледият му розов оттенък се превърна в ослепително сияние на безоблачен планински ден. Но никой от двамата не забелязваше как се изнизва времето. Пренесоха се там, където времето не можеше да ги засегне. Място, в което хората не остаряват, не страдат, не умират. Само глупак би го разменил срещу рая.

И накрая заспаха отново, сгрети, преуморени и освежени. Зои се унесе както винаги, с глава на дясното рамо на Сет, притиснала се в ръбятото му тяло. Той я прегръщаше с дясната си ръка и заспа, опрял глава в нейната.

Тропането на Джордж Стратън по вратата прозвуча като гръмотевица и ги стресна, изтръгна ги от покоя, който им липсваше повече от шест месеца.

— Осем часът е — подсети ги Стратън, който всъщност чукаше лекичко по дървото. — Банките отварят за клиенти след два часа. Има гореща вода за душа. След половин час ще има и закуска.

Сет се протегна, заслушан в отдалечаващите се по коридора стъпки.

— Жесток гадняр — промърмори добродушно.

Отговорът на Зои се загуби във възглавницата. Той се наведе да я целуне още веднъж, преди да стане.

— Интерпол те е пунала за издирване — съобщи Стратън, щом домакинът на вилата отнесе останките от стъписващо изобилната закуска, която им направи. Агентът се взираше в Сет. — Издирват те за убийство.

Зои ахна.

— Някой оказва натиск — добави Стратън. — Искат да те извадят от играта.

Сет кимна бавно. Не се изненада. Твърде близо беше до твърде много убийства, за да остане незабелязан. Прехвърли в ума си убийствата на яхтата, Ребека Уайнсток и нейния шофьор, Тони Брадфорд, касапницата в Амстердам, убийците в апартамента на Йост, случайно загиналия кранист. Смъртта бе обгорила широка черна пътека зад него.

— Съобщават ли някакви подробности? — попита той накрая.

— Ами явно са те зърнали близо до трупа на професор от Калифорнийския университет — Тони Брадфорд.

— О, господи! — възкликна Зои. — А Тони как се замеси във всичко това?

— Дълга история — отговори й Сет. — Най-добре да започна от самото начало. — Отпи голяма глътка кафе от дълбоката керамична чаша и подхвана: — Спях си на яхтата... — Вметна към Зои: — Не можех да заспя в нашата къща... като те нямаше. Всичко ми напомняше за теб. Все едно витаеха призраци. — Пое си дълбоко дъх.

— Валеше като из ведро една сутрин и някой настойчиво почука по люка.

Разказа ѝ за Ребека Уайнсток, убийците, шофьора и Джордж Стратън.

— Значи „Валкирия“ вече я няма? — печално промълви Зои.

Сет кимна полека.

Тя научи от него и останалото: за загадъчния мотел, оказал се безопасно убежище, как взе картината и попадна на трупа на Брадфорд. И за пътуването със самолет до Амстердам, и за убийците, намерили го там.

— Значи онзи свещеник е споменал думата „Браун“? — намеси се Стратън. — Сигурен ли си, че точно това е казал?

Сет кимна. Стратън подхвърли, че много му се искало да научи повече за тази тайнствена група от свещенослужители във Ватикана.

Ако не се броят редките прекъсвания и въпроси, Зои и Стратън мълчаха почти два часа, а Сет описваше поредицата от убийства, започнали в Марина Дел Рей и съпътствали го чак до улиците на Цюрих.

После не продумаха дълго, слушаха как домакинът трака със съдове в кухнята и наблюдаваха скъсяването на сенките — приближаваше пладне.

— Е, според мен е време да действаме — изрече накрая Стратън. — Едва ли онзи отец Морген, за който ти е разказал Йост, ще чака до безкрайност в Алт Аусзее.

Сет кимна и се надигна.

— Ами добре, да се разкършим!

29.

Банхофщрасе беше по-многолюдна от всякога. Мерцедесите по нея бяха почти броня в броня. Лимузини паркираха така, че запречваха излизането на други коли. Тълпи от добре облечени жители на Цюрих минаваха припряно покрай витрината на ресторантчето, а в ръцете им се издуваха пакети и торби. От много далеч се чуваше група изпълнители на коледни песни, които пееха доста фалшиво. От другата страна на Банхофщрасе микробус на Армията на спасението спря до бордюра и остави квартет от мъже в тъмни дрехи с музикални инструменти в ръцете. Придружаващата ги жена трудничко се справяше с триножника, който трябваше да крепи котлето за дарения. От джоба на палтото ѝ падна звънче и издрънча силно на тротоара, едва не се търкулна в шахта на канализацията, но един минувач го вдигна. Групата си избра място малко вдясно от входа на Туле Гезелшафт Банк.

Волвото на Стратън спря точно пред входа.

— Провери имаш ли дребни — обади се Зои. — Иначе ще ни гледат кръвнишки на влизане.

— Да, но пак може да ни гледат кръвнишки, ако дребните не са повечко — пошегува се Сет.

Наблизо мина момче на единадесет-дванадесет години, което продаваше вестници, и Сет впи поглед в едрите заглавия. „ЧЕТИРИМА ЗАГИВАТ ОТ БОМБА В АПАРТАМЕНТ“, гласеше най-голямото, а отдолу имаше по-дребно: „ВРЪЗКА С УБИЙСТВОТА В СКЛАДА?“.

Риджуей затаи дъх. Дали нямаше и негова снимка? Момчето с вестниците се скри от погледа му и остави въпроса без отговор.

Сет стискаше в ръцете си безценното пакетче, увито в кафява хартия и вързано с канап.

— Е, какви указания получи? — провери го пак Стратън.

— Да дам това на чиновника вътре.

— Помни, че ако картината наистина е ключ за достъп до касета в тази банка, това е незаконно. Единствената причина да ти

предоставят касетата ще е фактът, че всичко е уговорено, преди новите закони за банковото дело да забранят анонимните сметки.

Сет се поддаде на внезапното безпокойство.

— Да не искаш да ми кажеш сега, че няма да признаят картината като доказателство за право на достъп до касетата?

— Не — завъртя глава Стратън. — Всеизвестно е, че на швейцарците може да се разчита. Но няма да се съгласят, ако надушат нещо подозрително. Просто влез там все едно си собственикът на банката. Дръж се малко като нагъл, богат... много богат американец. Те очакват това, дори предпочитат да е така. Няма да рискуват да те оскърбят.

— Ясно — отвърна Сет и погледна Зои. — Готова ли си? — Тя кимна неохотно. — Тук ли ще ни чакаш? — попита той Стратън.

— Тук или наоколо. Това не е лимузина „Мерцедес“ и вероятно ще се наложи да преместя колата. Ако се случи нещо... лошо и не мога да се навъртам наблизко, има един закрит паркинг на Зилщрасе. — Показа им посоката. — Минава се през стария град. Ще кача колата на най-горното ниво.

След тези думи Сет и Зои се измъкнаха от колата. Банхофщрасе преливаше от слънчеви лъчи и свеж пощипващ ветреца.

— Той ме изнервя — промърмори Зои, докато вървяха към вратата.

— Разбирам те напълно — отвърна Сет, който се оглеждаше недоверчиво.

Досега смъртта бе изскачала изневиделица. Този път не би се оставил да го изненада.

— И с мен беше същото, когато го срещнах. Но трябва да признаеш, че всеки път издържа изпитанието. Ако не беше Стратън, и двамата нямаше да сме между живите.

— Въпреки това... — Тя не довърши изречението. — И той има връзките да те вкара в списъка за издирване на Интерпол.

— Но защо би му хрумнала такава дивотия?

— За да бъдеш зависим от него. За да ти попречи да потърсиш помощ от другия.

— Е, да, но той е единственият ни коз. Не ни остава друго, освен да го изиграем.

Минаха край хората от Армията на спасението. Те свиреха сурова мелодия, сякаш съчинена от калвинист, за когото музикалните тонове са дяволско творение. Сет пусна банкнота от десет франка в котлето им за дарения.

— Danke schön — извика след него жената.

Той спря да огледа зданието. Сърцето му биеше силно. Погледът на бившия полицаи проникваше зад решетките по прозорците и през здравите каменни стени, за да открие каквото очакваше: неназрапчивите, едва доловими метални отблясъци, издаващи различни съвременни устройства зад фасадата на старовремска елегантност. Риджуей бе чувал истории за тези банки — вграждали скенери в рамките на врати, във фойетата, в асансьори, за да проверяват за оръжие. Всяко преддверие, кабинет и асансьор в сградите им можели да бъдат автоматично изолирани от останалите, затваряйки вероятни крадци, терористи или просто подозрителни лица.

Швейцарските банки бяха прекалено дискретни, за да разгласяват своите мерки за сигурност, но сред служителите на реда (а и сред подземния свят, както се досещаше Сет) се знаеше, че бъде ли изолирано помещението, става по-сигурно от най-непроницаемата затворническа килия, измислена някога. Не пропуска звуци, устойчиво е на куршуми, издържа на взривове със значителна сила и може да задържи искащия да избяга, докато дойде полицията, без да наруши всекидневието на бизнеса между банката и другите ѝ клиенти, придържащи се към закона.

Той се взря във вратата. Потри овлажнелите си длани една в друга и протегна ръка към дръжката. Дали оттук най-сетне ще се доберат до свободата си? Или хората вътре ще ги сметнат за бегълци от закона, каквито всъщност си бяха, и ще ги хванат в капана на непробиваема стая, за да дочакат пристигането на швейцарската полиция? Тормозеше го неприятното чувство, че това не е здание, в което би му се искало да влезе. Преглътна бучката страх в гърлото си и задържа вратата отворена за Зои.

Озоваха се в помещение, където нищо не напомняше за банка. От едната страна имаше диван и две кресла, а между тях — маса за коктейли. На ъглова масичка до дивана светеше месингова лампа с абажур. Стъпваха върху син килим и краката им като че потъваха до глезените в него. По тъмната дървена ламперия на стените висяха

гравюри с ловна тематика. Едър русокос мъж седеше на масивно дървено бюро в дъното. Изправи се да ги посрещне. Всичко щеше да изглежда съвсем делово и обикновено, само да не беше фактът, че наглед нямаше друг изход от просторната стая, освен вратата, през която влязоха.

— Каква е причината за посещението ви, господине? — попита станалият мъж.

Беше в тъмен строг костюм и когато пристъпи към тях, Сет видя колко изкусно е скроено самото да прикрие кобура с оръжието под лявата мишница. Явно ги заговори на английски заради всекидневното им облекло. Швейцарските банкери знаеха, че хора с подобни дрехи обикновено са американци и най-често са любопитни натрапници, които искат да разкажат на приятелите си у дома, че са се отбивали при „цюрихските гноми“. Но гласът на мъжа звучеше почтително. Защото швейцарските банкери знаеха също, че на всеки двадесет любопитковци се пада и един извънредно богат американец, който просто се облича неподходящо за извършваните от него финансови операции.

— Трябва да обсъдя поверителен въпрос — властно изрече Сет. — И не разполагам с много време. Искам незабавно да се срещна със служител на банката.

— Разбира се, господине.

Погледът на мъжа се плъзна по евтино увития пакет в ръцете на Зои и нейните нови... и крещящо скъпи маратонки. Върна се зад бюрото си, издърпа телефонна слушалка от прикритото ѝ гнездо и каза няколко думи толкова тихо, че нищо не се разбираше.

Върна слушалката на мястото ѝ и насочи вниманието си към тях двамата. Американците като че стояха наред стаята без помен от смущение.

— Рецепционистът ще ви приеме веднага — съобщи мъжът.

Още докато говореше, се отвори врата, маскирана от съединенията на плоскостите в ламперията и мъждивото осветление. Отвътре излезе висок мъж, слаб като религиозен аскет, с брадичка като на Ленин и тъмносин пепитен костюм.

— Добър ден — поздрави любезно, но сдържано. — Аз съм Гюнтер Абелс. С какво да ви помогна?

Стисна ръката първо на Зои, после и на Сет.

— Имаме сметка тук — заяви Сет, решен да постигне своето с нахалство. — Касета, достъпът до която се определя от някои... уговорени условия. — Риджуей се огледа. — Предпочитам да не споделям други подробности, докато не разполагаме с... по-голямо уединение.

Абелс повдигна вежди.

— Разбира се — съгласи се мазно. — Моля да ме извините, но... наистина се налага да бъдем бдителни, за да отпращаме хората, които нямат никакви основания да се намират тук. Моля, последвайте ме.

Въведе ги през вратата, откъдето се появи в приемната. Влязоха в асансьор (чиновникът последен), Абелс затвори вратата към приемната и натисна бутона за осмия етаж. Кабината се понесе нагоре. Сет отбягваше погледа на рецепциониста и не продумваше, докато се изкачваха. За богатите и могъщите, особено пък за онези сред тях, които имат сметки и касети в трезорите на швейцарски банки, не е присъщо да фамилиарничат с прислугата. Пък и вече ги приеха, поне до това равнище. Каквото и да кажеше, можеше да си навреди, а вероятно и да събуди подозрения. Богаташите си мерят приказките и той реши да провери ще успее ли да изиграе тази част от ролята си.

Зои му подражаваше и също си мълчеше.

— Наляво, моля — упъти ги Абелс, щом вратата на кабината се прибра в стената на осмия етаж.

Попаднаха в следващата приемна с тъмна ламперия, досущ като онази долу. Още един мускулест пазач зад голямо дървено бюро. Само че от двете страни на това помещение започваха коридори.

Мъжът от охраната почтително отвърна на погледа на Сет, когато тримата излязоха от асансьора.

Абелс ги заведе до стая в дъното на коридора и я отвори с ключ, който извади от джоба си. Ъгловата стая имаше изглед към Банхофщрасе и езерото, отличаваше я изискан разкош — наглед беше предназначена да задоволи хората с много пари, които не обичат да ги харчат за глупости.

— Моля, настанете се удобно — покани ги Абелс, — докато уведомя някой от старшите служители за вас.

Без да чака отговор, той се обърна с безупречно военно кръгом и напусна стаята. Вратата се затвори плътно и тежко, сякаш скриваше зад себе си трезор. Сет натисна дръжката. Беше заключено.

Двамата със Зои се огледаха безмълвно. Помещението имаше размери на луксозна хотелска стая и подобно обзавеждане. Освен дивана и креслата видяха телевизор, рафт с последни броеве на списания, малък компютърен терминал, по който пълзяха текущи финансови данни, и барче, пълно с алкохол.

Сет се приближи до него, остави опакованата картина на земята и напълни тумбеста чаша с вода от изстудена бутилка „Перие“.

— Ама че банка, а? — подхвърли Зои с престорено веселие. — Онези роботчета с вид на фашисти във френската национална банка могат много да научат от тези хора.

Сет застана до прозореца и погледна улицата долу. Хората от Армията на спасението се стараеха от душа, за да им пуснат някой и друг франк в котлето.

— Може би — промърмори той рязко. — Всички банкери са една стока... поне в големите банки. — Обърна се към нея. — Честните хора рядко печелят нещо, ако си имат вземане-даване с тях.

— Олеле, колко сме напушени днес — подкачи го тя, но не съвсем шеговито, и застана пред него.

— Извинявай. — Сет докосна с длани раменете ѝ. — Мислех обаче как това приятелче Абелс прави толкова чупки в кръста, че малко остава да забие нос в пода. Но после ни заключва в стаята, за да не стане нещо. Банкова процедура. Всички си имат процедури. Банкерите до един ми приличат на изпъчени нацисти, които повтарят: „Испълняваме заповеди и тофа *тряпфа* да фи харесфа!“. А когато те прецакат случайно или нарочно, винаги е само защото са изпълнявали заповеди. — Той помълча. — Бизнес, нищо повече. Чуеш ли някой да казва това, не се съмнявай, че си е оставил морала пред прага.

Взря се в нея и откри неизчерпаемите дълбини на търпението ѝ.

— Радвам се да видя — каза му тя, — че не си се променил през тази половин година.

Сет я позяпа и прихна.

— Извинявай. Малко съм нервен.

— Знам.

В този момент чуха глухото завъртане на ключ в бравата. Вратата се отвори с прещракване и влезе достолепен мъж с прошарена коса и грижливо подкастрирани мустаци. Имаше лице на патриций и костюм от лондонската „Савил Роу“. Говореше английски с ужасяващо

правилното произношение на човек, завършил най-престижните училища.

— Моля да ме извините за забавянето — изрече той и се приближи. Вратата се затвори зад него. — Аз съм Йозеф Мутерс. — Протегна им ръка и Сет стисна топла корава десница. — Аз съм вицепрезидент на Туле Гезелшафт Банк. — Повтори цялото име на институцията, сякаш помагаше на двамата посетители да обмислят дали са попаднали където трябва. — Какво да направя за вас?

Сет взе пакета от ъгъла на барчето.

— Искаме достъп до нашата касета — натърти той и връчи пакета на Мутерс.

В първия миг вицепрезидентът се вторачи в грубата хартия, сякаш очакваше отвътре да изскочи някоя нова американска болест. Но тутакси си възвърна изражението на професионален подмазвач.

— Да седнем за малко — предложи на гостите.

Сет кимна и тримата се настаниха на дивана и креслата. Мутерс остави пакета на масата за кафе и се зае да го отваря.

Почти успя да се справи с краткото възклицание на изненада, когато съзря картината. Мълча дълго, докато я гледаше. И когато вдигна глава, раболепието в очите му бе сменено от страх.

— След толкова години... — промълви колкото на тях, толкова и на себе си.

Кимна, приемайки неизбежността на картината, както човек се примирява със смъртта, щом го сполети накрая.

— Моят баща е уговорил условията — сподели Мутерс. — Още по времето, когато тези процедури са били разрешени от законите. Сторили му се необичайни, но не открил нищо незаконно и затова удовлетворил желанието на клиента. — Взря се изпитателно в тях. — Но всъщност вие би трябвало да знаете всичко това, нали? Все пак картината е у вас.

Сет усети пръстите на страха да се вкопчват във вътрешностите му. Подозираше ли ги този човек? Щеше ли да им зададе въпроси, на които не знаеха отговорите? И тогава полицията щеше да дойде незабавно.

— Разбира се, че знаем всичко — отсече Сет. — Не сме дошли за уроци по история, а да вземем каквото има в касетата.

Погледът на Мутерс гореше от напрежение. Сет долавяше как мислите му се сменят зад очите, как преценява, отсъжда и решава.

— Разбира се — повтори накрая вицепрезидентът. — Моля да простите тази моментна липса на обноски. Аз само... — Обърна се към Сет. Този път гледаше с меката сговорчивост на слуга. — Това е последният пример от отминала епоха. — В гласа му се прокрадна носталгия. — Всички останали сметки с... необикновени условия бяха предоговорени по стандартните процедури. А швейцарските закони ни забраняват да въвеждаме наново тази практика.

Мутерс говореше като човек, оплакващ непрежалим приятел. Помълча и изведнъж се изправи.

— С ваше позволение — започна официално, — трябва да взема някои предмети, за да продължа.

Сет кимна намусено и вицепрезидентът излезе припряно.

Напомнящият за трезор тътен, с който вратата се затваряше всеки път, започна да лази по нервите на Сет. Отвори бутилка „Гранж“ от барчето и напълни чаши за Зои и за себе си. Отпиваха почти без да продумат.

Сет бе налял вино за втори път в чашите, когато Мутерс се върна. Той задържа вратата отворена, а Абелс вкара метално шкафче на колелца с подвижна работна повърхност. В едната си ръка вицепрезидентът държеше лист и скъсан плик, от който очевидно го бе извадил. Влезе след Абелс и го накара да разположи шкафчето до прозореца с изглед към езерото.

После Абелс излезе и вратата пак издаде своя дразнещ тежък звук.

С хартията и плика в ръце Мутерс застана пред Сет и Зои. Стрелна с поглед бутилката.

— Превъзходен избор. Едно от най-добрите вина на пазара.

— Не е лошо — постара се да остане равнодушен Сет. — Струва ми се обаче, че не е подходящо за дълго отлежаване.

Едната вежда на Мутерс се повдигна, но той без повече коментари взе картината от масата.

— Да продължим ли съгласно условията?

Риджуей кимна, остави чашата си на масата и отиде при вицепрезидента до количката, докарана от Абелс. Зои застана отстрани.

Наблюдаваха как Мутерс провери нещо в листа, остави и него, и картината на работната повърхност и отвори вратичките на шкафчето. После пак се зачете в листа.

От рафт в шкафчето взе бутилка терпентин, парцал и бронирана касета от сивкав метал. И тя бе заключена с катинарче.

Без да си запретне ръкавите и дори без да свали сакото, Мутерс взе бутилката, напои парцала с терпентин и затърка повърхността на картината.

Дъхът на Зои спря в гърлото. И зениците на Сет се разшириха, но той благо хвана нейната ръка, за да ѝ наложи мълчание.

Боята, съхнала десетилетия, омекваше бавно. Тук-там бе нанасяна с шпатула и Мутерс смени няколко парцала, за да махне неподатливите пигменти. Цветовете се размиваха и смесваха в мътнокафяво. Но накрая след двайсетина минути труд повърхността започна да се променя.

— Аха! — възкликна Мутерс незнайно защо и продължи да търка.

По средата на картината се появи първо едно, после и второ лъскаво златно петно.

Десет минути по-късно вицепрезидентът приключи работата. Бе открил за погледите мъничко златно кюлче, затиснато във вдлъбнатина на дървената плоскост, върху която бе нарисувана картината. Кюлчето беше колкото ширината на кутия цигари. Мутерс го вдигна пред очите им. В златото бяха вдълбани букви и цифри: печатът на леярната, удостоверяващ чистота на метала 0,99999, теглото на кюлчето, пречупеният кръст, орелът и двете стилизирани мълнии на СС. Зои се ококори.

— Предполагам, че тъкмо това сте очаквали? — обърна се вицепрезидентът към Сет.

— Моля?... А-а... да. Да! — натърти Сет в опит да прикрие изумлението си. — Именно това очаквах.

Мутерс му подаде парчето дърво с думите:

— Внимавайте, може да има още мека боя по краищата.

Сет взе вещта от ръцете му и я обърна към светлината. Сдържаше дъха си, а в корема го глождеше остра болка, както се визираше в свастиката, запечатана в златото. Видимият символ на злото мъчително му напомни страшната паяжина, в която се бяха оплели.

Върна парчето дърво на Мутерс. Вицепрезидентът взе листа, с който се върна в стаята. Без да иска, събори плика на пода. Сет се наведе да го вземе. Зърна името на подателя — Херман Гьоринг. А под берлинския адрес имаше една-единствена дума: „Указания“. Риджуей остави с трепереща ръка плика на масата.

Мутерс прочете още нещо на листа, взе нож с късо острие и изчопли кюлчето от вдлъбнатината в дървото. Отдолу имаше ключ. Измъкна и ключа от жлеба и го даде на Сет.

— Това е вашият ключ за касетата. А това — връчи му и кюлчето с буквите и цифрите — е номерът на вашата сметка. Съвпада точно с номера в указанията, дадени ни от... — пак се взря изпитателно в Сет — ... от господина, който е открил сметката и ни е поверил поддържането ѝ за неопределен срок.

Сет прие колебливо кюлчето и ключа. Не му се искаше да си представя, че предметите, които сега докосваше, са били в ръцете на зловеща фигура като Херман Гьоринг.

— Е, да продължим нататък — настоя той нетърпеливо.

— Разбира се — отвърна вицепрезидентът. — Опасявам се обаче, че номерът за достъп, отпечатан на златото, обозначава сметка с висш приоритет.

Сърцето на Сет се сви.

— И какво означава това?

— Означава, че не ни е разрешено да вадим касетата от трезора във ваше отсъствие. — Сет си отдъхна, а Мутерс продължи: — Това е твърде необичайно. При нормалната процедура бихме ви донесли касетата тук... — плъзна поглед из стаята — ... или в някоя от останалите стаи за оглед. Но щом сметката е с висш приоритет, задължително е да присъствате, за да засвидетелствате отключването на кутията, в която е тази касета.

— Тогава да не губим време — заяви Сет.

Мутерс си взе листа с указания, поведе ги обратно към асансьора и натисна бутон без никакъв надпис до него.

— Ще се спуснем в най-долния етаж на трезора. И най-сигурния.

Сет кимна, опитваше се да изобрази себичното равнодушие, в което богатшите обикновено се обгръщат. Това май някак допадаше на Мутерс.

От кабината на асансьора тръгнаха по под от кафяв мрамор и минаха по няколко коридора с различни по големина заключени кутии за касети.

Слязоха по стъпала и се озоваха пред цяла стена от големи стоманени кутии, някои колкото канцеларски шкафове.

Мутерс се дръпна и отметна глава назад, опрял ръце на хълбоците си, докато оглеждаше номерата от тавана към пода. Веднага откри нужния номер.

— Ето я.

Посочи с пръст кутия на около метър над пода, широка над тридесет сантиметра и висока поне петнадесет. Сет и Зои пристъпиха натам, за да я разгледат. И двете ключалки бяха запечатани с тънко златно фолио.

— Моля ви, проверете ги внимателно, за да се уверите, че никакъв ключ не е вкарван в тях след запечатването — подсети ги Мутерс.

Печатите бяха непокътнати.

— Продължаваме ли? — осведоми се вицепрезидентът.

Сет кимна и му подаде ключа, останал скрит повече от четиридесет години под златното кюлче, което тежеше неудобно в джоба му и опъваше плата.

Сет затаи дъх, когато Мутерс пъкна през фолиото в ключалките първо ключа на банката, после и онзи от картината. Завъртя ги едновременно и ключалките щракнаха. Мутерс отвори вратичката и се видя стандартна касета за съхранение на ценности. Бръкна, издърпа я от кухнята, в която бе лежала над четиридесет години, и им я показа. Капакът бе закрепен с четири дебели златни печата — и те като кюлчето носеха емблемата на СС. Вицепрезидентът гледаше ту тях, ту Сет. Собственото му лице остана безизразно. Имаше поглед на човек, който е виждал всичко поне по веднъж и просто очаква втория път.

— Желаете ли да ви я кача в стаята?

Сет отново кимна в знак на съгласие. Вървяха след Мутерс към изхода от трезора и Сет оглеждаше редиците касети — питаше се какви ли злини се таят в тях. И дали в този миг някъде не убиват хора заради съдържанието им? Потрепери от тази мисъл.

30.

В стаята за оглед още лъхаше леко на терпентин. Мутерс внесе касетата и ги остави на спокойствие. Двамата нетърпеливо разчупиха печатите и намериха вътре метално куфарче, в каквито се пренасят по-сигурно камери и друго електронно оборудване. То имаше сложна цифрова ключалка, която се отвори след нагласянето ѝ на номера от банковата сметка.

Съдържанието на куфарчето бе разпръснато по масата за кафе: книжа (много от тях с печати) — документи от Райхсканцеларията и Ватикана, подвързани справочници за укрепление; чертеж на същото укрепление, обозначено само като „съоръжението Хаберзам“, микрофилм с етикет „оригинали на исторически свидетелства в съоръжението Хаберзам“ и снимки. Десетки снимки.

Сет неспокойно подаде една от тях на Зои.

— Нищо чудно, че още са готови да убият за картината.

Зои я взе. От скъпата фотохартия, несъдържаща сяра, на погледа ѝ отвърщаше отчетливо изображение на лице. Отпечатък от мъртвото лице на млада жена или момиче с кротко изражение на покой, сякаш настъпил след тежка мъка.

— Не мога да повярвам — промълви Зои. — Хитлер е изнудил папата да мълчи за нацистките зверства.

— Повярвай — отвърна Сет. — Ето го документа, който доказва това.

Порови в бъркотията на масата и извади споразумението, което гарантираше мълчанието на католическата църква, а в замяна Хитлер гарантираше безопасност на Ватикана и се задължаваше да не разгласи никое доказателство, свързано с плащаницата на София. Най-отдолу, удостоверени с печатите на Ватикана и на Третия райх, се виждаха подписите на папа Пий XII и на Адолф Хитлер.

Зои остави снимката върху другите фотографии на плащаницата.

И двамата зареяха погледи към материалите по масата. Струваше им се, че не могат да ги осмислят: император и папа укриват явяването

на жена Месия, Херман Гьоринг намира плащаницата и всички документи, потвърждаващи автентичността ѝ — „Страстите Софиини“. При първото потъпкване на истината умрели стотици хора, а в последвалото мълчание загинали милиони.

— Сега какво ще правим? — попита Зои.

— Май трябва да отидем в Алт Аусзее. Така поиска Йост. Да отидем, за да се срещнем с Морген. А и не можем да се застояваме тук. Полицията много иска да ни спипа. Може би градче в Австрия е добро скривалище, докато умуваме как да се измъкнем от тази каша.

— Така ще имаме и шанс да се запознаем по-подробно с тези материали. Дотук само се плъзгаме по повърхността.

Сет кимна, наведе се над масата и започна да прибира купчините хартия в куфарчето.

Всичко това им отне над два часа. Стратън сигурно ставаше нетърпелив и се тревожеше. Ще го намерят и ще отидат с колата в Алт Аусзее. И там стар свещеник на име Ханс Морген ще им помогне да научат някои отговори. В тези отговори сигурно са скрити решения — как да спрат убийствата около плащаницата, как името на Риджуей да бъде изчистено от обвиненията в убийство. Трябва да има начин. Непременно.

Сет държеше ръката на Зои, когато отиваха с Мутерс към асансьора. С крайчеца на окото си зърна двама мъже, които вървяха към тях от дъното на коридора. Взя се внимателно в тях. Единият като че му беше познат, но не се сецаше откъде. Ченгетата, професорите, а и преследваните хора виждат много лица през живота си.

Мутерс кимна на двамата и им се усмихна. Вратата на асансьора се отвори. Той май познаваше мъжете. Онзи отдясно пхна ръка под сакото си и когато я извади, държеше автоматичен пистолет с дълъг дебел цилиндър на цевта. Стомахът на Сет се сви, от устата на Зои се изтръгна тихо възклицание на изненада. Въоръженият човек изведнъж спря на пет-шест метра от тях и вдигна ръка.

— Не... — само успя да каже Мутерс, преди мъжът да го застреля.

После убиецът се прицели в Сет.

Доверил се на инстинктите си, Сет тласна Зои към кабината на асансьора и мигновено натисна бутона с надпис ZUMACHEN. Откъм

коридора се чу тропот на тичащи крака, смекчен от изисканата пухкава пътека. А вратата все не се затваряше.

Сет хвана Зои за ръката и я натика в ъгъла до таблото за управление. Тя го видя да стиска дръжката на черното метално куфарче с две ръце и да заема позата на чукохвъргач олимпийец.

— Не мърдай — нареди той.

Отначало замахна предпазливо, после се разкрачи устойчиво и щом се показа главата на убиеца, вложи в движението цялата си тежест.

Книжката в куфарчето тежаха доста. Остър ъгъл удари убиеца малко над лявото ухо и металът лесно проникна в тънката плът. Частица от секундата по-късно влажен пукот изпълни кабината — инерцията разцепи слепоочието на мъжа като гнил пъпеш.

Пистолетът със заглушител излетя от ръката на убиеца и отскочи от стената на кабината. Сет удържа куфарчето в ръцете си, а тялото на мъжа се свлече и тупна тежко. Горната му половина беше в кабината, а краката — в коридора. Вратата най-послед понечи да се затвори, но спираше непрекъснато в трупа.

Сет метна окървавеното куфарче на Зои и се хвърли към оръжието. Вратата за пореден път се блъсна в бъбреците на мъртвеца и се прибра в стената. Сет видя втория мъж да говори по малка радиостанция. Значи имаше още хора с него. Но къде ли бяха те?

Мъжът видя пистолета в ръката му и побърза да се долепи до стената извън зоната за стрелба. Вратата пак се опря в мъртвия убиец и Сет се наведе да подхване трупа. Докато го дърпаше навътре, вратата притисна глезените на тялото и се отвори.

Когато се прибра напълно в стената, вторият мъж стоеше в коридора и вместо радиостанцията държеше пистолет като този, който Сет взе. За миг двамата се зяпнаха, стъписани и изненадани. После всеки насочи оръжието си. Сет изпревари с частица от секундата и се оказа мъничко по-точен. Усети силния откат веднъж, втори път и отскочи да се прикрие. Този път вратата се затвори плътно и в последния момент Сет видя мъжа, който рухна на колене, после падна по лице на дебелия пътека.

В спускащия се асансьор той обърна по гръб трупа и намери два резервни пълнителя за пистолета. Пъхна ги в джобовете на панталона си.

— Кои... — Гласът на Зои не ѝ се подчини. Тя се прокашля и опита отново. — Кои са те?

Сет поклати глава и продължи претърсването на мъртвеца. Извади портфейла и го отвори. Дебела пачка банкноти — швейцарски франкове, австрийски шилинги и малко германски марки. А между тестето кредитни карти Сет намери служебна карта със снимка, издадена на Бернард Залцер, служител на Туле Гезелшафт Банк.

Обърна я към Зои.

— Тук не само хер Мутерс е бил готов да обслужи хората, дошли да вземат съдържанието на касетата. — Кабината забави ход, преди да спре на партера. — Запази това — подаде ѝ той портфейла.

Асансьорът спря и подвижната врата се прибра. Сет взе металното куфарче и бутна вратата, която бе прикрита като част от ламперията в приемната. Излезе от кабината. До него мъжът от охраната бе паднал върху голямото си бюро, от малката кръгла дупка в слепоочието му се стичаше кръв.

На дивана седеше мъж в черна униформа с червени кантове. Мина секунда, преди Сет да си спомни, че този е музикант от Армията на спасението. Друг стоеше до входа на приемната. И двамата като че се учудиха, че го виждат. За миг се сковаха.

Седящият на дивана вдигна безформен предмет, в който Сет разпозна автомат „Н & К МР5А“. Риджуей припряно хлътна обратно в кабината и се спъна в Зои. Двамата паднаха на пода, оплели ръце и крака, тъкмо когато куршумите от автомата заудряха глухо по дървената обшивка на асансьора.

— Schnell! Schnell! — викаше единият нападател.

„Бързо! Бързо!“

Сет се отдели от Зои, прицели се както беше на колене и стреля по налитащия убиец с автомата. Куршумът се заби в корема му и го отметна прав назад, а лицето му застина в маска на опулено изумление. Явно никой не ги бе предупредил, че Риджуей е въоръжен. Сет се възползва от изненадата и стреля повторно. Дясното око на мъжа изчезна в червено-розови пръски.

Зои се надигна и заблъска по бутоните на таблото. Вратата се затваряше, а Сет стреляше неспирно по втория „музикант“. Патроните в пълнителя свършиха със затварянето на вратата. Сет въздъхна, щом кабината потегли нагоре.

— Накъде сме? — попита той Зои.

Въртеше оръжието в ръцете си и се опитваше да намери копчето за освобождаване на пълнителя.

— Нагоре.

Сет натика нов пълнител в пистолета.

— На някои от по-долните етажи трябва да има офиси — обясни тя. — А където има офиси, има и аварийно стълбище.

Вратата се отвори и откри огромна зала, разделена с остъклени прегради. Изпълваше я тихото шумолене на компютри, калкулатори, принтери и правене на пари. Сет побърза да скрие пистолета отзад на кръста си.

Зои попи гледката и пристъпи в залата. Отиде до червената ръчка за тревога при пожар и я дръпна. Отекна звънец. Зои се разкрещя:

— Feuer! Feuer! Feuer!

„Пожар! Пожар! Пожар!“

В залата се надигна уплашено мърморене. Хората ставаха от столовете си. Сет грабна куфарчето и се присъедини към Зои.

— Пожар! Трябва да излезем! Пожар!

Мърморенето премина в гръмка развълнувана врява. Някои си събираха вещите от бюрата. Жените се вкопчиха в чантичките си. Висок мъж със сякаш изписана на лицето му отговорна длъжност се изпречи пред двамата.

— Слушайте, какво означава това? — попита ги ядосан.

— Има пожар на първия етаж! — извика Сет в лицето му. — Хер Мутерс ме изпрати да евакуирам този етаж.

Мъжът се изопна, когато чу името на началника си.

— Това е нарушение на правилника — заяви той. — Непременно ще говоря лично с вицепрезидента Мутерс.

Закрачи целеустремено към един телефон. В залата обаче настана хаос, хората се избутваха в желанието си да стигнат първи до отворената врата в далечния ъгъл. Друга аларма, несъмнено задействана от отварянето на аварийния изход, пришпорваше бързането в помещението. Зои и Сет се смесиха с гъмжилото, което вече беше на косъм от паниката.

В подножието на аварийната стълба тълпата се мотаеше насам-натам из широкия двор, от който алеи водеха към съседните улици. Хората бяха объркани и не тръгваха наникъде, скупчени на групички.

Мнозина се оплакваха, че не виждат никакъв дим, някои пък умуваха дали не е поредната учебна тревога.

Сет и Зои се отделиха от тълпата и бавно се отдалечиха от Банхофщрасе по една пресечка. Воят на сирени се засилваше — сигурно пристигаха противопожарни коли, може би и полицейски, ако някой бе намерил трупове.

По пресечката стигнаха до тиха улица в сърцето на средновековния квартал на Цюрих. Вървяха мълчаливо, бяха прекалено зашеметени да говорят. След половин час стигнаха до подземния паркинг на Зилщрасе, а минути по-късно Зои забеляза тяхното волво. Стратън им махаше с ръка.

31.

Пристигнаха в Алт Аусзее в сутрешните часове преди Бъдни вечер. На зазоряване завали сняг и през деня падаше на все по-плътни пелени.

Пътят от Бад Аусзее беше тесен и следваше всяка извивка и завойче на поток, вливащ се в езерото. Преди да се доберат до градчето, вече пълзяха с петнайсетина километра в час. Снегът лепнеше по предното стъкло и се заледяваше по краищата, където чистачките не го достигаха.

Тримата се настаниха в две стаи на „Колбахерхоф“, малка странноприемница в края на градчето до една църквичка.

Най-сетне, сгушени под чадър да се пазят от мокрия сняг, Зои и Сет извървяха половин километър от странноприемницата до центъра. Йост бе подчертал изрично, че ще чакат само тях двамата.

— Но кой ще чака? — попитаха Зои и Стратън едва ли не в един глас.

Сет сви рамене.

— Той ми каза, че ще ни познаят.

По пътя ги подмина само трактор, теглещ пълно със сено ремарке. Дебело облеченият заради студа селянин им махна за поздрав.

Иначе не срещнаха никого, преди да влязат в центъра на Алт Аусзее. Видяха няколко малки магазина: за инструменти и железария, за дрехи и един за играчки, книги и разни дреболии. Всички бяха или самостоятелни едноетажни постройки, или каменни къщи край пътя, разделени с тесни пътеки или алеи за коли. Нямаше нито един отворен. За благите жители на градчето коледните празници бяха започнали.

Петдесетина метра след книжарничката попаднаха на двуетажно здание от грубо дялан сив камък, побрало полицейския участък и пощенския клон. Сет натисна дръжката на входната врата — и тук беше заключено.

— И сега накъде? — зачуди се на глас.

Постояха пред къщата, въртяха се на място и оглеждаха. И от двете страни на главната улица имаше още магазини. Но също като другите три повечето изглеждаха затворени, витрините им мрачно затъмнени. Фермерски пикап с ръждясала, кърпена с тенекии кабина издрънча наблизко, оставяйки свежи следи от гуми в дебелия сняг по платното. И шофьорът им помахаша с ръка. Отвърнаха му със същия жест и се загледаха в пикапа, чезнещ в снежната завеса. Но преди да се скрие от погледите им, единственият работещ стоп грейна ярко — возилото спираше до бордюра. Сет и Зои присвиха очи да различат нещо през това бяло одеяло, проснато над града, и откриха зад пикапа светлини в прозорците на къща.

Шофьорът излезе от кабината и се шумугна вътре.

— Дали да не отидем? — предложи Зои и нерешително тръгна към пикапа.

— Защо пък не — съгласи се Сет и я настигна. — Това място сякаш е единственото, където има хора.

По-отблизо видяха очертанията на малка гостилница и бирария, и продължиха нататък.

Докато стигнат до возилото на селянина, оставените от него следи по улицата бяха заличени. Пред пикапа бяха оставени очукан „Мерцедес“ и новичък „Фиат“.

Спряха пред това ресторантче със стръмен покрив и прозорци, съставени от десетки стъклени ромбчета в рамки от тъмно дърво. По долните ъгли на ромбчетата се трупаше сняг — естествена украса, каквато американците толкова усърдно имитират със спрей.

Гледаха през прозореца как селянинът поздравява хората вътре. Двама униформени полицаи седяха до маса, на която имаше кафе и стъклени чашки с бистра течност, вероятно шнапс. Това обясняваше защо е заключен полицейският участък. Още трима мъже с грубовати черти, тежки тела и зелените дрехи, типични за Алпите, седяха около маса като за пикник с пейки от двете страни. Допиваха бирата в халбите си.

Съдържателят и закръглена жена, която сигурно беше съпругата му, стояха зад тезгяха и посрещаха новодошлите с широки усмивки и приветствени жестове.

Сет и Зои влязоха и смениха свежия студен свят на снега с топъл, наситен с малцовия аромат на бира, острия, леко лъхащ на сира дъх на

зеле, на всевъзможни наденички и влажните земни миризми на сгряващи се хора, чиито дрехи съхнат след борбата с немилостивото време. Всички глави се завъртяха към тях, щом минаха през входа. Сет долови, че погледите не са неприветливи, а само любопитни. Алт Аусзее беше място, където пътищата свършват, за да се смаят в пътеки нагоре към назъбените хълмове и планини. Непознати не идват често на такова място часове преди Бъдни вечер.

— Gruss Got — изрече Сет обичайния австрийски поздрав.

— Gruss Got — отговори му в нестроен хор.

Двамата се доближиха до тезгяха, зад който бяха съдържателят и жена му. Сет зърна и съсухрен старец, седнал в ъгъла пред половинлитрова халба.

— Мога ли да ви помогна? — посрещна ги съдържателят с мекото произношение на австрийската провинция, което придаваше почти лирично звучене на немския език.

— Да, моля — отвърна Сет. — Надявам се да ни помогнете. Търсим един човек. Отец Морген. — Лицето на мъжа отсреща се стегна почти незабележимо. — Познавате ли го?

Съдържателят не отговори веднага.

— Да... Познавам го... Знам за него.

Не пожела да каже повече. Сет едва ли не усещаше как другите погледи се впиват в гърба му. Този път гласът му прозвуча неуверено.

— Дали... сте го виждали?

Мъжът се вторачи сериозно в него за няколко секунди и се засмя невесело.

— Да, виждал съм го. — Помълча. — Бях малък, когато го видях за последен път. Не помня да съм го срещал оттогава. — Пак спря за малко. — Трябва да е било през последните седмици на войната.

Сет кимна бавно и се обърна.

Двамата полицаи седяха безмълвно и го оглеждаха с подозрението, което всички пазители на реда и закона изпитват към необичайното.

— Господа полицаи — заговори ги Сет още по-колебливо, — имате ли представа къде бих могъл да намеря отец Морген?

Те завъртяха глави, без да продумат.

Той пак кимна.

— Но къде би отседнал, ако дойде тук? — попита Зои съдържателя и жена му.

И двамата завъртяха глави, преди мъжът да отговори:

— Вероятно в „Колбахерхоф“. Или може би в старата странноприемница. — Озърна се към северната стена на гостилницата си. — На няколко километра е оттук. По пътя нагоре.

Зои почака, но той явно бе приключил с приказките.

— Ами... — подвоуми се тя. — Благодаря ви за... информацията.

Излязоха и полека тръгнаха обратно към „Колбахерхоф“. Снежинките бяха по-дребни и се стелеха по-нагъсто.

— Не ми се вярва, че е толкова трудно да намерим един старец в толкова малко градче — промълви Зои.

— Те знаят къде е той — тихо вметна Сет.

— Защо ти хрумна?

— Не видя ли лицата им? Държаха се дружелюбно, когато влязохме, а когато казахме, че търсим отец Морген, все едно издигнаха стена. И лицата им се вкамениха.

— Но защо?

— Те го закрилят.

— Извинете — неочаквано се обади някой зад тях.

Сет и Зои се обърнаха бързо и видяха стареца, който бе седял превит над халбата в ъгъла на гостилницата.

— Аз познавам отец Морген — каза им той. — И може би ще успея да ви помогна.

Въпреки че беше изгърбен, старецът стоеше почти лице в лице със Сет. Личеше колко висок е бил в разцвета на силите си. С рошавата купа бяла коса приличаше на Айнщайн през последните години от живота му.

— Аз съм Гюнтер — представи се старецът и протегна ръка без ръкавица.

Сет я стисна.

— Аз съм Сет Риджуей, а това е съпругата ми Зои.

Възрастният мъж сведе глава и пое ръката на Зои. За миг тя помисли, че ще целуне пръстите й, но той само ги стисна и се дръпна.

— Мога да ви представя на отец Морген — обеща старецът. — Ще ви потърся. Чакайте в „Колбахерхоф“... сами... в бара.

Загърби ги и учудващо бързо за възрастта си закрачи обратно към гостилницата.

Часовете се точеха за Зои и Сет, които седяха в ресторантчето бар на „Колбахерхоф“ и от време на време посрѣбваха от греяното червено вино. Горе в стаята си Стратън се гневеше насаме, вбесен от указанията, които те бяха получили.

Докато чакаха следобедната им среща със стареца да доведе до някакъв резултат, Зои се опитваше да обясни какво е видяла в склада и как е натъкмила бягството си. Сет слушаше, без да се обажда, само се чудеше на нейната сила и находчивост.

— Откровено казано, изненадан съм само, че не си се сетила порано за този план.

Зои глътна малко греяно вино и кимна.

— Причината може да е чисто психическа. Вероятно не съм искала да се махна оттам, преди да съм проучила всички творби. А може би...

Зарея поглед за дълго.

— Какво „може би“? — подкани я Сет.

— Знам, че това ще ти се стори невероятно — нерешително промълви тя. Позяпа тавана и пак се взря в Сет. — Но си мисля, че може би Богинята е искала да съм там. *Замисълът* ѝ е бил да съм там, докато не получа нейното послание. И тогава тя ми даде плана за бягство.

— Да бе. Казваш ми, че има Бог — той, тя, двуполов или безполов, който е толкова извратен, че трябва да стигнем на косъм от смъртта, за да повярваме в него?

Зои само го гледаше.

Сет поклати глава.

— Зои, това не е вяра, а отчаянието на смъртния страх, търсец в какво да се вкопчи. Чуй ме — всички необходими знания вече са били в главата ти.

— Аз не съм толкова убедена — отвърна тя колебливо.

— Разбира се, че си ги имала — настояваше Сет. — Нужно е било само да си припомниш наученото от баща ти и да го приложиш.

— Наистина не съм сигурна в това — бавно започна Зои. — И като се замисля сега, имаше толкова неща, които дотогава дори не предполагах, че знам.

— Разбира се, че си знаела всичко. Просто не си мислила за това от години, защото не ти се е налагало.

— Ако е така, защо се върна в паметта ми толкова ясно? — попита тя. — Все едно виждах чертежи.

— Защото натискът на неизбежната смърт прояснява мислите... повярвай, случвало ми се е, имал съм такива мисли.

— Но скорошните сблъсъци със смъртта май ти повлияха иначе.

— Ъхъ — първия път преживяването е мистично, но когато хората неуморно се опитват да те убият, просто започваш да се питаш дали Бог е перверзник и садист, или изобщо го няма.

Зои завъртя глава.

— Не се връзва. През цялото време бях под голяма, постоянна заплаха. С всеки изминал ден смъртта ме дебнеше зад ъгъла. Е, защо опасността да умра не съсредоточи ума ми, докато не научих толкова много за Великата богиня, докато не започнах да вярвам в Бог, който въплътява и женското начало?

— Направо не ми се вярва. — Сет допи виното си. — Ти, госпожа „докажи, за да повярвам“, която нищо не приема като даденост, ако не може да го види и пипне.

— Сет, а аз не мога да повярвам, че чувам това от теб. Ти да не си от вярващите, които зарязват вярата, щом стане напечено? Колко силна беше...

Точно в седем часа вечерта телефонът на бара звънна. Синът на собственика, още юноша, вдигна слушалката и каза:

— За вас, майн хер.

Сет отиде зад тезгяха и притисна слушалката до ухото си.

— Ало?

— Хер Риджуей? Гюнтер се обажда. Смятам, че мога да ви помогна. Тоест някои мои приятели вероятно ще ви помогнат да се срещнете с отец Морген.

— Значи той е в Алт Аусзее?

Гюнтер отмина въпроса с мълчание.

— Те вероятно ще ви помогнат. Искате ли да говорите с тях?

— Разбира се.

— Чудесно. Излезте от „Колбахерхоф“ и тръгнете по главната улица към града. Преди да стигнете до центъра, на разклонението има магазинче за играчки, книги и...

— Знам го.

— Добре. Ще се срещнем пред този магазин.

— Кога?

— Сега.

— Сега ли?

— Имате ли по-добри идеи за тази вечер в Алт Аусзее?

Гласът на стареца изведнъж натеза от нетърпелив присмех.

— Не. Нямам, разбира се.

— Добре. Моите приятели искат да се срещнат с вас час по-скоро. Елате веднага.

Сет остави слушалката, плати за греяното вино и предаде разговора на Зои, когато се върнаха в стаята да си вземат якетата. Стратън също го слушаше.

Сет и Зои излязоха навън. Снеговалежът бе отслабнал до фин прашец, ръсец от небето. Температурата се понижаваше и снегът под подметките им скърцаше. Вървяха мълчаливо хванати за ръце и след пет минути стигнаха до книжарничката. Стояха там и потропваха с крака, сякаш студът беше насекомо, което можеха да смачкат с обувките си.

Скоро нещо твърдо ръгна Сет в ребрата. Ръмженето на автомобилен двигател огласи нощта.

— Господин Риджуей, госпожо Риджуей, не правете никакви резки движения.

Очуканият мерцедес, който видяха пред гостилницата, спря до бордюра. Сет изви глава да зърне номера му, но нищо не се виждаше в ослепителните лъчи на фаровете.

— Седнете отзад.

Задната врата се отвори. Сет видя как Зои отвори уста, като че се канеше да изпищи. Мигновено ръка в ръкавица ѝ запуши устата. Тя опита да се освободи. Сет понечи да ѝ се притече на помощ и тежък тъп удар го халоса по тила.

Краката му омекнаха.

— Това беше неразумно — каза някой, когато ги натикваха на задната седалка. — Няма за какво да се безпокоите.

Гласът не звучеше заплашително. Щом Сет и Зои се озоваха в колата, вратите се затръшнаха и мерцедесът потегли.

— Ще ви закрия очите — съобщи гласът.

Сет се помъчи да погледне в тази посока, но болката в главата не му позволи да помръдне. Секунда-две по-късно ръце нахлузиха на главата му нещо като плътен черен чорап — беше непрозрачен, но достатъчно тънък, за да не затруднява дишането.

— Моля ви, успокойте се — каза им гласът. — Не ви мислим злото.

Болката в главата на Сет не го поощряваше да повярва. Помнеше убийците, на които се натъкна в Цюрих, в Амстердам, в Марина Дел Рей. Внушаваше си, че за разлика от тях тези хора искат само да го заловят, не да го убият. Не беше кой знае каква утеха.

Колата продължи по павирания път около пет минути, после се раздруса и забави ход по неравна повърхност. Подскачаха на задната седалка и Сет някак напипа ръката на Зои. Стисна я и тя му отвърна със същото. Сила, успокоение, надежда, обич. Предаваха си ги безмълвно, а старият мерцедес напредваше с бавно дрънчене в тъмнината.

Стори му се, че мина половин час, преди да спрат. Изведоха ги от колата и все още със завързани очи ги настаниха на друга седалка, твърда и студена. Съвсем скоро пред тях зарева друг, по-малък двигател. Сет позна по звука, че е моторна шейна.

Тръгнаха, и Сет, хванал ръката на Зои, остана с впечатлението, че са в друга шейна, теглена от моторната.

Така пътуваха още половин час доста мудро, през хрусталаци, които драскаха по дрехите им.

— Наведете глави — предупредиха ги веднъж.

Явно минаваха под нещо надвиснало.

Накрая спряха на равна площадка и моторната шейна притихна в нощта. Поведоха ги по снега. Отвори се врата. Щом влязоха в стаята, обгърна ги топъл въздух. Чуха затварянето на вратата зад тях.

Някой нареди:

— Открийте им очите.

Дръпнаха чорапа от главата на Сет. Не му се наложи да примижава, за да свикне със светлината — в стаята имаше само един газов фенер и горящи в грубо иззидано огнище дърва. Помещението

напомняше алпийските хижи, накацали из целия Тирол. Имаше примитивен нар и различни примитивни мебели. Миришеше на стопен восък и на кафе.

Зои обви ръка около кръста на Сет. Обърнаха се. До огнището стояха двама мъже с чаши в ръце. Познаха Гюнтер. Другият до него беше по-слаб и с аристократична външност. Загледа се в Сет и Зои и пристъпи към тях.

— Добре дошли — протегна им ръка. — Аз съм Ханс Морген.

32.

Морген не приличаше на свещеник. С дебелия пуловер, вълненото сако и вълнения панталон изглеждаше по-скоро като професор или учен в лаборатория. Не носеше свещеническа яка. Първо се здрависа със Зои, после и със Сет.

— Длъжен съм да се извиня за твърде особения начин, по който ви доведоха тук. Но в момента мнозина биха искали да ме открият. Трябваше да се уверя, че сте тези, за които се представяте.

Сет разтърка тила си.

— Наистина съжалявам, господин Риджуей — увери го Морген — за състоянието на главата ви. Но Рихард...

Погледна към мъжа до вратата. И Сет се озърна към него. Рихард Щеер имаше благо, по бебешки закръглено лице с кротки сини очи и тяло на защитник в отбор по американски футбол.

— За щастие Рихард е много вещ в това. Не ви е причинено трайно увреждане.

— Лесно ви е да го кажете — отвърна Риджуей, но гневът му се изпари.

— Да, така е — сговорчиво отвърна Морген. — Ще седнете ли? Кафето ей сега ще стане.

Посочи им два стола с тапицирани облегалки до грубо скована маса, на която имаше чаши, бутилки, наденици и част от самун черен хляб.

Настаниха се около масата и се загледаха мълчаливо в Морген, който взе подплатена ръкавица и издърпа вехто джезве с олющен емайл от решетката в огнището. Избра за Зои и Сет чаши от евтин порцелан и ги напълни догоре с бълващата пара черна течност. После доля и в своята чаша и седна при тях. Другите мъже — двамата, които ги доведоха, и Гюнтер, когото завариха при Морген — останаха прави. Понякога отместваха пердетата и надничаха навън. Явно там имаше хора на пост, защото често някой от мъжете вътре разменяше знаци с тях през прозореца.

— Както научих, положили сте неимоверни усилия, за да вземете „Страстите Софиини“. — Зои и Сет кимнаха едновременно. — Защо не ми разкажете как се случи всичко това?

— Не искам да се проявявам като неблагодарен гост — отвърна Сет. — Но след като ни докарахте тук по този... твърде особен начин, ще ми олекне много, ако вие ни разкажете за себе си и... — огледа стоящите из стаята мъже — ... за вашата група.

Погледът на Морген се смекчи.

— Разбира се. Простете ми, че съм толкова нетърпелив и толкова лош домакин. Напълно разбирам вашата резервираност.

Погледна към Гюнтер, кимна му да дойде и той зае стол до Сет.

— Гюнтер би могъл да добави по-цветистите подробности, които аз може да пропусна. Предполагам, че покойният ми приятел Якоб Йост ви е обяснил как започна всичко.

Морген се огледа, сякаш алпийската хижа беше символ на сполетялото го през последните четиридесет и няколко години.

— Нека започна оттам, където Йост несъмнено е завършил. Трудно е да се повярва в случилото се през тези десетилетия, но ще станат по-разбираеми за вас, ако научите повече за скритите страни на събитията.

Отпи от кафето, смръщи се недоволно и се облегна на стола.

Джордж Стратън присвиваше очи, за да види нещо отвъд снежинките, танцуващи в лъчите на фаровете. Вече почти не валеше. Караше бавно по неравния каменист път, който се катереше стръмно по склона. Натезали от сняг клони се протягаха от двете страни и стържеха по каросерията.

Стратън тръгна по стъпките на Зои и Сет, които рехавият сняг не бе покрил, и стигна до мястото на срещата. Опитният му поглед откри смисъла в разхвърляния от подметки сняг там и в следите от гуми, отдалечаващи се от магазина. Нямаше следи на хора, тръгнали пеша от магазина, и Стратън допусна, че Риджуей и съпругата му са отишли по своя воля или по принуда с хората в колата.

Затова и той потегли по следите — виждаха се добре заради оскъдното движение по пътя и спрялата виелица.

Шасито на колата изчегърта тежко по камък. Стратън спря, взе фенерче и продължи нагоре пеша.

— След войната усърдно издирвах сержанта — продължаваше разказа си Морген. — Но и той като мнозина от съратниците му бе успял да се скрие. — Свещеникът се надигна бавно и взе джезвето, което бе върнал да се грее в огнището. — Освен това направих всичко по силите си, за да проверя твърдението му, че Хитлер е изнудвал папата. Постигнах две неща. — Наведе се и хвана дръжката с ръкавицата. — Първо — рече им, щом се върна при масата — се срещнах с малка група хора в Курията, които бяха решени да направят необходимото никой папа повече да не отстъпва пред подобно морално или теологично изнудване.

— Свещеникът в парка — вметна Сет. — В Амстердам.

Взираше се питащо в Морген, който кимна печално.

— Отец Смит. Аз го изпратих да ви наблюдава. Да ви закриля.

— Точно преди смъртта си той каза нещо като „Браун“. Какво би могло да означава?

Морген се опули, сякаш го зашлевиха.

— Това име ли изрече?

— Значи е име?

Свещеникът млъкна, като че се нуждаеше от време, за да преглътне новината.

— Подозирах — смънка, — но не бях уверен, не бях съвсем сигурен.

Лицето му помръкна, устните му леко потрепваха.

Сет и Зои го гледаха в очакване да обясни своите озадачаващи думи. За миг в очите на Морген все едно се спусна далечна мъглява завеса. После изведнъж се разнесе, сменена от пламнал гняв.

— Ще ви разкажа и това по някое време — обеща той и седна.

За малко се вторачи в изпъкналите вени по опаката страна на дланите си, сякаш беше оратор, загубил нишката на мисълта си и помнещ, че си е водил бележки по ръцете.

Вдигна глава и продължи:

— Второто е, че започнаха да ме проучват подробно други членове на Курията. Тези хора, изглежда, не бяха против да продължа

издирването на картината и на сержанта, но явно решиха, че за нищо на света не биха допуснали да се възползвам от информацията, ако успея. Тази група не излиза на светло — обясни свещеникът. — Научих кои са те на по-ниските равнища... познати свещеници, тук-там някой абат. — Той се запъна. — И моят игумен в Мюнхен беше от тях. Какво ли не бих дал да знам с кого говори, когато предава сведения за мен в Рим.

Морген млъкна, очите му пак се замъглиха — оставяше впечатление, че вижда в ума си точно как ще постъпи с онези хора в Рим, ако ги открие. Леко поклати глава и заговори:

— Общо взето, оставиха ме да правя каквото искам, ако не се брои неуморното наблюдение. Мисля си, че нямат нищо против да ровичкам тук-там, стига да извлекат някаква полза от моята информация, от моите усилия. За тях бях нещо като примамка. Пускаш козле в джунглата, за да привлече тигрите, а ловците се крият в шубраците и чакат да се покаже тигърът с подходящата окраска на козината. През последните години внимавах, и то много, за да не им подсказва с нещо, че знам за техните занимания. Така правят повече грешки. Дори най-големият професионалист или фанатик може да бъде подлъган към нехайство.

Сет се сети за човека на Стратън, оставил го да излезе от библиотеката на Калифорнийския университет вечерта, когато бе убит Тони Брадфорд.

— И така през всички години след войната — казваше свещеникът — се стараех тихомълком да изпращам важните писма до Якоб Йост и да му се обаждам тайно по телефона. Разбира се, във Ватикана знаеха, че заедно с него се опитвам да откроя плячкосани художествени произведения. Всички писма и обаждания, свързани с това, бяха явни и аз съм убеден, че ги е чел и подслушвал онзи в Курията, който ме постави под наблюдение.

Но положението се промени коренно преди около година. През... — Морген затвори очи за миг — ... през януари двамата с Йост успяхме да върнем една донякъде известна картина. Беше от ранните творби на Писаро, предложена дискретно за продажба от бивш есесовски полковник, който живееше под нова самоличност в Португалия. Насочихме полицията към вилата му на брега до Лисабон,

където арестуваха полковника и прибраха картината на съхранение. Случката привлече вниманието на мнозина журналисти.

Вдигна се шум и заради това от Кройцлинген ми се обади човек, когото четиридесет години познавах под името Франц Болес фон Халбах. Той беше сержантът от СС, дошъл при мен през онази отдавнашна нощ да търси прошка за убийството на момчето от селото. Същият, който ми показва плащаницата и „Страстите Софиини“ в сейфа под планината, където се съхраняваха.

Този Фон Халбах сега беше богаташ и се представяше под името Вили Макс. — Морген бутна стола си назад и метна крак връз крак в опит да се намести удобно на твърдата седалка. — Освен това Макс... тоест Фон Халбах умираше и угризенията, които бе потискал или пренебрегвал четири десетилетия, започваха да си наваксват за изгубеното време. Изтерзаният от чувство за вина млад сержант се бе превърнал в гаснещ гузен старец, уплашен за безсмъртната си душа.

Той бе станал малко по-обигран през годините, откакто дойде за изповед при мен в Алт Аусзее. Знаеше значението на картината и че тя е ключът, за да бъдат взети плащаницата и „Страстите Софиини“. Затова не цъфна на прага ми с картината. Така е по-добре, защото иначе картината най-вероятно щеше да е в ръцете на моите врагове в Курията. Съзнаваше колко е важно опазването на тайната и реши да действа благоразумно. Свърза се с Йост, който незабавно ме потърси.

Гюнтер ги прекъсна с предложението да хапнат. Мъжете пазеха навън на смени. Идваха един по един да се натъпчат набързо със студени наденици и хляб и пак излизаха. Повечето бяха хора на по петдесет-шестдесет години и доброволно се подчиняваха на Морген.

— Те са били свещеници — отклони се от разказа Морген, за да обясни присъствието им. — Омръзнало им да търпят коварството и предателствата в църквата. Но дори след като напуснали лоното ѝ, чувствали в душите си призванието да служат на Бог. И сега живеят като свещеници, но в служба на Бог, а не на църквата. Помагат на онези от нас — все по-малобройни — които вътре в църквата искат да се борят с нейното безчестие и злоупотреби.

— Ако имаме плащаницата и „Страстите Софиини“ — намеси се Гюнтер, — може дори да победим в някоя и друга битка. Мисля, че сега е ваш ред.

По време на простичката студена вечеря Сет и Зои отново споделиха своите тежки преживелици. С всеки път разказите им ставаха по-кратки, сякаш пестяха думите, за да не се потапят за дълго в болката и страха.

Морген на свой ред обясни, че ядрото от реформатори във Ватикана постоянно намалявало през годините. Смятали ги за заплаха онези, които посвещавали живота си на борба за власт и бюрократични хитрини. Дори хората, според които Ватиканът бил напълно обзет от поквара и трябвало да бъде променен, виждали в реформаторите потенциален източник на неловки ситуации.

— Затова не успяхме да защитим както трябва и двама ви — завърши свещеникът тъжно.

Риджуей кимна, за да покаже, че го разбира.

— Казаното от вас проясни много неща, но пак не обяснява защо хората от КГБ убиха вашия човек в Амстердам. Говорихте за опасността от страна на църквата. Но всички заплахи, на които бяхме изложени Зои и аз, идваха от руснаците. И не виждам връзката между КГБ и църквата.

— Всъщност ми зададохте няколко въпроса — започна Морген. — Първо, отговорността за убийството в Амстердам не е на КГБ. — Млъкна, сякаш очакваше да го заболи от следващите думи. — Смит бе убит от Църковния съвет по вероучение, новото име на Светата инквизиция.

Риджуей и Зои го зяпнаха слисани.

— Повярвайте, не им е за пръв път. Църквата разполага с пари и влияние. С тях могат да бъдат наети хора или да им се внуши да убиват. Правят го почти от хилядолетие.

— Мислех, че това е приключило още с епохата на Борджиите — вметна Сет.

Морген скръбно завъртя глава.

— Нито е свършило с Борджиите, нито е започнало с тях. Те просто са стигали до най-големите крайности. Властите... всички видове власти смятат за необходимо да убиват по една или друга причина. Понякога представят изстреблението като смелост и благородство, но нали историята винаги се пренаписва в полза на победителите? Ето ви я връзката между КГБ и църквата — двете са властови структури и действат по съответния начин. Църквата се

страхува от Жириновски и го ненавижда. Той и привържениците му, сред които са мнозина в КГБ, на свой ред се страхуват от църквата и я ненавиждат. В този взаимен страх и омраза се ражда братство по насилие.

— Но какво ще спечели КГБ? — недоумяваше Сет. — Защо толкова искат реликвите? Едва ли само защото църквата се стреми да ги притежава, затова и те са решили същото.

— Отчасти е така — потвърди Морген. — Но преди всичко са им необходими по същите причини, както и на Хитлер.

Двамата го изгледаха с недоумение.

— „Страстите Софиини“ са могъщество, което можеш да използваш както ти скимне, какъвто ще да си. В този случай Жириновски — а ако той умре, подобните на него хора — иска да си послужи със „Страстите Софиини“, за да изнудва църквата... всички църкви да мълчат за неговите зверства, за новия му руски експанзионизъм и за геноцида, който непременно ще последва. А църквите са оказвали голямо влияние в обединяването на хората срещу несправедливи режими. Жириновски знае също като Хитлер, че властта е по-сигурна, когато не влиза в конфликт с вярата на хората. И досега навсякъде се гласува по религиозни убеждения. Хитлер, КГБ, групите от типа „убий в името Исусово лекар, правещ аборти“, склонните към насилие групи за защита на животните... олющиш ли повърхността, религиозните фанатици и политическите терористи се оказват събратя. Разликите между тях са в дреболиите. Все едно е дали ще бъде Жириновски или някой друг. Ако не е той, ще е следващият тиранин. Не бива да позволяваме на тираните отново да използват истината, за да връзват ръцете на църквата в моралния смисъл.

В думите на Морген звънеше стоманената твърдост на възгледите му.

— Но как ще постигнете това, без да предизвикате пълен хаос в църквата? — възрази Сет. — Всички християнски учения, както и да се маскират, се опират на вярата в Христос като Месия. Няма ли само да съсипете единството в църквата, ако разгласите съществуването на друг Месия? И то такъв, чието явяване може да бъде потвърдено извън всякакво съмнение? Особено ако е жена? Няма ли някои хора да се откажат от досегашната си вяра, за да се преклонят пред нея? Помислете за сблъсъците между новите вярващи и старите. Та нали

насилието в Ирландия се корени точно в разногласията, какво да бъде преклонението пред един и същ Месия. Това разцепление ще бъде страшно колкото...

Той се запъна, за да подреди мислите си.

— Колкото конфликтите между християнството и исляма — допълни Зои.

— Именно — потвърди Риджуей.

Морген ги гледаше кротко, а в очите му личеше, че е размишлявал десетилетия над тези доводи.

— Говорите като висшите духовници във Ватикана — промълви накрая. — Същите разсъждения, които поначало са подтикнали Константин и подбрания лично от него папа да убият София и нейните последователи. Църквата винаги е била изложена на опасност — от римляните, хуните и вестготите, амбициозните крале, фашистите, нацистите и от онези, чийто маниакален стремеж е бил да я оглавят... и така ще бъде винаги. Нищо не може да ме разубеди в това. — Спря и гласът му стана тих, уверен, твърд: — Но Бог никога не е застрашен, особено пък от истината. Не проумяхте ли, че тъкмо лъжата е породила това положение? Константин и църковните бюрократи са били загрижени повече за бюрократичното оцеляване на институцията, а не за вярата и душите на християните. Затова когато убили София и укрили истината в желанието да съхранят собствената си власт, те засели семената на разрухата, които избухват днес. А изречеш ли една лъжа, по-късно си принуден да кажеш още една и още една, докато се окаже, че си затрупал истината толкова надълбоко, че плетеницата от лъжи сама унищожава вярата. Ето защо всеки папа фалшиво се е клел в най-важните устои на вярата, обаче не му оставал друг избор, освен да брани догмата с все повече лъжи и лицемерие. А хората, помъчили се да скъсат с тази срамна традиция, са умирали преждевременно. — Морген се наведе напред, очите му грейнаха от силата на убеждението. — Но това, за което трябва да се тревожим, е духовността в човешката вяра, а не църквата. Важно е не оцеляването на една от най-дълго съхранилите се бюрокрации и нейните дребнави стремежи и провали, а вътрешната религиозност на онези, на които църквата би трябвало да служи. Няма чак такова значение пред кого се прекланят хората, а пред какво. Важна е вярата, ако ще да е в Буда, Христос, Мохамед, Вишну или пък в боговете, които всеки ден пренасят слънцето по небосвода.

— И баща ми беше убеден в това — тихо се обади Зои. — Учеше ме да смятам всички религии и вярвания по света за прозорец с цветни стъкла, който свети във всички оттенъци на спектъра. Цветовете са много, а слънцето е само едно. Бог е създал всички ни различни и ни говори на различни езици.

— Баща ви е бил мъдър човек — съгласи се Морген. — Ние сме ограничени същества, борещи се да осмислят безграничното. Значение имат въпросите. Не отговорите, а въпросите, защото отговорите никога не са цялостни, винаги са ограничени от телесните ни сетива. И никога не са напълно истинни, щом като човешките „отговори“ за тайните на божественото са неизменно повлияни от културата, обществото, обстоятелствата, предразсъдъците, алчността и всеки друг смъртен грях. Въпреки всичко хората трябва да вярват. Именно вярата в онова, което не можем да видим, подхранва творчеството и създанието, издига ни до подвизи, които не могат да бъдат обяснени чрез природните явления, и ни позволява да се възвисим отвъд нашия материален свят. — Морген се подпря на лакти наред масата. — Хората трябва да вярват, и то в истината. Ние можем да станем средството, чрез което истината ще стигне до тях. — Той изтри капките пот, избили по челото му. — Днешната църква в голяма степен се крепи върху лъжи. В крайна сметка — от гледната точка на историци, които ще се родят чак след век-два — истината ще заздравя вярата. Но ние и идващите след нас ще страдаме заради греховете, непочтеността и страховете на онези мъже през 325 година от новата ера. Другата възможност е да оставим и занапред фашисти, диктатори и амбициозни хора да злоупотребяват с истината, за да изнудват бъдещето.

Той се прегърби на стола си, видимо изтощен.

След около минута Сет се надигна, отиде при огнището и с ръкавицата пренесе джезвето на масата.

— Искате ли още малко?

Морген кимна отпаднало и Риджуей му напълни чашата, после наля на Зои и на себе си и върна джезвето да се грее над огъня.

Свещеникът бе възстановил достатъчно от изчерпаната си енергия, за да седне по-изправено до масата, макар и да се облягаше като човек, вкопчил се в последното изплувало парче от потънал кораб.

Заслушаха се в свиренето на вятъра, пукота на дърва в пламъците, почти недоловимото шумолене на дишащи и шаващи хора.

Сет пръв наруши мълчанието, наложено от отец Морген.

— Просто не разбирам как е възможно да знаете всичко това... да го преживеете и още да сте католик, камо ли свещеник.

Морген се взря в лицето му и се усмихна тъжно.

— Минах през множество кризи на вярата, в каквато, досещам се, сте изпаднали и вие. Но аз съм убеден, че вярата в Бог ни подкрепя, поддържа...

— Само че представата за Бог, която имаме, е толкова изкривена от политиката и приспособенчеството на организираната религия! — възрази Сет неотстъпчиво. — Представата е изкривена, а и самото му съществуване е под въпрос.

— Да — търпеливо потвърди свещеникът. — Наистина. Вярата ни подкрепя. Религията ни разделя. Но отговорете ми на следния въпрос — ако се катерите в планината и видите, че в обезопасяващото въже има гнили влакна, цялото въже ли ще изхвърлите? Ще се откажете ли напълно от вярата заради гнилите влакна?

Сет свъси вежди.

— Вярата ни свързва с духовното — продължи Морген. — Но вярата и религията са се преплели в едно и също въже. Във всяка организирана религия истинската вяра и богохулството са редом като нишки във въже. Отчайвам се от мислите дали съм способен да отделя злото, без да унищожа цялото. Аз съм смъртен и ограничен, невинаги имам ясният поглед, за да прозира правдиво кои влакна да останат и кои трябва да се махнат.

— Значи приемате църквата каквато е, с циреите и останалите недъзи.

Морген кимна бавно.

— Общо взето. — Той поумува. — Доколкото ми е по силите. Вижте, вместо примера с разноцветните стъкла в прозореца аз предпочитам да разглеждам всяка религия като отделна врата към Бог. Като ограничени същества ние винаги ще сме в състояние да възприемем само мъничка частица от безграничното. Затова не е чудно, че различните народи и култури виждат единствено своята малка, истинска частичка от Бог.

— Като в притчата за слепците, описващи слона ли? — вметна Зои.

— Точно така. Всички сме слепи посвоему. Вярвам, че всяка религия има своя правдив поглед към Бог.

— Но как се съвместява с това твърдението на всяка от тях, че е единствено праведната?

— Всъщност не могат да го твърдят, ако са честни и ако са добронамерени — отвърна Морген. — Разграничаването, отхвърлянето и охулването на други възгледи за Бог са зло, което вършат самите мъже...

— ... или жени — довърши Зои.

Морген се засмя.

— Да, жените също. Бог е мъж. Бог е и жена... и двете, и нито едното. Опитваме се да го зърнем и толкова копнеем да повярваме в някой като нас.

— Значи вярата е нашата връзка с божественото, а религията е нашият опит да натрапим представата си за Бог на другите?

Старият свещеник кимна.

— Но не смятате ли, че е неправилно да се поставя една представа за Бог над друга или да се правят опити Бог да бъде представен само като мъж или само като жена? — попита Зои. — Не е ли това един вид интелектуално идолопоклонничество: ограничаване на безграничното, придаване облик на безликото? Дали пък Божиата заповед срещу идолопоклонничеството не е била опит да се насочи вниманието ни към абстрактното, безграничното, всеобхватното, а не към конкретното, моментното възплъщение на теологията?

— Права сте — съгласи се Морген. — Ограничаването на Бог по какъвто и да е начин или вярата само в Бог, който ти е подобен, е чисто и просто богохулство. Аз съм убеден, че...

Млъкна по средата на думата, защото отвън се чува викове.

— Бързо — извъртя се Морген към Гюнтер, — „Страстите“!

Очите на Сет проследиха превитото тяло на Гюнтер, който се затътри до ъгъла, където имаше нар без дюшек.

— Как го взехте?! — възкликна Сет, щом го видя да се навежда, за да вдигне черното метално куфарче, което той и Зои изнесоха от Туле Гезелшафт Банк предишния ден.

— Хората, които ми помагат, са извънредно способни — подхвърли Морген.

Сет гледаше онемял, а Гюнтер пренесе куфарчето до огнището. Третият мъж в стаята, около петдесетгодишен, набит и с късо подстригана коса, притича да помогне на Морген и Гюнтер. Заедно вдигнаха един каменен къс, от каквито бе иззидано огнището.

Крясъците пред хижата набираха сила, а тримата пъхнаха куфарчето в нишата и се напрегнаха да върнат камъка на мястото му. Сет се отърси от мимолетното си колебание и отиде при тях, неговият як гръб улесни задачата.

Тъкмо привършиха, когато вратата отлетя към стената, вътре нахлуха режещ вятър и облак снежинки. Двама от помощниците на свещеника се позабавиха на прага, повлекли под мишниците зашеметен човек. Морген им кимна и те влязоха, тътрейки краката на мъжа, който беше облечен в яке с топла подплата като това на Сет, дебел вълнен панталон и здрави туристически обувки с тежки подметки.

— Намерихме го да дебне наблизо — обясни единият, когато пуснаха пленника в краката на Морген.

Мъжът изстена.

— Обърнете го по гръб — нареди свещеникът.

Щом го обърнаха, Зои ахна. Мъжът беше Джордж Стратън.

33.

— Мината в Хаберзам е голяма — обясни Гюнтер. — Мен питайте, аз бях началник там, преди да нахълтат есесовците.

Той бе извадил картата на мината, за да я разгърне на масата в хиждата. Наоколо седяха Морген, Риджуей, Зои, двама помощници на свещеника и Джордж Стратън, главата му с лепенки върху пет-шест рани, получени в схватката с трима от хората на Морген. И тримата, които го заловиха, също бяха превързани. Никой не се радваше особено, че американецът се е включил в начинанието им.

Тримата щяха да убият Стратън, ако Зои и Сет не бяха гарантирали за него.

— Той ни спаси живота — подчерта Сет и разказа подробности от произшествието в Марина Дел Рей.

После Зои обясни как е била спасена в Цюрих.

— Господин Стратън, изскачате подозрително навреме при нужда — промърмори Морген, но неохотно се съгласи той да остане в групата.

Сега седяха и обмисляха набега си в мината. Щяха да се опитат да вземат плащаницата и „Страстите Софиини“ на Коледа.

— Ще празнуваме чрез нашата саможертва — бе промълвил Морген.

Гюнтер сподели до последната подробност как той и останалите (без Морген) се трудили няколко години, за да изкопаят проход от съседна изоставена мина към Хаберзам.

— Входът на самата мина Хаберзам е затрупан така, че са необходими огромни усилия... мощно оборудване и експлозивни за разчистването. Ясно е защо не искахме да привличаме вниманието с толкова мащабна работа.

— Да не говорим пък за разходите — добави свещеникът. — Ще бъдат непосилни за нас.

Гюнтер закима.

— Откакто съм се родил, живея тук и по едно или друго време съм работил в почти всяка мина оттук чак до Бад Ишъл. Толкова са много, че за доста от тях не са съставени дори карти.

За по-малко от година той намерил подходящата мина. Задължително било да е изоставена, за да пробиват, без никой да ги забележи, а и да е достатъчно близо, за да успеят шепа хора, отделящи колкото време смогнат, да прокопаят тунел до онази под Хаберзам. Девет години били нужни на Гюнтер и съратниците му, за да завършат тунела.

— Но щом вече имате достъп до мината, защо не наехте касоразбивач или подобен специалист, за да вземете плащаницата по-рано? — попита Сет.

Гюнтер не продума, а бръкна в черното метално куфарче и извади подвързана книжка. Показа я на всички.

— Добрият ни сержант Фон Халбах е казал на отец Морген за огромната мрежа от предпазни системи, мини и клопки, поставени по всеки възможен път към сейфа.

— Освен това — намеси се Морген, — не само че сейфът е изработен така, че да бъде опасен за всеки влязъл без разрешение, но и са поставени механизми, които да унищожат плащаницата и „Страстите Софиини“, за да не попаднат във вражески ръце.

— А това е ключът. — Гюнтер жадно прелистваше книжката. — Страница по страница как да избягваме, да обезвреждаме и да премахваме защитите. — Млъкна и се зачете в една от последните страници. — Включително и процедурата за влизане в самия сейф.

Разгърна кориците по-широко и пак показа книжката на всички.

— Но нали взривните вещества или отровите... каквото има там, трябва да са се повредили или разпаднали за четиридесет години? — попита Зои.

Сет завъртя глава.

— И днес умират хора от гранати и бомби, останали от Втората световна война. Случвало се е някой фермер да ги закачи с плуга в нивата си или работник от газоснабдителна компания да забие лопатата си в тях.

Гюнтер я погледна и кимна.

— Прав е, госпожо Риджуей. А има отровни газове, произведени от нацистите, нервнопаралитични газове като табун, има бомби с

антракс, които и сега са запазили цялата си унищожителна сила, а е вероятно да са хиляди пъти по-опасни, защото металните им корпуси и обвивки са разядени. — Той поклати глава. — Не, нацистите са изработвали добри оръжия. Трябва да очакваме, че повечето все още са опасни.

Зои потръпна.

— В такъв случай предполагам, че един от вас... — Сет се взря в Гюнтер — ... е специалист по тези видове експлозивни и устройства, използвани през Втората световна война?

В тягостното мълчание Гюнтер се озърна към Морген, който се прокашля.

— Уви, той беше убит в Амстердам. Умрял е в парка до вас...

— И аз понаучих това-онова за експлозивите — обади се Гюнтер, — докато бях началник на мина. Но чак да съм специалист, господин Риджуей...

— Затова бихме искали утре да дойдете с нас в мината — обърна се свещеникът към Сет. — Доколкото знам, обучението на полицаите във вашата страна включва и известни познания за взривните вещества. Пък и вашият гръб е силен и млад.

— Не, Сет! — възкликна Зои. — Вече направихме достатъчно. Нека те се справят с останалото.

Морген я стрелна с неспокоен поглед и добави:

— Ние ще... ние ще ви помогнем да възстановите доброто си име, да се преборите с обвиненията в криминални престъпления, които са повдигнати срещу вас, независимо дали утре ще успеем. — Преглътна, за миг погледна и Сет, после отново се вторачи в Зои. — Не се съмнявам, че ще бъдете оневинени, ако сме в състояние да представим доказателствата, които засега са в мината. — Отново изчака като адвокат, даващ възможност на съдиите да обмислят доводите му. — Без плащаницата и „Страстите Софиини“ обаче вашите истории, фактите в тях ще бъдат оспорени като лъжи, като измишльотини. Прекалено фантастични са, за да повярва някой... без някакво доказателство. Или ще прекарате остатъка от живота си в затвора, или вечно ще се криете. — Той се изправи и заобиколи масата, за да застане пред Сет и Зои. — Вашата помощ утре ще увеличи значително шансовете ни да успеем, както и шансовете всички тези обвинения срещу вас да отпаднат. От друга страна, ако се провалим...

Той вдигна рамене, сякаш за да отърси от тях възможните последствия. Сет изведнъж почувства, че тежестта на решението е притиснала собствените му рамене.

— Може ли да помисля над това до утре?

— Разбира се — кимна Морген. — Но трябва да седите с нас тази вечер, докато съставяме плана си. Подготовката е това, което ще запази живота ни утре. Подготовката, късметът и молитвата.

34.

Стигнаха до входа на изоставената мина около обяд на Коледа. Времето се влоши. Вятърът налиташе яростно откъм долината, шибаше с твърди като песъчинки зрънца сняг, които боцкаха подобно на студени иглички, където намереха оголена кожа. И видимостта падна почти до нула, вилицата заплашваше да я отнеме навсякъде около тях. Слънцето беше размит сивкав диск в еднообразното сиво небе. Сет и Зои се радваха, че Гюнтер им даде предпазни очила.

Моторните шейни пълзяха през светлата жилеца мътилка, Гюнтер ги водеше от един ориентир към следващия, разчиташе на смайващото си познаване на терена, за да не се залутат.

Морген седеше зад него на първата шейна, която теглеше друга, покрита с брезент. Тя бе натоварена с инструментите, взривните вещества и другите вещи, които очакваха да им бъдат необходими. Следваше ги второто возило, отзад седеше Стратън, а караше един от тримата, които го плениха предишната вечер. Накрая пъплеше третата моторна шейна, управлявана от Сет Риджуей. Зад него беше Зои, хванала се за кръста му. Той се опита да я убеди, че е по-добре да си стои в хижата с останалите хора на свещеника, но тя отказа.

— Вече ти казах в Цюрих. Намерих те и каквото ще да става, колкото и да е опасно, повече няма да се разделяме.

Не можа да я склони по никакъв начин.

Сет старателно следеше задните светлини на шейната пред себе си. Първата не виждаше, а изостанеше ли от втората, щеше да се загуби на мига.

Тъкмо сивкавият кръг на слънцето се издигна в зенита си и Сет чу внезапната промяна в шума от возилото на Гюнтер. Тутакси светнаха стоповете на следващата шейна. Сет стисна ръчките на спирачките.

Смъкнаха се безмълвно от седалките и помогнаха в издърпването на товарната шейна към отвора на мината.

За минути я закътаха под скален навес. Пред тях желязна решетка преграждаше входа. Гюнтер свали брезента и започна да разпределя снаряжението. На Сет, Зои и Стратън подаде раници, тежащи по дванадесет до петнадесет килограма. Всички получиха фенерчета и свирки на връвчици.

— Носете ги на шиите си през цялото време — заръча той. — Ако се разделим, останете на място и надуйте свирката.

Преметна на едното си рамо дебела намотка алпинистко въже, после закопча на кръста си колан, натежал от карабинки и клинове с халки, също и чук за забиването им.

— Скалите при входа на тази мина са много неустойчиви — предупреди останалите. — Стигнем ли до солта, всичко ще е наред. Но скалните стени и подпорите в първите стотина метра от тунела са застрашени от срутване.

Сякаш за да потвърдят нерадостната преценка на Гюнтер, някъде в тъмата пред тях затрополиха каменни късове.

— В горния пласт сол е пробита вентилационна шахта. Ако входът бъде затрупан, можем да се измъкнем навън с алпинисткото снаряжение.

Той пристъпи към решетестата врата, отключи катинара, който беше видимо овехтял, и отвори. Влязоха след него.

Мижавата светлина проникваше не повече от двајсетина метра навътре в тунела. Всички включиха фенерчетата си. Въпреки това напредваха трудно заради леда под краката и големите, приличащи на кинжали ледени сталактити, увиснали от тавана.

Сет и Зои вървяха предпазливо по заледения под, позволяваха си съвсем малки крачки, а наклонът ставаше все по-голям. Жалката светлина угасна окончателно в непрогледната чернилка на тунела. За да пестят батериите, Гюнтер нареди всички, освен него да изключат фенерчетата. Лъчът показваше изгнили дървени подпори и ръждясали останки от железни. Виждаше се ясно, че скалата над тях и отстрани виси, без нищо да я предпазва от притеглянето. Сет понечи да попита Гюнтер за това, но се отказа. Никак не му се искаше да чуе отговора.

Внезапно грохот от падащи камъни изпълни тунела. Някъде в мрака, недалеч от яркия конус, който фенерчето на Гюнтер прорязваше, глухо тракаха парчета.

— Чакайте — сниши глас той.

Вече им бе втълпил да не вдигат шум. На скалите в тази част на мината им оставаше толкова малко до срутването, че всеки силен звук би могъл да го предизвика. Предупреждението смрази всякакво желание за разговори, ако ще и тихи. В края на краищата Гюнтер беше човекът, цял живот работил в мини. Тътенът на падащи камъни продължи няколко секунди. Подът на тунела се подрусваше под краката им, миг по-късно малки парченца започнаха да се ронят от тавана наоколо.

Зои се помоли беззвучно.

След минута камъните спряха да трополят и хората отново останаха насаме с дишането си в тунела. Гюнтер се подвоуми още малко и тръгна напред, без да продума.

Сет непрекъснато прехвърляше в ума си онова, с което трябваше да се справят след навлизането в мината Хаберзам. Поне пет-шест пъти премисляха над картата и указанията, взети от банковия трезор. Съставените от нацистите карти, където бяха отбелязани местата на заложените експлозиви и други устройства, бяха сравнени с картите на управата в мината, които Гюнтер бе успял да вземе от местни хора.

Не се учудиха, че няма пълно съвпадение. Картите на управата показваха тунели, които липсваха в нацистките. Както картографите във времената преди въздушните и спътниковите снимки често спорели за очертанията на континентите, така и минните инженери преди четири-пет десетилетия бяха работили със сравнително груби методи. Този факт гарантираше, че няма две еднакви карти, особено на малки затънтени мини.

В този ден обаче дори нищожните разлики можеха да се окажат опасни, защото трябваше да знаят точно къде са клопките, поставени от нацистите. Отклонение с една педя, дори няколко пръста встрани вероятно би означавало голяма беда.

— Разбира се, няма как да се уверим и че всичко е нанесено на картата — напомни Гюнтер предишната вечер. — Комендантът на есесовския гарнизон може да е заповядал залагането на други защитни приспособления в последните дни на войната и не си е направил труда да обновява документите, намиращи се в банката.

Ледът постепенно се топеше със спускането на тунела надълбоко. В него вече ехтеше шумът на течаща вода.

— Тези хълмове са надупчени като решето от подземни реки и потоци — осведоми ги Гюнтер снощи. — Най-голямата опасност за миньора... след срутванията, разбира се... са последствията от взривяване на скална стена, което отпущва подземен поток.

Обясни им, че водата от дъждове и стопен сняг се просмуква в скалните пластове и бавно слиза надолу. Част от нея естествено избликва в извори, които подхранват планинските ручеи. Но по-голямото количество се стича по процепи и пукнатини в скалното тяло на планините и накрая попада във вездесъщите солни залежи отдолу. Солта, тук-там съдържаща сяра и други минерали, се разтваря във водата и се пренася с нея към по-топлите каменни пластове в планинската основа. И накрая много от тези загреети, наситени с минерали потоци пак се появяват на повърхността като минерални извори, около които се строят прочутите бани и курорти.

Сет си припомняше думите на Гюнтер, както ходеше по каменния тунел и му се струваше, че стените надвисват зло, посягат към него, сякаш искат да му отнемат живота. Прииска му се да върви по-бързо, но австриецът отпред определяше темпото. Сет се опита да отхвърли безпокойството си като лек пристъп на клаустрофобия. Истинската опасност тепърва предстоеше.

Документите от черното куфарче описваха поредица от хитроумни устройства за унищожение, които нацистите бяха разположили, за да опазят ценната си плячка. Имаше картечници, чиито спусъци са свързани с опънати над пода жици за препъване.

— Същите, които властите в бившата ГДР слагаха по границата със Западна Германия преди обединението — вметна Зои.

Нататък следваха замаскирани ями с остри шипове на дъното.

— Каквито копаеха северновиетнамските войници — добави Риджуей.

В пещерата бяха заредени контейнери с напалм, за да изпепелят онези, които задействат механизмите им. Спасилите се от пламъците вероятно биха умрели, след като огънят изчерпи кислорода в тунела. В по-големите зали, където стените са устойчиви, бяха заложени противопехотни мини под солта.

Всичко това бе отбелязано ясно на картите заедно с действията за избягване или обезвреждане на капаните.

Но мисълта, че е възможно в последния момент да са добавени още клопки, тормозеше ума на Сет също като единствената ръкописна дума върху задната корица на книжката.

— Какво означава Pfeil? — бе попитал той Гюнтер.

— Стрела — обясни му австриецът.

Не откриха обаче друго споменаване на стрели. Сет бе забравил за това досега, но си спомни, щом се захвана да съставя мислен списък на нещата, притаени в далечния мрак, които сякаш ги предизвикваха да не влизат.

Лъчът от фенерчето ставаше видимо по-ярък и Сет веднага се досети, че възрастният мъж е навлязъл в част от тунела с бели стени. Колоната ускори крачка от неспокойно желание да остави зад себе си несигурната здравина на камъните и да стигне до по-издръжливите солни залежи. Мигове по-късно фенерчето привидно угасна — влязоха в огромна кухня с размерите на голяма концертна зала.

Гюнтер спря.

— Моля всички да включат фенерчетата си за малко.

Сет, Зои и Стратън въздъхнаха от страхопочитание, щом огледаха гигантската бяла пещера.

— Смята се, че солните залежи са извънредно устойчиви — започна Гюнтер. — Освен че ги използваша като складове за откраднати творби и скъпоценности, нацистите дори преместваха в такива мини цели заводи, където продължаваха да си работят, без да ги засягат бомбардировките на съюзниците. Околните възвишения са осяяни с подобни кухни.

— В някои от тях — продължи Морген — евреи и други хора се криеха от нацистите. От другата страна на долината има минни галерии, запечатани като гробници. В тях са останали телата на хората, екзекутирани от нацистите, които влизали да проучат подхожда ли мината за склад и заварвали цели семейства да живеят там.

Той се извърна тъжно и кимна на Гюнтер, който им нареди отново да угасят фенерчетата. Сет закрачи напред и забеляза, че по солта е проправена бледа кафява пътека — явно от подметките на Гюнтер и останалите доброволци, които са пробивали прохода към мината Хаберзам.

Пътеката заобикаляше струпани дъски, ръждясало метално скеле и конусовидна купчина сол, паднала от тавана на високата пещера.

— Ако не дълбаеш в мината където трябва — обясни Гюнтер, — след време водата причинява такива случки.

Няколко минути по-късно прекосиха кухнята и продължиха по просторен коридор. Белите повърхности разпръскваха и отразяваха лъча от фенерчето на Гюнтер и изглеждаше, че проhodът е огрян иззад стените.

Петдесетина метра по-нататък тунелът започна да се стеснява заради купчини сол, издигащи се на половината височина до тавана.

— Изнесохме ги, докато дълбахме — спомена Гюнтер.

Изминаха още петдесет метра и стигнаха до грубо изрязан отвор в стената на коридора. Спряха, както бяха в колона по един. Дълги валове от сол препречваха пътя нататък по тунела, докдето стигаше светлината.

— Това е — заяви Гюнтер с такава гордост, че би подхождала и на Микеланджело след завършването на статуята на Давид.

Струпаха се около входа, а Сет се покатери върху рохкавата сол, за да вижда по-добре. И Зои стъпи до него.

Отворът беше висок по-малко от два метра и широк по-малко от един. Сет си помисли, че прилича на отворен ковчег. Когато Гюнтер насочи фенерчето навътре, лъчът показва дълъг прав тунел, който продължаваше отвъд все по-мъждивата светлина. Сет си погледна часовника. Наближаваше един часът следобед.

— Искам сега да поговорим за някои неща преди влизането в тунела, за да помним важното, което обсъдихме снощи — започна Гюнтер. — Първо, не забравяйте, че навсякъде са заровени противопехотни мини. На картите е показано, че са пръснати наслуки, но близо до пещерата със сейфа са наредени плътно. — Той погледна едрия, над петдесетгодишен мъж, който бе помогнал в залавянето на Стратън предишната вечер. — Затова Рихард ще върви пред нас с металотърсач. Надявам се детонаторите да са ръждясали от влагата, но няма как да сме сигурни в това. Помнете и че ние изобщо не сме влизали в мината Хаберзам. Нуждаехме се от схемите, които взехте от банковия трезор, за да знаем, че няма да пострадаме от действията си или — това е по-важно — няма да навредим на „Страстите Софиини“. Затова щом минем от другата страна на този тунел, попадаме в непозната територия. А заради разликите в картите на мината,

съставени от нацистите и от управата, не знаем точно къде в Хаберзам извежда тунелчето.

— Значи нашите предвиждания на кои клопки ще се натъкнем може и да са погрешни? — попита Зои.

Гюнтер кимна.

— Мисля все пак, че знам къде ще се озовем.

— Моля се да си прав — обади се отец Морген и се обърна към цялата група: — Искате ли да се помолим, преди да влезем в прохода?

Всички склониха глави в съгласие. Сет си спомни старата поговорка, че сред изпадналите в безизходица няма атеисти. Дръпна се малко встрани и не сведе глава.

Морген започна Двадесет и трети псалм:

— „Господ е Пастир мой, няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява, при тихи води ме завежда. Освежава душата ми, води ме през прави пътеки заради името Си.“

Зои мълвеше наум: „Тя ме успокоява, Тя ме завежда. Тя освежава, Тя води, в Нейно име“.

Гласът на свещеника се извиси към края на псалма.

— „Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло: защото Ти си с мене. Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, помазал си с миро главата ми, чашата ми прелива. Наистина благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми. И аз ще живея завинаги в дома Господен.“

В едва осветения тунел под пещерата всички, освен Сет промърмориха „амин“.

Морген взе парче черен хляб и манерка с вода, разчупи хляба и изрече словата на причастието. Сет остана настрана. Всички преглътнаха смълчани хляба и водата. И подобно на парашутисти преди скок над зона на бойни действия потънаха в мисли за собствената си преходност.

Сет и Зои стояха прегърнати. Той чувстваше топлината и обичта ѝ и съжаляваше, че не може да си възвърне духовната увереност, която вече му се изплъзваше.

Без напомняне, защото бяха обсъдили всичко по няколко пъти и нямаше смисъл да протакат, Рихард Щеер влезе в тунела, следван от Гюнтер, Сет, Зои, отец Морген. Последен беше Джордж Стратън.

— Обичам те — каза Зои на Сет, когато се промуши в прохода.

— И аз те обичам, малката — отвърна той и я целуна.

Обърна се с нежелание и тръгна след превитото, но още силно тяло на Гюнтер в тесния тунел.

Не бяха вървели и минута, когато шумът на течаща вода заехтя между стените.

— Какво е това? — подхвърли Сет на Гюнтер.

— Подземен поток — отговори старият мъж, без да забавя крачка. — Слушам го от години. Преди ме плашеше. — Позапъна се в търсене на думи, с които да опише чувствата си. — Сега ми е като стар приятел.

Сет не беше толкова благодушно настроен към шума и бученето под краката си, пък и те се засилваха с всяка крачка. Тунелът сякаш беше преизпълнен с напрежението на чувствата (предимно страх), които свързваха всички и ги тласкаха да се забързват.

Вървяха още десетина минути и накрая фенерчето в ръката на Рихард освети бяла стена в дъното на тунела. По средата май имаше дупка колкото юмрук.

— Това вече е край — провикна се Гюнтер. Водата ревеше толкова силно, че трябваше да крещи, за да го чуят. — Стената е дебела само петнайсетина сантиметра.

Другите се доближиха, а старият човек помоли Сет да свали лопатата, която беше вързана към раницата на гърба му.

Сет се навеждаше да разхлаби ремъка, стегнал правата лопата, когато Рихард изкрещя.

Сет вдигна глава. Рихард сякаш се бе смалил. Обърнал се с лице към тях и протегнал ръце, той нададе отчаян вопъл:

— Помогнете ми!

Гюнтер на секундата смъкна раницата си, просна се по корем и запълзя към Рихард, който вече беше колкото голямо плюшено мече.

Сет не проумя в първите мигове, че Рихард изобщо не се е смалил, а потъва в пода на тунела. Размахваше ръце и пищеше, докато хлътваше все по-надолу. Около него плътната сол на пода бе потъмняла от вода. Заради кондензацията от топлата вода в прохладния тунел се събираше рехавя мъглица.

Гюнтер напредваше предпазливо, разперил ръце и крака, за да разпреди тежестта си по-равномерно. Не се знаеше докъде е

подгизнал подът. Сет припряно захвърли раницата си и изпълзя по корем, за да се вкопчи в единия му глезен.

Погледна напред. Сега се виждаше само главата на Рихард. Човекът се мъчеше да достигне протегнатата ръка на Гюнтер. Около него се ронеха и изчезваха парченца сол. Сет усети как Гюнтер се пресяга, затова хвана по-здраво стария австриец. В следващия миг Гюнтер извика:

— Дърпай! Изтегли и двама ни. Веднага!

Сет запълзя заднешком, теглеше с цялата си сила, за да преодолее подводното течение. Печелеше сантиметър по сантиметър.

— Ей сега...

Силни ръце хванаха колана му. Стратън се бе промъкнал край Морген и Зои, за да помогне.

Спечелиха още петдесетина сантиметра, но в тунела отекна пронизителен писък. Внезапно Сет и Стратън паднаха назад, съпротивлението изчезна в миг. Рихард писна още веднъж и изчезна в мократа засмукваща дупка.

Седяха и не можеха да шавнат от потрес. Зои се втурна към Сет и го прегърна. След малко се чу плачът на съсипания Гюнтер. Отец Морген се провря към него да го утеши.

— Не си виновен ти — каза му и обгърна с ръка раменете на стария си приятел.

— Но аз го изтървах — възрази Гюнтер. — Държах го, а го пуснах.

Той захлипа тихо.

— Ти направи всичко, което беше по силите ти — натърти Морген.

Другите седяха може би десетина минути, преди Стратън да им даде знак да се върнат с него в огромната пещера.

Гюнтер и Морген чакаха, когато те дойдоха с две дъски, широки към половин метър и дълги над три. Стратън и Сет ги промушиха някак в тесния тунел, а Зои поведе двамата стари мъже към подходящите парчета дърво, които бяха отделени от купчината, заобиколена от всички при идването им.

Загубиха повече от час, но накрая дупката в пода бе застлана с дъски.

— Трябва да побързаме — промълви Гюнтер. — Щом водата е пробила, не знаем за колко време ще прояде ръбовете на дупката. Може да погълне цялото ни мостче.

Той тръгна пръв и скоро разби тънката стена от сол, останала в дъното на прохода. Блъскаше неистово като човек, който се наказва сам. Щом дупката се разшири достатъчно, Гюнтер се провря през нея подобно на моряк, надничаш от илюминатор на кораб, и завъртя лъча на фенерчето си навсякъде, за да види тунела по-нататък. Отдели време да разгледа картата, която извади от черното куфарче. Ту се взираше в нея, ту подаваше глава навътре, за да я сравни с действителността. Накрая се обърна към останалите и разстла картата на пода. Сет, Зои, Морген и Стратън се скупчиха един до друг в желанието си да виждат добре.

— Ние сме тук — посочи Гюнтер точка близо до два сливащи се тунела. — Аз си мислех, че ще излезем ето тук... — Премести изцапания си показалец два сантиметра. — Гордостта в гласа му смекчаваше покрусата. — Отклонението е само петнайсетина метра, но то няма значение, стига през цялото време да знаем точно къде се намираме.

Сгъна картата и доразби стената, за да влязат лесно в тунела на мината Хаберзам.

От другата страна той настоя пак да вървят в колона по един, като спазват разстояние от поне пет метра. Само Сет и Зои нарушаваха това правило.

Загубиха металотърсача заедно с Рихард. Гюнтер четеше подробното описание страница след страница, за да открива противопехотните мини. Знаеше точно с колко напредват, защото опъваше зад себе си тридесетметрова рулетка. Възложи на отец Морген да държи другия ѝ край и свещеникът се възмути, че му е дадена толкова лесна задача, но отстъпи пред настойчивостта на Гюнтер. Зои пък трябваше да сипва по малко въглищен прах, за да отбелязва на пода откъде са минали и да улесни безопасното връщане.

Прахът бе сипан в кутийки от безалкохолни напитки. Зои скоро откри, че цялата раница на Сет е натъпкана с тези кутийки, съдържащи мастиленочерния прах.

Всички бяха включили фенерчетата си, оглеждаха коридора за клопки, които може да не са били нанесени на картата от банковата

касета.

В два и половина стигнаха до първата картечница, свързана с опънатата над пода тел.

— Стойте! — извика Гюнтер.

Доближаваха кръстовището с друг тунел. Той наведе фенерчето.

— Вижте това — обърна се към останалите.

Насред кръстовището бе опъната тънка жица от едната стена до другата. Гюнтер им даде знак да продължат съвсем бавно. Стигнаха до жицата и отново спряха. Той светна надясно в страничния тунел. Там нямаше нищо, освен колчето, на което беше закрепена телта.

Отсреща обаче беше картечницата на триножник. Имаше ъгловат корпус с дълга цев, която накрая малко се разширяваше. Около цевта имаше обшивка с кръгли дупки за охлаждане. Вторачиха се в оръжието, сякаш очакваха да забълва огън.

Гюнтер ги върна назад в безопасността на тунела, по който дойдоха. Сет надзърташе иззад ъгъла, а старецът отиде при картечницата и я завъртя към яркочерната стена от сол.

После извади клещи и преряза жицата, която падна свободно на пода.

Понечи да отиде при тях, но размисли и пак прекрачи към картечницата. Наведе се и натисна спусъка.

Оръжието подскочи като живо, изстреля сред пламъци и грохот десетина патрона и замлъкна, щом ударникът се заби в гилзата на поредния, оказал се дефектен.

Когато се присъедини към групата, около Гюнтер витаеха дъх на изгорял барут и призраци на отдавнашни врагове.

— Убедихте се, че трябва да внимаваме.

Поиска рулетката да бъде държана на ъгъла със страничния тунел, хвана другия край и тръгна напред. Когато изминаваше разстоянията, обозначени на картата, завиваше в една или друга посока, за да заобиколи мините.

Стотина метра по-нататък се наведе да откърти маскировката над дълбока яма. Тракане на дъски се разнесе из мината заедно с блъвнал облак прахоляк, щом покритието падна в ямата. И Зои като другите светна с фенерчето си надолу, докато се провираше по тесния корниз между дупката и стената. Назъбените метални колове, дълги около метър, сякаш й се хилеха от дъното.

С приближаването им към кухнята със сейфа мините ставаха все по-нагъсто, налагаше се да обезвреждат все повече клопки.

Натъкнаха се на първата изненада, когато пристъпиха в огромна кухня, почти равна по размери на предишната. Трябваше да се промъкват сантиметър по сантиметър през поле от мини, сложени една до друга, едва намираха къде да стъпват между взривателите. Гюнтер взе кутийка с въглищен прах от Зои и с нея отбеляза не пътечка, а само местата, където да се опират подметките им. Трябваше да бъдат съвсем точни. Подхлъзване или залитане биха означавали да ги разкъсат експлозивите, скрити под солта.

Последното минно поле беше широко над десет метра. Гюнтер накара всички да чакат на петдесет метра оттам, докато избираше пътя между мините. В мъждивата светлина движенията му приличаха на филм, прожектиран кадър по кадър.

Всички стояха смълчани, затаили дъх. Зои се озърна към отец Морген — устните му помръдваха в молитва.

Накрая Гюнтер се изправи в цял ръст и извика:

— Чисто е. Идвайте един по един.

Зои гледаше вцепенена как Сет напредва мудро. По едно време той се обърна.

— Защо не ни почакаш от другата страна?

— Няма да стане — отвърна тя с храброст, която никак не й достигаше.

И пръстите на Риджуей изтръпваха, когато на свой ред гледаше Зои да минава през минното поле. В неговите очи тя беше като балерина, изпълняваща гибелно соло. Стените на пещерата сякаш се отдръпнаха надалеч, докато наблюдаваше мъчителното пристъпяне. Струваше му се, че тя върви така от цяла вечност и изобщо не приближава. А после се хвърли в прегръдката му. Той я отведе настрана, отец Морген и Джордж Стратън прекосиха минното поле.

Най-сетне всички се събраха от другата страна.

— Това е залата със сейфа — обяви Гюнтер, щом се взря в картата и се огледа. — На картата не са отбелязани никакви клопки тук.

Кухината представляваше квадрат със страна към седемдесет метра, таванът надвисваше поне десетина метра над тях. Подът беше

неравен, фенерчетата показваха смътно вероятни останки от сандъци и парчета боклук.

— Да, знам — унесено отвърна отец Морген. Заозърта се като сомнамбул, внезапно пробуден от своя транс. — Бил съм тук — добави, сякаш не му се вярваше. — Бях тук преди повече от половин век... преди половин живот. — Лъчът на фенерчето му шареше из залата. — Влязохме... влязохме оттам. — Светлият кръг откри началото на тунел в срещната стена. — А входът към сейфа е... — лъчът се плъзна надясно — ... ето тук.

Металната врата бе вградена в издатина от сива скала. Беше голяма, без следи от ръжда и от това разстояние поразително приличаше на вратата пред трезора с касетите за ценности в Туле Гезелшафт Банк.

— Тук не би могло да има капани — продължи свещеникът все така унесено, — защото имаше хора, и то много. Ходеха насам-натам. Сержантът ми показа. Главният вход беше под силна охрана, останалите проходи са минирани и пълни с клопки, за да попречат на такива като нас.

Риджуей тръгна пръв към вратата. Стигна до средата на залата, когато усети част от пода да хлътва леко. Отнякъде се чу щракане и цъкане на механично устройство.

— Залегнете! — изрева Риджуей и се хвърли по лице, като повлече и Зои със себе си.

Един-единствен изстрел проехтя в кухнята, последван от тъпия удар по дефектен патрон както в първата картечница. Сет се кълнеше по-късно, че е чул как куршумът изсвистял над него.

След малко се надигнаха и продължиха. Доближиха вратата на сейфа и Сет освети с фенерчето една от купчините из залата. Оказаха се скелети на мъже в униформи на СС. Бяха пръснати с десетки по пода. Но нервите на всички в групата бяха претръпнали от ужасите, които вече преживяха този ден. Нито Сет или Зои, нито някой от останалите реагира на костеливите ръце и черепите, стърчащи от зеленикавите униформи.

Вървяха като уморени гладиатори през арена, осеяна с труповете на повалени врагове, за да застанат накрая пред императора и да получат наградата си. Сет си мислеше, че всъщност се връщат тук да напишат последната глава в една война, започнала в друга епоха, която

ги бе очаквала през цялото това време. След толкова години врагът още се опълчваше срещу тях, все едно тепърва трябваше да се решава изходът на битката.

На първата врата имаше две ключалки с кръгли циферблати, чиито регулатори трябваше да се завъртят едновременно. Зои четеше на глас числата, а Сет пред лявата ключалка и Гюнтер пред дясната задействаха механизмите.

— Лявата — наляво до двадесет и седем — прочете тя в документите, осветени от фенерчето на Стратън, — дясната — наляво до петдесет и девет. Готови... Сега!

Сет и Гюнтер завъртяха регулаторите едновременно и зачакаха тя да продължи.

— Това беше — каза им Зои. — Няма други числа.

Двамата мъже се спогледаха и се разбраха безмълвно.

Обърнаха се назад и подканиха с жестове Морген.

— Отче — промълви Гюнтер, — ще ни окажете ли честта?

Морген доближи трепетно вратата с колебанието на човек, комуто предстои да завърши делото на живота си. Хвана дръжката и я завъртя по посока на часовниковата стрелка. Някъде издълбоко в дебелата врата започна плътно тракане, раздвижиха се добре смазани части за пръв път от над четири десетилетия. И този звук като че скрепи връзката между сейфа и трезора под улиците на Цюрих, все едно ги бе създал един и същ човек за една и съща съдбовна драма.

Морген се напегна да отвори вратата. Тя не поддаваше.

Разтревожен, че може да са стигнали толкова далеч за нищо, Сет хвана с дясната си ръка до пръстите на свещеника и дръпна. Пак нищо.

Радостта и страхопочитанието по лицето на Морген сякаш рухнаха отведнъж.

— Сет — обади се Зои, — какво става?

— Вратата не се отваря. Механизмите вътре се раздвижиха, но не се завърта. — Той поумува. — Я да видя указанията.

Тя му донесе документите, от които прочете шифъра. Риджуей плъзна поглед по страниците, Гюнтер надничаше през рамото му. След малко Сет му даде книгата.

— Изпълнихме всичко правилно — промърмори Риджуей. — Проблемът сигурно е в пантите или нещо подобно.

Лицето на Морген стана безизразно, мислите му го бяха пренесли в други времена.

— Има някакъв автоматичен механизъм, струва ми се — изрече накрая. — Помня, че вратата се отвори едва ли не от само себе си, когато сержантът ме доведе тук.

— Дали комендантът на гарнизона не е добавил нещо? — предположи Гюнтер.

Сет вдигна рамене, лицето му се напрегна от усилените размишления. Скоро помоли Гюнтер:

— Свалете това въже от раменете си. И вържете единия край за дръжката на вратата.

Гюнтер го послуша и когато стегна здраво възела, Риджуей подреди всички по дължината на въжето като за състезание с противников отбор. Той застана най-отзад.

— Дърпайте! — подкани ги с вик.

Въжето се изопна и се заклати наляво-надясно, докато се наместват в права линия. Олюляха се крачка назад с удължаването на еластичната синтетика. Но вратата не помръдваше.

— По-силно — насърчаваше ги Риджуей, — дърпайте по-силно!

Стъргането на подметки, търсещи опора в грапавия солен под, се смеси с пухтене и тежко дишане. Накрая вратата на сейфа издаде жален звук и се отвори.

— Ха така! — кресна Сет.

— Слава богу — промърмори Морген.

Зад вратата попаднаха в стая от друга епоха. На ширина достигаше към четири метра, на дължина — двойно повече. Беше обзаведена делово с бюро, стол, лампа и дълга заседателна маса. На пода бяха застлани килими. По двете дълги стени се виждаше дървена ламперия. Стената в дъното беше от бетон с вградена втора врата на сейф.

Вмъкнаха се бавно. Свещеникът приличаше на човек, бродещ из полузабравен сън.

Плъзгаха лъчите на фенерчетата по стените.

— Ето — посочи Морген към средата на дясната стена, но Риджуей не видя нищо. Свещеникът доближи стената и показа стърчащ пирон. — Тук висеше картината. И оттук я е взел сержант Фон Халбах. Така трябва да е било. Видях я тогава. Видях я.

Озърна се към тях, все едно очакваше да не му повярват.

Но Гюнтер и Сет го подминаха бързо, нямаха търпение да приключат със задачата. Стигнаха до края на помещението и наредиха книгата на масата.

— Комбинацията е стандартна — отбеляза Гюнтер, зачел се в документите. — Но отворим ли вратата, ще имаме само десет секунди да пъхнем златното ключе от картината в ей този жлеб.

Опря показалец в рисунка на втората врата, после показва жлеба и на самата врата. Достъпът до него бе преграден от парче метал. Риджуйей извади ключето от раницата си.

— Сигурно вътре има някакъв механизъм с противотежести — предположи Гюнтер. — Вероятно се задейства от предмет с точните размери и тегло. — Сет кимна. — Ще ми светнете ли с фенерчето?

Сет пак кимна, а австриецът застана с лице към сейфа и започна да върти регулатора.

Имаше общо шестнадесет числа, Гюнтер ги набираше бавно и старателно. След последното нещо защрака и зажува кратко, жлебът внезапно се освободи. Часовникът на Сет показваше 3:13:26.

— По-скоро ми дайте ключето! — сепна се старецът.

Сет сложи ключето в ръката му.

3:13:29.

Гюнтер се извъртя към сейфа. Поднесе с трепереца ръка ключето към жлеба.

3:13:30.

Гюнтер изруга, ключето подскочаше около жлеба.

3:13:31.

Ключето тупна меко на килима.

— О, боже! По-бързо!

Гюнтер и Сет се смъкнаха едновременно на колене, а механизмът в сейфа продължаваше да стърже.

3:13:34.

— Вземете. — Гюнтер му даде ключето. — Вие го сложете.

Сет се изправи.

3:13:37.

Сет натика със сила ключето в жлеба. То веднага се скри от погледа му, погълнато от механизма на вратата. Жуженето спря.

— Успяхме ли? — попита Гюнтер.

Сет си гледаше часовника.

— Закъсняхме със секунда-две. — Посегна към дръжката. — Да видим дали все пак свършихме работата.

Понечи да натисне дръжката, но Зои изкрещя:

— Вратата! Сет! Вратата се затваря!

Той се обърна рязко и видя първата врата, която тежко се завърташе на пантите си.

— Джордж! — отсече Сет. — Ти, Зои и отецът излезте да дърпате въжето, опитайте се да забавите вратата. Аз ще помогна на Гюнтер.

Но преди някой от тях да шавне, Гюнтер протегна ръка и дръпна дръжката на втората врата. Изсъска освободена пружина. И миг покъсно половин дузина стрели от харпуни пронизаха ламперията и въздуха до сейфа. Едната набучи австриеца отдясно в гърдите и го заби в отсрещната стена. Другите се врязаха в стената около него, без да засегнат никого.

— Pfeil! — изтръгна се вопъл от гърлото на Гюнтер.

Едва сега Сет проумя същинското значение на тази дума.

Намериха и стрелите.

— Гюнтер!

Морген тръгна към приятеля си. Сет хвана свещеника и го възпря.

— Отче, излезте — нареди, вторачен в неумолимо затварящата се врата. — Изведете го оттук — обърна се към Стратън и Зои и повтори: — Аз ще помогна на Гюнтер.

Стратън сграбчи Морген и го повлече към вратата. Зои остана на мястото си.

Сет се втурна към ранения австриец, който изглеждаше замаян, отваряше уста като риба на сухо. Много кръв бе изтекла от раната по килима около краката му. Краят на стрелата стърчеше на десетина сантиметра от гърдите му близо до рамото. От раната не избиваше пяна, значи острието не бе пробило белия дроб. Гюнтер можеше и да оцелее, ако навреме получи лекарска помощ.

Сет го погледна, озърна се към вратата, вече затворена наполовина, и пак се вторачи в австриеца. Вдигна ръце и стисна раменете на стареца.

— Гюнтер, болката ще е адска.

Мъжът изви към него замъглените си от страданието очи и кимна.

Сет вдиша дълбоко и дръпна Гюнтер от копието, приковало го към стената. Старецът нададе страшен вик, но тутакси изуми Сет, като го блъсна встрани и се заклатушка към вътрешния сейф.

— Гюнтер, какво...

Сет не можеше да повярва, че този човек още се държи на краката си.

— Назад! — отпъди го австриецът с внезапно отслабнал глас.

Сет се долепи до стената и остана така за миг. Огледа се неспокойно към полузатворената врата. И когато пак се обърна към Гюнтер, той се бе напъхал в сейфа и мъчително ровеше вътре. Издърпа нещо тежко и се обърна.

Долната челюст на Риджуей увисна. В ръцете си Гюнтер крепеше кутия — златна кутия, инкрустирана със скъпоценни камъни, които сияеха в зелено, червено и бяло, сякаш усилваха светлината от фенерчето на Сет. Изведнъж в тишината на залата се повтори неотдавнашният ужасен звук. Цялото тяло на Сет се стегна, когато вторият рояк стрели, несъмнено запратени след вдигането на кутията от поставката ѝ в сейфа, прелетяха като змии в мрака. Едната срещна лицето на Гюнтер до носа му. Силата ѝ го повдигна от пода и го запрати в стената. Още две го пронизаха с глух звук, но зейналите мъртви очи не трепнаха. Обсипаната със скъпоценни камъни кутия тресна на пода и съдържанието ѝ се разсипа.

— Сет, побързай. Вратата!

Той се озърна паникьосан натам и пак впи поглед в падналото от кутията — сгънато парче плат и древни пожълтели листове. Ако излезе сега, всички ще са загинали напразно. И убийствата ще продължат.

Пребори се с паниката, вихреща се в гърдите му, коленичи и трескаво събра всичко. Напъха го в кутията и затвори капака.

— Излез веднага! — изкрещя на Зои, устремен към външната врата.

От пролуката оставаха една-две педи. Зои се промъкна лесно.

— Дръж! — викна той и промуши кутията.

Зои я пое. Той се изви странично и се напъха в стесняващата се пролука.

Не можеше да мине! Усещаше как го притискат стоманените ръбове и опират гърба му в рамката. Този път паниката го погълна. Идеше му да се разпищи. „Не и почти накрая! — искаше да ревне. — Не е честно.“ Пак потисна паниката и се издърпа с всички сили за ръба на вратата. Още миг като че не помръдна, но накрая се изсули през пролуката и се просна по лице върху солта.

35.

— Дайте ми кутията.

Гласът на Стратън беше властен и нагъл.

Зои не му обърна внимание. Беше коленичила до Сет, зашеметен и останал без дъх от собственото си спасение на косъм и от измъкването на „Страстите Софиини“ мигове преди тежката врата на сейфа да се затвори неумолимо и да го смачка като буболечка.

Риджуей лежеше върху кутията, изнемощял от усилията и от ужаса да види Гюнтер прикован към стената. Никога нямаше да забрави как очите на стария австриец се изцъклиха в смъртта, нито пък продължаващото потрепване на дясната му ръка.

— Веднага ми дайте кутията! — заповяда Стратън.

— Я се разкарай! — озъби му се Зои и се наведе над Сет.

В очите и на двамата искряха сълзи на облекчение и благодарност.

— Слава богу, че си жив.

— Кутията! Веднага!

Стратън вече губеше самообладание.

Зои се извъртя бясно към него, но видя насочената цев на пистолет и думите на ярост заседнаха в гърлото ѝ. В другата си ръка Стратън държеше фенерче, с което светеше в лицето ѝ. Тя примижа срещу заслепяващия лъч.

— Какво...

Не можеше да схване смисъла на случващото се.

— Дайте ми кутията — повтори Стратън. — Веднага!

В тъмнината нечии подметки задраскаха по солта.

— Ей, отче! — Агентът завъртя фенерчето към Морген. — Стойте си там или ще я застрелям.

Сет се подпря да седне.

— Не мърдай! — заповяда му Стратън. — Без глупости.

Сет погледна нагоре, още замаян в първия миг, но от новата опасност умът му бързо се избистри.

— Веднага — натърти Стратън с нетърпението на човек, който се опитва да покаже колко е търпелив. — Дайте ми кутията.

Зои се огледа към Сет. Той кимна.

Тя посегна да вземе кутията, а Сет едва сега забеляза мъртвия есесовски войник, до който беше паднал. На колана му имаше кобур с револвер.

Стратън грабна кутията от ръцете на Зои и заднешком се отдалечи на пет-шест метра от тях — пак можеше да стреля от упор, но те нямаше как да му се нахвърлят.

— Сега изключете фенерчетата си и ми ги хвърлете. — Подчиниха се. Той събра фенерчетата пред краката си. — Отче, идете при тях и седнете.

Морген се приближи до Сет и Зои. Взря се в Риджуей, който му кимна да седне наблизко.

— Аз... — Стратън се прокашля. — Аз бих искал да не се стига до това.

Сложи фенерчето си на пода и го обърна към тримата. Освободи се и от раницата си, като за миг сведе поглед. Сет се примъкна лекичко към оръжието на есесовеца.

— Но ние се замесихме в страховит проблем на вярата, който засяга душите на милиони — говореше агентът, приклепнал до раницата, като се опитваше да разхлаби ремъците с една ръка. — Животът на шепа хора, включително и моят, е нещо нищожно в сравнение с това.

Отметна горния капак на раницата и се зае да вади със свободната си ръка всичко — комплекти за първа помощ, одеяло, манерка с вода, сухи храни, малък газов котлон с похлупак, който можеше да служи и като съдинка.

— Но истината не е ли по-важна? — попита Морген с овладяния глас на човек, който отдавна е престанал да се бои от смъртта. — „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“

— Истината ли? Вече не съм уверен що е истина и дали изобщо има значение — заговори все по-разпалено Стратън. — Знам обаче, че вярата в едно учение, в сигурна, непоклатима религия, е твърде съществена за мнозина и ще бъде страшно да ги лишим от тази утеха само за да дадем на света поредните вълнуващи духовни игри на думи.

Сет доближи с още няколко сантиметра кобура и напипа тесния му край. Започна да го придърпва към себе си. Изуми се, че е толкова лесно. Незнайно защо очакваше пълната с кости униформа да е тежка, сякаш смъртта има собствена тежест.

Морген отвори уста, но Стратън гневно размаха пистолета си към него.

— Стига, отче! Да не отлагаме неизбежното. Не мога да ви зарежа тук да умрете от глад като всички тези окаяници. Не съм садист — увери ги тъжно. — А гладната смърт е дълъг и мъчителен край. — Пак стисна устни. — Не се тревожете — увещаваше ги, докато се мъчеше да хване някак кутията, която беше неудобна за носене. — Ще пусна по два куршума в тила на всеки от вас. Няма да усетите никаква болка.

— „Не убивай“ — изрече Морген с тътнеция из пещерата глас на старозаветен пророк.

— Стига! — заповяда му Стратън, гласът му се накъсваше от необузdana истерия. — Няма да съм първият, който убива в защита на вярата.

Пръстите на Сет стигнаха до закопчалката на кобура и лекичко я повдигнаха. Щракането изобщо не се чу. Стратън беше зает в момента — опитваше се да напъха кутията в празната раница. Сет измъкна револвера от кобура. Усещаше дръжката твърда и студена в дланта си.

Стратън успя да натика кутията. Отгоре сложи фенерчетата. Сега пък се напъваше да стегне ремъците. Сет смуши първо Морген, после и Зои с цевта на оръжието. Щом се озърнаха, той сведе поглед към револвера. Не можеше да им го каже с думи, но се надяваше да отскочат настрана в тъмнината, когато му дойде времето.

А то дойде съвсем скоро. Сет наблюдаваше и изчакваше. Всичко зависеше от подходящия момент. И дали патроните в старото оръжие са годни за стрелба. Стратън се справи с ремъците, вдигна раницата и пъхна едната си ръка в презрамката. Налагаше се да прехвърли пистолета в лявата ръка за секунди, за да провере дясната в другата презрамка. За миг спусъкът остана свободен.

„Сега!“ — каза си Сет и вдигна револвера. Тласна Зои с рамо и тя се търкулна на хълбок извън осветеното място.

Досадата от дребните несгоди с раницата, изписана по лицето на Стратън, се смени с изненада, щом пленниците му се раздвижиха.

После видя оръжието в ръката на Сет и се опули от страх.

Агентът първо стреля с лява ръка, но се прицели непохватно и куршумът прелетя далеч встрани. Морген скочи и се метна в тъмата при Зои. Двата хукнаха към друга купчина трупове с надеждата да намерят още оръжие.

Сет дръпна петлото на револвера, прицели се в гърдите на Стратън и натисна спусъка. Глухото забиване на ударника в дефектен патрон прозвуча като предсмъртна болка в ушите му. Превъртя се извън лъча на фенерчето, докато мъжът от АНС прехвърляше пистолета в дясната си ръка, за да стреля отново.

Сет повторно натисна спусъка, както се търкаляше. Този път револверът изгърмя в мрака. Само че не улучи целта. Пръсна сол до единия край на фенерчето и го завъртя така, че пещерата се озари от отблясъците му. В тази неестествена светлина Сет зърна Стратън, който тичаше към изхода от кухнята. Фенерчето замря, лъчът му сочеше точно към началото на един тунел. Стените му се открояваха, но самата пещера потъна в плътния безформен мрак на кошмарите.

Изведнъж вляво от Сет отекина грохотът от друго оръжие. Пламъкът пред цевта озари за миг пещерата и се видя как гейзер от сол изригна в стената зад Стратън, който тъкмо се добра до прохода и се скри в тъмнината.

— Сет?

Викаше го Зои.

— Тук съм.

След секунди тримата се събраха.

— Риджуей! — Този път извика Стратън. Гласът му отекваше кухо в подземните криволици. — Риджуей, аз имам достатъчно патрони. И мога да разчитам на всеки от тях. Ако тръгнете след мен, ще ви причакам в тъмното. Знаем откъде трябва да минете, за да излезете навън.

— Стратън! — извика и Сет.

Не получи отговор.

Стояха един до друг в притисналия ги лепнещ мрак, уплашени да не се издадат. Дали Стратън ги чакаше да посегнат към фенерчето? Струваше им се, че клечаха часове, докато яркият синкав лъч не започна да пожълтява. Без светлина нямаха надежда да следват белязаната с въглищен прах пътека, за да се махнат от пещерата.

Накрая Сет се надигна в тъмата, с едната ръка стискаше револвера, другата колебливо потрепваше. Дали фенерчето нямаше да се окаже примамка? Както прегладнелият плъх все пак е принуден да си опита късмета със сиренцето в капана? Най-последно затъкна револвера под колана си, втурна се към фенерчето, грабна го и се хвърли надалеч от това място. Опитваше се да изключи светлината в очакване на гърмежите и забиването на куршумите.

Но нищо не изтрещя. В непрогледната чернилка чуваше само собственото си дишане. Излязъл ли е Стратън? Заплашваше ги смърт, ако той чакаше опита им да се измъкнат. Но смъртта беше още по-сигурна, ако не се опитат. За да пести батериите, той светна веднъж да определи къде са Зои и отец Морген, изключи фенерчето и тръгна към тях.

Мракът беше техен приятел. Той щеше да ги скрие. Мракът беше и техен враг — щеше да ги отведе към капаните и засадите на стари и нови врагове.

Събраха водата, газовия котлон, алпинисткото въже на Гюнтер, все още вързано за вратата на сейфа, и едно одеяло, което Стратън изхвърли от раницата си. То беше изработено от покрита с алуминий пластмаса и заякчено с някакви изкуствени влакна. Такива носят туристите за извънредни случаи. Случат определено си беше извънреден.

Сет запали котлона и в меката му синя светлина тримата тръгнаха по пътеката от въглищен прах, който Зои толкова грижливо ръсеше на идване.

Немощният светлик им позволи да стигнат до голямото минно поле, преграждащо достъпа до пещерата. Тогава Риджуей извади фенерчето и с последните минути живот в батериите минаха между мините стъпка по стъпка.

След това ги улесняваше черната следа, заобикаляща мини и клопки. На няколко места забелязаха, че Стратън се е мъчил да изтрие следата, но само я бе размазал. Беше се опитал да махне дъските над бушуващия подземен поток в тунела на Гюнтер и така да ги откъсне от света. Но само след десетина хвърляния Сет успя да нахлузи примка върху края на една дъска и да я придърпа. Върза въжето около кръста си и мина по единствената, клатушкаща се дъска, а в това време Зои и отец Морген стискаха здраво въжето, готови да го изтеглят.

Щом се озова от другата страна на дупката, той върна дъските на местата им, за да минат и те.

Когато се добраха до изхода на изоставената мина, вече притъмняваше. От виелицата нямаше и помен.

Едната моторна шейна липсваше, Стратън бе изтръгнал кабелите от разпределителите в двигателите на другите две. Или ги бе отнесъл, или ги бе хвърлил някъде в снега, за да останат скрити до пролетното топене.

Риджудей огледа шейните. Взе кабел от свещ на едната, отнесе го при другата и го свърза първо с разпределителя, после и с бобината за високо напрежение. Двигателят изръмжа с първото натискане на стартера.

Тримата се побраха на шейната, караше Сет.

— Отишъл е в Инсбрук — безизразно промълви Морген, който се отърси от вцепенението си. — Стратън е в Инсбрук.

— Откъде знаете? — на висок глас попита Сет, за да надвика ревящия двигател.

— Браун — подвикна свещеникът.

— Какво? Не ви разбирам.

— Нали обещах да ви обясня какво означава това?

Сет кимна колебливо, опасяваше се, че преживелиците през този ден са помътили разсъдъка на стария свещеник.

— Не става дума за цвета кафяво — тихо добави Морген. Сет спря шейната, за да го чува добре. — А за Браун. — Млъкна и зарея поглед някъде в далечината. — Браун. Смит е споменал името преди смъртта си, защото е хвърлял вината за това върху Браун. Молах се да не е той. Но няма кой друг да е. — Свещеникът впи в Сет поглед, изпълнен с болка. — Браун живее в Инсбрук. Стратън му е занесъл „Страстите Софиини“. Трябва да отидем там.

Сет очакваше да чуе още нещо, но Морген остана безмълвен, затова включи двигателя на шейната и подкара надолу по склона.

36.

Зората едва започна да оформя сенките на колонадата, създадена от Бернини около площад „Свети Петър“, а полицията вече се зае да разполага предпазните ограждения за тълпите при ежеседмичната аудиенция на папата.

Срядта беше денят, когато папата даваше аудиенции за хората „без оглед на име или ранг“, дошли от всички краища на света. И макар че тази сряда се падаше веднага след Коледа, папата не виждаше причини да отмени аудиенцията.

Той вървеше умислен от личния си параклис, укрепил духа си с над час и половина утринни молитви и първите приети посетители за деня.

Спря до прозореца на покоите си в Апостолическия дворец и се загледа в оживлението долу. По краищата на площада виждаше предвестниците на тълпата, която по-късно щеше да мине в поток през залата, която Павел VI бе изградил нарочно за публични аудиенции. Сегашният папа много ги харесваше. Тези бяха истинските хора, паството на Бог, който го избра да служи на духовните им нужди. Никой не можеше да му отнеме това, дори Браун.

Папата се опитваше да угаси гнева, разпалил се в душата му. Доверяваше се на Браун и по най-деликатните църковни въпроси, защитаваше го от онези, според които кардиналът от Виена беше прекалено войнствен, затова пък явно лишен от милосърдие и незлобливост. Застанал тук, взрян в хората, които бяха станали от постелята си посред нощ, за да дойдат още преди изгрева, папата усещаше как в очите му напират сълзи на безсилие, гняв и печал. Ако Браун наложеше волята си (а дръзкият кардинал постигаше това почти всеки път), тези аудиенции скоро щяха да се провеждат от амбициозния австриец.

Папата вдиша дълго и пресежливо, задържа въздуха в дробовете си и го изпусна във въздишка, която би могла да побере мировата

скръб, но тази сутрин се отнасяше само за излизането на бял свят на плащаницата и „Страстите Софиини“.

Браун го събуди късно през нощта, за да му съобщи новината и да поиска незабавно свикване на Конклава на кардиналите. Австриецът подчерта, че предпочита мирно предаване на властта.

„Мирно предаване на властта“... Папата изпръхтя тихо и обърна гръб на прозореца, улисан в твърде сурови мисли. Тръгна към трапезарията. Въпреки тази криза усещаше глад.

Веднага след обаждането на Браун бе изпратил своя държавен секретар Ричард Бордън и група специалисти от архива на Ватикана, които да удостоверят твърденията му. Папата се озърна към стария часовник на стената. Кога ли ще се обади Бордън? Нощта беше безсънна за всички тях. Кога ще се обади?

Влезе в трапезарията и поздрави служителите си. И те му пожелаха добро утро с натъжени, изпитателни погледи. Да не са научили? Но как?

Телефонът звънна, когато преглеждаше първа страница на римския „Дейли Американ“.

Отиде да говори от личния си кабинет.

— Слушам те, Ричард — постара се да каже бодро. — Какво откри?

Лицето на папата се нагъна като смачкана хартия. От гордата му стойка не остана и помен. Сгърби се, силните му изопнати рамене се превиха. С трепереца ръка напипа стол, на който да се отпусне.

— Да — промълви със старчески глас, — разбирам. — Слушаше още половин минута. — Можем ли... можем ли да направим нещо?

Завъртя глава, сякаш държавният секретар беше пред него в стаята, и този път заговори решително.

— Не! Не бива. Това би ни изравнило с него по морална поквара. Тръгни оттам колкото се може по-скоро. Необходим си ми тук.

Бавно остави слушалката и се изправи. На връщане в параклиса пак мина край прозореца. Зората оцветяваше площада в бледорозово. Тълпата бе нараснала. Сега я гледаше с горчивата нежност на човек, който се сбогува с любимите си.

После отиде в своя параклис да се моли за чудо.

— Великолепна е, Джордж, просто е великолепна.

Браун отново обикаляше заседателната маса в залата на икуменическият съвет. Плащаницата на София бе просната върху плота и заемаше почти цялата дълга дървена маса. Обсипаната със скъпоценни камъни златна кутия и подвързаният том на „Страстите Софиини“ бяха сложени на малка масичка, донесена от преддверието.

Плащаницата беше дълга около три метра и половина, изтъкана от лен, и на нея имаше две изображения — в лице и в гръб — на съзряваща девойка. Фините, с цвят на слама очергания на формите ѝ се виждаха в силната светлина на ранното утро.

През затворената врата на залата се чуваха приглушените гласове на хората, които папата бе изпратил от Ватикана да потвърдят автентичността на плащаницата. Браун бе наблюдавал с наслаждение работата им. Като професионалисти те се вълнуваха от шанса да проучат такава очевидно истинска част от историята. Но като верни служители на сегашния папа и неговите възгледи изпълняваха задачата с невесели лица, защото знаеха до какво ще доведе тяхното потвърждение.

Най-силно се тревожеше Ричард Бордън. „Всъщност няма значение“ — каза си Браун. Също като писаря на Константин, разпитал всички съселяни на София, Бордън и останалите вече бяха безполезни. И пак подобно на случая с писаря тяхното време и техните дни свършваха.

Някой почука на вратата.

— Джордж, моля те, виж кой е дошъл — промърмори Браун, наведен над масата да погледне отблизо лика върху плащаницата.

Подметките на Стратън тракаха глухо по голия дървен под, когато отиде да отвори. Ричард Бордън, който скоро щеше да стане бивш държавен секретар, стоеше на прага.

— Моля, предайте на кардинала, че заминаваме.

Браун вдигна глава.

— Бордън, как е папата тази сутрин?

Държавният секретар се овладя с усилие.

— Много добре е, Ваше Високопреосвещенство. Той се съгласи с вашето... искане. Кога да ви очакваме в Рим?

Браун дълго се визира в него, сякаш внимателно обмисляше въпроса.

— Когато съм готов — изрече и пак се съсредоточи в плащаницата.

В този миг подът леко се раздрусва. Кабината на лифта бе стигнала до площадката, за да слезе с нея групата от Ватикана. Джордж Стратън затвори вратата под носа на Ричард Бордън и се върна при Браун.

— Би ли желал да оглавиш личната ми охрана? — попита го кардиналът, без да откъсва поглед от плащаницата.

— Да, сър! — разпалено отвърна Стратън. — Да, Ваше Високопреосвещенство.

Стоеше до Браун така, като че вече го бранеше.

— А-а... Ваше Преосвещенство?

Кардиналът се огледа към него и изви вежди.

— Ами Ролф? От толкова години е ваш личен телохранител.

— Ролф остарява — веднага отговори Браун. — Освен това му липсва известна... изтънченост, необходима за новата длъжност.

— Ще му съобщите ли? Скоро ли?

— Още щом се върне. — Браун се изправи. — А дотогава прибери всичко това — посочи заседателната маса. — Аз трябва да си приготвя багажа. По обяд ще заминем за Рим с чартърен полет. — Обърна се и тръгна към вратата. — Ще уведомиш ли служителите?

— Разбира се, Ваше Преосвещенство — с готовност отвърна Стратън.

Сет излезе от хотел „Централ“ малко преди десет часа сутринта. Задържа вратата отворена за Зои и отец Морген. От ослепителната дневна светлина и тримата присвиваха очи, когато закрачиха по Гилмщрасе към паркинга, където бяха оставили старото ауди на Гюнтер. Сет носеше саковете, в които беше целият им багаж.

— Намира се високо горе — махна с ръка Морген на север. Дългият костелив показалец сочеше скупчени назъбени върхове. — Ходил съм там веднъж.

Стигнаха до кръстовището с Ерлерщрасе и завиха надясно към университета.

Пет минути по-късно бяха при колата. Риджудей първо отключи вратите, включи двигателя да загрее и Зои седна отпред до него, а отец

Морген се настани отзад. Сет пушна саковете в багажника и бръсна от колата тънкия слой сняг, донесен от вятъра през нощта.

Накрая се вмъкна зад волана, включи на скорост и излязоха от паркинга.

Улиците на Инсбрук бяха хлъзгави заради снега, имаше и заледени места, където силният студ бе надделял над соления разтвор, поръсван да топи снега. Щом излязоха на аутобана обаче, пътищата се оказаха почистени. Насочиха се към летището, където Сет вече бе резервирал хеликоптерна фирма, която предлагаше въздушни разходки над ски пистите.

— Хеликоптерната площадка е на покрива в задната част на хижата — заговори Морген. — Според домакина на Браун, който ни сътрудничи от почти двадесет години, входът към сградата от площадката никога не се заключва. Оттам се стига до асансьор и стълба, водеща към главното здание. Охраната е разположена по периметъра на терена и има свои помещения извън самата хижа. Браун не обича да му се напомня, че се нуждае от мерки за сигурност, затова охраната няма достъп до главната сграда, освен в извънредни случаи. Единственият, който винаги може да влиза в хижата, е главният му телохранител — Ролф Енгелс. Грамаден мъж и изключително предан. Ако ви се изпречи, ще се наложи да го убие. Макар да остарява, все още е страшен противник.

— Чудничко — промърмори Сет. — А ние можем да очакваме в най-добрия случай половината от патроните в тези стари револвери да са годни.

Говореше за оръжията и допълнителните патрони, които събраха край скелетите на есесовците в мината Хаберзам.

— Ако ни провърви, само ще заплашваме с револверите, за да ги принудим да ни пуснат — с надежда се обади Зои.

Нито Сет, нито Морген продумаха.

Пристигнаха на летището след по-малко от половин час и ги упътиха към нужния им терминал. Сет представи себе си и спътниците си на пилота на хеликоптера, който не скри изненадата си, щом научи докъде ще летят.

— Днес в Гнездото на кардинала е много оживено — подхвърли той.

Сет го попита за какво става дума.

— Получих нареждане да взема оттам кардинала в единадесет часа и да го докарам тук. Ще пътува с чартърен полет до Рим. По неотложна работа, предполагам. — Пилотът помълча и добави: — Кардиналът не е настроен добре към неочаквани посетители. Трябва първо да му съобщя, ако не възразявате.

Сет стрелна с поглед Морген, който веднага дръпна надолу ципа на якето си, за да се вижда свещеническата му яка. Това повлия на пилота.

— Нося важни новини на кардинала — изрече отецът, което не беше съвсем лъжа. — Той ме очаква и ще се разгневи, ако се забавя. Ако желаете, обадете му се, но ви уверявам, че там ни очакват.

Пилотът се взря почитателно в него.

— Разбира се, отче. Елате с мен.

Той взе плетена шапка, нахлузи я на плешивата си глава и тръгна към вратата.

Закопчаха предпазните колани, а турбините на хеликоптера „Джет Рейнджър“ с вой ускориха перката. Щом приключи с предполетната проверка на уредите, пилотът кимна към пътниците. Внезапно шумът от двигателя се усили и изведнъж земята пропадна под тях, а машината се понесе нагоре, леко навела нос.

Пилотът рязко наклони ръчката и те залепнаха за илюминаторите. Хеликоптерът направи остър завой, издигаше се толкова стремително, че стомасите им се присвиха.

37.

Нилс Браун привършваше с прибирането на вещите си в куфарите, когато чу равномерното свистене на хеликоптерна перка в далечината. Погледна изискано скъпия часовник „Пиаже“ на китката си, за да провери дали не се бави излишно. Всъщност хеликоптерът подраняваше. Каза си, че това е чудесно. Колкото по-скоро пристигне в Рим, толкова по-бързо ще поеме властта.

Огледа пак покоите си и се усмихна. За последен път ги виждаше с очите на кардинал. След горе-долу три денонощия ще бъде папа. Предвкусваше церемониала, с който предшественикът му ще се оттегли от поста си.

Повика по телефона личния си прислужник и му нареди да занесе затворените куфари на площадката и да чака кацането на хеликоптера. След това пъргаво слезе по стълбата в заседателната зала.

Гнездото на кардинала се намираше под самия връх на неравно плато с почти квадратна форма — половин километър от един до друг отвесен склон. Самите постройки стърчаха в края над долината на река Ин и олимпийските писти на Аксамер Лицум.

На стотина метра от голямата сграда, свързана с нея чрез закрит отоплен проход, бе разположена по-малка къща, където можеха да се настанят дванайсет гости — там бяха мъжете, които на смени по четирима патрулираха денонощно около Гнездото на кардинала.

Подобно на колегите си, които охраняваха Архиепископския дворец във Виена, всички до един бяха опитни хора, ветерани от най-добре подготвените бойни части в света. Тези дванадесет мъже се подчиняваха на Ролф Енгелс, бивш боец от елитните алпийски части на Хитлер. Отдавна бе препоръчан на Браун от член на икуменическият съвет като подходящ телохранител на стремително издигащия се епископ, който толкова красноречиво изобличаваше комунизма, че скоро го взеха на прицел.

Ролф Енгелс седеше в къщичката на лифтената станция, пиеше чай с техника и един от подчинените си, когато чу шума от

хеликоптера. Припряно погледна часовника си и учудено повдигна вежди, щом видя колко е часът.

— Бернхард — обърна се към своя човек. — Излез навън и ми кажи какво виждаш.

Якият мъж с бял маскировъчен екип излезе и се върна скоро.

— Жълт хеликоптер — докладва Бернхард. — С черни надписи. Доста е далече, за да ги прочета, но според мен е същият, с който кардиналът пътува обикновено.

— Благодаря, сержант — кимна Енгелс.

Отпи от чая и въздъхна.

— Я по-добре включи електромотора на лифта — нареди на механика.

— Искате ли да ви придружа? — попита Бернхард.

Енгелс завъртя глава.

— Всичко е наред — отвърна и допи чая от пластмасовата чаша.

Хвърли я в кошчето за боклук, отиде с механика в машинната зала и се увери с очите си, че е включил грижливо смазваните механизми, които пренасяха кабината край много стръмния склон до Гнездото на кардинала.

Плазовете на хеликоптера едва докоснаха снега върху площадката на хижата, и вратата се отвори. Риджуей изскочи пръв и помогна на Зои и Морген да слязат. Стъпала водеха от площадката към оградено с парапет мостче през покрива до врата в стърчаща над сградата будка.

— Ще чакам тук — каза пилотът на свещеника. — Няма смисъл да се връщам на летището и пак да летя дотук, за да взема кардинала. Предайте му да се подготви спокойно. Аз не бързам.

Морген кимна и отиде при Сет и Зои, които го чакаха на мостчето.

Както ги бе уверил, вратата се оказа отключена. Щом влезе, Сет извади от джоба си тежкия стар револвер. Виждаше само стъпала надолу.

— Хайде — прошепна и започна да слиза безшумно.

Стълбата бе заварена от железни плоскости с гумено покритие. Спуснаха се по нея съвсем тихо.

На първата площадка чуха по-надолу да се отваря врата към стълбището и като че последваха пъшкане и трополене на човек,

тътрещ тежък предмет. Шумът се приближаваше.

Сет се опита да отвори вратата на тази площадка, но тя беше заключена. Под тях звуците се разнасяха все по-наблизо. Риджуей бръкна в задния си джоб и извади кредитна карта от портфейла. Затъкна револвера в колана, приклепна пред дръжката и пъкна картата между рамката и езичето на бравата. След секунда беше възнаграден с щракане. Вратата се отвори.

Навътре се простираше таванско помещение с пръснати тук-там кашони и дървени сандъци.

Сет даде знак на Зои и Морген да влязат. Когато притвори вратата след тях, вече се чуваше ясно как някой се мъчи задъхано.

Сет прилепи око към мъничката пролука между вратата и рамката и след секунди зърна хилав мъж, помъкнал нагоре два грамадни куфара. Той поспря на площадката, колкото да избърше потта от лицето си, и продължи по последните стъпала. Скоро на стълбището нахлу ярка дневна светлина.

Щом отново се възцари жълтеникавият сумрак на слабите лампи, Сет отвори вратата и тръгна надолу пред Зои и свещеника.

Стратън слагаше плащаницата и последните документи в златната кутия, когато Браун влезе.

— Хеликоптерът е готов да излети — подхвърли кардиналът, застана до него и огледа какво е свършил. — Искам от теб да...

Неочаквано вратата на заседателната зала се завъртя на пантите и спря с трясък в стената.

Браун толкова рязко се закова на място, че едва не залитна. Стратън пусна капака на кутията и се обърна светкавично по посока на шума. Капакът се удари тежко в дървения плот на масата.

Възползвайки се от изненадата, Сет нахълта и подкани с жест Зои да влезе.

— Дръж го на прицел — посочи й той Браун.

Тя пристъпи напред и се прицели със стария револвер. Дръпна с палец ударника назад.

Щом Браун чу металния звук нещо трепна в очите му. Но непоклатимото самообладание запази спокойното изражение на лицето му.

— Какво означава всичко това? — попита с високомерие. — Как смееете да нарушавате личната ми неприкосновеност?

— Млъкни! — властно му се сопна Зои. Той понечи да се дръпне назад. — И не мърдай.

Браун зае достолепна поза, а зад невъзмутимата фасада умът му работеше трескаво. И преди бе успявал да се измъкне с приказки от още по-опасни ситуации. Взря се в ядосаната, но привлекателна жена, която пристъпваше към него.

Стратън бе отстъпил заднешком по-надалеч от Сет, стареше се масата да се озове между него и оръжието отпреди десетилетия, за което не беше сигурен дали не може да разкъса тялото му.

— Не се оставяйте да ви заблудят, Ваше Високопреосвещенство — каза на кардинала. — Тези револвери са същински антики. И патроните им са отпреди четиридесет години.

— Спри, Стратън! — заповяда Сет. — Стой на място. — Усмихна се. — Я погледнете насам, Ваше безчестие — изрече троснато и Браун изви глава. — Вашето агентче престана да мърда, защото знае, че не е изключено оръжието да му откъсне главата. — Сет се ухили на Стратън. — Е, готов ли сте да разчитате на шанса, че револверът може и да не гръмне?

— Не. — Кардиналът преглътна в опит да сдържи гнева си. — Не, разбира се. Очевидно имате предимство.

Вторачен в оръжието на Зои, Браун гадаеше къде ли е Ролф в момента. Старият войник се придържаше към навиците си и оглеждаше навсякъде по график, който спазваше по-точно от часовник. Напрягаше ума си да събуди паметта. Тогава подът се разклати незабележимо под краката му. Включи се електромоторът на лифта.

Браун се подсмихна мислено. Кабината се изкачваше около три минути по почти отвесния склон. Три минути. Значи трябваше да ги залисва с разговор, докато Ролф завърши обиколката.

Сет се дръпна, за да вижда и Стратън, и Браун.

— Сложи пистолета си на масата — заповяда на Стратън.

Мъжът от АНС се поколеба, като че пресмяташе вероятността револверът на Риджуей да засече.

Сет направи крачка към него.

— На масата, драги! — Стратън бръкна под сакото си. — По-кротко. Хвани го за дръжката с палец и показалец. Видя ли пръст близо

до спусъка, смятай се за мъртъв.

Агентът кимна, дръпна оръжието от кобура под мишницата си и го остави на заседателната маса — тежък армейски „Колт“ 45-и калибър.

— Ти беше голям хитрец, Стратън — подхвърли му Сет. — Играеше убедително. Поне мен направи на глупак.

— Няма от какво да се гневите, господин Риджуей — намеси се Браун, подтикнат от увереността, че Ролф ще се появи скоро. — Тук сме се събрали разумни хора. Защо не обсъдим положението?

— Разумни ли? — затътна гласът на Сет. — Така ли наричаш убийствата? Ах, ти, самонадеяно, лицемерно копеле! Стига ти нахалството да се наричаш „разумен“, а? Предал си всекиго и всичко, до което някога си се докосвал. — За миг Риджуей погледна кутията. — Или си го заключвал някъде, та никой да не научи какво представлява. Искаш да скриеш и изнудването на Хитлер, да прикриеш срама. — Сет млъкна за малко. — А може би и ти искаш да изнудиш някого.

Впи поглед в очите на кардинала, където се мярна мимолетно признание.

— И кого искаш да изнудваш, господин кардинал и архиепископ? Какво ще правиш с плащаницата?

— Не ме разбирате, господин Риджуей.

— Да бе. Хитлер и Айхман също са останали неразбрани.

Браун бавно вдигна ръка.

— Оставете ме да кажа нещо, ако нямате нищо против. — Риджуей кимна. — Това, което искам да направя с плащаницата, е чисто и просто да спася християнския свят.

В първия момент Сет се стъписа и само го гледаше безмълвно.

— Сигурно се шегуваш... — Прихна цинично. — Браун, познавам хора като теб. Само в своя полза напираш. Хич не ти пука за спасяването на каквото и да било или за постъпка, от която няма да извлечеш лична облага. Не те интересува как ще се домогнеш до властта, нито пък на чия страна трябва да бъдеш, за да я получиш. Такива като теб са взаимозаменяеми. Човек може да те извади от едната страна и да те сложи на другата. Е, каквото и да си намислил за плащаницата, няма да те огрее. — Сет застана до кутията, сложена на масата. — Ние ще отнесем кутията. — Озърна се към тавана. —

Осигурили сме си превоз. Затова искам ти и Стратън да легнете на пода. — Махна към тях с цевта на револвера. — Ей там, на средата. По корем и разкращени.

Никой от двамата не се подчини.

— Веднага!

Зои бутна кардинала с цевта на револвера. Той подскочи като ударен от ток и я стрелна с яростен поглед.

— Хайде — подкани го тя. — Нали чу какво ти се каза?

— Можем да те убием още сега — добави Сет. — Както ти заповядваш да бъдат убити други хора. Можеш и да легнеш на пода и да ни оставиш да приберем кутията мирно и тихо.

— Трябва да ми позволите да обясня — примоли се Браун. — Вие просто не разбирате.

— Може би, но аз те разбирам — отекна в залата гласът на Морген. — Вероятно господин и госпожа Риджуей не те разбират, но за мен си ясен. Как иначе? Предостатъчно години отделих да те изучавам.

— Проклет да си, стар глупако! — изруга кардиналът, когато свещеникът се приближи.

— Да — с равен глас отвърна Морген, — нищо чудно да съм проклет. Но тогава ти какъв си?

Двамата безмълвно кръстосаха погледи.

— Защо направи това? — попита Браун. — Нямаше никаква разумна причина. Защо извърши всичко това, изкуфял натрапнико?

— Две неща поддържаха живота ми толкова години след онзи ден в Алт Аусзее. Стремежът да взема кутията и гордостта ми от теб.

— Какво дърдориш? — сопна се кардиналът. — Това са глупости.

— Опитвах се да ми подсказат — промълви Морген, унесен в някакъв спомен. — Опитвах се да ме убедят, че ти си човекът, виновен за това безумие, но аз не исках да им повярвам. Не можех да повярвам.

Браун погледна към Сет.

— Вие поне ще го накарате ли да говори малко по-смислено?

Свещеникът порови в дълбокия джоб на якето си и извади намачкан сгънат плик. С треперещи ръце отвори плика и извади сбръчкан лист хартия. Отиде при Браун и вдигна листа пред очите му.

— Погледни това.

Кардиналът го зяпна, все едно виждаше пациент на лудница. Подвоуми се и изтръгна листа от пръстите му. Очите на Браун прегледаха набързо страницата, после той върна хартиятката на Морген.

— И какво толкова?

Без да отговори, свещеникът извади втори лист от плика и му го предложи. Кардиналът изви очи към тавана, но взе листа. След няколко секунди го подаде на Морген. Същата сценка се повтори и със следващия лист.

— Старче, търпението ми има граници — натърти Браун. — А вече я достигна с твоите гатанки.

— Какво означават за теб тези парчета хартия? — попита го Морген.

Кардиналът се вторачи с досада в него.

— Нищо, поне взети заедно. Показа ми копие от писмо на моя баща до моята майка, копие от рожденото ми свидетелство и копие от уведомяването на Вермахта, с което известяват майка ми, че баща ми е загинал във войната с поляците.

Морген кимна полека, без да откъсва тъжния си поглед от лицето му. Пак му показа листовете.

— Вгледай се отново. Виж датите.

Браун пак се обърна към Риджуей.

— Защо е нужно да...

— Вземи документите — заповяда му Сет.

Кардиналът се озъби, грабна листовете и се зачете повторно.

— Виж датите — напомни му Морген.

Сет наблюдаваше все по-увлечено разговора на двамата мъже. Напрежението между тях се долавяше. Но то не беше стара вражда, а нещо... по-лично.

И Стратън гледаше драмата, разиграваща се между двамата служители на църквата, но без изобщо да го засягат отношенията им. Той само чакаше вниманието на Риджуей да се съсредоточи в Браун и Морген.

Докато кардиналът четеше документите, сърдитата гримаса по лицето му постепенно отстъпи пред смайването.

Морген разгада изражението му.

— Значи датите все пак ти говорят нещо?

— Аз... аз не разбирам.

Браун гледаше ту него, ту листовете.

— Всъщност няма нищо трудно — промълви свещеникът. — Писмото до твоята майка от съпруга ѝ е написано от храбрия оберлейтенант в Радом, стотина километра южно от Варшава, на 7 септември 1939 година. Същият храбър оберлейтенант...

— Моят баща — прекъсна го кардиналът.

Морген изобщо не му обърна внимание.

— Същият този оберлейтенант е загинал в сражение на 9 септември по време на германската атака срещу Варшава. — Свещеникът спря да си оближе устните и продължи: — Ти си роден на 6 август 1940 година, почти единадесет месеца след смъртта на храбрия оберлейтенант.

— Все пак не разбирам — тихо призна Браун, искрено озадачен. — Много си се старал, за да докажеш, че съм извънбрачно дете. Значи съм незаконен син? Няма да съм първият папа, който се е родил копеле. Но това трудно би оправдало твоето поведение през последните четиридесет години.

— В нормални обстоятелства щеше да си прав — отвърна Морген. — Само че не си кое да е копеле. Ти си моето копеле.

Цветът се изцеди от лицето на кардинала, сякаш някой махна запушалка. Устата му зейна.

— Ти... ти си моят баща?

Свещеникът кимна.

Цялото внимание на Риджудей бе приковано към Морген и Браун... Стратън се хвърли към пистолета си.

— Сет!

Викът на Зои го откъсна от разговора.

Сет завъртя револвера към Стратън и натисна спусъка. Ударникът прасна самодоволно негодния патрон. Стомахът на Сет сякаш пропадна през пода. Ръката на Стратън стигна на сантиметри от армейския „Колт“. Сет го проследи с цевта, дръпна петлото и пак натисна спусъка. И отново ударникът спря в дефектен патрон.

Стратън сграбчи пистолета, завърши скока си над масата и се претърколи по пода.

— Назад! — кресна Сет на Зои, но тя не отстъпи, целеше се в мястото, където Стратън се скри зад масата.

За частица от секундата агентът подскочи и загърмя по Сет, който отново се опита да стреля по него и за трети път револверът го подведе. Стратън дърпаше спокойно спусъка на своя пистолет.

„Моля те, Богиньо — мълвеше наум Зои. — Нека улуча. Спаси ни.“

Прицели се в гърдите на Стратън и натисна спусъка. Револверът отвърна с оглушителен грохот и огнен език, проточил се през половината зала. Куршумът се заби в рамото на агента точно когато той стреляше по Сет, и отклони ръката му. Стратън изтърва пистолета на пода, ударът го завъртя. Зои стреля отново. Вторият ѝ куршум попадна в гърба на агента и го тласна толкова мощно, че го хвърли в огромния прозорец с изглед към долината на Ин.

Всички се опулиха стъписани, а стъклото не издържа на натиска. Строши се с грохот на гръмотевица, но не този шум ги порази, а писъците на Стратън, който се люшна върху перваза за миг и се преметна сред градушка от назъбени стъквени парчета. Още няколко секунди чуваха неговия глъхнещ надолу вой.

38.

Когато излезе от кабината на лифта върху платото, Ролф се озърна към хеликоптерната площадка и се озадачи, че кардиналът още не е отлетял. Обикновено беше много припрян. Изобщо не му допаднаше да чака. Ролф бавно поклати глава и тръгна нагоре по стъпалата към хижата, заслушан в ленивото свистене на перката, въртяща се на празен ход.

А следващите звуци, стигнали до ушите му, бяха чупенето на стъкло и писъци. Хижата бе изградена с яки каменни стени и дебели дървени греди и нямаше нищо чудно, че той не чу изстрелите в заседателната зала на съвета.

Но тези писъци, строшено стъкло... явно ставаше нещо нередно. Влезе крадешком в хижата, като мислено броеше колко от хората си може да повика. Трима свободни от дежурство отидоха в Инсбрук. Един при машинната зала на лифта. Значи двама дежурни тук и още трима заспали в къщата на охраната.

Каза си, че би трябвало да му стигнат, докато се прокрадваше през просторното преддверие, бивше фоайе на туристическия дом. Откъм главната сграда долови развълнуваната гълчава на персонала. Икономката дотича от коридора.

— Ох, хер Енгелс — развика се тя, — толкова се радвам, че дойдохте. Нещо се случи в заседателната зала на съвета. Чух как се счупи стъкло, също и много силен шум. Може да беше изстрел или някакъв взрив.

Взрив ли? Това го учуди. Изобщо не чу такива звуци. Веднага се сети за новата имитация на дърва в огромната камина, захранвана с природен газ, която кардиналът пожела да инсталират в заседателната зала. Ролф се възпротиви още щом чу за идеята. Напразно доказваше, че не е безопасно. Нима кардиналът не е чел поне някои от многото истории за къщи и офис сгради... а понякога и цели квартали, които са били унищожени заради незабелязано изтичане на газ, който се

натрупвал и накрая избухвал от най-нищожната искрица? Загуби в спора.

Но сега фактът, че може и да се е оказал прав, не беше на първо място в ума му, докато изкачваше тичешком стъпалата към заседателната зала.

— Спри го! — извика Сет на Зои.

В бъркотията Браун докопа кутията с плащаницата и „Страстите Софиини“. Втурна се към вратата и скъси разстоянието наполовина, когато Зои се завъртя натам и натисна спусъка. Този път от нейния револвер се чу безполезно щракане.

Браун изскочи през вратата, стиснал кутията под мишница, и хукна наляво по коридора към стълбата. Подмина входа на трапезарията и продължи към кухнята. За миг се препъна в пътеката, застлана в коридора, но пак препусна лудешки.

Зои стреля отново. Този път револверът подскочи в ръката ѝ, но беше твърде късно. Сет профуча край нея и затича по коридора. Тя и Морген го последваха. Сет стигна до половината на коридора, когато кардиналът нахълта в кухнята.

Огромното помещение се ползваше само частично, освен когато в Гнездото на кардинала имаше големи угощения. В просторната квадратна стая със стени по дванайсетина метра имаше лъскава грамадна печка, фризер и машини за обработка на продукти по плотовете от неръждаема стомана. От закачалки под тавана висяха съдове. Тук биха се справили с официална вечеря за който ще да е президент или диктатор в света. Но тази сутрин беше безлюдно, ако не се брой готвачът, който вареше в голяма тенджера яхния за охраната.

Сет също влетя в кухнята, Зои тичаше по петите му. Далеч зад нея отец Морген вървеше предпазливо към вратата.

— Спри! — кресна Сет на Браун, който го изпреварваше само с няколко крачки. — Спри или ще стрелям.

Риджуей забеляза как готвачът се хвърли на пода, но кардиналът бягаше, без да го слуша.

Насочи в движение револвера и натисна спусъка. Излетелият с гръм куршум улучи дебел тиган до главата на Браун, който тъкмо заобикаляше ъгъла на плот. Тежкият звън като от гонг стресна

кардинала, той загуби равновесие и се стовари на пода, вкопчен в кутията. Сет му се нахвърли в следващия миг.

— Дай ми това!

Браун обаче не пускаше кутията. Риджуей мушна револвера под колана, наведе се и започна да я дърпа от ръцете му.

— Повикай Ролф! — изкрещя Браун на своя втрещен готвач. — Повикай го веднага.

Зои притича към готвача и го заплаши с револвера си.

А откъм вратата, водеща навън, Ролф се промъкваше безшумно към кухнята, готов да стреля със своя „Магнум 44“. Доближи кухнята и чу изстрела и шума на схватката.

Сет се боричкаше с Браун за кутията, напъваше се да разхлаби хватката му, напомняща предсмъртен гърч. Внезапно кардиналът замахна със свободната си ръка, юмрукът му се стовари по челото на Риджуей и го зашемети за секунда. Браун почти успя да се надигне, но Сет се опомни. Отново стиснал кутията под мишница, кардиналът се заклатушка към стълбата. Сет подскочи пъргаво към него и вложи цялата си сила в дясно кроше, което улучи лявото слепоочие на Браун и го повали.

Инкрустираната със скъпоценни камъни кутия отхвърча и се разсипа на пода в кухнята, а кардиналът плъосна тежко и замря.

За малко настъпи тишина, нарушавана от тежкото дишане на Сет и бурното къркорене на яхния, която трябваше да бъде разбъркана.

И тогава Ролф Енгелс влетя в кухнята. Вдигна револвера за стрелба, но с периферното си зрение неочаквано забеляза още един човек, който заплашваше готвача с оръжие. Дългогодишният опит на Ролф като войник и телохранител му позволяваше да прави светкавични преценки. Тутакси реши, че жената е второстепенна цел в сравнение с мъжа, който стоеше над Браун. Общо взето, не го интересуваше дали тя ще застреля готвача. Енгелс бе нает да защитава кардинала на всяка цена.

Затова пак се прицели със своя „Магнум“, така че да простреля мъжа високо в кръста. Ролф бе виждал каква мощ притежават куршумите „Магнум“ от този калибър. Веднъж стреля след отдалечаваща се кола. Куршумът мина през багажника, през пътника на задната седалка, през шофьора, през таблото и запази достатъчно сила, за да блокира двигателя. В най-лошия случай гръбнакът на този

човек щеше да бъде прекъснат, сърцето му — разпиляно на късчета, гърдите му отпред — разкъсани така, че да се виждат вътрешностите. Ролф натисна спусъка.

И точно в тази секунда Сет се наведе да прибере кутията и съдържанието ѝ. Куршумът „Магнум 44“ прониза празното пространство.

— Зои, залегни! — кресна Сет, щом чу оръдейния грохот на револвера.

Той се присви на колене до Браун, когато втори изстрел заехтя из кухнята. Сет чу някъде зад себе си съскане, секунда-две по-късно надуши изтичащ газ.

— Хайнрих, изключи печката!

Ролф се нахока мислено. Вторият куршум попадна във фурните и несъмнено разби клапан или тръба в газовата инсталация. Ролф надникна зад масата и видя, че Хайнрих още се е сгушил долу до жената. Бившият алпийски щурмовак прехвърли тялото си над плота и изключи газа под тенджерата, като едва не изтръгна регулатора и разля яхнията по пода.

Зои зърна грамадния мъж, скочил над плота, и както клечеше на пода, обърна револвера към него и натисна спусъка. Нищо не стана и ѝ се доплака.

Браун мърдаше по малко. Сет измъкна оръжието си изпод колана и се сниши до поваления кардинал.

— Ще изпълняваш заповедите ми, ясно? — изръмжа и тикна цевта под брадичката му.

Браун кимна.

— А така — мрачно го похвали Риджуей. — Сега кажи на твоя човек да не стреля. Ако гръмне Зои, ти си труп. — Изчака секунда и мушна грубо с револвера гърлото на кардинала. — Кажи му, или ще ти пръсна шибаната глава!

— Ролф? — немощно се обади Браун. — Ролф, ти ли си?

Енгелс загърби печката и се прицели с револвера „Магнум 44“ в жената. Свиваше пръста си около спусъка, когато Браун го извика.

— Аз съм, Ваше Преосвещенство — отговори и отпусна спусъка.

— Не стреляй. Иначе ще ме убият. Разбра ли?

Ролф се взря с ненавист в Зои. Най-много от всичко мразеше да му пречат да си върши работата както трябва.

— Да, Ваше Преосвещенство — отговори той.

— И преди всичко не прави нищо на момичето.

В кухнята все по-силно миришеше на газ. Морген се добра до вратата и спря там, опитваше да проумее какво се случва.

— Стани — заповяда Ролф на жената, която още беше на пода.

Зои го послуша. Енгелс мина зад нея и опря оръжието си в главата ѝ.

— Искам да видя кардинала — заяви телохранителят. — Накарай го да стане, за да знам, че е добре, иначе ще застрелям момичето.

Без да помръдне револвера, притиснат към гърлото на Браун, Сет се надигна и издърпа заложника си нагоре. Сърцето му прескочи един удар, когато видя Зои застанала отсреща пред един от най-огромните мъже, които бе срещал в живота си.

Ролф и Сет се вторачиха един в друг.

— Американецо, или ще се задушим от този газ, или ще взривим всичко наоколо, ако не направим нещо час по-скоро — изрече телохранителят.

— Ти решаваш — отвърна Риджуей. — Пусни я и аз също ще пусна скъпоценния ти кардинал.

Ролф се ухили зло.

— За тъпанар ли ме мислиш? Бъркаш.

Внезапно при вратата към коридора издрънча нещо. Ролф Енгелс беше бърз като мълния. Озърна се, видя непознат човек и в същия миг стреля. Морген се просна по лице, куршумът разби стената над него.

39.

Куршумът на Ролф не улучи Ханс Морген, дошъл пред прага на кухнята от заседателната зала. Старият свещеник тупна болезнено на колене, хванал пистолета „Колт 45“ на Стратън, и мислено отправи благодарствена молитва, че се спаси от още един куршум. А навътре в кухнята Браун вече кашляше дрезгаво и се задавяше от изтичащия газ. Морген чувстваше как обичта към сина му се сблъсква с извършените от този човек грехове. Нямаше начин да победи. Както и да завърши денят, болката в сърцето ще го измъчва до края на живота му. Мрачното прозрение породя внезапно дръзко равнодушие към собствената му безопасност.

Гласът на Сет Риджуей заехтя в кухнята:

— Слушай, Ролф или както там ти е името, ще погубиш любимия си кардинал, ако не се измъкнем веднага от кухнята. Защо не продължим това мексиканско състезание по инат, а може би и някой да спре газа при главния вентил?

— Мексиканско какво? — не разбра Ролф.

— Няма значение — тръсна глава Сет. — Трябва да излезем оттук, преди да сме измрели.

Ролф завъртя глава.

— Ами добре — изграчи Сет и се закашля. — Ти си стой тук. Ние си тръгваме.

Повлече Браун към вратата, откъдето бе влязъл телохранителят.

— Не мърдай оттам! — повиши глас Ролф и Сет откри зачатъци на паника в очите му. — Не мърдай или ще я гръмна.

Сет се местеше бавно към вратата, погледът му прескачаше от очите на великана към пръста му върху спусъка. Шавнеше ли показалецът, Сет щеше да спре. Опитваше се да не гледа лицето на Зои. „Запази спокойствие — повтаряше си. — Запази спокойствие. Подхванал си опасна игра с живота на всички тук.“

Двамата с кардинала доближаваха вратата, а пръстът не се напрягаше, вместо това Ролф тръгна към тях. Верният телохранител

нямаше намерение да загуби от поглед повереника си. Разстоянието помежду им се скъсяваше бързо. И тогава Сет проумя, че нещо е потръгнало зле, ужасно зле.

Ролф вече се усмихваше. После пушна Зои на пода и се изгъпани пред Сет ухилен. След миг ръце със стоманени мускули се увиха около шията и мишниците на Риджуей, откопчиха револвера от пръстите му. Появиха се и останалите от малкия гарнизон. Събориха го и притиснаха лицето му в пода. Преди да се стовари, успя да зърне готвача, смутено ококорен откъм коридора.

За секунда се почувства стар и изчерпан. Помисли как вижда Зои за последен път, толкова красива... толкова неподготвена да умре. Тогава събра цялата си сила и се възпротиви на заловилите го мъже, но те бяха много млади и извънредно яки. Върхът на обувка се заби отстрани в главата му и светът за дълго се замъгли пред очите му.

— Точен шут, Давид!

През мътилката Сет чуваше тържествуващия смях на Ролф. След малко телохранителят заговори по-почтително:

— Как сте, Ваше Преосвещенство?

Не разбра отговора на Браун. После чу нежния звучен глас на Зои:

— Сет?

— Тук съм — обади й се той.

Някой, може би същият Давид, го ритна отново по главата.

— Млъкни, свиньо.

— Добре ли сте, Ваше Преосвещенство? — тревожеше се Ролф.

Този път кардиналът промълви:

— Да, само съм малко натъртен. — Мълчание. — Виждам, че ти отново се прояви достойно. Никога не съм се съмнявал в твоите способности.

— Благодаря ви, сър — гордо изрече Ролф.

— Сега ме отведи до хеликоптера — нареди Браун. — Помогни ми да стана.

Сет чуваше шумолене на дрехи и пъшкане.

— Какво да правим с тези? — попита телохранителят.

От тона на кардинала кръвта на Сет се смръзна.

— Каквото пожелаеш, Ролф. Каквото пожелаеш. — Пак мълчание и гласът на Браун прозвуча наблизко: — Обърнете го.

Тримата мъже, притиснали Сет на пода, се подчиниха. Той примига и погледна нагоре. Фигурата на кардинала се люшкеше замайващо над него. Сет едва успя да фокусира погледа си и видя, че кардиналът се навежда да го заплюе. Опита се да извърне глава, но ръцете го държаха здраво. Затвори очи и хрчката се размаза по челото му.

— Отиди да прибереш всичко в кутията и я донеси — заръча Браун на Ролф. — Време е да тръгваме. Имам уговорени срещи в Рим.

Стиснал пистолета на Стратън в дясната си ръка, Морген пълзеше през кухнята към скупчените хора, като се прикриваше зад плотовете. Надзърна точно когато Браун се изплю върху Сет. Ролф се бе обърнал към кухнята, за да отиде за кутията.

Морген за миг видя цялата сцена. Пред него стоеше Ролф. Останалите бяха по-наляво при вратата към коридора. Трима мъже не позволяваха на Сет да се надигне от пода, Браун още стърчеше над него. Зои беше на колене, боричкаше се с други двама мъже, които се опитваха да я повалят.

Свещеникът се изправи при отворената врата, обгърнат от миризлив газ, който изтичаше навън. За частица от секундата срещна погледа на Зои. Ролф вдигна револвера да стреля по него. И Морген вдигна пистолета, пак подуши газа, но вместо да стреля, се просна на пода в мига, когато телохранителят натисна спусъка.

Грохотът от оръжието беше последван от всеобхватно, ослепително ярко бумтене. Последната гледка от този свят в очите на Ролф Енгелс беше илюзията, че пламъкът от револвера му се проточва и разширява зад Морген. И когато кухнята избухна, телохранителят успя само да помисли отново, че изобщо не биваше да има газова инсталация в хижата.

Огненото кълбо скачаше из помещението и подпалваше все нови и нови места. Притиснатият на пода Риджудей усети как тежестта върху него изчезна. Секунда-две след това се надигна да седне и сякаш видя сцена от „Ад“ на Данте. Ролф и още двама от хората на Браун горяха като факли. Устите им зееха като за писъци, но Сет не чуваше нищо, освен бученето на пожара. Сухите греди и облицовката на твърде старата сграда пламваха с лекота.

Сет се изправи и скочи към Зои. Браун клечеше наблизко, застинал като мраморна статуя. Кухненските плотове ги бяха опазили

от първоначалната експлозия. Минаха още две-три секунди и оцелелите мъже от охраната се втурнаха обратно в кухнята. Сет се напрегна за схватка, но те дърпаха противопожарен маркуч от ниша в коридора и не виждаха нищо, освен огъня.

— Зои, стани. — Той я прихвана под мишниците. — Трябва да излезем.

Тя се изправи неуверено. И Морген дойде при тях.

Изведнъж Браун се отърси от вцепенението си и се нахвърли върху тях.

— Плащаницата, трябва да ми помогнете да взема плащаницата!

И неговите очи просветваха, но от вътрешен огън. Дърпаше и буташе Сет, за малко не го събори. Сет го цапардоса с опакото на дланта си и кардиналът падна на колене.

— Сам си вземи шибаната плащаница! — кресна Сет в рева на пламъците.

Морген се взираше разколебан в кардинала.

— Синко, ела с нас! — провикна се към него.

— Върви по дяволите, старче! — отвърна с вопъл Браун и се хвърли към разпилените реликви.

Морген остана неподвижен за момент, превил рамене, склонил глава, а пожарът бучеше още по-силно наоколо. Вцепени се, като гледаше как синът му, единственото му дете лази в огъня, забравил за собствената си безопасност. Сет се приближи до свещеника и го хвана за рамото.

— По-бързо, отче, трябва да се махнем оттук.

Морген се противеше на инстинкта си, който го тласкаше към сина му. Виждаше обзетия от маниякално настървение мъж сред пламъците и изведнъж като че ли някакъв глас свише му проговори, че може би само огънят ще пречисти, ще уталожил безумието, властващо над сина, когото тъй и не опозна. Сърцето подскочи в гърдите на свещеника, той се обърна към Сет. Облятото в сълзи лице носеше печата на мъката у бащата, отхвърлен безмилостно от единствения си син, от единственото си дете, което бе обичал цял живот, но само в мъчителна раздяла. Лир... За миг опозна душата на онзи крал и спусналия се в нея мрак.

Зад тях се разнесе гръмка врява — четирима униформени мъже от охраната се бореха с кардинал Браун, който с все сила напираше

към пламъците.

— Не, пуснете ме! — викаше им. — Пуснете ме, пуснете ме!

Неочаквано от него се изтръгна нечовешки вой, той се нахвърли срещу мъжете в униформа и накрая с върховна мощ, която хората придобиват само ако е заплашено нещо свидно за тях, кардиналът се отскубна и скочи в огъня. И мъжете от охраната понечиха да тръгнат след него, но пламъците ги принудиха да отстъпят. Морген направи половин крачка нататък и спря.

Всички стояха като вкаменени, изцъклили очи към огнената стена, не вярваха на току-що видяното. И след броени мигове чуха писъците на Браун, проникващи през рева на пожара. Започнаха като гърлен вой, преминаха през целия диапазон на човешкия глас и се извиха в кресчендо. Струваше им се, че писъците са прекалено гръмки, твърде мощни, за да ги издава човек. Но онова, което вледеняваше Сет и Зои до края на дните им, беше чувството в гласа. Не приличаше на болка, а на ликуване.

— Бог да е с теб — отрони Морген.

Щом писъкът секна, Зои, Сет и Ханс Морген хукнаха към стълбата и нагоре към хеликоптера — молеха се още да ги чака на покрива.

ЕПИЛОГ

Някои кардинали бяха пристигнали, отзовавайки се на известието, разпратено от папата. Той подхвана разговор с тях, но Ричард Бордън, държавният секретар на Ватикана, го прекъсна.

Бордън влезе в стаята с изражение, което папата не успя да разгадае.

— Ваше Светейшество, моля да ме извините, че ви безпокоя, но ми се стори, че бихте желали да получите това колкото се може по-скоро.

Връчи му жълт лист с разпечатка от телекса и излезе.

Папата прочете съобщението три пъти. Толкова време беше необходимо, за да осъзнае истинското му значение. Телексът бе изпратен от епископа на Инсбрук.

Прочете го и четвърти път, чак тогава се обърна към посетителите си, които вече изгаряха от любопитство.

Прогонил радостта от гласа си, папата обяви официално:

— Кардинал архиепископ Нилс Браун е починал.

Тихи възклицания се разнесоха из стаята.

— Как? — обади се архиепископът на Париж.

— Къде? — попита архиепископът на Милано.

Папата подаде съобщението на останалите и отново направи усилие да не допусне обзелата го радост на лицето и в гласа си. За пръв път от времето, когато беше малко момче, той искрено повярва в чудеса.

— Да се помолим ли за нашия брат, който ни напусна?

Папата произнесе молитва за опрощение. А душата му пееше молитва на благодарност.

Вилата беше съвременна къща с островрѣх покрив, където обикновено идваха за духовно уединение свещеници от местната енория в Бавария. Енорията се оглавяваше от близък приятел на Ханс

Морген. Вътре постройката беше цялата в лакирано дърво, имаше подаваща се от стената метална печка, в която сега припукваха и грееха горящи дърва. Сет Риджуей добави още една дъбова цепеница от наръча, който току-що внесе. Затвори вратичката, за да не падат въглените по пода, и отиде при Зои, която стоеше пред огромния прозорец с изглед към вечнозелените гори по склоновете на закътаната алпийска долина. Тя се притисна в него, когато той обви раменете ѝ с ръка.

— Лесно бих могла да свикна с това — промълви Зои.

— Тъхъ, разбирам те напълно.

— Знам, че минаха само два дни, но ми изглеждат като цял живот.

— Гнездото на кардинала наистина беше преди цял един живот.

Смълчаха се за дълго, зареяли погледи към слънцето, което пускаше лъчи в пролуките между облаците и сякаш палеше зелен огън по дърветата.

— Богинята беше добра с нас — изрече Зои.

— Щом казваш — мрачно отвърна Сет. — Дано си права. Искрено бих желал да повярвам в това, но вече не мога.

Тя стисна ръката му.

— Ще повярваш. Дай си време.

— Ще е нужно много повече от време.

Пак млъкнаха, гледаха как вятърът минава като със заскрежена четка по клоните на дърветата. Едновременно забелязаха движението. Доста по-надолу на криволичеща пътека в гората, където ходеха туристи през лятото, различиха червеното яке на Ханс Морген. Свещеникът бе яхнал моторна шейна, с която слезе към града преди два часа. Теглеше друга малка шейна с висока купчина товар, покрит с брезент. През пращането на огъня полека започваше да се чува двигателят на шейната.

— Ако се заемеш пак с преподавателска работа, това вероятно ще ти помогне — обади се Зои.

— Може би. — Сет поклати глава. — Но не ми се вярва. След всичко това... след всичко, което научих от „Страстите Софиини“ и останалото... би трябвало да захвърля всичките си конспекти и да започна от нулата.

Зои се обърна към него.

— Дали отговорът не е в това?

— Моля?

— Да се откажеш напълно от стария си подход към вярата и да започнеш отначало... Аз го направих. Просто не можех повече да се придържам към вяра, изтъкана от гнили влакна. Имах нужда от нещо ново, което да намери отклик в душата ми. Може би и с теб е същото.

Той ѝ се усмихна възхитен.

— С теб е друго. — Не продължи веднага. — Не знам... Никога досега не съм се чувствал толкова залутан... толкова лишен от вътрешна опора.

— И аз изпитах това, когато най-сетне прозрях що за измама е църквата на моята майка.

— Но аз не искам да чакам години наред като теб, за да си възвърна увереността.

— А може би си имал лъжлива увереност, от която сега си се отърсил. — Сърцето ѝ се късаше от болката в очите му. — Или пък всяка увереност е илюзия.

— Благодаря, професоре — отвърна Сет.

— Не исках да...

Той ѝ се усмихна от душа.

— Няма нищо. Честно.

Зад тях дървата в печката се разместиха с глух тропот. Моторната шейна бръмчеше по-наблизо.

— Може би освобождаването от лъжливата увереност е начинът, по който Бог ни казва, че тя поначало не е била истина — изрече накрая Зои. — Да започнеш на чисто означава да потърсиш нови идеи, да дириш истината. И си мисля, че Богинята се радва на нашите търсения. Може би върховната истина е в това, че няма никаква върховна истина... а от нас се очаква да продължаваме търсенето цял живот.

— Това вече звучи утешително.

Двигателят избоботи силно до вилата и замлъкна.

— Имаш ли по-добра идея? — попита Зои.

Сет завъртя глава.

— Талия е проучвала задълбочено, натрупала е множество източници и бележки — добави тя. — Ще ни бъде от помощ, когато дойде тук. Да не говорим пък за алабастровия кръг.

— Ако успееш да го вземеш.

— Разчитай на това — натърти Зои. — Снимките на творбите и базата данни, които изтеглих от сървъра, съдържат всичко: дати, имена, цени, товарителници, номера на пратки. Всичко, което ми е необходимо, за да докажа, че тези произведения са откраднати... и то два пъти, а също и че имам правото да ги взема.

— Ще ядосаш мнозина — отбеляза Сет. — Всички онези уредници на прочути музеи или влиятелни купувачи. Няма да се отрази добре на бизнеса ти.

— Наистина не ме интересува — увери го Зои. — Ще си получат заслуженото. Безгръбначни твари, които продават душите си на дявола, за да се сдобият с експонати на всяка цена. Бизнесът изобщо не е по-важен за мен от връщането на тези творби на хората, а и на законните наследници. Ако се наложи да изоставя бизнеса си заради това — нямам нищо против.

— Аз още не знам искам ли отново да преподавам — сподели той. — Някога бях доста способен детектив. Защо просто не ти помогна в тази работа?

— Ти пък какво знаеш за изкуството? — пошегува се Зои.

— Колкото ти знаеш за религията! — веднага отвърна Сет.

И двамата се смееха, когато посипаният със сняг Ханс Морген нахлу през вратата като снежен човек, понесен от облак мразовит въздух и бели пращинки. С едната си ръка носеше зелена брезентова раница.

— Добър ден! — поздрави сърдечно и свали тъмните очила. — Само алпийският сняг може да смъкне така трийсетина години от гърба ми. — Бъркаше в раницата, докато вървеше към тях. — От енорийския свещеник научих, че твоята приятелка Талия ще пристигне утре. Качва се на самолета веднага след погребението на баща си.

— Гадове... — процеди Сет.

Морген кимна.

— Милата тя, не знаела, че умрял кротко в съня си само няколко седмици след идването ѝ в Цюрих.

Извади брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ от раницата и го даде на Зои.

— От какво е умрял? — попита Сет, докато тя се зачете в първата страница.

— Инсулт — отвърна Морген. — Мигновена смърт. Сложили тялото му в хладилна камера.

Сет бавно поклати глава.

— О! — възкликна Зои, вперила поглед в страницата.

Дочете безмълвно материала и даде вестника на Сет. На първа страница бе поместена информация за пожара в хижа недалеч от Инсбрук, собственост на Ватикана. Имаше и въздушна снимка на обхванатата от пламъци сграда. Направил я бе пилотът на хеликоптера с джобния си фотоапарат веднага след излитането. До нея стоеше официален ватикански портрет на Браун със заглавие „Загинал в пожара“.

Сет прочете внимателно съобщението.

— Вижте — посочи един абзац към края. — „Полицията още издирва двама оцелели от пожара, които са били спасени от хеликоптер, очакващ да превози кардинала до летището в Инсбрук.“

— Това е за нас. Сигурно знаят имената ни. Защо не са ги посочили? — обърна се Сет към Морген. — Не са ли ни подгонили? Интерпол не рови ли навсякъде, за да ни хване?

— Нали ви казах, че нашите съюзници във Ватикана имат важни приятели — усмихна се свещеникът. — А вашата помощ бе посрещната с още по-голяма благодарност от почтените членове на Курията и лично от светия отец. Уверен съм, че иначе не би благословил нашия престой в това чудесно убежище. — Морген закричи към вратата. — Вие си дочетете вестника. Аз докарах компютрите, които поръчахте, трябва вече да ги внесе вътре.

— Нека ви помогна — предложиха Зои и Сет в един глас.

Свещеникът завъртя глава.

— Днес имам лъвска сила.

— Наистина ли? — усъмни се Зои.

— И още как! — отвърна Морген и излезе забързано.

Сет понечи да тръгне към вратата, но Зои го хвана за ръката.

— Недей. Ще накърниш самолюбието му.

Той я изгледа скептично, но се остави тя да го дръпне към двете кресла в селски стил до прозореца. В далечината двама скиори прекосяваха широка поляна.

Щом седнаха, Зои зачете на глас допълнителен репортаж във вестника.

— Заглавието е „Местни хора виждат религиозен знак в развалините“... и е допълнение към некролога на Браун. „Според думите на работници, пристигнали на мястото на пожара, цялата сграда е била напълно изпепелена, освен парче линолеум, което е покривало пода на кухнята. Някои твърдят, че то имало очертанията на женско тяло. «Имаше очи, ръце — заяви един работник. — Кълна се, че ги видях. Това е чудо, това е знак, пратен ни от Бог.» Повечето хора обаче отхвърлят появата на образа като поредния пример как човек вижда желаното в случайни драсканици по стени на сгради, в сенки, петна или игра на светлината през заскрежени стъкла. Началникът на противопожарната служба в Инсбрук каза за вестника: «Огънят върши странни неща. Виждали сме неведнъж изгорели сгради, по които сякаш са нарисувани лица. Но това е все едно да виждаш кораби в облаците или лице на луната. Всичко е плод на човешкото въображение».“

Епископът на Инсбрук направи изявление, в което подкрепи мнението на началника на противопожарната охрана.

В идните години друг папа щеше да се занимава с малка, но ревностна група вярващи от Инсбрук, които настояваха Ватиканът да обяви за светиня мястото, където се явил образът. И той щеше да им даде същия отговор като папата по времето на пожара в Гнездото на кардинала: „Вярата в невидимото е по-силна от вярата в онова, което можем да видим или да докоснем. Същинското доказателство за нашата вяра във Всевишния е готовността да повярваме, без да видим. А в края на краищата за християнските църкви, пък и за всички вероизповедания е по-добре да няма такива видими знамения. Защото винаги ще се намерят хора, които ще видят, но няма да повярват. Бог обаче ще благослови именно онези, които вярват, без да са видели“.

Папата не каза откровено пред никого дали самият той вярва в знамението.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга е художествена измислица, опираща се на факти.

Хитлер наистина е създал организацията „Зондерауфтраг Линц“, чиято задача е била да плякосва най-богатите обществени и частни колекции в Европа. Той е замислял да изложи откраднатите творби във величествен музей, който щял да построи в родния си австрийски град Линц. Архитекти разработили планове на зданието, но то така и не било построено.

Свръзката на Хитлер със „Зондерауфтраг Линц“ е бил човек на име Хайнрих Хайм, с когото разговарях в Мюнхен през декември 1983 г. В този германски град имаше сплотена общност от неразкаяли се нацисти, групата включваше двама бивши секретари на Хитлер, както и личния му пилот. По времето на моя престой там те се срещаха понякога, за да се утешават взаимно за загубите си, с които изобщо не се бяха примирили.

Хайм обитаваше останало от Втората световна война бомбоубежище в квартал „Швабинг“, на няколко пресечки от Щатсбиблиотек — баварското съответствие на Библиотеката на Конгреса на САЩ. Освен мижавите отчисления за авторските права на книга, която бе написал (в нея разказваше как доносничил за Херман Гьоринг пред Хитлер), Хайм си осигуряваше скромни доходи и като отговаряше на запитвания, които му изпращаха от цял свят. Повечето си проучвания извършваше в Щатсбиблиотек. Вернер Майер, който тогава беше старши репортер в мюнхенския вечерен вестник „Абенд Цайтунг“, ме запозна с Хайм една вечер малко преди Коледа.

Сняг, лапавица и леден дъжд се сипеха върху нас в онази вечер, когато Вернер спря колата си на тъмен неасфалтиран паркинг и ме поведе по тясна уличка, осеяна с хартийки и осветена от гола улична лампа.

Той почука на металния взривоустойчив щит, който играеше роля на входна врата. Забелязах, че и другите два прозореца, вградени в бетонната стена, имат подобни щитове. Вернер сподели с мен как

Хайм живее в постоянен страх от израелците, защото, макар и да е излежал присъда в съюзнически затвор, мнозина били убедени, че е участвал в много по-тежки злодеяния, а не е бил само помощник на Хитлер в организирания грабеж на художествени ценности.

След няколко минути Хайм дойде до вратата, с известни усилия избута пазещата го преграда и ни покани вътре.

Изразът „смачкан, но несломим“ най-точно описва този човек. На пръв поглед приличаше на улична отрепка, както носеше две палта и няколко слоя пуловери и ризи. Но очите му още искряха с ледената синева, която би могла да присъства и на рекламен плакат за любимите на Хитлер жизнени арийски свръхчовеци.

Введе ни в стаята, където работеше над своите проучвания, и щом се настанихме сред впечатляващите купчини книжа, грижливо зави краката ни с протрити одеяла, за да не замръзнем. В бомбоубежището нямаше отопление. Майер подхвана разговор с Хайм, а аз — още новак в немския език — само слушах. Двамата поприказваха в първите минути за напредъка си в опитите да открият оригинални партитури на композитора Вагнер, които изчезнали през войната. Това търсене е страст на Вернер. После обсъдиха и автентичността на дневниците на Хитлер, които бяха представени наскоро публично. Хайм каза, че е чел откъси и според него били истински.

След това разговорът се насочи към мен и моите усилия да издирвам изчезнали произведения на изкуството. Работата ми отчасти се състоеше в това да прилагам уменията си на бивш разследващ репортер, като не само събирах материал за роман, но и си отварях очите за находка, която би станала основа за солидна статия в списание или дори за документална книга.

След малко Хайм започна да хвали художника Фредерик Щал — любимец на Хитлер и други нацисти, споменати в романа. Погледът му се замъгли, докато си спомняше за Щал и — предполагам — за отминалите времена. Описваше колко прекрасни били картините му и как Хитлер се отнасял с художника като брат или може би дори като баща.

Хайм вече започваше да включва всички ни в стаята, когато употребяваше думата *unser*, „наш“ на немски, но за него тя означаваше нещо друго — „нашият кръг“ в приблизителен превод. Чувствах се все

по-неловко, докато той разширяваше обхвата на думата до своите нацистки съратници и дори до самия фюрер. Това не беше компания, към която исках да принадлежа.

Впрочем Хайм изобщо не назоваваше Хитлер по име, сякаш се боеше да го изрича всуе, както и най-набожните хора се стремят да не споменават името на своето божество. Той наричаше Хитлер „А. Х.“, което на немски звучи като „А-ха!“.

В един момент старият нацист извади купчина листове и плик с малки снимки, които ни показа. Всички бяха черно-бели, с размери пет на пет сантиметра, и на всяка имаше картина — всичките нарисувани от Щал и изброени в списък, който Хайм ми даде. Каза, че картините изчезнали и за последен път били видени в Цюрих малко преди разгрома на Третия райх. Не пожела да уточни кога и от кого са видени.

Остави ми една снимка и списъка, след като му обещах да потърся картините и чрез Вернер да му съобщавам какво съм постигнал.

От Мюнхен заминах за Цюрих да проверя останали ли са някакви следи от картините на Щал. След като се настаних в хотелската стая, потърсих информация и научих имената на няколко художествени галерии, които са съществували и през периода, когато картините изчезнали.

Отидох в най-старата от тях и говорих със собственика. Показах му снимката, която взех от Хайм, и обясних, че съм представител на богат колекционер, който би желал да купи картини на Щал.

Човекът ме изгони от своята галерия и заплаши да повика полицията, ако не се махна незабавно от квартала.

Той ми заяви, че не е имал нищо общо със споменатите от мен картини, нито пък искал да се занимава с тях или с хора, които биха могли да проявят интерес към тях. Не ми беше лесно да определя дали е разгневен, или уплашен. Може би изпитваше и двете чувства. Що се отнася до мен, няма съмнение, че се уплаших.

При заниманията ми с разследваща журналистика отправяха заплахи да ме убият, но упорствах, без да се притеснявам, докато не разнищя историите. Това обаче бе останало в миналото, вече се стремях да запазя живота и здравето си. Да ме обявят накрая за

безследно изчезнал в Цюрих не се вписваше в моите представи за прекарване на коледните празници.

Затова вечерта хапнах печено, полях го с литър бира, легнах си и сутринта се върнах в Мюнхен с първия влак. И до ден-днешен не знам къде са картините на Щал, а освен това съм убеден, че тези сведения са вредни за здравето.

И други подробности в тази книга отговарят на истината. Например историите как бягащи есесовци са си купували свободата с плякосани произведения на изкуството. Можете изобщо да не се съмнявате, че много от творбите, изчезнали през войната, сега са окачени по стените на частни вили в Алпите. И още много се съхраняват под улиците на Цюрих. Както научих на свой гръб, на значителна част от тези творби се придава фантастична стойност и те струват несравнимо повече (според критериите на някои) от живота на човек, задаващ неудобни въпроси.

През последните години на ХХ век имаше и твърде закъснели опити за откриване на плякосани произведения и връщането им на законните собственици. Прекалено закъсняло беше и разобличаването на онези, които са сътрудничили на нацистите: швейцарски банки и немалко американски и европейски корпорации. Исканията за компенсация, отправени от оцелели жертви на Холокоста и от техните семейства, бяха посрещани с нагло пренебрежение и пълно мълчание от страна на швейцарските банки, докато напоследък международният натиск не доведе до скромни опити за обезщетяване на собственици на сметки или техни наследници.

Имало е и император Хайнрих IV, който бил отвлечен. Всички останали щуротии, свързани с папите и записани в историята (включително момента, когато трима от тях си оспорвали престола), са самата истина. Разбира се, съществувал е и император Константин, който сложил край на препирните между духовниците с бюрократични укази, подкрепени с остриетата на мечове. Безспорно е, че в цялата история на религиите (независимо кои точно) проблемите на вярата са били решавани по политическа целесъобразност, вместо чрез духовни търсения. Текстовете в този роман, които описват Никейския събор, както и събитията и религиозните спорове, станали повод за свикването му, са напълно достоверни и са далеч по-добре

документирани от свещените писания в еврейската или християнската Библия, или пък Корана на мюсюлманите.

Аз съм напълно убеден, че историята за София като жена от плът и кръв е плод на моето въображение, събран от късчетата, намерени в интересни изследвания за ранната християнска църква и съзидателната роля на жените в нея — роля, която духовни ревизионисти, държачи на мъжкото превъзходство, са се опитали да заличат. Успели са до голяма степен, но са запазени важни източници (само прочетете Притчи Соломонови или Песен на песните), където на Мъдростта е отдадено дължимото.

До ден-днешен католическата църква и други изповедания, особено гръцката и руската православна църква се отнасят двусмислено към митичната София. Някои, особено последователите на гностицизма, я смятат за изначалната създателка на цялата вселена. Други вярват в нея като женското начало в мъжко-женско божество. А трети пък я отъждествяват с възплъщение на Мъдростта или дори Логоса в християнската Троица, преди да му бъде придадена изцяло мъжка същност. Няма никакво съмнение и в това, че през огромна част от човешката история Бог е бил смятан за жена.

София има своето място в историята, но то тепърва ще бъде определено.

Католическата църква не е единствената съвременна религия, която изпитва жалък страх от жените и им отказва духовна или господстваща роля. Голяма част от образите на католици в романа биха могли да имат за прототип водачите на юдаизма, повечето протестантски църкви и исляма. Всички те (за съжаление изключенията са съвсем малко) биха предпочели да убият, отколкото да признаят, че жената може да им бъде равна, камо ли пък спасителка.

Всеизвестно е също, че папа Пий XII се е преструвал на сляп и глух за зверствата на Третия райх. За подбудите му можем само да гадаем, но е ясно, че мълчанието му през онзи период противоречи на представата за него като морален авторитет. Нежеланието му да издигне глас в протест срещу нацистките деяния е загадка и явно ще си остане такава. В края на хилядолетието католическата църква призна и се извини за незначителна част от смъртните грехове, които е извършила в името на Бог и на Христос. Малка стъпка напред, но поне

дава добър пример, който останалите християнски църкви, а също юдаизмът и ислямът би трябвало да последват.

Познавачите на историята, теологията, географията и политическите науки ще открият в книгата още много, много неща, които са верни. И все пак като цяло тя си остава художествена измислица. Поне аз вярвам в това.

Но ако и в измислицата може да се намери истина, то истината, за която се опитах да пиша, е в духовната повеля да задаваме въпроси и да търсим, за да имаме връзка с Бог. И освен това да съзнаваме, че тази връзка не изключва различаващите се връзки, които са установили други хора. Никоя вяра няма монопол над Бог, както и червеният цвят не заема привилегировано място в спектъра на слънчевата светлина.

В края на краищата златното правило е заложено в духовната сърцевина на всички основни религии — но тази сърцевина често е пренебрегвана от онези, които ги проповядват и твърдят, че се придържат към тях. Вечната повеля да обичате ближните, да се отнасяте с другите, както бихте искали те да се отнасят с вас, е нещо, което дори ограничените ни човешки умове могат да схванат, да разберат и да прилагат. Както е казал еврейският мъдрец Хилел, трябва да обичаш ближния като себе си, останалото е само тълкувание.

Люис Пардю

Сонома, Калифорния
Септември 1999 г.

Издание:

Люис Пардю. Дъщерята на Бога
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 2005
Коректор: Татяна Михайлова
ISBN: 954-585-596-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.